

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Eliza Crewe

EZİK

RUH YİYENLER SERİSİ 2

Kanes

Tenimin

*altında sıcak bir
güç dalgalanıyor,
titreşip, şişmekte
olan bir sıcaklık
iyice çömelmememe
neden oluyordu*

ve

*gözlerim, etrafı
gölgeler görüyordu.
Bu, sadece tek bir
şey olabilirdi:*

İblisler.

Yakınımda.

Ve

yapayalnızdım.

Eliza Crewe

EZİK

RUH YİYENLER SERİSİ 2

Çeviren : Mehmet Deniz Dede

Kanes
YAYINLARI

RUH YİYENLER SERİSİ 2
EZİK

Birinci Basım:
Kasım 2019
ISBN: 978-605-9915-62-5
Yayıncı Sertifika No: 16534

Editör: Esra Ertunç
Son okuma: Gözde Demir
Kapak Tasarımı-Dizgi: Ebru Doğan
Kanes Yayınları © Türkçe Yayın Hakları 2017
© Eliza Crewe 2017

Baskı:
Step Ajans Reklamcılık Matbaacılık
Tanıtım ve Organizasyon Ltd.Şti.
Göztepe Mh. Bosna Cd. No: 11
34200 Bağcılar İSTANBUL
Matbaa Sertifika No: 12266
Tel: +90212 446 88 46 | stepajans@stepajans.com

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Eliza Crewe/@Caitlin Swift'den alınmıştır. Kanés Yayınları'ndan yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

KANES YAYINLARI
Bahariye Cd. Süleyman Paşa Sk. Aybek İş Merkezi
No:30 /B
Kadıköy-İSTANBUL
Tel: +90 216-414 73 51 pbx
Fax : + 90 216 414 73 52
Web: <http://www.kanesyayinlari.com>
e-posta: info@kanesyayinlari.com

Ezik

Bana inanan hayranlarıma. Bu kitap sizin için.

BÖLÜM-1

Çoğu şey gibi, eğlence de yasaklandığı zaman daha cazipti. Ancak bu şekilde yeniden eğlenebildiğim için şanslıydım. Aptal Haçlılar ve aptal kuralları. Öldürmeye odaklı bir grup olmalarına rağmen, korkunç derecede kısıtlayıcıydılar.

Hayır, Meda, kampüsten dışarı çıkamazsın.

Hayır, Meda, sokağa çıkma yasağı olduğunu biliyorsun.

Hayır, Meda, o çocuğu yiyemezsin.

Benimle ve beni öldürmek isteyen iblis ordusuyla aramda duran tek şey onlar olduklarından, itaat etmekten başka bir seçeneğim yoktu - ya da en azından, bu geceki gibi, itaatsizlik ederken *yakalanmamalıydım*.

Kurbanımın arazisinin önündeki çitlerden atlarken parmaklarımı esnettim ve içimden gelen şiddetli kahkahayı bastırdım. Sessiz bir sıçramadan sonra işim bitecekti, ayak uçlarıma basarak hafifçe yere indim, dizlerimi o kadar bük müştüm ki popom neredeyse yere değecekti. Yıpranmış bungalov eski ve kasvetli görünüyordu. Pek çok mutlu çocuğu yutmuş ve hoşnutsuz yetişkinlerden kurtulmuş gibiydi. Ay ışığı altındaydı, ortam karanlıktı ama oturma odasındaki televizyondan mavi bir ışık yayılıyordu. Saat gece 02:00'dı.

Benim için tek bir ışığı bile açık bırakmamıştı. Zaten beni beklemiyordu.

En yakınimdaki pencereye gizlice yaklaştım, vızıldayan ağustos böcekleri hareketlerime eşlik ediyordu. Sıcak yaz havası tenimde geziniyor ve bütün bu kurallardan kurtulmuş olmanın verdiği hazdan başka bir şey hissedemiyordum. Bütün o gözlerden. Ama bu özgürlüğün bir bedeli vardı: Jo çok kızacaktı.

Ürkmüştüm. Hiç kimse izinsiz dışarı çıktığımızı anlayamazdı. Ne zaman kötü bir şey planlasam hep içine doğardı. En azından çoğu zaman. Bugün de şüpheli görünüyordu, sıkıcı günümün üstesinden gelmeye çalışırken, içimdeki coşku nedeniyle gözlerimden çıkan parıltıları yakalamıştı. Beni kontrol edeceğine dair her şey üzerine bahse girebilirdim ve ettiğinde de... Korkuyla doldum, sonra o hissi içimden uzaklaştırdım. Bu endişelerin eğlencemi mahvetmesine izin versem de vermesem de aynı sonuçlar doğacaktı.

Bu gece hiçbir şey eğlencemi mahvedemeyecekti.

Derin bir nefes verdim ve açlık, sanki ne olacağını biliyormuş gibi içimde canlanıyordu. Kıvranıyor ve kabarıyordu, bütün kurallar, Jo ya da mahvolmuş arkadaşlıklar umurumda değildi.

Açtım.

Pencereden gizlice baktım, *onu* gördüğümde nefesim kesilmişti, koltuğunda, baygın bir şekilde duruyordu. Bu yüzü sarkık, ağzı açık suratı hatırlıyordum. Üzerinden aylar geçmiş olsa bile, uyanık ve huysuz, zayıf bir ışıkla aydınlatılmış suratını hatırlıyordum. Lekeli beyaz atleti, o orta yaşlılara özgü göbeğinin üzerinde gerilmişti, pis beyaz atleti, koyu teninin yanında nasılsa parlak gözüküyordu. Pencere camına ellerimi dayadım, yeni bir oyuncak için hırsla dolmuş bir çocuk gibiydim.

Cansız bir şekilde, geceye doğru “Annabel,” diye ses-

lendim . Ellerimdeki gümüşi ışığa bakınca daha arkama dönmeden hayaletin geldiğini anlamıştım. Onu Mart ayından, Uri'yle motelde kaldığım geceden beri görmemiştim. Kaçışımı planlamak ve Haçlıların etrafımdaki korumalarını azaltmalarını beklemek uzun zaman almıştı. Aylar geçmiş olmasına rağmen, Annabel hâlâ hatırladığım gibiydi, ölülerin ebedi benzerliğiyle lanetlenmişti. Hayatı sona erdiğinde, üvey babası, koltukta oturan adam onu öldürdüğünde, daha küçük bir kızdı. Hâlâ o gece üzerinde olan geceliği giyiyordu; saçları hâlâ küçük örgüler halindeydi. Eğer hayatta olsaydı, örgülerinin sonundaki boncuk tokaların gıcırdayacağını düşünüyordum. Onlar da, aynı sahibi gibi, sonsuza kadar sessizliğe bürünmüştü.

Benim baktığım yere bakıyordu, sanki masum biriymiş gibi uyuyan adama. Ben büyük bir zevk alırken, o ise öfke ve intikam hissiyle doluydu, bu da altı yaşındaki birisi için - *ölü bile olsa* - çok şirin bir şeydi, ıslanmış bir kedi yavrusu gibiydi.

“Zamanı geldi, Annabel,” dedim yumuşak bir sesle, ama bir bıçak gibi de keskindi. İçimi dolduran şiddet hissi her bir damarımda geziniyordu.

Bana doğru döndü ve sert yüzü yumuşamaya başladı. Yeni ifadesi, minnettarlığın ve ezici bir kederin altında yatan umudun birleşimiydi. Çok değerli bir şeyinin çalındığını, intikamın bile bunu geri getiremeyeceğini bilen bir suratı.

Yine de deneyecektim. Ona gülümsedim. Yapacak olduğum şeyin iğrençliği onu neşelendirdi.

Yeniden sandalyedeki adama baktım. O, ona *Babacığım* dese de adı Colton'dı. Parmaklarımı, pencerenin aralığının altına geçirdim ve pencere uzun süredir bakımsız kaldığından sert bir gıcırdama sesiyle yukarı doğru kalktı. Colton uyuyordu, ama artık çok yakındım ve uyansa da bir şey fark etmezdi. İki metre sonra aramızda hiçbir şey kal-

mayacaktı. Hayatı çoktan ellerimdeydi, tadına bakmama çok az kalmıştı. Açlık, kulaklarımda kükrüyordu ve parmaklarımı, çatlayana kadar pencere çerçevesine bastırıyordum.

Bir şey yemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Çok ama çok uzun... Lanet olası Haçlılar yüzünden.

Pencere eşiğinden ellerimle destek alarak içeri doğru sıçradım. Atlarken, sarsılmama neden olan, fazladan bir güçle dolup taşmıştım. Çok sert bir hamle yapmıştım ve kafamı, pencere eşiğine çarptım. Kendimi küfretmemek için zor tuttum ve çalılıkların üzerine düştüm.

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!

Tenimin altında sıcak bir güç dalgalanıyor, titreşip şişmekte olan bir sıcaklık iyice çömelmemen neden oluyordu. Gözlerim, etrafta gölgeler görüyordu. Bu, sadece tek bir şey olabilirdi:

İblisler. Yakınımda.

Ve yapayalnızdım.

BÖLÜM-2

Bekliyordum, ama hissettiğim güçte bir artış olmuyordu. Sabit ve sakin bir güçtü. *Tek bir iblis* vardı. *Bir*: Derin bir nefes verdim ve dudaklarım kıvrılarak küçük bir gülümseme hâlini aldı. Şövalye güçleriyle birleşmiş iblis güçlerim sayesinde bir iblisi alt etmek benim için çok da zor değildi.

Çalılıkların içinde eğilmiş bir şekilde bir şeylerin olmasını bekliyordum ama hiçbir şey hareket etmiyordu. Ağır, sıcak havaya sadece böcek uğultuları ve zayıf bir horlama eşlik ediyordu - Colton hâlâ uyuyordu - ama iblisin hâlâ orada olduğunu hissedebiliyordum. Aynı onun beni hissedebildiği gibi ben de onun tenimin altında titrediğini duyumsuyordum. Oyun mu oynuyordu? Benden korkmasını gerektirecek hiçbir sebebi yoktu. Evrende iblis olmadığını hissedebilecek tek varlık olduğundan bana saldırma ihtimali çok zayıftı. Harekete geçmiyordu.

Saçmalık, kaybedecek vaktim yoktu. Gün ağarmadan önce hapishaneye geri dönmeliydim yoksa gardiyanlarım beni zorla geri götürürdü. Colton'la güzel bir sohbet edene kadar da gitmeye niyetim yoktu. Bu isteğimin küçük heyecanı omurgamdan girerek içimi gıdıklıyordu. Pencereyi kapattım ve çalılıklardan dışarı çıktım. "Her kimsen ortaya çık," dedim sessizce. Bir anlık tereddüitten sonra solumda bir hışırtı duydum ve bir gölge çitlerin üzerinden atladı. Bir

erkekti, benim yaşlarımda, belki bir iki yaş daha büyüktü. Karanlığın içerisinde geniş gülümsemesiyle ortaya çıkan bembeyaz dişleri haricinde yüzünü pek seçemiyordum.

“Bu, sevimli Meda Melange değil mi?” Sevimli kelimesini ağır bir Fransız aksanıyla söylemişti. “Senin olduğunu anlamıştım.” İleri doğru ağır ağır gelirken beyaz dişlerinin eşlik ettiği gülümsemesi daha da genişlemişti, bu yüzü tanıdığımı fark ettim. Aslında önce Fransız aksanını tanımıştım, ama gülümsemesini de tanıyordum. Hayatınızın en olaylı gününde de tanışmış olsanız bu kadar seksi bir çocuğu unutamazdınız.

Onu en son gördüğüm gibi, tamamen siyahlar içindiydi. Yarı iblis ve kötülüğün temsilcisi olduğu için bunun, onun standart üniforması olduğunu düşünebilirdim. Siyah gözleri bir aşk romanının kapağındaki karakterinki gibi için için yanıyordu, ama şu an değil, gözleri şu an gülüyordu. İsmiyse yüzü kadar akılda kalıcı değildi, “Sen!” dedim, nefes nefese. Belki biraz kabaydı ama “iblis zindanlarındaki yarı iblis çocuk” demek cehaletimi daha çok ortaya çıkaracaktı.

“Beni gördüğüne sevindin mi?” Ses tonu, hapishane arkadaşlığı ilişkimize kıyasla daha davetkârdı.

“Şaşırdım,” diye cevapladım. Ses tonum cana yakındı, ama duruşum değildi. “Öldüğünü düşünmüştüm.” Onu en son gördüğümde, iblis karargâhını basan Haçlılar için çok kolay bir hedef olarak bir hücrede kilitli bir şekilde oturuyordu. Haçlılar, çocuğu ellerinden kaçırmıştı. Pekâlâ, anlaşılan kötülerin dinlenmeye vakti yoktu. Onu kendim öldürmem gerekecekti.

Sanki zihnimi okuyormuşçasına, kaşlarını meydan okuyarak kaldırdı, sanki “Deneyebilirsin,” diyordu. Bu da benim gülümsememe neden oldu çünkü bunu çok, ama çok isterdim. Colton’la oyunumuz zevkli olsa da çok zor olmayacaktı.

Kaslarım geriliyor, enerjiyle doluyordu. Sola doğru birkaç adım attım, o da sağıma doğru birkaç adım atarak karşılık verdi, aradaki mesafeyi koruyordu. Atletik bir şekilde oyun oynuyor gibiydi, hatta neredeyse dans ediyordu. Her ne kadar ondan çok daha güçlü ve hızlı da olsam sonuçta bir yarı iblisti ve bazı süper güçleri vardı.

“Nasıl kaçtın?”

Omuzlarını silkti, gardını indirmişti, öne doğru hızlı bir hamle yaptım. Çabucak sağa doğru kaydı.

Çok hızlıydı. Gerçekten hızlı.

Onu test edişim karşısında sırtıyordu. Beni ciddiye almadığı belliydi. Bu, onun kendi hatasıydı.

“Dövüş başladığında beni serbest bıraktılar. Eminim patronum dövüşe katılacağımı düşünmüştü, bir Haçlının bunu yapacağına hiç şüphe yok.” Gözleri yaramazca parıldıyordu. “Ama kötü bir adam olmak böyle bir şey işte - yapmam gereken şeyleri nadiren yerine getiriyorum.” Sırtıyordu. “Öldüğümü sanıyorlar, bu yüzden şu an için özgürüm. Ne istersem yapabilirim.”

Özgür mü? Ona imrenerek derin bir nefes almıştım.

“İşte görüyorsun, Meda,” ismimi üzerine basa basa söylemişti, muhtemelen onunkini bilmediğimi fark ettiğini belirtmeye çalışıyordu. Göt herif. “Burada dövüşmek zorunda değiliz.” Yarı çömelmiş bir hâlden dik bir hâle geçti.

Ben ise hâlâ saldırı modundaydım. “Ama belki de istiyordumdur.”

Bir elini kalbine doğru götürdü. “Böyle deme, Meda.” Aksanı yüzünden ismimi “Mida” der gibi söylüyordu. “Eğer senin beni ve benim de seni öldürmemeye gerek yoksa arkadaşlığımızın önünde başka ne engel olabilir ki?”

Cevap vermedim ve kalbine götürdüğü elini indirdi, muzip ifadesi yok oluyordu. “Bütün bu dünyada bizi an-

layabilecek belki yüz tane yaratık vardır.” Başını iki yana salladı. “Bir tanesini harcamak bana çok üzücü geliyor.” Kafasını yukarı doğru kaldırdı ve geniş bir şekilde sırttı. “Hem daha tanıştığımız an, arkadaş olmamız gerektiğini anlamıştım.”

Tanıştığımızda bir iblis zindanında kilitliydik ve benim infazımı bekliyorduk. Ya benim oradan kaçabileceğime dair büyük bir inanca sahipti *-ki gayet doğru, süperdim-*, ya da tamamen saçmalıyordu, maalesef bu daha olasıydı. Sanki zihnimi yine okumuşçasına, sormadığım soruyu cevapladı.

“Ölmektense bizim tarafımızı seçersin, diye düşünmüştüm.”

Bunlar bana sunulan seçeneklerdi, iblislerin tarafına geç ya da öl. Ben üçüncü seçeneği yaratmıştım - dayak atıp hepsini öldür *-tamam, belki Haçlıların benim için saldırıya geçerek küçük bir müdahalesi olmuş olabilir-* ama yine de iblislerin tarafına geçmeyi seçmezdim. Geçmememin bir nedeni de en yakın arkadaşlarımı öldürmeyi reddetmemdi, Jo ve Chi’yi.

Ama diğeri... Uri. İsmi duymak, ardından geçen bunca aya rağmen hâlâ göğsümü sıkıştırıyordu. Yakalandığımızda bizimleydi. Kurtulduğumuzda değildi.

Düşüncelerim yüzüme de yansımış olacak ki çocuk, usulca, “Arkadaşın için üzgünüm,” dedi. Sesi beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Sevinmiştim; düşüncelerim kaybolmak istediğim bir yer değildi.

Bu çocuk - *adı neydi bunun?*- disiplin sorunları nedeniyle yanımdaki hücreye kilitlenmişti. Belli ki benim gibi o da emirler alıyordu.

“Her neyse, ben de tam olarak iblislerin tarafında değilim.” Omuzlarını silktilti. “En azından şu an için.”

“Şu an için mi?”

“Eh, muhtemelen eninde sonunda geri dönerim. Kendi kendime takıldığım üç aydan sonra, biraz...” Cümlesini bitirmeden kendisini durdurdu, ben onun için bitirdim. Yalnız.

Omuzlarını silkti. “Aslında teslim olmayı düşünüyordum, yakınlarda bir iblisin varlığını hissedince de şimdi yapabilirim, diye düşündüm. Sonra sen olduğunu fark ettim ki bu çok daha iyi.” Muzip sırtışı geri gelmişti. “Sadece işbirliği olurdu, işkence olmazdı.”

“İşkence mi?”

Elini ensesine götürerek geri çekildi. “İblislerin, son birkaç aydır nerede olduğuma dair soruları olacaktır.”

Onu inceliyordum. Samimi gözüküyordu, ama iblisler aldatıcı varlıklardı. Tanıştığım sadece bir başka yarı iblis daha vardı (*kendim*) ve pek de iyi varlıklar olmadıklarını söyleyebilirdim. Onu öldürmek en iyisi olurdu, ama...

Titreyerek kendime geldim. Onu öldürmeliydim.

Kafasıyla evi gösterdi. “Bu gece özel birinin peşinde misin?” Pek ilgilenmiyormuş gibi rol yapıyordu, ama gözlerindeki ışığı görebiliyordum, eve doğru bakarken parmak uçları üzerinde dikiliyordu.

Colton. İçimdeki hoş titreme onun düşüncesiyle geri dönmüştü. Cidden özel bir şeydi.

“Hiç takım çalışması yaptın mı?” diye sordu.

Ha. Hayır. “Cinayete meyilli çok arkadaşım yok.”

“Ah, hadi ama Meda.” Bu çocuk - adı R ile mi başlıyordu? Yoksa A mı? Yabancı bir şeydi, konuşmasıyla düşüncelerimin içine girdi. “Onu yemene izin veririm,” dedi. “Benim enerjim hâlâ var.” Enerjisi vardı. Yani hâlâ cehennemden sahte hayatlar alıyordu ve insanların ruhunu yemesine gerek yoktu. Beni yanlış anlamayın, enerjisi olan iblisler hâlâ öldürmeyi severler, ama herkesin diyeceği gibi, bir şeyi zorunluluktansa istiyor olduğunuz için yapmak

çok daha iyidir.

Ama benim enerjim yoktu ve hayatta kalmak için düzenli olarak insan ruhu yemeliydim - bu da Haçlıların pek de hoşuna giden bir şey değildi. Beslenme düzenim üzerine uzun ve yavaş bir şekilde düşünürken beni neredeyse açlıktan öldürüyorlardı. Dört buçuk haftadır bir şey yemiyordum ve aklımı oynatmak üzereydim.

“Hadi,” dedi yakışıklı çocuk, tatlı tatlı. Genişleyen gülümsemesi güzel ve şeytaniydi. “Lütfen! Eğlenceli olacak.”

Kulağa eğlenceli geliyordu. Sonuçta Colton için planladığım şey bir oyundu. Sabırsızlıktan heyecanla dolup taşıyordum, dudaklarım yukarı doğru kıvrılmıştı. Şiddetli bir kahrkabayı bastırmam gerekiyordu ve ayaklarım beni yavaşça eve doğru götürmeye çalışıyordu. Şeytani niyetleri olan ayaklarımı durdurdum ve dudaklarımı ısırdım.

Hayır, onu öldürmeliydim. Eninde sonunda ibislere geri döneceğini kendisi söylemişti.

Ama uzun kirpikli gözlerini yalvararak bakar gibi bana dikmiş, sanki “Lütfen, lütfen o tacizciyi seninle birlikte öldürmeme izin ver,” diyordu. Bu gözlere nasıl “Hayır” diyebilirdim ki? Seksin ve bir yavru köpeğin sihirli bir kombinasyonu.

Duyduğunuzdan daha güzel olduğunu garanti edebilirim.

Sonra benim de düşünmüş olmam gereken bir şey söyledi. “Sonrasında beni öldürebilirsin.” Bu teklifi yaparken hince gülümsemeye başlamıştı.

Dalga geçtiğini düşünüyordu, bence güzel bir seçenektir. Eğlence tarzımdan ötürü benden nefret etmeyecek biriyle kısa bir eğlence olacaktı - sonrasında olacak şeylerden ötürü benden muhtemelen nefret edecekti. Eh, elimden bu kadar geliyordu.

Gülümsememin yüzüme yayılmasına izin verdim ve

o da coşkuyla gülümseyerek karşılık verdi. Koşmaya hazır-
dım, kafamla evi gösterdim. “İlk giden ilk kanı döker.”

Gülümsedi ve koşmaya başladık. Bana karşı hiç şansı
yoktu, zaten bu yüzden ona meydan okumuştum.

Dediğim gibi - yarı iblisler aldatıcı varlıklardır.

BÖLÜM-3

Çocuğu, -Arnold mıydı? Hayır, bu isim ona uymuyor - çok rahat bir şekilde arkamda bıraktım. Sessizce uyuyan Colton'ın önünde, ayakta duruyorduk. Aramızda en fazla elli santimetre vardı.

1.

“Beni takip et,” dedim ve sııttım. Açlık içimde yenden uyanmaya başlıyor ve beni ele geçirerek bütün mutluluğumu sivri dişlerinin altında ktır ktır eziyordu.

Colton hafifçe horuldadı. Uyanma vakti uyuyan güzel. Ayağımla oturduğı koltuğı tekmeledim, pasaklı herif haliya düşmüştü.

“Haah,” diye hırıldadı, şaşırmış ve koltuğun önünde debeleniyordu. Sırtını geriye doğru verip uykulu gözlerini kırptırmaya başladı. Başta bizi fark etmedi, çünkü bir heykel gibi hareketsiz duruyorduk. Ayakları üzerinde durulduğunda ise yalnız olmadığını anladı. Nefesi kesilmişti, poposunun üzerine düştü ve gözlerini kırpmaya başladı.

“Siz de kimsiniz?” diye sordu, zira gözlerini kırpması ortadan kaybolmamızı sağlamamıştı.

Gözlerine bakmıyordum, gözlerimi kafasının üzerindeki boşluğa dikmişim. “Bizimle oyna,” dedim, cansız bir sesle.

“Neler oluyor?” Saate doğru bakarken ayakları birbirine dolanmıştı. Gece: 02.12

“Bizimle oyna,” diye tekrarladım ve bu sefer Raynold, *hayır, adı bu da değildi-* zeki çocuk da bana katıldı.

“Bizimle oyna.” Sesi aynı benimki gibi çocuksu ve cansızdı. Göz ucuyla baktığımda, ürpertici şarkımızı söylerken onun da tamamen hareketsiz bir şekilde durduğunu görebiliyordum.

Colton bir bana bir de çocuğa bakıyordu. Korkusu adeta çiçek açmış, yoğun kokusu havaya karışmıştı. Ağzım neredeyse açılacaktı. Colton, sıradan çocuklar olmadığı-mızdan, geceleri ortaya çıkan, açıklanamaz sesler çıkaran korkunç şeyler olduğumuzdan şüpheleniyordu. Ama hayır, bu yanlıştı. Ses çıkaran şeyler değildik. Ses çıkarmak ace-mice ve incelikten yoksun bir davranıştı. Karanlıkta, evle-rinden uzakta olan yaratıklar böyle sesler çıkarırdı. Ben çı-karmazdım. Ben geceleri yemeğimi çatır çutur çiğnerdim. Sıçrayıp şiddet kullanırdım. Ama asla korkutucu sesler çı-karmazdım.

Colton’ın yoğun korkusu da bunu bildiğini gösteri-yordu.

Yine de gözüümüzü korkutmaya çalışıyordu. “Evimden hemen defolun.” Titreyen koluyla kapıyı işaret etti, ama bize yaklaşmıyordu. Göğsünü şişirdi. “Evimden defolun! Yoksa...”

Daha kelimeler ağzından çıkmadan ileriye atıldım, hızım karşısında şaşkına dönmüştü. “Yoksa ne, Colton?” İsmi-ni duyunca gözleri kocaman oldu. Ağzını açtı ama hiç-bir şey diyemeden kapattı. “Yoksa *ne?*” diye hırıldadım.

Tek bir kelime söyleyemiyordu; boğazı korkuyla tıkan-mıştı. Sonunda, “Sen kimsin?” diye fısıldadı.

Dudaklarım kıvrılmış, pis bir şekilde sırtıyordum, Colton da sırtı-mamı izliyordu. “Bilmen gereken şey ger-çekten bu mu?”

Kafasını yavaşça iki yana salladı, gözlerinin arkasında düşünceler uçuşuyordu. “Nesin sen?” diye değiştirdi sorusunu.

Biz neydik? Canavar mı? Yarı canavar? Bence, ben iyi biriydim -deniyordum- ama çocuk şimdiye kadar asla kötü birisinden daha farklı bir şekilde davranmamıştı. Colton’ın bilimsel ismimizi bildiğini sanmıyordum ki bu iyi bir şeydi çünkü biz de bilmiyorduk. Muhtemelen öyle bir isim de yoktu. Bilim, denkleminde biz yer almazsak daha anlamlıydı. “En büyük kâbusun” ise çok klişeydi.

Çok basit bir gerçeğe tutundum: korkunç, ama çok korkunç bir gülümseme. Yüzündeki bütün kan çekildiğinde doğru şeyi yaptığımı anlamıştım.

“Ben...” yutkundtu. “Benden ne istiyorsunuz?”

Pek de gülümsemeye benzemeyen ifadem bütün suratıma yayılmıştı. “Bizimle oyna, Colton.” Neredeyse bir kumru gibi ötmüştüm.

“Ne?”

“Bizimle oyna.” Şişirdiği göğsünün üzerinden yüzüne ulaşana kadar parmaklarımı yürüttüm, sonra sanki bir çocukmuş gibi burnunu sıktım. “Bizimle oynarsan gitmene izin veririz.”

“Si-si-si,” kekeliyordu. Alnından ter damlaları süzülüyordu. “Sizinle mi oynayayım?”

Kafamı çocuğa doğru çevirdim - Raleigh? Doğru ismi bu muydu? Birkaç adım atarak soluma doğru geldi. “Vay, sanırım anladı.”

Çocuk, gülümsememek için kendini zor tutuyordu - ya bana ya da Colton’a, emin değilim.

Colton’ı sarsmaya geri döndüm. “Evet, Colton.” Adamı bıraktım ve bir adım geri attım.

“Kovalamacaya ne dersin?”

“Kovalamaca mı?”

Söylediğim her şeyi tekrarlamak zorunda mıydı? Kafamı iki yana salladım. “Taklit yapma oyunu oynamıyoruz.”

Aptal herif, ağzını açtı ama havaya kaldırılmış bir kaş, onu susturdu.

Bir sonraki cümle, önemli bir cümleydi. Gözlerimi ona kilitledim, yüzümdeki gülünç ifade yok olmuştu. Annabel’in anılarında gülünecek bir şey yoktu. Konuşmaya başladığımda, sesim oldukça sert çıkmıştı.

“Bana dokun, sonra gidebilirsin.”

Yüzüne bakıyordum, ama anlamamıştı. Aradaki bağlantıyı görememişti. İşim bitmeden önce görmesini sağlayacaktım. Konuşmak için ağzını açtı ama sonra kapattı. Hiçbir uyarı vermeden, vücudunu öne atarak elleriyle suratımı yakalamaya çalıştı. Akıllı canavar. Azıcık sendeler bir hâlde geriye doğru eğilerek önünden çekildim.

Bayanlar ve baylar, tam bir enayiyle karşı karşıyayız!
Mükemmel.

Colton’ın ani hamlesi dengesini kaybetmesine neden olmuştu, ama çabucak kendine gelip bana doğru tekrar koşmaya başladı. Gülerek bir yandan da dans ederek yine kenara kaçmışım. Yarı iblis çocuk da benimle birlikte gülüyordu, biraz bencilce davrandığımı fark etmiştim. Parmağımla onu gösterdim. “Ya da ona!” diye bağırdım. “Bana ya da ona dokun, sonra gidebilirsin!”

Colton dönüp çocuğa doğru bir hamle yaptığında onu arkasından ittirdim. Çocuğa doğru kafası önde, neredeyse uçarak gidiyordu. Çocuk son anda yavaşça yana kaydı. Colton çat diye yere düştü. Halıda, şişkin göbeğinin üzerinde kayarak duvara çarptı.

Havaya kan kokusu karışmıştı. Bu koku benim nefesimi kesiyordu, içimdeki canavarı bastırmalıyım. Oyunun bitmesine hazır değildim. İçimde mırıldayan ve kahkahalar

atan açlık az da olsa geri çekilmişti. Ne yapacağı belli olmuyordu.

Colton ayakları üzerinde doğruldu. Bir savaş narasıyla tekrar bana doğru koşmaya başladı. Yarı iblis çocuğun ona bir çelme takmasıyla Colton yeniden uçar bir hâl aldı. Düşüşünün verdiği hızla neredeyse bana ulaşıyordu ama bir tekmeyle duvardan destek alıp odanın ortasına doğru uçtum. Kendimi korumak için kafamı dizlerimin arasına hazırlanırken çocuk beni belimden yakaladı ve kendisine doğru çekerek keyifli bir şekilde güldü. Göğüs göğseydik, o korkunç ve güzel suratında da vahşi bir heyecan, zevk, açlık, merak ve eğlence görüyordum. Kendimi onunla birlikte gülmekten alıkoyamadım.

Colton bize doğru koşmaya başlamıştı - ah, evet, tam da bir şeyin ortasındaydık - çocuk beni ittirerek uzaklaştırdı. Oyunumuz bir dansa dönüşmüştü. Koreografisini yapsak, bu kadar birbirimizi tamamlarcasına pürüzsüz bir şekilde hareket edemezdik. O beni çeviriyordu, ben de ona çarpıyordum. Bu arsız çocuk Hollywood'da bile iş bulabilirdi.

Colton iyice zıvanadan çıkmıştı ve deli bir adam gibi kollarını sallayıp bağıırıyordu. Sonra vahşi bir çığlık eşliğinde, partnerim onu kürek kemiğinden ittirirken, bana doğru son hamlesini yaptı. Kenara sıçradım ve Colton duvara çarptı, kafasında bir yarık açılmıştı. Kanının kokusu, açlığın damarlarımda çığlık atmasına neden oluyordu ve yalnız da değildim, tehlikeli arkadaşımın da burun delikleri genişlemişti. O bana sırtıyordu, ben de ona. Pis oturma odasının sönük ışığında pişmiş kelle gibi sırtıyorduk ve o an tam olarak aynı şeyi düşündüğümüzden emindim.

Bir anda aklımda bir şimşek çaktı. "Armand," dedim, sırtışı yüzüne iyice yayılmış ve gözleri parıldamıştı. Ölmekte olan bir adamın kanının kokusu havaya karışırken, paylaştığımız bu anda donakalmış, birbirimize bakıyorduk.

Colton'ın dizlerini halıya vurmasıyla çıkan ses üzerine yine ona baktım. Yüzünü bizden uzağa çevirmişti, hızlı hızlı nefes alıp verirken kafasını ve ellerini duvara dayayarak destek alıyordu. Açlık, içimde kabarıp titreşiyordu, arkadaşlık umurunda değildi. Colton'ın duvara dayadığı alnından akan kanlar, duvardan aşağıya doğru kırmızı bir leke hâlinde akıyordu, bej rengi duvar üzerinde harika bir desen oluşmuştu. Colton'ın bir süre dinlenip kendine gelmesine izin verdim. Küçük oyunumuz can alıcı noktasına ulaşmaya başlıyordu. Colton yeniden ayağa kalktığında, iş artık ciddiye binmişti.

Pençeleri göstermenin vaktiydi.

Dakikalar geçiyordu. Benim için yavaş geçiyordu, ama Colton için öyle miydi bilmiyordum, bu gerçeklikten olabildiğince hızlı bir şekilde kaçmak istiyor gibiydi. Annabel'in onunla aylar önce konuştuğu şekilde, aheste aheste ve nazikçe konuşmaya başladım. "Benimle oyna."

Colton ürkerek geri çekilmişti. Bu, umarım farkına vardığı içindi.

"Lütfen," dedi, nefes nefese. "Neden..." bir soru soracaktı ama hıçkıra hıçkıra ağladığı için bitiremedi ve yeniden "Lütfen," dedi. Öne doğru yığıldı ve suratı halıya çarptı.

"Bana dokunursan gitmene izin veririm," dedim, sert bir şekilde. Sonra Annabel'in anılarından bir sahne daha çıkardım. "Sadece bana çabucak dokun, sonra gidebilirsin."

Colton dizleri üzerinde durmuş, beni dinliyordu, sonra yüzünü halıya gömüp acı acı ağlamaya başladı.

Hatırlamış mıydı?

Hıçkırıklarının arasında kaybolan, anlayamadığım bir şeyler geveledi. Bir adım ileri gittim. Halıya doğru, nefes nefese bir şekilde anlamsızca bir şeyler söylüyordu.

“Ne dedin?” diye sordum, daha da ileri doğru emekleyerek.

Yine anlayamadığım bir şekilde acı acı bağırmaya başlamıştı. “Öldürmek” dediğini duydum. Gülümsedim ve onu omzundan tuttum. Zafer kazanmışçasına vahşi bir kahkaha attı ve kolumu yakaladı. “Sana dokundum!” diye bağırды, müthiş bir mutlulukla gözleri yuvarlanıyordu. “Ben kazandım.” Armand’ın kıkırdadığını duymuştum. Oldukça *komikti*.

Colton’ın gitmesine izin vermedim, aksine, onu tutmaya devam ederek sakinleşip yüzümdeki merhametli ifadeyi fark etmesi için bekliyordum. Tabii ki de yüz ifadem gerçek değildi. Nadiren merhamet duyardım ve bu Colton için harcayabileceğim bir şey değildi. Daha ben konuşmadan ona ne diyeceğimi tahmin etmesini istiyordum.

Etti de. Gerçekten etti. Kahkahası kısıldı ve mutluluğunun yerini korku aldı. Gözleri büyüdü ve yaşarmaya başladı, ağzı ardına kadar açıldı ve “Hayır” dercesine kafasını salladı. Ağzıma bakıyor ve dudaklarımdan düşündüğü cümlelerin çıkmaması için adeta yalvarıyordu. Ama çıktılar.

“Ne yazık ki bunun bir önemi yok,” dedim, usulca.

Kafasını iki yana salladı. “Ama... ama sana dokunur sam gidebileceğimi söylemiştin!” Sesi yükselmiş ve kolumu iyice sıkıyordu, elleri ter ve kanla kaplıydı. “Sana dokunuyorum! İşte sana dokunuyorum!” diye bağırды.

Gülümsedim ve kafamı bir yılan gibi hafifçe sallayıp indirerek gözlerimi ona dikmeye başladım. “Kulağına hiç tanıdık gelmiyor mu?” Sesimi alçalttım ve kısık bir şekilde konuşmaya başladım. “Sadece bana dokun, sonra gidebilirsin...”

Elleri kolumu iyice sıkmaya başlamış ve nefes alış veriş hızlanmıştı. “Hayır.” Ama benimle aynı şeyi düşünüyordu. Gözlerinden neler olduğunu anladığı - *benim de neler ol-*

duğunu bildiğimi- hissettiği okunuyordu. Bu duruma karşı çıkmıştı. Böyle bir şeyin gerçekleşmesine “Hayır” demişti, yaklaşmakta olan ölümüne “Hayır” demişti.

Buna karşı söyleyebileceğim sadece tek bir şey vardı. “Ah, evet. Bunu tatlı, küçük Annabel’e demiştin, değil mi?” Sesim şiirsel bir hâl almıştı, sanki bir ölüm ilahîsi gibiydi.

“Ben...”

“Demedin mi, Colton?” Bunu söylerken kafamı sallayarak ona yakınlaştım, bu yakınlığım karşısında korkarak kafasıyla onaylamıştı. “Ama izin vermedin, değil mi? Onun gitmesine izin vermedin.” O da bana eşlik edene dek kafamı iki yana salladım.

Titriyor ve ağlıyordu, yapış yapış olmuş kanı ve sümükleri, yanağından aşağı doğru süzülüyordu. Kendi için mi yoksa Annabel için mi ağladığının bir önemi yoktu. Ona merhamet hissetmekte çok geç kalmıştı. Ona unutamayacağı bir anı vererek kendisi de iğrenç bir anıya sahip olmuştu. Ben de Annabel’in bu anısına sıkışıp kalmıştım. Ama onu suçlamıyordum. Ben de intikam almak isterdim.

Alacaktı da.

Yüzümde sevimlilikten eser kalmamıştı, bütün öfkemi görmesine izin vermiştim. “İzin verdin mi?” diye kükre-dim.

Cevap veremiyordu, ama beklenmedik bir dürüstlük onu kurtarabilecekmiş gibi başını hızlıca iki yana doğru sallıyordu. Gözlerimi ona diktim, saniyeler geçiyordu, ben-se hiçbir şey yapmadan bekliyordum. Daha fazla dayanamamıştı. “Lütfen,” diyebildi, belli belirsiz bir fısıltıyla.

Yavaşça ona doğru uzandım ve yüzünü okşadım. O, korku içinde çığlık atarken ben de kafamda yankılanan baş-ka şeylerin çığlıklarını duyuyordum. Açlığın ve Annabel’in çığılgı. Zamanı gelmişti.

Elimi geri çektim. Yavaşça, çok yavaşça, böylece Colton neler olacağını iyice görebilirdi. Avuç içim açıktı ama parmaklarım kıvrılmıştı. İlk hamlemi metalik, jilet gibi keskin tırnaklarımla yapacaktım.

Kafamı iki yana salladım. “Üzgünüm, Colton,” dedim oysaki değildim. “Karma*”, benden pek de farklı değil, tam bir sürtüktür.”

Ama daha elimi kaldıramadan, yan tarafımdan gelen şiddetli darbeyeyle savrulmuştum.

*Ne ekersen onu biçersin anlayışına dayanan felsefe; ettiğini bulmak (y.h.n.)

BÖLÜM-4

Lanet olası iblis. O çocuğa neden güvenmiştim ki?

Duvara o kadar şiddetli bir şekilde çarpmıştım ki sıvası çatlamış ve içine girmiştim. Kendimi duvarın içinden çıkardım, çıktığımda biraz tökezliyordum. Saldırıya geçmek üzere eğilip, hırlamaya başladım.

Ama bunu yapan Armand değildi. Belli ki artık odadaki tek sürtük ben değildim. Tipik Jo, daha onu göremeden sesini işitmiştim. *“Bu da ne, Meda?”*

“Jo?” Buraya gelmesi yeterince şok ediciyken görünüşüyle de beni serseme çevirmişti. Deri motosiklet ceketinin altında sadece belinden biraz aşağı inen bir gecelik vardı. Kıvrılmış ve üzerinde metal destekleyicisinden başka hiçbir şey olmayan bacağı, geceliğinin altından fırlıyordu. Yıpranmış sırt çantası bir omzundan sarkıyordu ve saçları tam anlamıyla bir felaketti - inanılır gibi değil ama yüz ifadesinden bile daha kötü bir haldeydi. Orada olmadığını fark eder etmez yola koyulmuş olmalıydı, okulla aramızdaki mesafe de göz önüne alınınca, ben kaçtıktan kısa bir süre sonra orada olmadığını fark etmiş olmalıydı.

“Bu. Da. Ne. Meda!” diye tekrarladı. Ses tonundan bana hâlâ vurmak istediği anlaşılıyordu. Başta çekindim, ama sonra kendimi toparladım. Bir mahkûm, kaçmayı denedi diye gardiyanına özür borçlu olamazdı.

“Beni nasıl buldun?” diye sordum.

“Bütün diyebileceğin bu mu?” Sinirle konuşuyor, odadaki faciaya bakarak kafasını sallıyordu, titreyen ve kanla kaplanmış Colton ise köşede çömelmiş, bekliyordu.

Kafasını yukarı kaldırdı. “Teşekkürler,” dedi, ağlayarak.

“Kapa çeneni Colton,” demem üzerine hafifçe inledi.

“Evet, nasıl?”

“Beacon haritasıyla, seni salak.”

Ha, ben bir salaktım. Beacon haritası, bir iPad'deki Google Earth gibi, üzerinde harita beliren bir kurukafaydı. İnsanoğlunun iyiliği için Tanrı tarafından işaretlenmiş Beaconlar da haritada küçük ışıklar olarak gözüküyordu. Haçlıların görevi Beaconları iblislerden korumak olduğu için bu harita yerlerini tam olarak bulmaları konusunda çok işe yarayan bir araçtı.

Bizi. *Bizi* bulmak için. Bir şekilde ben de işaretlenmiştim. Bu, iyi birisi olduğum anlamına gelmiyordu, muhtemelen gerçekten iyi bir şey yapabileceğim anlamına geliyordu. Arada önemli bir fark vardı ve şövalyelerin karargâhında da buna benzer birçok şey duyuyordum.

Haçlılar, haritanın koruyucusuydu. İblisler neredeyse yüz yıl boyunca haritayı ellerinde tutmuştu ve düzinelerce Beacon'ı katledip, Hemoklizmi başlatmışlardı - tarihteki en kanlı dönem: dünya savaşları, kitlesel soykırımlar, toplama kampları, atom bombaları ve bunlara benzer birçok şey. Haritayı yer altındaki mahzende, diğer eşyaların yanında bulamayınca da *-kontrol etmişim, o kadar da salak değilim-* yerinin değiştirildiğini, küçük, şeytani pençelerimi geçiremeyeceğim bir yere taşındığını düşünmüştüm.

Ama belli ki saklamışlardı. Tiksindirici bir biçimde zeki olan en iyi arkadaşım da bunu anlamış ve haritayı bulmuştu.

“Ben seni böyle bulabildiysem başkaları da bulabilirdi.” Öfkesinden sesi titriyor ve çantasının kayışını iyice sıkıyordu. “Haçlılar gittiğini fark etseydi neler olurdu, biliyor musun?” Cümlesini, kendim ve onun sağlığı için endişelenmeme neden olacak tiz bir çığlıkla bitirmişti.

“Hmm, bir düşüneyim - bana artık güvenmezler miydi? Ya da dur! Belki akşam yemeği vermeden beni yatağıma yollarlardı?”

Rengi atmıştı, ama çok hafif bir şekilde. Haçlıların üzerimde uyguladığı yasaklarla dolu diyet işkencesini en ön sıralardan izleyen biriydi.

“Ya da belki, sadece belki; beni, onlara ihanet etmekle suçlarlardı?” Bok Çukuru Şatosu’nda her gün gerçekleşen olaylar.

“Etmedin mi?” diye bağırdı. “Birini öldürmek için ortadan sıvıştın!” Parmağıyla onu göstermesi üzerine Colton acı acı bağırmaya başladı.

“Kapa çeneni, Colton!” diye hırıldadım, çığlıkları iniltiye dönüşmüştü.

Jo ise hâlâ ders vermeye devam ediyordu. “Haçlılar yakında sana birini getirecek. Sen...”

“... bilinçsiz ve bağlanmış bir hâlde getirilen yemekleri kabul mü etmeliyim? Sana bir haberim var, ben Haçlıların evcil kaplanı değilim.”

“Sonuçta işe yaramıyor mu?” diye karşılık verdi. “Ama hayır, illa kendi tarzında yapman gerek. Onlarla iyi geçinmeye bile çalışmıyorsun.”

Yirmi saniye boyunca, ağzımdan tükürükler saçarak konuştum. “Denemedim mi? O çokbilmiş, kibirli, küçük piçlerden bir tanesinin bile yüzünü parçalamadım. Çabalayan onlar.”

“Öyle mi? Peki ya Isaiah?”

“Isaiah haketmişti.” Tamam, belki çokbilmiş, küçük

piçlerden birisinin suratını *neredeyse* parçalamış olabilirdim. Ama sadece neredeyse - ve bu haftalar önceydi. “Amacı sadece bana bulaşmaktı.”

“İsaiah bir pislik...”

“Bak! İşte aynı fikirde olduğumuz bir şey!”

“...ama amacı sana ‘*bulaşmak*’ değil.” Elleriyle iğrenç, küçük bir tırnak işareti yapmıştı.

Gerçi bir yandan komikti de.

“Bu küçük maceranı planlarken, dışarıda gerçekten peşinde olan *iblisler* olduğu aklına geldi mi? Mesala lanet olası bir iblis ordusu olduğu? Bu aptal hareketinle onlara kendini kolayca teslim edebilirdin.”

İblis demişken - sıçtık - Armand. Onu elbise dolabının içinde saklanmış bir halde görene kadar odayı gözlerimle taradım. Dolabın kapısı beş santim kadar açık olduğu için görebiliyordum, ama Jo’nun görüş alanında değildi. Evrensel “şşş” hareketini yapmak için bir parmağını dudaklarına götürdü ve ardından bana göz kırptı.

Bu göz kırpması beni beş dakika öncesine götürmüştü. Dansa, eğlenceye.

Kana.

Bir anda ürperdim ve sinsice gülümsedim. Jo’nun buz gibi ve beni ayıplayan suratının karşısında, Armand’ın suratındaki sıcaklık beni oldukça mutlu ediyordu.

“Meda, sen beni dinliyor musun?” Jo’nun iğneleyici ses tonu beni kendime getirmişti. Neyse ki Armand öngürülü davranıp, gizlenmişti. Jo beni başka bir yarı iblisle takılırken görseydi nasıl bir tepki verirdi, hayal bile etmek istemiyorum. Muhtemelen beni kendi elleriyle öldürmek için sürükleyerek geri götürürdü.

Ben gözlerimle Armand’ı ararken Colton dikkatimin dağılmasından yararlanmış ve Jo’ya doğru sürünmeye başlamıştı. Titreyen eliyle Jo’ya doğru uzandı ama daha çiz-

melerine bile dokunamadan pes etti. “Tanrı sizi kutsasın, bayan!” dedi hıçkırarak. “Tanrı sizi kutsasın.”

Jo, dudaklarını içe doğru kapatarak adamı kafasıyla selamladı. “Hadi Meda, gidelim.”

“Gidelim mi?”

“Okuldakiler, kaçtığımızı anlamadan önce geri dönelim.” Sanki yürümeye yeni başlayan bir çocukla konuşur gibi yavaşça konuşmuştu.

Aynı şekilde karşılık verdim. “İşim bitene kadar hiçbir yere gitmiyorum.”

Colton yeniden ağlamaya başladı, ama bu sefer Jo’yla tartışmakla meşguldüm.

“İşin bitti zaten. Şu ana kadar sadece gizlice sıvıştın, ama eğer Haçlılar birini öldürdüğünü öğrenirse...” Sesi yavaşça canlılığını yitirmişti ve sanki düşünmek bile istemiyormuş gibi kafasını iki yana sallıyordu.

Açlık, içimde gürlüyor ve uğulduyordu. Sinir uçlarımda, onu görmezden gelemeyeceğim bir şekilde çılgılık atıyordu. Kafamı iki yana salladım. “Ne yaptığını biliyorsun, Jo. Bunu hak ediyor.”

Jo gözlerini kısmıştı. “O umurumda değil, ben sadece seni düşünüyorum. Haçlılar yakında seni besleyecek, buna mecburlar. Bir hafta sonra, belki iki. Ona ihtiyacın yok.” Söz konusu olan “O”; “Beslenme” konusu açılınca, korku dolu, tiz bir ses çıkarmıştı.

Ama ona ihtiyacım vardı. Ruhuna, kanına, ölümüne. Özgürlüğü temsil ediyordu. Tamam, belki çok da temsil etmiyordu - şu an ondan daha az “özgür” olan birini düşünemiyordum. Aslında, ölümü, özgürlüğünü temsil ediyordu. Haçlılar ise bunu asla anlamıyordu. Ben böyleydim ve bundan dolayı utanç duymuyordum.

“Meda,” Jo’nun sesi yumuşamıştı, bana doğru gelir-

ken ayak seslerini duyabiliyordum. Bir adım geri çekildim. İçinde bulunduğum bu durumda, aramızda biraz mesafe olması daha iyiydi. Gözlerimi Colton'ın üzerinden çektim ve Jo'nun, kolyesiyle oynamaya başladığını fark ettim. Rengi yeşile dönmüş, ucuz, metal bir yarım kalp. Yüzünde hiç de Jo'ya ait olmayan bir ifade vardı.

“Lütfen, Meda. Bırak gitsin.” Yalvarmıyordu - sonuçta hâlâ Jo'ydu - ama ses tonu... Sesi ağlamaklıydı. Çok nadiren olan bir şeydi, bu ses tonunu en son duyduğum anı çok iyi hatırlıyordum - filmi izlediğimiz geceydi. Onu parçalayan acıyı, *normal* biri olmak istediğini itiraf ettiren stresi hafifletmek için yapabileceğim bir şeyler olmasını dilediğim gece. Elim, kolyenin boynumda asılı olan diğer yarısına gitmişti.

İşte buradaydım ve Jo'yu neredeyse yalvartıyordum.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

Açlığı, ağır ağır iterek bastırmaya zorladım. Dünyamdaki kan, yok olmaya başlamıştı.

“Tanrı sizi kutsasın, bayan!” Colton, Jo'nun önünde diz çökmüştü. “Tanrı sizi kutsasın!”

Bu sefer uğraşan Jo oldu. “*Kapa çeneni, Colton.*”

Colton hafifçe inledi, ben de açlığın bu ses karşısındaki kükremesini bastırmaya çalışıyordum. Alnımdan terler akıyordu.

Bir nefes daha aldım. *Bir hafta daha*, diye düşündüm kendi kendime. *En fazla iki*. Boynumu önce sola, sonra sağa doğru esneterek küttlettim. Bekleyebilirsiniz.

Bekleyebilirdim.

Ama gözlerimi açtığımda, Jo önümde değildi. Jo'yla aramızda başka bir kız vardı, hayatı ellerinden vahşice alınmış, küçük bir kız. Bebeksi suratında sabit bir ifade vardı. Felakete uğramış, sarsılmış ve gözlerinde yaşlar belirse de ağlayamayacak kadar dehşete düşmüştü. Neler olduğuna

inanamıyormuş gibi kafasını iki yana salladı. “Hayır,” dedi. Şansının beklenmedik bir şekilde açıldığını hissederek dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalışan Colton’a bakıyordu. Kafasını bana çevirdi. “Hayır,” dedi tekrar, sonra da “hayır, hayır, hayır,” dedi, çılgına dönmüştü.

Ağzımı açtım. Ne diyecektim? Özür mü dileyecektim? Bunun ne faydası olurdu ki?”

“Meda?” Jo hayaletleri göremese de bir şeyler olduğunu hissetmişti.

“Meda?” bu sefer küçük, hayalet kız konuşmuştu.

“Bu o, değil mi?” diye sordu Jo. Evet dememe gerek yoktu. “Onu görmezden gel. Bunu yapmak senin...”

Annabel’in gözünden bir damla, yanaklarına düşmüştü. Tutulmamış sözlerle dolu, büyük bir damlaydı.

Lanet olsun. “Üzgünüm, Jo.” Tuttuğum nefesimi bıraktım. Açlık yeniden ortaya çıkmıştı. “Ölmek zorunda.”

“Lanet olsun, Meda. Zorunda değil!” Yalvaran tavrı gitmiş, yeniden sinirli hâline bürünmüştü. “Buna izin vermem!”

“Beni durduramazsın,” diye hırıldadım. Durduramazdı da. O ve Chi’yle birlikte düzenli olarak antrenman yapıyorduk, çünkü öldürmeyeceğimden emin oldukları tek insanlardı. İyiydi, gerçekten iyiydi, çoğunlukla da nasıl düşündüğümü bildiği için.

Ama hiç kimse beni durduracak kadar iyi olamazdı.

“Haçlılar seni durdurabilir,” diye gözdağı verdi bana. “Seninle uğraşmaları için onlara haber vermeliyim!” Ellerini havaya doğru salladı. “Lanet olsun Meda, yapma bunu.”

Ama karar verilmişti. İstesem bile açlığı yeniden bastıramazdım ve kesinlikle istemiyordum da. “Gidebilirsin, ya da izleyebilirsin.” Sonra, aptalca bir öneride bulundum. “Yardım da edebilirsin.” Gözlerim, Armand’ın gizlenmekte olduğu yere kaymıştı.

Jo'nun tiksintisi açıkça belli oluyordu.

“O zaman dışarı çık, Jo. Çünkü bunu yapacağım.”

“Meda...”

“Dışarı. Çık,” diye hırıldadım.

Jo, öfkeyle dolu çılgılığını bastırmak için çenesini sıkıyordu. Konuşmaya başladığında, sesi de hâlâ öfkeyle doluydu. “Seni kahrolası.”

Colton koridora doğru hızlıca koşarken ona doğru atıldım. Ayağından yakalamamla birlikte yere çakıldı. Onu geriye doğru sürüklerken, bir kızınıkini andıran şiddetli çılgınlıkları odada yankılanıyordu ve bu çılgınlıklar vücudumdaki kanı heyecanla titreştiriyordu.

Ön kapı bir çıt sesiyle kapanmadan önce, Jo'nun “Seni kahrolası,” diyen hafif sesini bir kez daha duymuştum.

BÖLÜM-5

Colton istediğim kadar uzun bir süre hayatta kalamamıştı. Kısmen Jo ve ben tartışırken zaten çok kan kaybettiği için, kısmen de dikkatli davranamayacak kadar kızgın olduğum için. Bir insanın hayatını bitirme hissinin verdiği ruh sarhoşluğundan sonra, hiç de umurumda değildi.

Kanın ve intikamın tatlı kokularıyla sarılmış cesedin başında, neredeyse kıkırdayarak duruyordum. Endişelerim, sanki sıcak bir hava akımına kapılan balonların iplerine bağlanmış gibi, ortadan kaybolmuştu.

Annabel önümde belirdiğinde, neredeyse hiçbir tepki verememiştim. Cesede bakarken bembeyaz olmuş, ama bana doğru dönerken kendini toparlamıştı. Yüz ifadesi hüznü ve ciddiydi. Sonra yavaşça elini ağzına götürdü ve serçe parmağını dudağına bastırdı. Bu, sözümlü tuttuğum anlamına geliyordu. Aslında birbirimize serçe parmaklarımızı kenetleyerek bir söz vermemiştik ama hayaletlerle tartışmak olmazdı. Ya da çocuklarla.

Karşılığında ben de serçe parmağımı öptüm. Karşılığında belli belirsiz gülümsedi, sonra bir anda, sanki bir fotoğraf karesinin içindeymiş gibi, donakaldı. Görüntüsü kumlu ve taneli bir hâl aldı, sanki sim tanelerinden oluşmuş bir kırmış gibi dağılmaya başladı. Tuhaf bir rüzgar, onu ölü insanların gittiği yere sürüklemişti.

Onu özgürlüğüne kavuşturan enkazın başında, yalnız bir hâldeydim. Onu bir daha asla görmeyecektim.

Armand dolaptan çıktığında hiç şaşırmadım. Orada olduğunu unutmamıştım; beni onaylar bir şekilde orada bulunması, zihnimin derinliklerinde hissettiğim, sıcak bir uğultu gibiydi. Biraz gösteriş yapmış olabilirdim.

“Meda,” dedi. Ona bakmak için yavaş ve kibar bir şekilde döndüm. Gözleri sönük ışığın altında parıl parıldı. Yaptığım kıyımın pervasız taşkını, her yere yayılıyor, önümdeki engeller bir dalga içerisinde boğuluyor ve ayaklarım beni Armand’a doğru götürüyordu. “Bu harikaydı.”

Parlayan gözlerimle ona gülümsedim.

Bir şey demek istiyormuş gibi ağzını açtı ama sonra kapattı. Çenesini yana doğru kaydırıp, elimi tuttu. Oldukça hassaslaşan sinirlerimin bir elektrik dalgasının altında kalmasıyla nefesim tutulmuştu. Parmaklarımı onunkilere kenetleyip, avuç içlerimizi birbirine değdirerek bu hissin tadını daha da çok çıkarmak istiyordum.

“Geri dönme,” dedi. “Hemen dönme. Benimle gel.” Dans eden gözbebeklerinde, günahlarla dolu, harika bir dünya görüyordum. Kâbuslarla dolu mağaraları andıran, o kara, derin ve güzel gözlerinde. “Birisini daha bulalım.”

Aramızda sadece birkaç santim kalmıştı. İçimdeki açlık birisini daha bulma teklifinin verdiği mutlulukla fıkırdıyordu. Şu an doyuma ulaşmıştı, ama asla tatmin olmuyordu.

Armand’la gitmemem için bir neden var mıydı ki? Karanlıkta oynayıp ustası olduğumuz şeyi yapabiliydik. Jo’yu neden takip etmeliydim ki, hapishaneme geri dönmek için mi? Gecenin davetkârlığını göz önüne alınca bu kulağa çok komik geliyordu.

Armand’a gülümsememle gözleri parıldadı.

Kapıya vurulması üzerine çıkan sert gürültü Armand’ı sıçratmıştı, bense oldukça gevşemiş bir hâldeydim.

“İşin bitmedi mi?” diye soruyordu Jo, kapının ardından. Sesi öfke saçıyordu - ama yine de beni beklemişti. Bunu fark edince yüzüme soğuk su dökülmüş gibi olmuş-tum. “Meda, *hadi*.”

Kafamı tekrar Armand’a çevirdim, o da benim gibi kapıya bakıyordu. Dudakları birleşerek, ince bir çizgi halini almıştı. Onu izlediğimi fark edince ağzını gevşetti ve dudaklarını tekrar dolgun hâline getirdi. Dudakları biraz nemliydi ve üzerindeki hafif parlaklık, göz alıcıydı. Sonra bir gülümseme hâlini aldılar. Ne düşündüğümü biliyordu, ama umurumda değildi.

“Meda!” dedi Jo, sesi başımdan aşağı dökülen bir buz kovanı gibiydi. “Hadi Meda, ben...” Uzun bir süre duraksadı. Sesindeki gerginlik yok olmuştu. “Hadi eve gidelim.”

Orası benim evim değildi. Orada beni deli gömleğinden başka ne bekliyordu ki?

“Lütfen Meda,” dedi Jo. Sesi sert çıkıyordu, içimdeki coşkuyu keşke onunla paylaşabilseydim. Keşke endişelerini sevimli balonlarıma bağlayıp uçurabilseydim. Arkadaşlar bunu yapabiliyor olmalıydı. Ben yapamıyordum, ama yapabileceğim bir şey vardı, bir endişesini ortadan kaldıracabilirdim. Ben kolyemle oynarken Armand’ın gözleri de boynumdaydı. Metalin pürüzsüzlüğünü, elimdeki kanın üzerinde hissedebiliyordum.

“Hoşça kal Armand,” dedim ve kapıya doğru yöneldim. “Eğlenceliydi.”

Elimi yakaladı. Kendimi geri çektim, ama yapabilecek olsam da yine de ondan kurtulabilecek kadar sert bir şekilde çekilmemiştim. Eğer gitmek isteseydim beni tutamazdı. Bir anlığına elimi daha da sıkı bir şekilde sıktı, sonra sinsî bir gülümsemeyle elimi bıraktı.

“*Au revoir**, Meda,” dedi ve kapının görüş alanından çekildi.

* *Au revoir*: Fransızca, hoşça kal. (ç.n.)

İçimi kemiren bir düşüncenin, balonlarımdan birinin ipini çekmesi üzerine durdum. “Beni gördüğünü kimseye söyleme.” Bu bir tehditti, ama kelimelerime kızgınlık kata-mayacak kadar yumuşamış bir hâldeydim. Her nasılda da bunu yapmama gerek olmadığını, beni tehditlerimin boş olmadığını anlayacak kadar iyi tanıdığını düşünüyordum.

“Yoksa seni bulurum.” Arkamı döndüm ve elimi kapı koluna götürdüm.

“Bu bir söz mü?” diye mırıldandı, aksanı, yumuşak harfleri bastırmasına neden oluyordu.

Cevap vermedim, arkamı da dönmedim.

Ama gülümsedim.

Dışarı çıktığımda Jo da beni bekliyordu. Bana ayıpla-yan bir bakış attı, sonra çantasından bir paket ıslak mendil çıkararak, temizlenmem için bana doğru fırlattı - hazırlıklı gelmişti - sonra sertçe motosikletine bindi. Kaçtığım için beni kesinlikle affetmemiştir, ama acelemiz olduğundan, sürük suratını göstermeyi daha sonraya saklıyordu. Öfke-si, kızgın bakışlarla ve dengesizce şerit değiştirmekle sınır-lanmıştı.

Alkol sarhoşluğunun aksine, ruh yemenin verdiği sar-hoşluk reflekslerimi arttırıyordu - böylece ölümcül bir yıkı-ma da neden olmam kolaylaşıyordu, ne güzel - bu yüzden kendi motosikletimi sürmemde bir sakınca yoktu. Sıcak hava tenimi okşuyor, gecenin şarkıları kulağımda çınlı-yordu. Yıldızlar o kadar parlaktı ki sıcaklıklarını neredeyse hissedebiliyordum, parıl parıl parıldıyorlar ve beni sıcaklık-larıyla yıkıyorlardı.

Tadını çıkarmak için, geceyi kafamda her bir ayrıntı-sını *technicolor** kullanıp ortaya çıkararak, tekrar tekrar oynatıyordum. Sonunun geldiğini anladığında Colton’ın

* Renklendirme tekniği (y.h.n)

gözlerindeki ifadeyi, onun üzerindeki hâkimiyetimi sağladığımda ortaya çıkan güç dalgasını ve onu paramparça ettiğimde beliren adalet hissini.

Ve Armand'ı. Tenimi yakan gözlerini ve hınzır gülümsemesini. Uyumla hareket edişimizi. Bunu, anlayabilen biriyle paylaşmak çok değişik bir histi. Yeteneklerimi şimdiye kadar sadece... kurbanlarımla paylaşmıştım.

Tabii ki bu da onların çok hoşuna gitmiyordu.

Zarif güneşin ufukta belirip bizi derse çağırmasını, Jo'nun atacağı nutku kısa kesmesini sağlamasını umuyordum ama belli ki güneş bu sabah uyuşuk ve yavaştı. Zaman çok yavaş geçerken yollarda ise hızlıca ilerliyorduk. Şövalye topluluğuna ve Haçlıların ana üssüne ulaştığımızda daha gün ağarmamıştı. İblisler beni kaçırmak için son Şövalye yerleşimini de yerle bir edince Tapınak Şövalyeleri, Batı Virginia dağlarına göç etmişti. Her yerden uzak olan küçük bir vadi olmasına rağmen karavanlarını getirebilecekleri geniş yollar vardı ve elektrik temin edebiliyorlardı.

Evet, karavanlarını. Haçlılar, yoksulluk yeminlerini çok ciddiye alıyordu, en azından bu bölük böyleydi. Harley süren ve karavanlarda yaşayan bir klana düşmek de tam benim şansımdı.

Vadiye doğru yola koyulmadan önce motosikletlerimizi ve anahtarlarımızı bir tentenin altına sakladık. Gizli kaçış araçları ve atlatmak zorunda olduğumuz birkaç nöbetçi, Haçlıların Mart ayındaki iblis saldırısından sonra uyguladığı birkaç yeni önlemden biriydi. Yeni okulun geliştirilmiş güvenliği çoğu zaman takdir ettiğim bir şeydi, Cehennem'in ev sahipleri beni öldürmek istiyordu ama bu da bir gece yarısı atıştırmalığı için dışarı çıkmamı oldukça dolambaçlı bir hale getiriyordu.

Okul, hızlıca yenilenmiş bir kereste fabrikasıydı, nehirden, basamaklar hâlinde dağın tepesine kadar uzanan, dağılmakta olan tuğlalardan yapılmış, devasa bir binaydı.

Fabrika yüz -milyon- yıl önce inşa edilmişti ve en azından elli yıldır da terkedilmiş bir hâldeydi, bu yüzden pek de iyi durumda değildi - çürümüş zeminlerde dev delikler vardı, tuğlaları dağılıyordu ve çatısı kısmen çökmüştü. Ama çocuklarınız hayatları boyunca iblislerle savaşmak için eğitim görünce ve süper iyileşme yeteneklerine sahip olunca, çökmekte olan binalar gibi küçük şeyler görmezden geliniyordu - bu, onlar için müfredata ekstradan eklenmiş bir hayatta kalma eğitimiydi. Okul eninde sonunda, Haçlıların vadinin ortasında inşa etmekte olduğu yeni, iyice korunan kaleye taşınacaktı, ama şu an için sadece bir kısmı tamamlanmıştı.

Jo'yla odalarımız son sınıflarla birlikte beni diğer öğrencilerden ayrı tutmak için fabrikanın en üst ve en harap katındaydı. Odalarımızın olduğu tarafa gidip tırmanmaya başlamıştım. Dağılan tuğlalar tutunacak bir yer bulmak için fayda sağlarken diğer şeyler içinse pek de fayda sağlamıyordu. Jo'nun arkamdan gelmediğini fark ettiğimde neredeyse üç metre tırmanmıştım. Kafamı çevirip aşağıya baktım. Bana elini sallıyor ve eliyle binanın kapısını işaret ediyordu.

Ah. Haçlı bir çocuk sabahın erken saatlerinde yatağında görülürse çok da büyük bir olay olmazdı. Peki ya bir yarı iblis? Pek iyi olmayacağına hiç şüphe yoktu.

Pencerelerimiz parmaklıklıydı, binanın gravyer peyniri yapısı göz önüne alınınca aslında çok mantıksızdı, ama sonuçta, biz gelmeden yapılmıştı. Tırmanarak odamı geçtim ve kendimi padavrayla* kaplanmış çatıya doğru çektim. Sonra kırılmış bir saçağa sürünerek Jo, Chi ve benim kaçtığımız zamanlarda kullandığımız tavan arasından içeri kaydım. Artık çürümüş tahtaların üzerinde parmak uçlarımda yürümeli ve odama doğru giden merdivenlerden inmeliydim.

*] Köknar ve ladin ağaçlarından elde edilen ve çatı örtüsü olarak kullanılan ince tahta.

Jo'nun odasının önünde durdum, ama hiçbir şey duymuyordum.

Güzel. Eğer geri dönmesi uzun sürerse, bana nutuk atacak vakti de olmazdı. Odama girerken hafifçe mırıldanıyordum - ardından mırıldanmalarım, kekelemeye dönüştü.

“Gelmen biraz uzun sürdü.”

Lanet olsun. Kahrolası Haçlılar ve odaların kapılarına kilit yerleştirmeyi reddetmeleri. Bize, “Işığın olduğu yerde karanlık yaşayamaz,” diyorlardı, bu da bize güvenmediklerini söylemenin aşırı ahlakçı bir yoluydu.

Sevinçli mırıltılarım çok geçmeden inlemeye dönüşerek Jo'yla yüzleşmem için beni terketmişti sanki. Elim hâlâ kapı tokmağındaydı ve sağa doğru çevirip geri gitme isteğiyle dolup taşıyordum.

“Aklından bile geçirme,” dedi, ayağını yere sürterek.

İrkildiğimi gizleyerek kapıyı kapattım ve kendimi plastik sandalyeme atmadan önce ona “Bunu asla düşünmem,” diyen, gücenmiş bir bakış attım. Kendimi bana vereceği derse hazırlıyordum. Çok da beklememe gerek kalmadı. Üç saat süren yol bile öfkesini hafifletmemişti. Hatta bu süre içinde öfkesi daha da artmıştı.

“Aklından *ne* geçiyordu?” diye sordu Jo, ellerini beline götürerek. Yüzü zaten kıpkırmızıydı ve bu kırmızılığın tonu gittikçe de görkemli bir hâl alıyordu. “*Nasıl öldürebildin?*”

Katil Colton'ı mı? Büyük bir zevk ve mutlulukla. Ama böyle *demedim*. Jo'nun nutukları çenemi kapalı tutarsam daha çabuk bitiyordu ve daha az acı veriyordu.

Evet, bu kesinlikle ilk nutkum değildi. Gittikçe uzmanlaşıyordum.

Ateş püskürüyor ve çılgın bir şekilde elleriyle havayı yumrukluyordu, ben de her arkasını döndüğünde, elimle geveze işareti yapmamak için kendimi zor tutuyordum.

İyi biri olmak istemediğimden değildi - istiyordum. Annem için, Uri için, Jo için -onu öldürmek istemediğim zamanlarda. Ayrıca benim ve beni öldürmek isteyen iblis ordusunun arasında duran tek şey Haçlılardı. Ama benim ve Jo'nun "iyilik" tanımı, Eskimoların ve Jamaikalıların "soğuk" tanımı birbirine ne kadar benziyorsa, o kadar benziyordu.

Bana doğru yöneldi. "Pekala?" dedi, elleri belinde bir şekilde. "Bir şey söyleyecek misin?" Beklentiyle bana bakıyordu.

"Kızdığında çok güzel oluyorsun." Son anda eğilerek kafama attığı kalemtırıştan kaçmayı başardım. Başka bir şey daha atmadan, ellerimi havaya kaldırdım. "Şaka yapıyorum, şaka yapıyorum!"

Yumruklarını sıkıyordu.

"Aslında bir mürekkep lekesi gibi ciddi anlamda kızdın."

İsmime benzeyen bir şey söyleyerek öfkeyle kükrediydi ve bana doğru atıldı.

Yatağa doğru koşmaya başladım ama beni bileğimden yakalamasıyla yüz üstü düştüm. Karnıma sert bir şey saplanmıştı, bir DVD. *Titanic*. Bunu oraya ben koymamıştım.

Bunu gören Jo, cinayet girişimine ara vermişti.

Oh.

Oh, lanet olsun.

Akşam neler olduğu şimdi netleşmişti.

Filmi izlemek için herkes yatağındaiken dışarı çıkmıştı - tam da benim kaçışımı planladığım sıralar. Sonra benim orada olmadığını fark etmişti.

Bu günlerde çok meşguldü. Ya Chi'leydi, ya da fazladan yaptığı antrenmanlarda terliyordu ya da revirdeydi, çünkü bir antrenman sırasında ayağını incitmişti. Onu sa-

dece bana nutuk atarken görmem de arkadaşlığımıza pek iyi gelmiyordu.

Gerçi en son bir film izlemiştik.

“İşte!” dedi Jo. Bana işaret verdiğini düşünerek gözlerimi açmıştım. Şifonyerimin üzerinde küçük bir televizyon duruyordu ve yanında da tamamen gerçek bir DVD oynatıcı vardı.

Televizyona sarılmıştım. Benim pelüş oyuncagımdı ve hep de öyle kalacaktı.

Jo gülüyordu. Ona, bir mucize gerçekleştirmiş gibi bakıyordum.

“Hoşuna gider diye düşündüm,” dedi, tatmin olmuş bir şekilde. “Dikkat çekmemeye çalıştığın için akşamları odanda durduğunu Müdür Reinhardt’la konuştum...”

Tamamen yanlıştı ve bunu o da biliyordu. Odamda kalıyordum çünkü yapacak daha iyi bir şeyim yoktu.

“... ve o da, zamanını harcayacağın bir şeylerin olması konusunda benimle hemfikirdi.” Sonra burnunu buruşturup televizyonun üzerindeki DVD kutusunu alarak bakmaya başladı. “İzleyeceğimiz bütün filmler onların onayından geçmeli, ama hiç yoktan iyidir.” Omuzlarını silkti.

Sırıtiyordum. Baya iyiydi.

O da sırtı ve eliyle masayı gösterdi. “Ve tabii ki - patlamış mısır.”

Jo filmi taktı ve yerlerimize oturduk. Film, herhangi bir korku filminde yer alan herkesten daha salak bir karaktere sahip olan, korkunç bir romantik komedi filmiydi. Yine de hiç yoktan iyiydi, hem de başrol oyuncusuna sanki tamamen bir komedi filmiymiş gibi sürekli gülüyordum.

Bir süre sonra Jo’nun benimle birlikte gülmediğini fark ettim. Televizyonu gerçekten izlemiyordu ve kucağındaki patlamış mısır kovası dokunulmamış bir hâlde du-

ruyordu. Ona baktığımı fark etmişti. Kendini zorlayarak hafifçe güldü ve filmi izlemeye çalıştı. Bugünlerde sürekli olarak gözlerine âdeta oturmuş gergin bakışlar hâlâ oradaydı.

“Ne oldu?” diye sordum.

Hiçbir şey olmamış gibi omuzlarını silkti, ama ısrarlıydım.

“Sen hiç...” diye başladı, sonra kafasını iki tarafa salladı. “Boş ver, zaten aptalcaydı.”

“Ben, hiç, ne?”

Cevap vermiyordu, bu yüzden filmi durdurdum ve ona, cesaret verir bir şekilde bakmaya çalıştım. En iyi olduğum ifadem değildi, yine de işe yarıyor gibiydi.

“Hiç merak ettin mi...” Kafasıyla televizyonu gösterdi. “Onlar gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu?”

Konuyu iyice açmaya çalıştım. “Aynı çocuk için kavga eden, aptal en yakın arkadaşlar gibi mi? Hayır - Chi’nin benim tipim olmadığını biliyorsun.” Bana dik dik bakıyordu. Ne demek istediğini şak diye anladığımı tabii ki biliyordu: normal insanlar. Normal biri olmanın nasıl hissettireceğini hiç merak etmiş miydim? Sanki normal olduğumuzu yüksek sesle söyleyip kabul etmek istemiyormuş gibi özellikle o kelimeyi kullanmaktan kaçınıyordu. Bu ise beni, sorduğu sorudan daha çok endişelendiriyordu.

“Biliyorsun işte... okuldaki en büyük sorunları kötü kızlar olan çocuklar gibi.” Yüzüyle, televizyonu, ağzı açık bir şekilde aptalca donakalmış, güzel, esmer bir kızı gösteriyordu.

“Jo,” dedim, “okuldaki kötü kızlar biziz.”

Gülmemişti. “Unut gitsin.” Patlamış mısır kovanını gereğinden daha sert bir şekilde masama koydu. Bir yastık aldı ve düşmanıymış gibi sıkmaya başladı. “Çok aptalcaydı.”

Aptalcaydı. Normal değildik. Uzaktan yakından ilgimiz yoktu. Ve hayır, bunu hiç düşünmemiştim, tek bir kez bile. Ama “Jo olabilirdi” diye düşünüyordum. Başka bir yerde doğmuş olsaydı, şövalye olmayanların yanında - ya da şövalye olduklarını bilmeyenlerin yanında doğmuş olsa bile olurdu. Normal bir aileye ve normal bir liseye uyum sağlayabilirdi - yine kötü kız olacağına hiç şüphem yoktu.

Ben öyle değildim. Benim farklılığım, yetiştirilme tarzımdan çok daha fazlasından ötürüydü, DNA’mdaydı. Olay sadece insanları yiyor oluşum değil; bunu istememedi. Gücümünden, hızımdan ve üstünlüğümünden zevk alıyordum. Normal bir insanın hoşuna gitmeyeceği ya da gitmemesi gereken şeyler benim hoşuma gidiyordu. Bunlardan vazgeçme fikri bana çok uzak geliyordu.

Bu beni üzmüştü. Benim düşünmememden ötürü değil, Jo’nun düşünmüş olmasına üzülmüştüm.

Hâlâ bana bakmıyordu, sert suratıyla kasten televizyona doğru bakıyordu. Televizyonun ışığının karşısında, çok... çok kırılğan görünüyordu. Hayır, bu şu an için bile yanlış bir kelimeydi. Jo, kırılğan değildi. Kırılğan gözüke de hâlâ güçlüydü, yanlış bir darbe, onu ortadan ikiye bölebilecekmiş gibiydi. Ne diyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden komiklik yapmayı seçtim. “Ahh,” dedim, bir anda anlamışım gibi. “Her bir hareketimizi takip eden bir iblis ordusu olmasaydı diyorsun.”

“Unut gitsin, dedim,” diye söylendi Jo.

“Ya da belki de,” dirseğimle onu dürttüm. “Erkek yiyen bir arkadaşansa, erkek çalan en yakın arkadaş istiyorsundur.”

Gözlerini bastırdı ve dünyanın en küçük gülümsemesini de içine attı. “Evet, aynen öyle.”

“Ah, hayır, ne istediğini biliyorum.” Bir duyuru yapı-

cakmış gibi, oturduğum yerde hafifçe doğruldum. “Evlilik öncesi seksin ayıplanmadığı bir toplumda yaşamak istiyorsun.”

Bu cümleyle beklenen şaplak, yüzüme yastıkla gelmişti. Bunun hakkında ona birkaç -milyon- kez sataşmış olabilirdim. “Pislik.”

Konuşmama devam etmeden önce yatağımın metal başlığına yaslandım. “Ah, peki, saldırını kişisel olarak algılamıyorum. Cinsel bastırılmışlığın bunu yaptırabileceğini duymuştum.”

Sırtarak, kaçmak için arkamdan destek alıyordum ama hesaplamam yanlıştı. Bana doğru uçmak yerine beni ayağımdan yakalamış ve geriye doğru itirmişti. Derin bir nefes sesi eşliğinde sırtımın üstüne düşmüştüm.

Canavarlarla savaştan bir kahraman olmak Jo’nun hoşuna gitmeyebilirdi, çünkü bu konuda baya yetenekliydi.

Yatağın başlığından bana doğru bakarak, sırtıyordu.

Bense inliyordum. “Ah, şimdi anladım. Mesela ben, insanların beni sürekli olarak öldürmeye çalışmadıkları bir yerde yaşamak isterdim.”

Jo’nun yüzündeki gülümseme o kadar hızlı bir şekilde kaybolmuştu ki az önce orada olduğunu anlamak mümkün değildi. Kendini tekrar yatağa bıraktı, ben de ayaklarımın üzerinde doğruldum. O da kendi yerine doğru kayıp yeniden televizyona bakmaya başladı.

“Jo, şaka yapıyordum.”

Bana bakıyordu. Ölümcül derecede ciddi ve biraz solgundu. “Öyle miydi?”

Tamam, pek de değil. Bir canavar da olsam, beni öldürmeye çalışan insanları pek sevmiyordum. Kim severdi ki?

Jo, cevaplamamı beklemeden kafasını tekrar televizyona çevirdi. Uzun bir süre sonra, çok sakın bir şekilde

konuşmaya başladı, “Sadece herkes gibi sabahları işe gittiğin ve günün sonunda evine geri döndüğün bir hayatının olması nasıl hissettirir, onu merak ediyorum.”

Evine geri gelemeyen bütün insanları düşünerek, sessiz, kısa birkaç saniye geçirdik. Onun listesi benimkinden çok daha uzundu. Yüzündeki ızdırap dolu gerginlik geri dönmüştü.

Boğazımı temizledim. “Bence sıkıcı olurdu.”

Kafasını hızlıca bana doğru çevirdi. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” Yüzümü inceliyor, bir kanıt arıyordu. “Gerçekten mi?”

“Evet,” dedim. Gerçekten de böyle düşünüyordum. “Filmi zar zor izliyorum. Tanrı’m, ya bu benim hayatım olsaydı? Korkunç!” Abartılı bir surat ifadesi takındım. Cevap vermiyordu. “Sıkıcı olurdu,” dedim yine, düz bir şekilde.

Kafasını yeniden televizyona çevirdi ve hafif bir ses çıkardı. Normal birisi olsa buna bir iç çekme derdim ama bu Jo’ydu. İç çekemeyecek kadar sert biriydi. İç çekişe benzer sesleri genelde engellendiğini hissettiği anlarda çıkarırdı - çoğunlukla da bana.

“Evet,” sonunda bana katılmıştı. “Sıkıcı olurdu.”

Filmin geri kalanı boyunca sessizce oturduk.

Gözlerim bir DVD’ye kayıyordu bir de Jo’ya. Hiç kızmış gibi durmuyordu, hatta alaycı bir şekilde gülümsüyordu. “Bir sonraki filmde birçok insanın öleceğine dair söz vermiştim.”

Kendimi tutamadım ve güldüm. “Çünkü gemi batıyor.” Gözlerimi devirmiştim. “Tam da aklımda olan şey değil.”

“Evet, bazı sebeplerden ötürü Kan Banyosu VI filmini pek uygun bulmadılar,” dedi Jo, soğuk bir tavırla, oturur pozisyona geçerken. “Gerçekten de Meda, düzgün dav-

ranmalısın. Kaçınılmaz şikâyetimi önlemek için bir elini havaya kaldırdı. “Kolay olmadığını biliyorum ama kolaylaşacak, sana söz veriyorum. Şu an sana güvenip güvenemeyeceklerini anlamak için seni bir teste tabi tutuyorlar. Biraz daha dişini sıkmalısın.”

DVD kutusunu elime almış ve bir açıp bir kapatarak, sanki düşünüyormuş gibi oynuyordum, ama dediklerine boyun eğeceğimi çoktan biliyordum. Bir kez daha gülecek ve katlanacaktım.

“Yapmak isteyip de yapamadığım bütün şeylere dair bir fikrin olsaydı, bana biraz hak verirdin,” diye homurdandım. Tamam, belki de biraz suratsız bir şekilde katlanacaktım. Ama yine de katlanıyordum.

Jo, kazandığı zaferi hissederek şansını zorlamaya başladı. “Biraz daha sıkı denemeni istiyorum. “Kavga, gizlice kaçmak ve özellikle de birisini öldürmek yok.”

Gözlerini bana kilitlemişti, henüz pes etmeye hazır değildi. “Niye bu kadar büyük bir mesele oldu anlamadım,” diye homurdandım. “Güzelce geri döndük. Kimsenin de haberi olmayacak.”

Ve ardından, sirenler tiz tiz ötmeye başladı.

BÖLÜM-6

Jo bembeyaz olmuş, gözlerimiz buluşmuştu. “Bizim için değildir,” dedim, sahte bir cesaretle. “Kimse bizi görmedi.”

“Ya arkamızda iz bıraktıysak?” Düşünmeye çalışırken göz bebekleri yuvalarından fırlayacakmış gibi telaş içinde oynuyordu. “Ya da kameraya mı yakalandık?”

Dönüş yolumuzu düşünmeye başladım. Canlandırabilmek için gözlerimi kapatmış, kameraların olduğu bir yerden geçtik mi, hatırlamaya çalışıyordum. Gözlerimi açtım. “Jo, biz hiç...”

“Şşşşş-” elini bana doğru salladı. Sirenin tiz sesi sona ermiş, bir bip sesi hâlini almıştı. İçinde bulunduğumuz durumu herkesin anlamasını sağlayacak, mors alfabesine benzer bir koddu. İkimiz de nefesimizi tutmuştuk.

Üç tane uzun bip sesi.

Tuttuğum nefesimi saldım. Bu, kural ihlali için verilen bir alarm değildi. Eğer bizim için verilmiş olsaydı, uzun, kısa ve tekrar kısa bip seslerinden oluşurdu. Ancak Jo kolumu tutunca, bunun da iyi bir şey olmadığını fark ettim.

Üç tane uzun bip sesi, “*gelenler var*” anlamındaydı. Dağa doğru gelmekte olan büyük bir grup vardı - yerlerimize geçmeliydik.

Bir saldırı anında, kısmen tamamlanmış okuldaki

tüm öğrenciler bir araya gelmeliydi. Okulun merkezinde bir sığınak vardı, karargâhtan, revirden ve yeraltındaki kaçış yollarına giden merdivenlerden oluşan, ciddi anlamda kuvvetlendirilmiş bir binaydı. Aslında tamamlanmış olan tek kısım buydu. Çevresindeyse, labirentten çemberler oluşturacak, inşası tamamlanmamış çimento duvarlar vardı. Okul inşası bittiğinde, eğer bir saldırı olursa, Haçlılar gittikçe daralan çemberlere, kendilerini daha kolay savunabilecekleri alanlara doğru geri çekilebileceklerdi. Bir soğan gibi katmanlı bir hâldeydi ve içimdeki sanatçıyı ağlatacak kadar çirkindi.

Uzaktan, buluşma noktasına doğru koşmakta olan diğer öğrencilerin ayak seslerini duyabiliyordum. Tam onlara katılacaktım ki Jo elini omzuma koyarak beni durdurdu.

“Ne?” dedim. Kan lekeli kıyafetlerime bakıyordu.

Ah. “İyi yakaladın.” Pantolonumu ve gömleğimi hızlıca çıkarıp, her şeyin saklandığı depo olarak kullandığım dolabımın içine fırlatarak bir çift eşofman altı ve askılı atlet aldım. Jo’ya da bir pantolon fırlattım çünkü muhtemelen koridorda çocuklar vardı. Benden daha uzun ve daha kıvrımlı olduğundan paça boyları kısa durmuştu ve kalçasını pek güzel göstermemişti, yine de pantolonsuz olmaktan iyiydi. Jo, en sevdiği kılıcı ve bıçağını kuşanmak için odasına daldı. Aslında öğrencilerin mezun olmadan silah taşıma hakkı yoktu, fakat Kuzey Carolina’daki katliamdan sonra her şey değişmişti. Ben tek istisnaydım, benim için sorun da değildi. İblisler fiziksel olarak silah kullanamıyordu, ben kullanabilsem de silahları çok iğrenç buluyordum. Bir de gereksiz.

Öğrencilerin arasına karışıp çıkışa ulaştık ve yeni okula doğru gitmek üzere dışarı dağıldık. Müdür, kırmızı alarmı çalmamıştı, bu yüzden doğrudan bir tehlike içinde değildik. Herkesle beraber ben de sığınağa doğru koşarken bir yandan da tepelere bakıyordum. Büyük bir gerginlikle ku-

laklarımızı tehlikeyi duyabilmek için dört açmışken hızlıca nefes alıp verişlerimiz dışında hiçbir şey duyulmuyordu.

Chi, Jo'nun erkek arkadaşı, bir yandan labirentin girişine doğru koşuyor, bir yandan da eliyle yüzündeki saçını ittiriyordu. Uzun boylu, yapılı, sarışın, doğası gereği rahat kıyafetleri seven ve zor kadınlardan hoşlanan bir çocuktuk. Bizi gördüğünde bir oh çekti ve gergin atmosfere rağmen gülümsedi. Onun güneş ışığını söndürmek için işgalci bir ordu tehdidinden daha fazlası gerekiyordu. Jo gülümsemedi, ama biraz rahatlamıştı.

"Bayanlar," dedi Chi, yanımıza doğru gelirken, son derece resmi bir şekilde.

"Bay Dupaynes," diye cevapladım, asilce kafamı sallayarak.

Jo homurdanıyordu. Chi, onu dirseğiyle dürtünce Jo da ona yüzünü buruşturdu.

Yarım duvarlardan oluşan labirente doğru kalabalıkla koşarken Chi de yanımızdaydı. Ana binaya doğru yaklaştığımızda bize eliyle komik bir selam verdi ve yanımızdan ayrıldı. Bütün uzuvları çalışan bir son sınıf öğrencisi olduğu için olması gereken yer son dan bir önceki daireydi. Jo'nun listeye bir savaşçı olarak eklenebilmesi için derslerde kendisini kanıtlaması gerekiyordu, bana güvenmiyorlardı.

Jo ve ben, sığınağın ana katına, hastanenin bulunduğu ikinci kata doğru gitmeye devam ettik. Etraf yarı kirlili çocuklardan oluşan bir kalabalıkla dolup taşmasına rağmen beyaz zemin ve duvarlar parıl parıl parlıyordu. Tahliye tatbikatlarını engelleyen kıkırdamalar ve fısıltıların aksine, sızlanmakta olan bir çocuk haricinde bütün öğrenciler gergin ve sessizdi. Kocaman olmuş gözlerinde, okullarından en son kaçmak zorunda kaldıklarında yaşadıklarını görebiliyordum. "Jo, sence..." kafamı ona çevirmiştim, ama arkamda değildi. "Jo?" kalabalıkta onu arıyordum, odanın diğer ucunda, saçlardan oluşan kalabalığın içinde gözüm

çarpmıştı, belirli bir amaçla hareket ediyordu. Onu çağırmak için elimi kaldırdım.

Amacının beni bulmak olmadığını anlamıştım.

Jo, odanın içerisinde kaçamak bakışlarla ilerleyip gizlice bir koridora çıktı.

Hiçbir şansım yoktu- ben de odanın diğer yanına geçip onun ardından koridora çıktım.

Bu binayı pek bilmiyordum ama Jo revirde çok zaman harcıyordu. Dar koridorlardan aşağı hızlıca yürüyordu ve ben de onun peşinden parmak uçlarımda ilerleyerek hızımı onun dengesiz hızına eşitlemeye çalışıyordum. Bu yüzden onun ayak sesleri benimkileri maskeliyordu.

Çarpan bir kapıdan çıkan bam sesi ikimizin de donakalmasına neden olmuştu. Ayak sesleri bize doğru geliyordu.

Aklıma belki de çok geç bir şekilde, eğer bu bir iblis saldırıysa, etrafta sinsice dolaşan bir yarı iblisin pek de iyi görünmeyeceği fikri geldi.

Jo arkasını döndü ve beni iki metre arkasında görünce sıçradı. Gözlerini bana dikmişti ve bana doğru yavaşça topallarken, dudaklarıyla sessizce bana küfrediyordu.

Ah, evet, aynı fikir muhtemelen Jo'nun da aklına gelmişti.

Yanıma geldiğinde durmadı, kolumdan tuttu ve beni geriye doğru çekmeye başladı. İki metre ilerledikten sonra hızlıca asılarak bir dolabın kapağını açtı ve beni içeri itti, ardından kendi de dolabın içine sıkıştı.

“Nereye gidiyorsun?” Kelimeleri neredeyse nefes bile almadan fısıldamıştım, yine de Jo kaburgama attığı bir dirsek darbesiyle sessiz olmam gerektiğini hatırlatmıştı.

Tehlike geçtiğinde yeniden koridora çıktı, ben de tam arkasıdaydım. Yeniden denedim. “Nereye gidiyor...” diye fısıldadım ama öfke dolu bakışlarıyla beni susturdu ve

“Şşş” dedi.

Bu sefer kimseye rastlamadan başka bir merdivene gelmiştik.

Tozluymdu ve korkuluğu yoktu, kafamda neler olacağını oturtmaya çalışıyordum. Eğer haklıysam - ve neredeyse her zaman haklı olurum - bu merdiven hiçbir yere çıkmıyordu. Jo’ya, görmezden geldiği, sorgulayıcı bir bakış attım ve bir kat daha yukarı çıktık. Son merdivenden de köşeyi döndüğümüzde Jo’nun planı küçük, tel örgülü bir pencereyi görünce netleşmişti. Pencere kafamızın üzerindeydi, ama köşede içi inşaat ıvır zıvırlarıyla dolu bir sandık vardı. Jo, sandığı pencerenin altına çekti ve ikimiz de bir kürdan gibi, sandığın kenarında duruyorduk.

Vadinin öbür tarafında arabaların parıltısını görüyorduk. Yaklaşık on tanesi motosikletlerin koruması eşliğinde yoldan aşağıya doğru ilerliyordu. Yol kıvrımlı bir hâl aldıkça, arabaların parıltısı da ağaçların arkasında kaldı. Altımızda, sığınağın altında, Haçlılardan oluşan bir ordu vardı. Yaklaşık iki yüz tane yetişkin, harekete geçmeye hazır bir hâlde duruyordu ve arkalarında da motosikletlerden oluşan bir daire vardı. Biz beklerken, sürücülerin motorları kızgın bir kükremeyle çalışmaya başladı. Eğer gerekli olursa, ziyaretçilere tuzak kurmak amacıyla daha fazla Haçlı’nın saklanmış olduğunun farkındaydım.

Süvari alayı gelmeye devam ediyordu, hoş geldin partimiz onları korkutmamıştı. Arabalar gümüş rengi ve pahalı görünüyordu, sanırım BMW’ydiler, pencereleri hafifçe siyaha boyanmıştı. Motosikletler, bizimkilerin sürdüğü kromla kaplı Harley’lerden değildi, ama sürücülerinin öne eğilerek gidonlarını tuttuğu, parlak, küçük makinelerdi. Arabalar yaklaştıkça, motosikletçilerimiz ordumuzun etrafından kavisler çizerek gelmekte olan araçlara doğru ilerlemeye başlamışlardı.

Arada neredeyse üç metre kalmıştı ki durdular. Hiçbir sesin çıkmadığı, kısa bir an oldu. Jo alnını kırıştırmıştı, fakat korkmuş gibi değil, düşünceli bir şekildeydi.

“Jo...”

Beni eliyle susturdu ve pencereyi işaret etti. En öndeki arabanın kapısı açıldı. Aynı araba gibi, gri takım elbiseli bir adam dışarı çıktı. Bir şeyler söylüyordu ama duyamıyorduk. Jo, aşağıdaki kalabalığa göz gezdirdiyordu; bütün gözler gerçekleşmekte olan dramadaydı, pencereyi hafifçe araladı.

Çavuş kalabalığın içinden ileri çıktı. “Hoş geldin, Art.” Toplanan Haçlıların ve şans eseri bizim de duyabileceğimiz kadar yüksek sesle konuşuyordu. Jo, Art ismini duyduktan sonra rahatlamıştı.

“Bu kim?” diye sordum.

“Arthur Graff. Kuzey Birliği Çavuşu,” dedi, çabukça cevaplayarak.

Demek pahalı arabalara ve takım elbiselere rağmen, gelenler Haçlılardı. Ama neden buradalardı?

Sandığın üzerinde endişeli bir şekilde kımıldanıyorken, bazı cevaplar vermesi için Jo’ya bakıyordum. Fakat beni görmezden geliyordu, çünkü Graff’in konuşmasına odaklanmıştı.

“Teşekkürler, Lizzie.” Aman Tanrı’m! *Lizzie*? Çavuş’un adı Lizzie miydi? “Haber vermeden geldiğim için özür dileirim, yakınlarıdaydım ve bazı şeyleri... halletsek iyi olur diye düşündüm.”

Neleri? Hızlıca Jo’ya baktım, hâlâ dışarıyı izliyordu.

Graff daha fazla bir şey demedi, Çavuş da sanki onu durdurmak istercesine ellerini yukarı kaldırmıştı. Konuşumuza doğru yürüyordu, aralarında iki metre gibi bir mesafe kaldığında durdu. “Salı günü, öğle yemeğinde ne olacağını söylemiştim sana?” diye sordu.

“Ton balıklı sandviç, büyük bir iştahla,” diye cevapladı Art, hiç zaman kaybetmeden.

Çavuş gülümsedi ve Art’ın elini sıkamak için ileri doğru yürümeye devam etti. Belli ki bu, Art’ın kılık değiştirmiş bir iblis olup olmadığını anlamak için yaptığı testti. Etraftaki herkes, rahatlamış bir şekilde tuttukları nefeslerini bırakmıştı. Motosikletlerin öfkeli hırıltıları, kontaklarının kapatılmasıyla ve sürücülerin kasklarını çıkarmasıyla ortadan kaybolmuştu. Herkes birbiriyle el sıkışıyor ve birbirlerinin sırtlarına hafifçe vuruyordu. Anlaşılan, konuklarımızı görmekten hoşnuttuk.

Ya da en azından birçoğumuz öyleydi. Jo’nun dudakları ince bir çizgi hâline gelmiş ve endişeyle dolu gözlerini bana doğru çevirmişti. Bu endişe bütün yüzünü ele geçirmişti. Hatta bana bile bulaşmıştı.

“Kim bunlar, Jo?”

“Kuzey Birliği,” dedi, düşünceli bir şekilde mırıldanarak. Düşüncelere o kadar dalmıştı ki bana kızmayı bile unutmuştu. Ter içinde kalmıştım. “Bizim ana birliğimiz,” diye ekledi.

Onlar hakkında bir şey biliyor muyum, diye hafızamı taradım. Dağ Parkı’nın kurucusu ve Kuzeyliler arasında bir anlaşmazlık vardı. Dağ Parkı’nın kurucusu, Beacon Haritası’nı iblislerin elinden geri alınca kendi birliğini kurmak için bir fırsata sahip olmuştu. Onlarınkisi hâlâ en güçlü ve en büyük birlikti ve etrafta ağırlıklarını hissettirmekten hoşlanıyorlardı.

Jo’ya baktığımda, durumun bu küçük canavar için pek de iyiye işaret olmadığını anlamıştım.

Gerçek tabiatım ortaya çıktıktan sonra, sürekli olarak farklı Haçlı birliklerinden temsilciler, benimle ne yapacağını görüşmek için gelip gidiyorlardı. Bir yarı iblistim, Haçlı yeteneklerimle de birleşince, bu her iki tarafta da fiziksel olarak hepsinden daha güçlü olduğum anlamına ge-

liyordu; Haçlılar'dan da iblislerden de. Dünyadaki en güçlü silahtım. Ya da potansiyelimi kullanmak için eğitilirim, olabilirdim.

Bunun, beni sarhoş etmemesi için uğraşıyordum.

Söylediğim bütün yalanlardan ve insan yeme olayım yüzünden, itibarım pek de parlak değildi. Birçok Haçlı, karanlık tarafa geçme ihtimalim olduğunu -ya da çoktan geçtiğimi ve bütün bunların bir numara olduğunu- bu yüzden beni eğitime riskini almamaları gerektiğini düşünüyordu. Öte yandan, Şövalyelerin iblislere yenilmesiyle, birçok Haçlı -ve doğal olarak ben de- beni eğitmemeyi göze alabilirler mi, merak ediyordu.

Benim bir Beacon olmam işleri daha da karıştırıyordu. Bu da bir gün insanlık tarihini değiştirebilecek kadar iyi bir şey yapabileceğim anlamına geliyordu. Ama iyi bir şey yapma *potansiyeli* ve bunu gerçekten yapmayı seçmek, iki farklı şeydi. Birçok Beacon, kendini kötülüğe teslim ediyordu ve bu da benim Beacon olmamın değerini, tartışmaya açık bir hâle getiriyordu. İnsan Beaconlar bile iyilik yerine kötülüğü seçiyorken, bir yarı iblisten ne beklenebilirdi?

Haçlıların etraflıca ele alması gereken birçok şey vardı.

Bana benmerkezci diyebilirsiniz, ama bu kalabalık Kuzeyli grubun buraya kadar gelişinin benimle bir ilgisi olduğunu düşünüyordum.

Jo'nun düşünceleri de benimkilerle aynı yolu izliyor olmalıydı; çünkü parmaklarıyla kolumu kavramıştı.

"Meda, dikkatli davranacağına dair bana söz ver."

"Zaten söz verdim." Kolumu geri çekmeye çalıştım ama gözlerini bana dikmişti ve kolumu daha da sıkmaya başlamıştı.

"Bir daha söz ver."

Jo'yu süzmeye başladım. "Jo, bana söylemediğin bir şeyler mi var?"

Beni hızlıca bıraktı - belki de biraz fazla hızlıydı.

“Hayır, tabii ki yok,” dedi, kendinden emindi.

Çok emindi.

“Sadece... Müfritler...”

“Müfritler mi?”

“Müfrezeler.” Başıyla az önce bulunduğumuz yeri gösterdi. “Bu gergin takım elbiselilere böyle diyoruz.”

Hah, hoşuma gitmişti.

“Her neyse, onlar... diğer birlikler gibi esnek değildir. Meda, iyi davranmaya çalışmak *zorundasın*. Aslında...” Bana bir bakış attı. “Bundan daha fazlası... Uyum sağlama-ya çalışmalısın.”

“Jo, beni dinlemiyorsun. Çabalıyorum.”

Bir an duraksadı ve bana karşı gelmeye başladı. “Hayır Meda, çabalamıyorsun. Buna çabalamak denmez. En son bizimle birlikte saklanırken, eğer yarı iblis olduğunu öğrenirsek seni öldüreceğimizi düşünüyorken çok daha iyi bir iş çıkarmıştın.”

Tekrar düşünmeye başladım. Belki de haklıydı; önemli bir fark vardı - o zamanlar sadece iyi *görünmeye* çalışıyordum, şimdi ise iyi birisi *olmaya* çalışıyordum. Sonuncusu çok daha zordu ama Jo bir öncekini tercih ediyordu.

Jo hâlâ konuşuyordu. “Bu yüzden Meda, geçen sefer yaptığın gibi davranmanı istiyorum. Hayatın buna bağlıymış gibi gayret et.” Ellerimi gittikçe sıkıyordu. “Çabaladığına inanıyorum, ama elinden gelenin hepsini yapmıyorsun. Yaptığını düşündüğün birçok şeyi aslında yapmadın.” Ellerimi bırakmıştı. “Senden bunu görmek istiyorum.” Bana bakıyordu, suratı endişe ve yorgunlukla kaplıydı. “Lütfen?” diye ekledi.

Yenilgiye uğramışçasına iç çektim. “Tamam Jo. Dene-yeceğim.”

Ellerimi bırakacak kadar rahatlayınca, reviri terk etmeye başlayan öğrenci selinin arasına karıştık. Odalarımıza döndüğümüzde, kahvaltıya hazırlanmak için kısa bir vakitimiz vardı. Jo üzerini değiştirmeye gitti ve ben de siyah bir kot pantolon ve yerel bir ikinci el dükkânından aldığım siyah tişörtümden oluşan, her zamanki üniformamı giyindim. Haçlılar yoksulluk yemini etmişti, ben böyle bir şey yapmamama rağmen, meteliksiz ve işsiz olmam, beni onların alışıktığı şekilde giyinmeye itiyordu. Bugünün tişörtü, “Romanello’s Pizza ve Makarna”da çalıştığımı gösteren oldukça yumuşak ve kısmen çamaşır suyu lekeli, siyah ve kırmızıdan oluşan bir tişörttü. Ben de sanatsal gözüken birkaç yırtık eklemiştim.

Jo koridorda yürüyorken beni görünce durdu. “Uyum sağlamaya çabalayacağını söylemiştin.”

Kendimi süzmeye başladım. “Kot pantolon ve tişört. Kot pantolonun ve tişörtün nesi yanlış olabilir ki?”

Kafasını iki yana sallıyordu. “Daha çok uğraşman gerek. Biraz daha şey görünmeye çalış...” doğru kelimeyi arıyordu, “neşeli.”

Kelimeyi bulmakta neden bu kadar zorlandığını anlamıştım. Beni tarif eden birinin dilinin ucuna bu kelimenin gelmesi çok zordu. “Neşeli,” diye tekrarladım, kuşkulu bir şekilde.

“Evet, mutlu. Ve...” Tereddüt etti, yine doğru kelimeyi arıyordu. Söylediğinde, nedenini yine anlamıştım.

“Tatlı.”

“*Tatlı mı?*” Şövalyeler karşılaştığım en zeki insanlar değildi, ben de manipülasyon konusunda oldukça yetenekliydim... ama *tatlı*? Herkesin bir sınırı vardır.

Dudakları ince bir çizgi hâlini almıştı. “Tatlı,” diye tekrarladı, sonra odasına geri girdi. Elinde bana doğru tuttuğu bir şeyle geri geldi. “Bunun gibi.”

Bir tişört gibi görünüyordu ama... “Jo,” dedim, dehşete düşmüş bir şekilde. “Bu pembe.”

“Harika bir çıkarım yaptın, Watson,” dedi, kolunu daha da ileri uzatarak.

Kafamı iki yana sallayıp ellerimi havada kaldırarak bir adım geri gittim. Bana doğru ilerliyordu.

“Giyin işte Meda.” Belli ki iyi davranacağıma dair söz vermeme rağmen geçen geceki kaçamağım affedilmiş değildi. “İş birliği yapacağını söylemiştin.”

Verdiğim sözden pişman olacağımı biliyordum, ama bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim. “*Sen* pembe giymiyorsun ki!”

“Evet, ama kimse benim iblislerle işbirliği yaptığımı düşünmüyor.” Tişörtü göğsüme doğru bastırdı.

Gözlerimi kısmıştım. “Ben düşünüyorum.”

BÖLÜM-7

Haçlılar Okulu'ndaki yemek anı, bir idam mangasının önüne çıkmak gibiydi, aradaki tek fark silahları olmamasıydı ki bu onlar için çok üzücü bir şeydi. Öğrencilerin birçoğu, yarı iblis olduğum için beni affedemiyordu -bu konuda bir şey yapamazdım. Son okulumuza yapılan iblis saldırısından sorumlu olduğumu düşünerek -ki öyleydim de- herkes benden nefret ediyordu ve iblisleri bilerek getirdiğimi düşünüyorlardı. “Öyle değildi.”

Sanırım bu kadar fazla nefret edilmenin beni rahatsız etmesi gerekiyordu, bu nefret olmadan varlığımla onlara işkence etmenin zevkine varamazdım. Ne diyebilirim ki? Neşe dolu ruhum, eğlence imkânlarını kaçıramazdı.

Elimde korkunç derecede sağlıklı yemeklerle dolu bir tabakla yemekhanede yürürken, sanki Miss Amerika'yımışım ve onlara bir öpücük atacakmışım gibi durup düşmanlarımı kafamla ve elimle selamlıyordum. Dışarıda açlığımın bir kısmını doyururken, diğer kısmı içinse bir Cheetos almam gerekirdi. Cidden ne zamandan beri kahvaltıda brokoli yeniyordu?

Jo, dudakları sanki ekşi bir limon yemiş gibi büzüşmüş bir hâlde bana bakıyordu. Anlaşılan pembe bir tişört giymek, gece yarısı işlenen cinayeti tamamen silmek için yeterli değildi. Bence bu özel renk en azından iki cinayet ederdi.

Öğrencilerin küçük bir kısmı benden nefret etmiyordu. Bunlardan bir tanesi, daha kimse yarı iblis olduğumu bilmiyorken Isaiah adındaki bir kabadayıya karşı beni koruyan, karmakarışık kızıl saçları olan Mags'ti. Dışlandığımda benim yanımda kalmıştı. Yemeklerde benimle oturmaya çalışıyordu. İyi bir arkadaş olabilirdi - böylesine bir saç da kalabalık yemekhanede onu görmemi kolaylaştırıyordu. Ona doğru gitmeye başladım.

Düşmanım olmayan başka bir isimse neşeli dev Zebedee ya da "Zee"ydi; her ne kadar benden ona böyle dememi rica etmiş olmasa da. Arkadaş canlısı ve korkunç derecede iri olan, görebildiğim kadarıyla kimseden nefret etmeyen biriydi. Eğer ediyorduyorsa, bu çok sıra dışı olurdu. Beni de tam olarak sevdiğini söyleyemezdim. Bana, sanki ben antipatik, arada eğlenceli ve haliya işeyeceğim konusunda güvenilmeyen bir kediymişim gibi yaklaşıyordu. Bu hiç de adil değildi, bunu aklımdan sadece bir kere geçirmiştım.

Kendime özgü nedenlerim vardı.

Bir de Chi vardı tabii ki. Bir de benden nefret etmeyen ama yaptığım, düşündüğüm veya söylediğim her şeyden nefret eden Jo. Ah, bir de nasıl giyindiğimden.

Son olarak da Beaconlığım karşısında saygı ve hayranlık duyan, her an bir mucize sergilememi bekleyerek etrafımda dolaşan, gözünü dört açmış küçük bir grup vardı. Bazen mucizemsi bir şeyler deniyormuşum gibi yüzümü buruştururdum. Biraz da kabızmışım gibi bir hava veriyordu bu ifade. Bizimle oturmuyorlardı. İzin vermiyordum.

Mags'in yanında, Jo'nun da karşısında olan her zamanki yerime *lop* diye oturdum. Ben aniden gelince kızıl saçlı kız da elinde olmadan sıçradı. Zavallı şey, çabalıyordu ama bir suçlunun serbest bırakılmasını istemeniz, onunla çay içmekten keyif alacağınız anlamına gelmiyordu. Ben de ona zorluk çıkarmıyordum. Hemen hemen.

Chi, Jo'nun solunda oturuyordu. Jo ne zaman onun

yanına otursa, her seferinde şaşırmış ve mutlu görünüyor, koluyla Jo'yu sarıyordu. Bunun gerçek olup olmadığını anlamak için Jo'yu çimdiklemekten çok korktuğuna şüpheleniyordum. Birlikte zaman geçirdikçe bu şok etkisi geçer diye düşünmüştüm ama Chi her zaman ağır öğrenen biriydi. Jo beni kontrol etmediği zamanlarda Chi'nin etrafındaydı. Ya da Chi onun etrafındaydı desem daha doğru olabilir. Söylemesi zor, yan yana gözüktükleri bir Escher tablosu gibilerdi. Jo'nun benden bu kadar uzaklaşacağını tahmin etseydim, belki de bir araya gelmeleri için o kadar uğraşmazdım. Her akşam birlikte dışarı çıkarıyorlardı, ben de umutsuz bir şekilde odamda oturup beş taneden daha fazla kanalı bulunan bir televizyonun hayalini kuruyordum. Ya da bir bilgisayarın; ya da yirmi birinci yüzyılda eğlence amaçlı kullanılan herhangi bir şeyin!

Dün gece neler yaptığımı Chi'ye anlatmış mıydı, merak ediyordum.

Chi, şaşkın ve masum bakışlarıyla bana bakıyordu. "Dün gece iyi uyudun mu, Meda?"

Tabii ki uyumuştum.

Jo, Chi'ye "Off" dedirtecek kadar sert bir dirsek attı ve bana da yanımızda oturup sohbet eden Zee ve Mags'i kafasıyla göstermeden önce "Kapa çeneni" bakışlarını attı.

Hmmm... belki de kara listesindeki yerimi alması için Jo'ya başka bir kurban bulabilirdim. Melek gibi bir tavırla Chi'ye baktım. "Neden ki, evet, uyudum. Teşekkürler Chi." Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yokmuş gibi utangaçça kafamı aşağı eğdim. Bir de sanki brokoli seviyormuşum gibi. Hem de kahvaltıda. Cidden, bence en büyük yalan buydu.

Bu dinazorlar daha dua etmeye başlamış olmasalar da, rolümü tamamlamak için bir ısırık aldım.

Chi hiçbir zaman kurallara çok uyan biri olmamıştı, ayrıca oldukça zeki olan ve beni çok iyi tanıyan Jo'nun ak-

sine, bana körü körüne güveniyordu. Dünkü kaçışımı bir felaket olarak değil, macera olarak görürdü. Bazen yanlış bir en iyi arkadaş seçimi yaptığımı düşünüyordum.

Benim onu, onun da beni seçmediğini biliyordum. Evrenin, Tanrı'nın, ya da arada sırada muhtemelen Şeytan'ın bizi birbirimiz için seçtiğini düşünüyordum. Bütün bildiğim, bunu yapan kişinin harika bir mizah anlayışı olduğuydu.

Tam da beklendiği gibi, Chi rolümü tamamlamama izin vermedi. Mavi gözleri parlıyordu. "Gerçekten mi? Gece yarısı biraz atıştırdığını duydum," dedi, sinsice. Jo ona tekrar dirsek attı, bu sefer hırıltısını öksürerek gizlemesine yol açacak kadar sertti. Kendimi tutamayarak sııttım. Bazen, evrenin çok iyi bir zevki olduğunu düşünüyordum.

Jo bana döndü ve kaşlarını kaldırdı. "Neye gülüyorsunuz?"

Eyvah. Görünüşe göre kara listede iki kişilik yer açılmıştı. En yakın arkadaşınızın şiddete eğilimli ve azgın bir öfkeye sahip olmasının olumlu ve olumsuz yanları vardı. Neredeyse her zaman eğlenceliydi, fakat bazen beni öldürmek istiyordu.

"Küçük, tatlı rolünü fark etmedim mi sanıyorsun? Kimseyi kıskırtmadan yemekhaneden geçemiyor musun?" Sanki kendisi lanet olası bir Rahibe Teresa'ydı. Daha çok anne bir tavuk gibiydi - ben de ciddi bir şekilde gagalanmışım.

Beni desteklemesi için Chi'ye baktım. Gözleri bir bana, bir Jo'ya kayıyor, sonra da tavana bakıyordu.

"Korkak," diye tısladım; aynı anda Jo da "Chi," dedi.

"Mmm, ah." Jo'ya baktı ve boğazını temizledi. "Meda, bak. Bir Haçlı olmak, diğer Haçlılarla da iyi geçinmek anlamına gelir, sadece ben ve Jo'yla değil." Yavaşça konuya giriyordu. "Bizimle yaşayacaksın, çalışacaksın, hayatını

bize teslim edeceksin.” Yüzümün bembeyaz olduğunu fark etmemiş gibiydi. “Haçlılara katılmak öldüğün güne kadar etrafında bizim olacağımız anlamına geliyor,” dedi ve bitirdi, keyifli bir şekilde.

Chi’ye yan yan bakıyordum. “Bence anlattığını düşündüğün şeyi anlatamadın.”

Bir anda herkesin sesi kesildi ve odaya sıra hâlinde yetişkinler girmeye başladı. Haçlıların çoğu, yüzlerce kişiyle birlikte yemek yemeyi tercih etmiyordu, bu yüzden öğrenciler yemekhaneye sıkışmıştı. Genelde denetleme göreviyle sadece birkaç Haçlı ve duayı başlatmayı seven yaşlı bir Haçlı olurdu. Bugünse Müdür Reinhardt ve Çavuş, Dağ Parkı Haçlıları ve müfrezesinden oluşan, karışık bir gruba liderlik ediyordu.

Çavuş Graff’i incelemeye başladım. Kırışmış saçına rağmen, hafifçe eğilerek duran müdür kadar yaşlı görünmüyordu. Kalabalık ve klima bulunmayan bir odada, takım elbiseyle olmasına rağmen gayet iyi görünüyordu - sanki onun izni olmadan gözeneklerinden su sızamaz gibiydi.

Jo dikkatini yeni gelenlere vermişti. Ben de neden burada olabileceklerine dair bir açıklama yapması için Chi’ye baktım ama sadece omuzlarını silkti. Yetişkinler yerlerine geçince, herkesin dua etmek için ayağa kalktığı bir kargaşa yaşandı. Bir boğaz temizleme sesi duyuldu. Çavuş’tan geliyordu - bu da başka bir sürprizdi. Kaba, savaşçı, çocuklarla çok zaman geçirmeyen bir kadındı ve sabah duasına onun başlayacak olmasına inanamıyordum. Jo’ya endişeli bir bakış attım, o da aynı endişeyle dolu bakışlarıyla karşılık verdi. Çavuş, sahadaki Haçlılardan sorumluydu, en son okula yapılan saldırıdan sonra güvenliği o devralmıştı. İblislerin kampüse sızmasını engelliyordu - ya da, bu daha çok beni ilgilendiriyordu- öğrencilerin kaçmasını engelliyordu.

“Öğrenciler, muhtemelen şimdiye kadar ne hakkında konuşacağımı tahmin etmişsinizdir.” Çavuş’un lazer ışını

saçan gözleri kalabalıkta geziniyordu, yüzünün yarısını kaplayan yara izi de sürekli olarak yüzünü ekşitiyormuş gibi görünmesine neden oluyordu. Dik bakışları benim üzerimden de geçmiş ama duraksamamıştı. Bunun iyiye işaret olduğunu düşündüm. Tekrar Jo'ya baktım, kaşlarını çattı ve sonra serbest bıraktı.

Neler olacağını ve yakalanmadığımızı anlamıştı. Derin bir iç çektim.

Çavuş tekrar konuşmaya başlamıştı. “Sahadaki arkadaşlarınızdan da duymuş olabileceğiniz gibi, geçtiğimiz birkaç hafta boyunca iblis saldırıları oldukça arttı ve vahşileşti. Sadece Beaconları değil, onları korumakla görevli Haçlıları da hedef almaya başladılar.”

Sözleri kısa ve sistemliydi. Odada birçok kafa, aşağı yukarı sallanmaya başladı. “Olayı süslemeye gerek yok,” dedi Çavuş, yine gereksiz bir şekilde. Tabağımdaki brokolinin de kanıtladığı gibi burada hiçbir şeyi, kahvaltıyı bile süslemiyorlardı. “Şu an için alıştırma yaptıklarına inanıyoruz ve çok büyük bir saldırı bekliyoruz.” Tam bir şey diyecekti ki durdu. Sonra, sanki anlamamışsınız gibi daha da netleştirmek için, “Savaş geliyor,” dedi.

Dikkatim tekrar Çavuş’un sert yüzüne yönelmişti. Etrafımdaki öğrencilerin mırıldanmalarını duyabiliyordum. Çavuş’un saldırılardan bahsedeceğini tahmin etmiş olabirlerdi ama belli ki bunu tahmin etmemişlerdi. *Savaş*.

Bir grupsa konuşmuyordu - benim grubum. Küçük grubuma göz gezdirdim, hiçbiri şaşırmış gözüküyordu, sadece gergin ve keyifsizlerdi. Jo sanki bayılacak gibi bembeyaz olmuştu. Hiçbiri gözlerime bakmıyordu. Her nasılsa önceden biliyorlardı ve hiçbirisi bana söylememişti.

“*Savaş mı?*” diye tısladım Jo'ya. “İblisler ve Haçlılar birbirleriyle direkt olarak savaşmıyor sanıyordum.” Bu, bana Haçlıların Tarih dersinde öğretilmişti. İblisler ve

Haçlılar tarafsız ruhlar üzerinden savaşırdı, tam bir savaş durumu olmazdı.

“İşler değişti,” dedi, yüzünü dönmeden ve kısık bir sesle.

Değiştiği belliydi. “Ama neden şimdi?” diye sordum. Cidden, bu kadar mı şanssızdım? Küçük çatışmalar yüz-yıllardır sürüyordu ve ben gerçek savaş patlak verdiğinde ortaya çıkmıştım. Daha cevap veremeden aklıma başka bir şey geldi. “Ve biliyordun da!” diye tısladım. “Neden bana söylemedin?”

Sonunda bana bakıyordu. “*Bilmiyordum, tahmin etmişim.* İblisler aylardır bize direkt olarak saldırıyor - bir sonraki mantıklı adım savaştı. Neden bu kadar çok yaralanan var sanıyorsun?”

Revirde tedavi olan çok sayıda haçlı vardı, ama bunun üzerine hiç düşünmemiştim. Tek düşündüğüm, yepyeni bir tesise sahip olduğumuzdu. “Burada normal olan ne bilmiyorum!”

Çenesini sıkıyordu. “Bu değil,” demekle yetindi.

“Ama neden şimdi?” Sesim biraz sızlanıyor gibi çıkmıştı.

Bana ne kadarını anlatacağını düşünüyormuş gibi duraksadı. Jo konuşmaya başlamadan Çavuş konuşmaya başladı, belli ki çenemizi kapamamız için beklemekten sıkılmıştı.

Nefesini iç rahatlatıcı şeyler söylemekle harcamadı, direkt olarak işin lojistik kısmına geçti: savaşın bizim için ne anlama geleceği, nasıl hazırlanacağımız, nasıl fayda sağlayabileceğimiz, seçilmiş üst sınıf öğrencilerinin erkenden göreve alınabileceği.

Bunu duyunca Jo, Chi’nin elini sıkı sıkı tutmuştu.

Bir yıl önce, hatta altı ay önce, böylesine bir açıklama öğrencilerden coşkulu tezahüratlar çıkmasına neden olur-

du. Şimdi ise, okuldaki acımasız savaştan sonra, o kadar da naif değillerdi. Bütün salon, ümitsiz suratlarla doluydu.

Çavuş, “Hepsi bu kadar,” diyerek, aniden konuşmasını bitirmesine rağmen, salondakilerin sözlerinin bitmiş olduğunu anlaması biraz daha sürdü. Müdür, eşinin ardından devam ederek kuzeylileri tanıtmaya başladı - o an kimse-
nin umurunda da değildi - sonra duayı okumaya başladı. Çavuş’un konuşmasında olmayan, rahatlatıcı beylik laflar ve cesaretlendirici saçmalıklarla doluydu. Sonunda o ve salo-
nun geri kalanı, beraber Haçlıların mottosunu söylediler: *dum spiro spero*; bunun içinde “hayatta, umut,” sözleri ge-
çiyordu, bir de zorunlu bir “amin,”. Öğrenciler kışkırtıcı daha sandalyelerine değmeden konuşmaya başladı.

“Savaş mı? Savaş mı?” diyordum heyecanla, gözlerim yerinden çıkacakmış gibi arkadaşlarıma bakıyordum.

İlk yanıt veren Zee oldu. “Sakin ol.” Nefesimi tutmuş hâlde açıklamasını bekledim. Siyahi kız sadece omuzlarını silkti. Kahraman görünen tiplerden nefret ediyordum.

“Zee haklı, Meda. Sakinleşmen lazım,” dedi Jo. Fakat kendisi sakın görünmüyordu. Eline aldığı çatalı o kadar çok sıkıyordu ki bilekleri titriyordu. “Çavuşu duydun, bu-
rada güvendesiniz.” Sonra Chi ve Zee’ye baktı, savaşa alına-
caklarına neredeyse emindi ve kendisini düzelitti. “Burada *güvendesin*. Bu okulun yerini saklı tutmak için çok uğraş-
tılar.”

Bu beni biraz sakinleştirmişti.

“Ve Meda, bildiğin gibi bir umut ışığı da var.” Gözleri bir tabağına bir de yukarıya bakıyordu, sanki hızlı düşün-
celerine ayak uydurmaya çalışıyor gibilerdi. “Savaş yaklaştıkça eminim ki Müdür seni burada, kendi gözetimi altın-
da gizli bir şekilde tuttuğu gerçeğini kullanacaktır.”

Beni sakinleştirmeye çalışıyorduydu da başarısız ol-
muştu. Hem de çok net bir şekilde. “Ne demek istiyorsun? Başka nereye gidebilirim ki?”

Çatalını sakince masaya koydu. Yüz ifadesi kötü haberleri olan bir doktorunki gibiydi. “Müfrezeler, Meda.” Derin bir nefes aldı. “Sanırım senin için buradalar.”

“Ne?” Sesim tiz bir ciyıklama gibi çıkmıştı. “Ama savaş, onlar sadece...”

Jo çoktan kafasını iki yana sallamaya başlamıştı. “Savaşla dair konuşmak için buraya gelmezlerdi, ararlardı. O kadar önemli değiliz. Bir şey hariç: sen.”

“Bir de Beacon haritası,” diye ekledi Chi, umut dolu gözlerle ona bakıyordum.

Jo çatalını hafifçe tabağına vurdu. “Belki,” Chi’nin dediğini kabul etmiş gibiydi ama pek de inanıyor gibi değildi. “Bir amaçları varsa muhtemelen bu ikisidir.”

“Bunu yapabilirler mi? Beni götürebilirler mi?”

“Bilmiyorum, ama sağlam argümanları var. Bir düşün.” Hafifçe bana yaklaştı. “Biz daha yarı inşa hâlinde olan, zayıf bir karargâh iken onlarsa en önemli ve en güçlü birlik. Seni iblislerden bizden daha iyi bir şekilde koruyabileceklerini düşünüyorlar.” Yüzünü ekşitmişti. “Ayrıca, annen Mary Porter’dı ve orada arkadaşların da var. Senin hakkında olumlu düşündüğümüzü düşünüyorlar.”

Arkama yaslanarak az önce aldığım bütün kötü haberleri sindirmeye çalıştım. Bir anda midemde kahvaltı için hiç yer kalmamıştı - brokoli olmasa bile yiyemezdim.

“Benim üzerime aylardır müzakere ediyorlar. Neden şimdi?” Baş masadaki takım elbiseli gruba bakıyordum.

Cevap gayet ortadaydı, söyleyen de Chi oldu. “Savaş, Meda. Hiç olmadığı kadar büyük bir önem arz ediyorsun.” Onaylaması için Jo’ya baktım. Gözlerinde endişeli bir ifade vardı. “Ve büyük bir tehdit.”

BÖLÜM-8

Bayılmamayı başarmıştım. Diğerleri etrafımda konuşuyordu, ama kötü haberleri sindirmeye çalışırken zihnimden çıkan uğultular yüzünden ne dediklerini duymak çok zordu. Müfrezeler beni kendi gözetimleri altına almak istiyordu. Eğer buradaki Haçlıların benim için *olumlu* düşündükleri kabul ediliyorsa, benim için *olumsuz* düşünen bir birlikte olmanın nasıl olabileceğini hayal bile edemiyordum. İyi olmazdı. Hiç iyi olmazdı.

Hepsinden de önemlisi, iyiler ve kötüler arasında patlak vermek üzere olan destansı bir savaş vardı ve ben de tam ortasında sıkışıp kalmıştım.

Cidden iyi değildi.

Kafamdaki dramaya kendimi o kadar kaptırmıştım ki yanımdaki arkadaşlarımın konuşmayı bıraktıklarını fark etmem uzun bir zaman almıştı. Kafamı kaldırdım, hiçbirisi bana bakmıyordu. Hepsinin dikkati yemekhanedeydi. Jo, suratında “hadî bakalım” ifadesiyle dik bir şekilde otururken, Chi ve Zee ise sırtlarını dayayarak belirgin bir şekilde masanın etrafını sarmaya çalışıyordu. Mags’in suratı her zamankinden daha da kızarmış bir haldeydi, tam olarak başarabilmiş olmasa da takındığı ifadenin sert bir ifade olduğunu düşünüyordum. Hepsi savaşıma hazır görünüyordu - sonradan savaşıma hazır olanların sadece onlar

olmadığını da fark etmiştim. Yemekhane, savaşıma hazır yüzlerle doluydu, birçoğu da Haçlılarla dolu bir odadaki bendeniz, yarı iblise çevriliydi.

Lanet olsun. Savaşın popülerliğime faydası yoktu. Yüzümü buruşturdum. “Sanırım balo kraliçesi seçilme hayallerim suya düştü,” diye mırıldandım. Kimse gülmedi.

Kahvaltının sona erdiğini ifade eden zil çalar çalmaz, kalabalıktan mümkün olduğunca uzak durmanın daha iyi olacağını düşünerek hemen ayağa kalktım. Chi ve Jo da aynı düşünceyi paylaşıyor olmalıydı ki onlar da ayakları üzerinde doğruldu ve benim önümde yürümeye başladı, yolu açan bir çift koruma gibilerdi. Tepsilerini toplayan ve yavaşça yürüyen öğrenciler arasından geçip gidiyorduk. Ben ilerledikçe bazıları bana düşmanca bakıyor, bazıları da gözlerini benden kaçırıyordu. Uzun bir gün olacaktı.

Derslerimin çoğunda yanımda arkadaşlarım, hatta varlığıma dayanabilen tanıdıklarım bile yoktu. Chi, Jo ve Zee son sınıf öğrencileriydi, ben de çok fena bir şekilde gerideydim, hem de şövalyeliğe ilgili olmayan derslerde bile. Şövalyelerin arasına karışmadan önceki iki yılımı istediğim her şeyi yaparak geçirmiştim - ve şaşırtıcı bir şekilde, istediğim şeyler Batı Medeniyeti ya da İleri Cebir derslerini çalışmak olmamıştı.

Daha bir ikinci sınıf öğrencisi olan Mas de benimle birlikte bazı derslerde olmalıydı, belli ki zekâsı güzelliğinden daha fazlaydı ve yanımda değildi. Bu yüzden de günün çoğunda düşman topraklarında tek başıyaydım.

Genelde reddettiğim bir pozisyon değildi, tabii birilerini yemem yasak olmadığı sürece.

Tek istisna fiziksel derslerdi - Muharebe Eğitimi, Dayanıklılık ve Kondisyon - bugünkü ilk dersimse Jo’yla birlikte olduğum, İngilizceydi.

Ben iyi okuyabiliyordum.

Maalesef bu pek işe yaramıyordu çünkü profesör atanmış oturma yerleri olarak bilinen acımasız ve sıra dışı ceza yöntemini kullanıyordu. Sınıfa girdiğimizde Jo, B harfinde dururken ben de P harfine doğru ilerliyordum, yani Porter'a. Onlara soyadımın Melange olduğunu açıklamaya çalışmıştım ama Haçlılar beni annemin kendi kendine doğurduğunu düşünmeyi tercih etmişti.

Sıkış tıkış sınıf kısa, iki kişilik sıralarla doluydu, birbirlerine o kadar yakındı ki iri çocukların oturabilmeleri için yana doğru kıvrılmaları gerekiyordu. Sınıfın her zamanki sıkıcı ve uyuşuk halinin yerini sabah haberleriyle gelen güçlü uğultular almıştı - ufak kafesler, içerisinde her şeyi tutamayacak kadar küçük gibi görünüyordu.

Sınıfa girdim ve arka sıranın ortasına doğru yürümeye başladım. İsaiah'nın arkadaşlarından biri olan Omar, bana çelme takmak için ayağını uzattı. Fark etmemiş gibi yapıp üzerine bastım. Acı dolu bir viyaklama üzerine Jo bana doğru döndü ve bana "uslu ol" bakışını attı. Sonra gözleri ayağını eliyle kavrayan Omar'e takıldı.

"Uslu ol" bakışlarının yerini "Tamam-ama-daha-fazla-bir-şey-yapma" bakışları aldı.

Gülümsedim.

Jo da gözlerini devirdi.

Sıra arkadaşım Eli'nin bakışlarını görmezden gelerek yerime doğru ilerledim. "Boklu Göl Canavarı gelmiş," dedi, iğrenç bir şekilde. "Nasıl gidiyor, Nessie?"

"Ne komik!" dedim, yerime otururken. "Çok ince bir zekân var!"

Dinozorlar zamanında genç bir kadın olan, kızgın Profesör Wendell tam o anda içeri girdi, ancak gelişi Eli'nin fısıldayarak bana yaptığı saldırıyı durdurmaya yetmedi. Kendisi sadece bağırarak konuşuyordu, bizim de kendisi kadar sağır olduğumuzu düşünüyordu ya da sefalet arka-

daş ister teorisini kanıtlarcasına bizi de kendisi kadar sağır etmeye çalışıyordu. Genelde arka sıradaki yerimden çok memnundum, çünkü bazen Jo'yu Haçlı Wendell karşısında korkudan iki büklüm olmuş bir halde görüyordum, ama bugün yerim bana Eli'nin art niyetli yorumları için mükemmel bir sığınak sağlıyordu.

Jo'ya uslu olacağıma dair söz vermiştim, bu yüzden dişlerimi sıktım ve önüme bakmaya başladım. Dediklerini duymazdan gelmeye çalışıyordum ama oradalar ve hafifçe tıslayarak kulağımdan içeri giriyorlardı.

Ben cevap vermedikçe daha da cesaretleniyor, hatta gittikçe yanıma yaklaşıyordu. Gözümün ucuyla suratındaki pis sırıtışı görebiliyordum, ellerimle bu sırıtışı suratından koparmanın ne kadar kolay olabileceğini düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum. Ellerim masanın üzerinde sürünüyor, hafifçe dans ediyordu.

Sakin olun, kızlar!

Ellerimi gereğinden biraz daha fazla güç kullanarak sıranın üzerinde düzleştirdim. Etraftaki öğrencilerin hepsi bana döndü, odanın bir diğer ucunda olmasına rağmen Jo da bana dönmüştü. Ben kötü bir plan yaparken onu uyaran özel bir altıncı hissi olduğuna dair yemin edebilirdim. Eli'nin bana ne kadar yakınlaşmış olduğunu ve hınzır ellerimin sıranın üzerinde vals yapmaya başlamış olduğunu görebiliyordu. Uslu ol bakışları geri dönmüştü.

Ellerimi yeniden sakın bir hale getirdim ve Jo kafasını çevirdi. Eli yine başlamıştı.

Uslu, uslu, uslu. Bu kelime, beni sokmaya çalışan bir arı sürüsü gibi kovalıyordu. Nefes al, nefes ver. Saate baktım. Kırk beş dakika vardı.

Kırk dakika.

Sadece kelimelerdi, bir salağın hakaretleri. Akıllıca kelimeler bile değillerdi.

Nefes al.

Otuz dakika.

Sadece kelimeler.

Eli bana *sert* bir şekilde dirsek attı. Bu kadardı. Sıramdan geri çekilirken sandalyem gıcırdadı ve ellerim pençe halini aldı. Jo arkasına döndü ve göz göze geldik. Kaşları çok ilginç bir şekilde, annemin eskiden yaptığı gibi havaya kalkmıştı. “Bir şey yapma,” diyorlardı.

“Hayır” dercesine bir bakış attım.

Kaşları mağrur bir şekilde “*evet*” dercesine daha da yukarı kalktı.

Tavrımı değiştirdim. Kaşlarımı “lütfeeeeeeeeeen” dercesine aşağı indirdim.

Ellerim titreşiyor ve kıpır kıpırdı. Jo bunu gördü ve kafasını iki yana sallayarak “Ellerinin üzerine otur,” dedi.

Ciddi olamazdı. Sanki popom ellerimi durdurabilecekti. Kalçamın da benim bir parçam olduğunu fark etmiyor muydu?

Ama yüz ifadesinden dalga geçmediği belliydi. “Söz vermiştin,” dedi.

Vermiştim, ama bu öğrencinin bana savaş açmasından daha önce verilen bir söz olduğu için pek de adil görünmüyordu. Yine de itaatkâr, küçük bir canavar gibi ellerimin üzerine oturdum, Jo’yla aramızdaki kırılğan barışı tehdit etmek istemiyordum. Başka bir şey düşün, Meda. Onu görmezden gel. Kendi mutlu yerine git. Gözlerimi kapattım ve annemi görmeyi bekledim. Ama onu görmüyordum.

Armand’ı görüyordum.

Pazartesi sondan bir önceki dersim günün en sevdiğim ve Jo’yla birlikte girdiğim başka bir dersti - Dayanıklılık ve Kondisyon. Spor kıyafetlerimi giyinmek için hızlıca odama gittim -gerçi bu spor sutyenimin üzerindeki pembe tişör-

tümü çıkarmaktan ibaretti- ve koridorda Jo'yu beklemeye başladım. Son dakikada atkuyruğu yaptığı vahşi kadın saçlarıyla birlikte spor kıyafetleriyle dışarı fırladı. Biraz hasta görünüyordu. Beni gördüğünde gülümsemedi, ama bu kez benim hatam olduğunu sanmıyordum. Dayanıklılık ve Kondisyon benim favori dersim, ama Jo'nun en az sevdiği dersti.

Zavallı kız, başarılı olamadığı tek dersti.

"Merhaba, Jo." Koridorda aşağıya giderek yanına doğru ilerledim.

"Meda." Gözlerini benim iğrenç, pembe tişörtüme dikti ve yüzünü ekşitti. "Ne yaptığını bilmediğimi sanma."

Masumca bakmaya başladım. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Niyetin spor salonunda o tişörtü mahvetmek, böylece günün geri kalanında da giymeyeceksin."

Bu asılsız suçlama karşısında şok olmuş ve kaskatı keşilmiştim. "Kim, ben mi? Böylesine bir plan? Jo, çok kırıldım." Bir elimi kalbime doğru götürdüm.

Jo gözlerini devirdi ve gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırdı.

Devam ediyordum. "Ben sadece kurallara uyuyorum!" Kafamı iki yana sallayarak yürümeye devam ettim.

"Hı-hı." Merdivenlerden gürültüyle aşağıya inerek güneş ışığına çıktık. Dayanıklılık ve Kondisyon dersi vadinin öbür ucunda, alelacele yenilenmiş bir depoda yapılıyordu.

"Bana bu tişörtü giymem söylendi, ben de her zaman iyi arkadaşım Jo'nun bana dediklerini yapıyorum."

Gözümün ucuyla onu izliyordum, gülümsemesi biraz ekşi bir hâl almıştı. Kendisi onaylamadan kısa bir süre önce rolümü çok abartılı bir şekilde oynadığımı fark ettim. "Ah, iyi, bunu duyduğuma sevindim. Odamda daha bir yığın var. Her ihtimal için." Şeytani kedi sırtışı gözleriyle beni

incelerken gittikçe büyüyordu. “Biliyorsun,” dedi, düşünceli bir şekilde. “Sarının sana her zaman yakışacağını düşünmüştüm. Parlak, güneş rengi bir sarı.”

Düşüncesi bile suratımın yeşilimsi bir renk almasına neden olmuştu. “Sarı mı, Jo?” Sesim çok zayıf çıkmıştı.

“Parlak sarı içerisindeki herkes mutlu ve zararsız görünür.”

“*Parlak* sarı mı?”

“Soluk rengi de var. Cinsiyeti belirtilmemiş bebek odası sarısı.”

Gözlerimi ona dikmiştim, gülümsemesiye daha muzipçeydi. “Hatta üzerinde bir ördek bile olabilir.”

“Senden nefret ediyorum.”

Bir elini omzuma koydu ve pis pis sırtıtmaya devam etti. Sahte, trajik bir şekilde iç çektim ve Jo da kahkaha attı.

Belki de hayatıma sarıyla devam edebilirdim.

Omzumdaki eli sertleşince kafamı kaldırdım. Yeni okulun inşaat alanına yaklaşıyorduk. Jo yavaşladı ve omzumdaki elini de beni yavaşlatmak için kullandı.

Çavuş, yeni binaya tek sıra halinde giden insanlara liderlik ediyordu. Grubun çoğunluğu müfrezelerden oluşuyordu, bazıları Dağ Parkı çalışanlarıydı ve garip bir şekilde, Profesör Puchard da bu muhteşem yumruğu andıran grupta uyumsuz bir çıkıntı yapıyordu. Onunla pek alakam yoktu çünkü bana kara büyüleri kullanmam için eğitecekleri kadar güvenmiyorlardı, ama onu eğer şartlar farklı olsaydı, miras törenimi Jo yerine gerçekleştirecek Haçlı olarak görüyordum.

Labirentin içine doğru girerlerken biz de bekliyor ve onları izliyorduk, girişte gözcülük yapması için bir Haçlı bırakmışlardı. Her girişte bir gözcü olacağını biliyordum. Benim üzerime konuşacakları her zaman bunu yaparlardı. Onları gizlice izleyeceğimden şüpheleniyorlardı. Bu çok acı

vericiydi çünkü buna beni duvarlara tırmanırken yakalamadan önce başlamışlardı.

Gözden kaybolduklarında Jo elini omzumdan çekti.

“Ne düşünüyorsun, Jo?”

Yüzü anında sakinleşti. “Hiçbir şey.”

“Sırlar, arkadaşlar için değildir, Jo.”

Gözlerini devirdi. “Keşke ne konuştuklarını bilsem, hepsi bu.”

Şüpheli bir şekilde onu inceledim. Binlerce, belki milyonlarda kez Jo’nun göz devrişlerine maruz kalmıştım ve bu seferki çok zorlama gelmişti. Gittikçe uzayan incelemelerim yüzünden gözlerini yeniden devirdi (bu seferki tamamen doğaldı) ve yeniden sınıfa doğru yürümeye başladı. Ben arkasından gitme konusunda kararsız kalırken beni beklememişti, yetişmek için birkaç adım koşmak zorunda kaldım.

Zil çalınca Dayanıklılık ve Kondisyon dersine kısmen de olsa yetişebilmek için tempomuzu arttırdık. Dersin yapıldığı eskiden kalma depo o kadar acele bir şekilde yamalanmıştı ki yeni tahtalardaki nemin kokusunu almak hâlâ mümkündü. Binanın bir duvarı tamamen çökmüştü ve yerine büyük, metal bir kepenk yerleştirilmişti. Eski tuğla ve ahşap binada korkunç bir şekilde sırtıyordu ama sıcak günlerde bir hayat kurtarıcısıydı, aynı açık bırakıldığı bugün gibi. Sınıf, daireler halinde düzenlenirdi ve kapı açılınca sınıf arkadaşlarımızın çoktan rastgele belirlenmiş gruplara ayrılmaya başladıklarını gördüm. Grupların belirlenmiş olduğu kâğıda doğru yürürken Jo hafifçe sızlandı, sonra sırtışıma karşısında suratını ekşitti. Dayanıklılık ve kondisyonu seviyordum.

Her zaman belalı bir tip olmuştum, ama Miras töreninin bana kattığı güç ve hız sayesinde kendimi bile etkiliyordum. Ayrıca, düşman topraklarındaki yedi saatten son-

ra, herkese bana bulaşmamaları gerektiğini hatırlatacağım doksan dakikadan büyük bir haz duyuyordum. Gün boyunca Bruce Banner'dım, ama Dayanıklılık ve Kondisyon dersinde herkese aslında Hulk olduğumu hatırlatıyordum. Doksan dakika boyunca bir canavara dönüşebilirdim. Yarış mı? Koş, Hulk! Engelli yarış mı? Zıpla, Hulk! Kum torbası mı? Parçala, Hulk! Ağırlık kaldırma mı? En güçlü olan Hulk'tı!

Aslında, Hulk'ı boş verin. O, sadece kızdığında milletin kıcını tekmeliyordu. Bense bütün gün boyunca bir liste tutuyordum.

En güçlü olan Meda'ydı!

Kum torbasına vurmaya gönderilmiştim, (parçala, Meda!), Jo ise ağırlık kaldırmaya gitmişti.

Bezle kaplı düşmanımın önünde saldırı pozisyonumu aldım ve ardı ardına gelen yumruk ve tozlar eşliğinde kıcını tekmelemeye başladım. Durduğumda etrafımı çocukların sardığını fark ettim, ağızları açık bir şekilde kalmışlardı.

Bu hiç değişmiyordu.

Son etaba gelene dek dairemiz etrafında koştuk - kısa mesafe koşusu yapıyorduk. Haçlılar hızlılardı, olimpiyat rekoru kıracak derecede hızlılardı, ama ben genelde onlara bir buçuk kat fark atıyordum. Hatta, eğer iğrenç pembe tişörtümün içinde gerçekten ter dökmeye karar vermişsem, bu iki katı oluyordu. Bugünse üç katı olacak gibi görünüyordu, güzel omuzları olan ve uzunca boylu Mark'ı ve onun önündeki Saul'u üçüncü kez geçmiştim.

Sonra, nereye doğru gittiklerine dikkat etmediklerini fark ettim. Kafalarını çevirmiş, spor salonunun diğer tarafına bakıyorlardı. Turuncu koni etrafında dönerken, dikkatlerini dağıtan şeye baktım. Minik kalbim mideme doğru inerken hafif bir sıçrama yapmıştı.

Jo.

Halat tırmanış yolunun üçte birini tırmanmıştı ve bir mücadele içinde olduğu açıkça görülüyordu. Henüz Miras töreni gerçekleşmemiş çocuklar bile bunun üstesinden gelebilirdi ama Jo iki buçuk metre yükseklikte debeleniyor, bacaklarını sallıyordu.

Aklıma benimle tuğla duvara tırmanmamayı seçtiği gün geldi.

Jo ayaklarını halata geçirmeye çalıştı ama sakat olan ayağı kayarak onu on beş santimetre daha aşağı sürükledi. Sanki zirveye çıkabilecekmiş gibi, öfkeli bir yoğunlukla halata bakıyordu.

Belki de aşağıdaki fısıltıları duymamak için çabalıyordu. Grubumdaki diğer çocuklar gibi ben de koşmayı bırakmıştım. Aslında odadaki bütün çocuklar onun bu rezilliğini izliyordu.

“Jo,” dedi Profesör, sakın ama sert bir şekilde. “Bu, temel kondisyon.”

Sanki Jo bunu bilmiyordu.

“Eğer daha bir halata bile tırmanamıyorsan, Beacon’ını nasıl koruyacaksın?”

Beacon’ı nerde yaşıyordu ki? Bir ağaçta mı?

“Bayan Beauregard, eğer bu halata tırmanamazsanız sizi deneme süresinizin devamı için tavsiye edemem.”

Of. Ben onu tanımadan önce, Jo sınıfının en iyisiydi; ta ki iblisler tarafından saldırıya uğrayana dek. Ebeveynleri ölmüş, ayağı ise paramparça olmuştu. Son iki yılının çoğunu yatağa çakılı bir halde geçirmişti. Bir savaşçı olarak görülmüyordu ve masabaşı bir savaşçı olmaya mahkûm edilmişti.

Biliyorum. Muhasebeci Jo. Ya da daha kötüsü, öğretmen Jo. Azcık kustum bile.

Ama birkaç ay önce iblislerle gerçekleşen büyük savaşımızdan sonra, Jo kaderini kabullenmemeye karar verdi.

Birçok tartışmadan sonra, yönetici ona bir deneme süresi vermeyi kabul etti: eğer mezun olmadan önce diğerlerine ayak uydurmayı başarabilirse, görev listesine girebilirdi.

Yoğun bir fizik tedavisi görmüş ve çok etkileyici bir biçimde Dayanıklılık ve Kondisyon dersine geri dönmüştü, ama son zamanlarda gerilemişti.

Bunun üzerine konuşmuyorduk. Hatalarını fark etmiyor gibi yapıyordum ve o da hata yapmıyor gibi davranıyordu. O bunun üzerine konuşmayı, ben de duygulu konuşmaları sevmiyordum. Zaten bu yüzden arkadaştık.

Arkadaş olmamızın bir nedeni de seçim şansının olmamasıydı. Dayanıklılık ve Kondisyon dersinden sonra sınıftan topallayarak çıktığı için, her zaman yaslanacağı bir arkadaşla ihtiyacı vardı. Canavar kızla olan ilişkisi sayesinde ve herkes, kendi beceriksizliği yüzünden altın çocuk Chi'nin ölümüne neden olacağını düşündüğü için insanlar ona yardım etmek için sıraya girmiyordu.

Jo'nun yüzü zaten aşırı çabadan dolayı kıpkırmızıydı, şimdi daha da kızardığına yemin edebilirdim. Bir elini diğer elinin üzerine atmayı başardı ve beceriksiz bir şekilde kendini yukarı çekti. Tuttuğu nefesini verdiğinde kol kaslarındaki gerginliği kaybetti ve balık oltasındaki bir yem gibi gevşek bir şekilde asılı kaldı. Nefes nefese kaldığını olduğum yerden görebiliyordum.

Fısıltılar gittikçe daha da belirginleşiyordu, Jo'yu izleyen kalabalığın ortasına doğru yürümeye başladım.

“O buraya ait değil,” dedi, solumdan bir ses.

“Birinin ölümüne neden olacak.”

Görebildiğim herkese dik dik bakmaya başlayınca çenelerini kapattılar.

Sessiz kalabalığın içerisinde Isaiah'nın tayfasından birinin “İblis sevicisi” diye fısıltısı oldukça net bir şekilde duyuldu. Neredeyse gülecektim. Jo iblislerden tanıdığım

herkesten daha çok nefret ediyordu. Mart ayında o gece, Jo'yu tanımamış olsaydım, iblislere olan güçlü nefretinin onu benim büyük bir düşmanım yapacağına dair en ufak bir şüphem yoktu. Bunun yerine beni korumak zorunda kalmıştı.

En yakın arkadaşınızın aynı zamanda en büyük düşmanınız olması ne büyük şeydi.

İlerlerken duyduğumu anlaması için Jo'yla alay eden çocuğa sert bir omuz attım. İstedğim şekilde korkmamış, çenesini havaya kaldırmıştı.

Sorunluydu, ama onunla daha sonra ilgilenmek zorunda kalacaktım. Duyduğum bir şey, dikkatimi o pislikten uzaklaştırdı. Bir milyon yıl geçse de duyacağımı asla düşünmediğim bir şeydi. En azından Jo'dan duyacağımı düşünmezdim.

“Yapamıyorum.”

Kafam , Jo'nun hâlâ asılı hâlde olduğu yere çevrildi, kolları belirgin bir şekilde titriyordu. “Yapamıyorum,” diye tekrarladı, biraz daha sert bir şekilde. Sonra ise daha zayıf, neredeyse çatlak bir sesle konuştu. “Sanırım revire gitmeliyim.”

Profesör, Jo'nun pes edişi karşısında hoşnut olmuş gibi görünmüyordu, hayal kırıklığına uğramış gibi de değildi. Daha çok... Rahatlamış görünüyordu. Bu aptal halat tırmanışındaki bir hata, onu yenilgiyi kabul etmesine bir adım daha yaklaştırırdı. Profesörü yere sermek istiyordum.

Profesör bir şey demek için ağzını açmıştı ki araya girdim. “Evet, yapabilirsin.” Beni hep daha iyi olmam için zorlardı; ben de bu iyiliğine karşılık vermeliydim. Çocukları yolumdan iterek -bazılarına daha fazla güç uygulamıştım- kalabalığın içinden geçtim ve halatın altına varıp Jo'ya bakmaya başladım.

“Hadi Jo. Tırman,” diye komut verdim.

Cevabı üzerine tokat yemiş gibi oldum. “Sen buna karışma, Meda.”

Yaramaz çocuklardan bazıları kıs kıs gülüyordu ve iğrenç cümleleri havada uçuşuyordu. Hepsinin Jo’dan nefret ettiğini düşünmüyordum. Yarısının bile nefret ettiğini sanmıyordum ama hepsi Chi’yi seviyordu ve Jo, “*Tanrı’nın isteğini*” reddettiği için sinirlilerdi. Eğer herhangi biri zahmet edip Chi’ye sorsaydı, Chi’nin Jo ile eş olmaktan en ufak bir üzüntü duymadığını bilirlerdi. Eğer öyle olsaydı bile, onsuz yaşamaktansa defalarca kez ölmeyi tercih ederdi. Ama kimse Chi’ye sormuyordu. Ayrıca Chi için kendisini feda etmek onurlu bir davranıştı, Jo içinse buna izin vermek bir günahı.

Jo’nun nesi vardı bilmiyordum ama odadaki diğer pisliklerin aksine ben gerçekten de onunla beraber iblislerle dövüşmüştüm. Gayet de iyiydi. Hatta harikaydı.

Sadece bunu hatırlaması gerekiyordu. “Hayır,” dedim. “Şimdi lanet olası halata tırman.”

“Ben. Yapamıyorum, dedim,” dedi, parça parça.

“Evet. Yapabilirsin.”

Bana doğru *hırıldadı*.

“Bayan Porter,” Haçlı Keller bir elini omzuma koymuştu. Elini koparmaktansa omzumu silkerek kurtuldum. “Bence Bayan Beauregard, yeteneklerinin sınırlarını biliyordur.” Sınır kelimesini bastırarak söylemişti.

“Onun sınırı yok,” diye çıkıştım. “Lanet olsun Jo, *yukarı* tırman.”

Durumun gülünçlüğü karşısında kahkahaların şiddeti gittikçe artıyordu.

Profesör araya girdi. “Bayan Porter, sizden gitmenizi istemek zorunda kalacağım.”

Ona döndüm. “Bayan *Melange*,” dedim, ters ters bakarak. “Hadi gitmemi sağla.”

Bütün sınıfın nefesi kesilmişti, yukarıdan Jo'nun dehşete düşmüş bir şekilde "Meda!" diye bağırdığını duydum.

Profesör meydan okumam üzerine düşünürken ikimiz de birbirimize bakıyorduk. Sonra gözlerini benden çevirmeden, Jo'ya "Tamam Bayan Beauregard. Eğer bırakmak isterseniz, aşağı inebilirsiniz."

Bırakmak. Jo bırakan biri değildi.

Tek bir kelime etmeden aşağı inerek beni dehşete düşürdü. Yere sert bir şekilde inmiş ve biraz tökezlemişti, sakat olan ayağı çok yorulmuştu ve destek almak için halatı tutuyordu. Birisi kıs kıs güldü, ancak başka biri, kendilerine bir iyilik yaparak ben gülenin kim olduğunu anlamadan dirsek atarak o kişiyi susturdu. Jo çenesini havaya kaldırmıştı, hiçbir öğrenciyle göz kontağı kurmuyordu. Sadece Profesör Keller'a bakıyordu. "Revire gidebilir miyim, efendim?"

"Tabii ki." Sesinde sempati var gibiydi.

Jo arkasını yeniden tökezleyince kolunu tutmak için eğildim ama beni ittirdi. "Sana *karışma* dedim, Meda."

Jo topallayarak giderken birkaç gülüş daha duydum ve etrafa bakmaya başladım. Profesör Keller pislik öğrencilerle aramda durarak görüşümü kapatıyordu. Sağa sola bakınmaya çalıştım ama beni durdurmak istercesine bir kolunu havaya kaldırdı. Sonunda ona bakarak hırıldadım. Geri çekilmiyordu, ama kolunu indirmişti. Arkamı döndüm ve sinirli sinirli yürümeye başladım.

Erken çıktığım için, Batı Medeniyeti dersine de erken gelmiştim. Boş sınıfta yerime oturdum ve kara tahtaya boş boş bakmaya başladım -evet, karatahta, burada öyle süslü, kalemle yazılan tahtalardan yoktu!- ta ki zil çalana kadar -evet, gerçek, eski bir okul zili- ve sınıf dolmaya başladı.

Sinsi bir ses, karamsar düşüncelerimin içine girdi.

"Hey, Meda."

Ellerimdeki kalemi iyice sıkmıştım. Bugünlerde dağ-

da, pisliğini kaldıramadığım insanlar arasında Isaiah en üst sıradaydı. “Şimdi değil, Isaiah,” diye homurdandım, ona bakmadan. İyi bir modda olduğumda onu öldürmemeye çalışmak benim için büyük bir savaştı.

İyi bir modda değildim.

Karşıma oturmak için çektiği sandalyenin sesini duydum. Ses tonu karşı taraftan yararlanmaya çalışan tarzda bir sempatiyle doluydu - aşırı tatlı ve tamamen sahte. “Kötü bir gün mü geçiriyorsun?”

Dayanıklılık ve Kondisyon dersinde bizimle olmasa da neler olduğunu duyduğu açıkça ortadaydı. Şaşırtıcı değildi. Işık hızını aşmaya çalışan bilim insanları küçük bir şehirdeki lisedeki dedikodu hızını incelemelilerdi.

Eğer Isaiah zekiyse, beni kışkırtmak için tehlikeli bir an olduğunu biliyor olurdu, kimsenin Isaiah’nın zeki olduğunu düşünmediğine oldukça emindim.

Konuşmaya devam ediyordu. “Dayanıklılık ve Kondisyonda mı bir şeyler oldu?”

Elimdeki kalem çatırdamaya başlamıştı, gözümde Isaiah’nın omurgası canlanıyordu. Uslu ol, Meda. Söz verdin. “Şimdi değil, Isaiah,” diye tekrarlardım, odanın ucundaki kara tahtaya dikkatle bakmaya devam ederek.

“Bence şimdi tam zamanı.” Ses tonundan kendini beğenmişlik akıyordu. “Ödlek, iblis sevici arkadaşının sonunda okulu bıraktığını duydum.”

Usluuu ol!!!, rahatsız edici kelimeler zihnimde vızıldıyordu.

“Yanlış duymuşsun,” kısık bir sesle.

“Pek de öyle sanmıyorum,” dedi, kafamı hâlâ çevirmiyordum. Sesinden sırtıyor olduğunu anlayabiliyordum ve görseydim suratını parçalardım. “Halata tırmanırken çok korktuğunu duydum. Ağlayarak annesini çağıran altı yaşında bir çocuk gibi orada asılı kalmış.”

İçimin kaynadığını hissediyordum. Ağlayarak annesini çağıran o olacaktı...

Uslu, yine ortaya çıkmıştı aynı kelime.

Sandalyesini yana çekti, kulağıma iyice yakınlaşmıştı. Sesini alçaltmıştı. Merakla dinleyenlerin duymayacağı kadar alçak değildi, sadece iğrenç bir şekilde çıkmasına yetecek kadar alçaktı. “O beceriksiz sürtük, birisinin ölümüne neden olacak.”

“Konuşmaya devam et ve sen de birisinin ölümüne neden ol.” Bir anda ağzımdan çıkmıştı!

Dinlemiyordu. “Chi’nin onu terk etmek istediğini ama yapamadığını duydum.”

Bu yeni bir şeydi. Merak hissi kafamı ona çevirmeme neden olmuştu. Yakındık - öpülecek mesafede yakındık. Ya da bizim durumumuzda, ısırarak mesafede. Bunu fark etmiş olmalı ki hafifçe geri çekildi ama hâlâ sırtıyordu. Gözleri parıltıyordu, aynı benimkilerin son öldürücü darbemi yapmadan önce parıldadığı gibi.

“O aptal sürtük onunla yattı ve ona çok kibar oldu diye...” PAT, bir anda burnu yumruğumu hedef almıştı!

Evet, buna Jo’nun da inanacağını sanmıyordum.

Jo’nun tepkisini hayal edince irkildim. Kolum hâlâ suratına vurduğum anki gibi havadaydı ve kendime doğru çektim. Isaiah yerdeydi, burnunu sıkıca kavrayan ellerinin arasından kan akıyordu, gözünün altı şimdiden morarmaya başlamıştı. Bir ona, bir de neredeyse bir ölü kadar sessiz olan şahitlerle dolu odaya bakıyordum.

Lanet olsun. Battı balık yan gider. Dedikleri gibi, eğer hapse düşeceksen suçun da tadını çıkarmalısın.

Günüm bir anda iyiye gitmeye başlamıştı. Gün boyunca içinde tuttuğum öfkeyi herkesin görmesi için gözler önüne sererek odaya bakınmaya başladım. Birkaç çocuk derin bir nefes aldı ve hepsi geriye çekildi. “Başka kimse-

nin Jo hakkında diyecek bir şeyi var mı? Halata tırmanma? İblisler?” Hırıldıyordum. Dudaklarımı şeytani bir gülümseme haline getirdim. Gözlerim meydan okuma isteğiyle parıldıyordu ve umarım biri okurdu da. “Hiç kimse yok mu?” Gözleri fal taşı gibi açılmış bir ikinci sınıf öğrencisiyle göz göze geldim ve yanındaki kızın arkasına saklanmadan önce kafasını iki yana salladı.

Isaiah yerde kıpırdanırken acı dolu sesler çıkarıyordu. Bir sıraya dayanarak ayağa kalktı ve sırayı aramıza çekti. Bana bağırarak için elini burnundan çekti. “Sen hapı yuttun!” Burnundan akan kanlar ağzına doğru süzülüyordu. Bağırarak kanlar da havaya saçılıyordu. “Haçlı Grayland buraya geldiği zaman...”

İhtiyar Grayland’dan korkmuyordum. Isaiah’dan korkmuyordum. Kimseden korkmuyordum. Isaiah benden fazlasıyla korkmalıydı. Kurt köpeği tasmaından kurtulmuştu.

Aramızdaki sıraya ellerimi oldukça büyük bir gürültü eşliğinde çarptım, sonra duvara o kadar sert bir şekilde fırlattım ki paramparça oldu. Ona doğru uçtum, hızlıca ittim ve geriye, başka bir sıraya doğru tökezledi. Gömleğini kavradım, burnum ve onun kanlı burnu dip dibeydi. “Senin yerinde olsam dikkatli olurum Isaiah - Grayland daha gelmedi.” Korkunç ve hevesli ses tonumu kullanıyordum. Uzuvarlarını ayırmak üzere olduğum insanlar için sakladığım bir ses tonuydu. Herkes gibi o da anında farkına varmıştı. Rengi attı, kanlar altındaki suratı bembeyaz olmuştu.

“Ve, senin de dediğin gibi, başım zaten belada.” Ona doğru yaklaştım, ben kulağına doğru nefes verirken yanığım neredeyse boynuna değiyordu. “Kaybedecek hiçbir şeyim yok.” Geri çekildim ve dişlerimi gösterdim. Kızgın bir şekilde bakıyor, ama hiçbir şey söylemiyordu.

Yanılıyordum; Isaiah biraz akıllı olabilirdi. Çünkü o boşluğa düşmüş, öfkeli ve serbest kalmış anımda bir şey demiş olsaydı neler yapabileceğimi bilemiyordum. Zihnim-

deki kırmızı boyalarla dolu tabloda oldukça hoş seçenekler uçuşuyordu. Hayali nefesimin kesilmesine neden olmuştu, düşüncelerimden bazıları suratıma da yansımış olmalıydı çünkü İsaiah'ın da nefesi kesilmişti.

Sınıfın kapısı açıldı ve büyü bozuldu.

“Burada neler oluyor?” diye sordu, Haçlı Grayland, boğuk sesiyle. Sonra derin bir nefes aldı. “Bayan Porter! Onu hemen bırakın.”

Bırakmadım. Haçlı Grayland - ya da onlardan herhangi biri - beni durdurmadan önce İsaiah'a neler yapabileceğimi bütün sınıfın anlamasını istiyordum. Beni asla olduğum gibi görmemişlerdi, sadece evcilleşmiş ve Jo'nun solgun bir hale getirdiği kişiyi görmüşlerdi.

Asla unutamayacakları bir an olsun istiyordum.

Tansiyon gittikçe yükseliyordu, ta ki Haçlı Grayland şiddetli bir şekilde “Bayan Porter!” diye bağırana dek. Bize doğru yürüyen yaşlı Haçlı'nın ayak seslerini duyabiliyordum.

Veda dolu bakışlarla İsaiah'ı sert bir şekilde ittirdim, çarptığı masa devrildi ve o da bir kez daha yere kapaklandı.

Bütün sınıf aynı anda tuttukları nefesi verdi. “Bayan Porter!” dedi, Haçlı Grayland bir kez daha, bu sefer yarı rahatlamış, yarı öfkeli bir şekilde. “Bu kabul edilemez! Kendinize...”

Sözünü bitirmesine izin vermedim. “Melange. Bayan *Melange*,” diye hırıldadım. “Ve zaten gidiyorum.”

Kitaplarımı kaptım ve hiddetle sınıftan çıktım, kapıyı o kadar sert bir şekilde çarptım ki cam paramparça oldu.

Kırılan camın sesini duyunca vahşice gülümsedim ve koridorda yürümeye başladım.

BÖLÜM-9

Profesör Grayland'ın müdürün ofisine gitmemi istediğinden emindim, ama bunu bana diyemediği için, yapmak zorunda hissetmiyordum. Jo'nun ve benim çatı katındaki odamızda gizlenmek amacıyla köşeyi döndüm ve Haçlı Beck'le yüz yüze geldim. Beni gördüğünde durdu, ama yoluma devam etmek için yana doğru kaydığımda hiçbir şey demeden önümden çekildi. Tabii ki. Bugünlük işim bitmiş olabilirdi, ama belli ki bugünün benimle işi bitmemişi.

Şüphelerimi onaylarcasına, Haçlı Beck konuşmaya başladı. "Bayan Melange, lütfen benimle gelin." Ses tonundan, tartışmaya niyetli olmadığı belliydi. Dışlerimi gıcırdattım. Yaşlı, kurnaz ve zeki Profesör Grayland, benden önce bir mesaj uçurmuş olmalıydı.

Şaşırtıcı bir şekilde, beni müdürün ofisine götürmedi, aşağıya indik ve okulun dışına çıktık. İstikametimizi fark ettiğimde, yeni okula giden yolun yarısını tamamlamıştık.

Şimdi mi? Müfrezeler beni ızgara yapmaya şimdi mi karar vermişti? Tabii.

Kapının önünde nöbet tutan orta yaşlı adam biz onlara doğru yaklaşırken kafasıyla selamladı, sanki bizi bekliyordu. O ve refakatçim, kilidi devre dışı bıraktıkları bü-yüyü görmemem için çok dikkat ediyorlardı. Son okuldaki gibi Şövalye kanıyla çalışan kilitleri kullanmayı bırakmış-

lardı, nedenini anlamak için de çok düşünmeye gerek yoktu. Bunların hiçbirisi benim için yeni değildi; orayı ziyaret eden ve Canavar ile soru sorma oyunu oynamak isteyen Haçlılar'ın önüne ilk kez çıkarılmıyordum, ama bugün ayrı bir sinir bozucuydu. Nöbetçi, bezgin bakışlarına duygusuzca karşılık verdi.

Revirin yanından hızlıca geçtik ve sonra en üst kata doğru, merdivenlere yöneldik.

Kalbimdeki ateşi söndürmeye çalışan Jo'yu duyabiliyordum. "Uslu ol, Meda." Uslu, uslu, uslu, uslu, uslu. Benim için artık anlamsızlaşana kadar kafamda tekrarlandı durdu. Uslu davranıyordum ve beni beslemiyorlardı. Uslu davranıyordum ve beni eğitmiyorlardı. Uslu davranıyordum ve kilitleri değiştiriyorlardı. Uslu davranıyordum ve beni uzağa göndermek istiyorlardı.

Yani Müfrezeler beni gözetim altında tutmak istiyordu, öyle mi? *Gözetim*. "*Lütfen bayım, biraz daha alabilir miyim?*" diyen ya da yarın güneşin nasıl doğacağı hakkında şarkılar söyleyen koca gözlü bir yetim değildim ben. Yeni annesiyle aynı, iğrenç kazakları giymiş ve Noel kartında gülümseyen üvey çocuk da değildim. Daha ziyade, yetimhanenin arkasında bir çakmakla ve yanımda hıçkıra hıçkıra ağlayan bir kıza ait olan oyuncak bebeğin kafasıyla oynayan çocuktum - sadece bunu fark etmeleri lazımdı. O zaman kim kimi gözetim altına almak istiyor, görecektik.

Ayrıca, İsaiah'ın suratını mahvettiğimi öğrendiklerinde *uslu* olmam ne işe yarayacaktı ki? İnsanı söyledikleri değil, yaptıkları tamamlar, hepsi bu kadar. Hayır, uslu olmak *iyi* değildi. Bu durumda, kötü olmak daha iyiydi.

Planlarım yüzüme de yansımış olmalıydı çünkü Haçlı Beck bana şüpheli şüpheli bakıyordu. O daha hiçbir şey söyleyemeden dudaklarım kıvrıldı ve toplantı odasının kapılarını çarparak açtım. Odadaki masalar "U" şeklinde düzenlenmişti ve içerisi hıncahınç doluydu. Herkesin ilgisini

çekene kadar bekledim, sonra sanki sahnedeymiş gibi bir kolumu kafamın üzerine doğru götürdüm ve vücudumu bir balerin gibi kıvrıp, fırıl fırıl dönerek içeriye girdim. Oda büyüktü ancak çok alan yoktu, bu yüzden odanın ortasına ulaşana kadar çok da fazla dönememiştim.

“Ba, badda-ba ba!” diye bir şarkı söyledim ve step dansı yapmaya başladım - ya da bazı step dans adımlarının alaycı bir taklidini yapıyordum - sanki bir değnek tutuyormuşum gibi, kollarımı bir ileri bir geri götürüyordum. Sonra son bir hamle ve el çırpma ile dansımı sonlandırdım.

“Ta-da,” dedim. Ah, tabii ki ellerimle jazz hareketi de yaptım.

Performansım karşısında buz kesilmiş bir sessizlik vardı. Etrafa bakmıyordum, onun yerine gözlerimi - ve alaycı gülümsememi - Çavuş ve Çavuş Graff'in oturduğu yere odaklamıştım. Bu enerji dolu ortaya çıkışım üzerine diğer Müfritler havaya sıçramış, hatta silahlarını çıkarmış, saldırıya geçmek için hazır bir halde bekliyorlardı.

Profesyonel askerleri baştan aşağı süzdüm. “Sağlam bir güruh,” diye dalga geçtim. İçerideki şaşırmamış tek kişi olan Çavuş'a bakıyordum. Dudakları incecik olmuş, neredeyse ortadan kaybolmuştu.

“Ne?” diye sordum masumca, sonra ses tonuma biraz öfkenin karışmasına izin verdim. “Bu küçük partinin eğlencesi benim sanmıştım.”

Çavuş istifini hiç bozmadı. “Eğlenmiyorum.” Çavuş, bu tarz şeyleri kendine özgü bir tarzda söylerdi, rahatsız edici hırıltısından mı yoksa tek gözlü bakışından mıydı ya da ölüm cezası almış birini öldürme şekillerine dair herkes-ten daha fazla bilgisinin olmasından mıydı bilmem, bu da ona saygısızlık etmeyi çok zor bir hale getiriyordu.

“Ah, özür dilerim, komik bir şeyler mi bekliyordunuz?”

Zor dedim, imkânsız değil. En azından benim kadar yetenekli birisi için.

Boğazımı temizledim ve stand-up yapan biri gibi bir havaya büründüm. “Bu toplantıya gelirken komik bir şey oldu...”

Çavuş bir elini kaldırarak şakamı yarıda kesti. Muhtemelen böylesi daha iyiydi - Isaiah’ın kışını tekmelemem büyük olasılıkla aradıkları tarzda bir eğlence değildi.

“Bayan Melange,” dedi, büyük bir ciddiyetle. “Bütün gün boyunca aptal oyunlar oynayabilir ya da işimizi bitirerek akşam yemeğine yetişebiliriz.”

Bana kaçıramayacağım bir fırsat sunmuştu. Doğamda, hiçbir Haçlının yapamayacağı bir şey vardı, iğrenmeden *yutmak*. Kaba gençler, onlar da muhtemelen öyleydi. İnsanları yiyen kaba gençler... Ne diyebilirdim ki? Ben de o kâbus gibi gençlerden biri idim.

“Benim tarzımda bir akşam yemeği mi yoksa sizinkinden mi? Çünkü açlıktan öldüğümü itiraf etmeliyim.” Son cümleyi dişlerimi genişçe açarak, biraz sert bir şekilde söylemişim. Gözlerimi odanın etrafında dolaştırıyordum. “Sanırım hiç kimse...” bilerek duraksadım, “yemek için birisini getirmemiş?”

Haçlılar çok hassas insanlar değillerdi, ama yine de son sorum üzerine keskin bir şekilde nefes alışlarını duymuştum, birkaçı da oturduğu yerde kıpırdanmış ve birbirlerine bakmıştı. Tepkisini en çok merak ettiğim Graff ise beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Ucuz, plastik sandalyesinde arkasına yaslanmıştı. Ellerini göremiyordum, ama dirsekleri geniş bir şekilde duruyordu, büyük ihtimalle elleri dizlerinin üstünde kıvrılmış bir haldeydi. Gözlerimi ona diktim ve meydan okurcasına kaşlarımı kaldırdım, hiçbir tepki vermiyordu. Zorlamaya karar verdim.

“Sizi bir açık büfe gibi görmekten kendimi alıkoyamıyorum.”

“Bu kadar yeter, Bayan Porter,” diye araya girdi Çavuş, ses tonu Müfrit Çavuş’un yüzü gibi tatsızdı.

“Melange.”

Beni duymazdan geldi. “Perşembe gününden itibaren bir hafta içerisinde besleneceksin. Teslimatı Haçlı Bergeron’ın yapacağını bilmek isteyebilirsin.” İsmi üstüne basa basa söylemişti.

Luke Bergeron. Annemin kaçırılmadan ve bendeni-ze hamile kalmadan önceki en yakın arkadaşı ve nişanlısı. İblislerin karargâhından kurtarıldıktan sonra, annemin ve onun yıllar içerisinde iletişimlerini sürdürdüklerini öğrenmiştim. Kendisini bir nevi benim üvey babam gibi gördüğünü hissediyordum, bu cesaretine de saygı duymalıyım. Sonuçta asıl iki ebeveynimi de öldürmüştüm. Bir tanesi kazaydı.

Ama bir tanesi ise değildi.

Az sayıda arkadaşım -kısmen benim hatam olduğu söylenebilir- ve daha da az sayıda ebeveyn bağım vardı -tamamen benim hatam-, bu yüzden onu görmek her zaman büyük bir zevkti.

Suçlu üvey çocuk Meda, umurunda değilmiş gibi omuzlarını silkti.

Çavuş cevap vermemi beklemeden toplantıyı başlattı, ama aşağılık biri gibi vals yapmadan da girmiş olsam teşekkür etmezdi. Seçim hakkım varmış gibi rol yapamayacak kadar asker kafasında bir kadındı.

“Bu sabah sizlere takdim edilen, Kuzey Birliği’nden temsilcileri hatırlıyorsunuzdur.” Müfrezeleri gösteriyordu. “Ayrıca, bize diğer birliklerden katılan başka temsilciler de var.” Kafasıyla sağ tarafı işaret etti, neredeyse arka köşede kaldıklarından bakmabilmek için kafamı çevirdim. Gördüğüm şey karşısında gülümsememi tutamadan güldüm. Bana beş metre uzaklıktaki masada tanımadığım Haçlı-

ların kafaları ve omuzları yüzüyor gibiydi. Haçlıların birbirleriyle konuşmak için iletişim büyüleri kullandıklarını duymuştum - Haçlı çocukları da ebeveynleriyle bu şekilde konuşuyordu - ama daha önce canlı bir şekilde görmemiştim. Haçlılar büyü yaparak benimle olan temaslarını sınırlandırmak istiyordu.

Çavuş'un mantıklı cümleleri zihnime girerek beni şok etmişti, yüzümü ona çevirmeden önce oldukça soğukkanlı duran maskemi suratıma yerleştirdim. İçlerinden dört tanesi önemli ABD birliklerindendi, Los Angeles, Şikago, Miami ve Wisconsin, ama diğerleri bütün dünyadan gelmişlerdi.

Bu insanlar soru soran değil, karar verenlerdi. Önemli olanlardı. Bu, odaya girip kışınızı göstermeden önce bilmek isteyeceğiniz bir şeydi. Mecazi olarak tabii ki, en azından şimdiye dek.

Girdiğim yolu değiştirmek için biraz geç kalmıştım. Sırıtişımı tazeledim.

“Konumuza gelince,” dedi Çavuş. “Başlamadan önce, burada gerçekleşecek her şeyin gizli kalacağını vurgulamak istiyorum.” Sert bir tavırla gözlerini odada gezdirmeye başladı ve bana gelince durdu. Yüz ifadem dediğine pek de istekli görünmüyordu. “Kendi güvenliğin için. Bugün burada öğreneceğimiz şeyler insanların seni nasıl gördüğünü - ve sana nasıl davranacaklarını - etkileyebilir. Sen de biz de acele davranmak istemeyiz.” Tekrar gözlerini odada gezdirmeye başladı. “Nasıl halletmek istediğimize karar verene dek.”

Bu beni biraz rahatsız etmişti.

Bundan memnun olmuş Çavuş, konuşmasına devam ediyordu. “Haçlı ve iblis kalıtımının birleşimi seni fiziksel olarak iki türden de daha güçlü biri yapıyor. Kontrol etmediğimiz şeyse bu birleşimin büyü yeteneklerini de etkileyip etkilemediği.”

İşte bu dikkatimi çekmişti. İş büyü yapmaya geldiğinde bütün Haçlılar farklı seviyedeydi ve işin akademik kısmı da oldukça zorluydu. Yalan söylemeyeceğim, aklıma -ve tabii ki Jo'nun da- iblis-Haçlı kalıtımının bana bazı fazladan beceriler verebileceği gelmişti, ama bana büyü öğretilmeden bu hipotezi test etmek imkânsızdı ki Haçlılar da bu konuda isteksizdi. Belki de fikirleri değişmişti. Sevincimi gizlemeye çalışıyordum. Büyülü Canavar Meda.

Çavuş, önündeki birkaç kâğıdı karıştırıyordu, ama hareketlerinde beni rahatsız eden küçük bir şey vardı. “Yaklaşan savaşla beraber, isteyeceğimizden daha sınırlı bir zaman diliminin içine girdik. Haçlılar her gün ölüyor ve Şövalye ailelerinin soyu tükeniyor. Wisconsin topluluğuna büyük bir saldırı düzenlendi. Son iki ay içerisinde yirmi iki tane Beacon kaybettik. *Yirmi iki.*”

Çavuş, kendine özgü birçok şeyle tanınıyordu -bunların bir çoğunun çok kötü iblis kabuslarına yol açması kesindi- ama kendisini açıklaması bunlardan biri değildi. Kâğıtlarını tekrar karıştırmaya başladı, neden hareketlerini rahatsız edici bulduğumu o an anladım - Çavuş huzursuz bir durumdaydı. Çavuş.

Huzursuzdu. Ve bana açıklama yapıyordu. Kadının dörtte üçü taş, dörtte biri ise baya havalıydı. Belki bana büyü öğreteceklerdi, ama ensemde diken diken olan tüylerim, bunun olmayacağını gösteriyordu. Diğer yüzlerden bir şeyler anlamaya çalışarak etrafa bakındım. Birçoğu kafalarını çevirdi, göz kontağı kurmak istemiyorlardı.

“Biz,” Çavuş’un ses tonunda *biz* hiçbir şey yapmadık diyen bir hava vardı, “Melez kalıtımının büyü yeteneklerinin üzerindeki etkisini tespit etmenin zamanının geldiğini düşünüyoruz.”

Kafamı tekrar Çavuş’a çevirdim. “‘Tespit etmek’ derken? Bana büyü yapmayı mı öğreteceksiniz?” Bana bu noktada bunu sorduran saf bir iyimserlikti.

Çavuş boğazını temizledi, bu kadar korkutucu bir kaddan şaşırtıcı derecede tiz bir ses çıkmıştı. “Yeteneklerini test etmenin bunu gerektirmeyecek bir yolu olduğuna inanıyoruz.”

“Yol.” Büyülü turnusol kâğıtları gibi zararsız bir şey olmayacağını açıkça anlamıştım.

“Evet.” Profesör Puchard’a baktı ve kafasını salladı. Bu, büyü uzmanı olarak orada bulunduğu anlamına geliyordu.

Fakültenin birçoğu gibi o da yaşlıydı. Çilli, kel kafası bana, annemin biz Londra’da yaşarken aldığı, kahverengi yumurtaları hatırlatıyordu. Gözlüğünü burun kemiğine doğru ittirdi ve yıpranmış ellerini önünde birleştirdi. “İblislerin ve Haçlıların, birbirlerinin yansıması olduğunu biliyordur - birbirleriyle denk rakipler de denilebilir. Tabii ki tam olarak aynı değiliz...”

“Evet...” Derslerde bunu öğrenmiştim, ama konumuzla ne ilgisi vardı anlamıyordum. Gerçekten, nasıl ilgisi olabilirdi, anlamamıştım. Yani, eğer bir taraf ölümden geri dönebiliyorsa, nasıl oluyor da “denk rakipler” olabiliyorlardı? Bir Haçlı bütün gün boyunca iblisleri öldürebilirdi, ama içlerindeki sahte hayatı yok etmek için zaman ayırmazlarsa -savaşın ortasında yapılan, zor bir şeydi-, pek de bir işe yaramazdı. Ama muhtemelen bu, konumuzun dışındaydı. “Bana bunu söylediler.” Ses tonumu biraz daha küstahlaştırmıştım. Sonuçta onları kızdırmaya çalışıyordum.

Göz ucuyla Çavuş’un dudaklarını birbirine bastırıldığını görebiliyordum, ama bana değil, Graff’e bakıyordu. Profesör Puchard devam etmeden önce kıvrılmış parmaklarıyla masaya hafifçe vurdu. “Evet, pekâlâ, eminim ki iblislerin bizim kullanamadığımız... hımm, bir büyüleri olduğunu biliyordur.”

Kaşlarımı kaldırdım ve etrafa bakınmaya başladım. Çavuş’un dudakları iyice birleşmişti. Her ne olacaksa, pek de hoşuna gitmiyordu.

Profesör Puchard'ın gözleri yana doğru kaydı, ama Çavuş'a değil, Graff'e doğru. Bu iyiye işaret olamazdı. "Ah, görüyorsun, iyiliğin temeli özgür iradedir."

Ne?

Ses tonu fark edilir biçimde akademik tarza bürünmüştü. "İyilik bir seçimdir, bir amel değildir." Profesör Puchard şaşkınlığımı yanlış bir şekilde yorumlayarak aceleyle açıklamaya başladı. "Örneğin, hayır amaçlı bir bağış, dışarıdan 'iyi' görünebilir, ama tek başına, bağışta bulunan kişinin gerçek iyiliğini saptamaz. Eğer bağış, derneğin kurulunda kazançlı bir pozisyona gelmek için ya da toplum bağış yapan kişileri 'iyi' olarak görüyor diye verildiyse, bu 'iyi' bir şey değildir çünkü asıl amaç kişisel kazançtır." Her zamanki vaaz veren tavırlarından çok memnun görünüyordu ve daha da devam edecek gibiydi.

"Ele geçirmek, Bayan Melange," diye sakın bir şekilde araya girdi Graff, sadede geldiği için ona neredeyse minnettardım. "İblislerin sahip olduğu şeylerin biz Haçlılara özgü versiyonları da var. Kullanmıyoruz, çünkü saygıdeğer meslektaşımızın da belirttiği gibi, kafasını Profesör Puchard'a doğru eğmişti, "iyiliğin yapılacak bir seçim olup, gerçekleştirilecek bir eylem olmadığına dair inancımıza ters düşüyor, ama kullanma yeteneğine sahibiz."

Ele geçirmek... *beni* ele geçirmek gibi bir şey miydi? Derimin altına usulca girip, beni ele geçirip kontrol etmek miydi? İstemsizce bir adım geri gittim, sanki fazladan yirmi santimetre beni koruyabilecekti. Çavuşa bakarak kafamı iki yana salladım. "Ciddi olamazsınız," dedim, direkt ona doğru.

"Sana büyü yapmayı öğretmeden fazladan büyü güçlerinin olup olmadığını öğrenmenin tek yolu bu," diye cevapladı. Sakın ses tonuna dönmeye çalışıyordu ama yapamıyordu.

"O zaman bana büyü yapmasını öğretin," dedim.

Buna cevap vermedi, sadece dudaklarını kapatmakla yetindi. Onun yerine Graff cevapladı. “Bu mümkün değil.”

“Neden?” Cevabı onun bildiği gibi, ben de biliyordum, ama kimse dillendirmek istemiyordu. “Buradayım, değil miyim? Kurallarınıza uyuyorum. Söylediğiniz insanları yiyorum, sizin programınıza göre.” Her bir cümlede, sesim gittikçe yükseliyordu. “Sizin için özgürlüğümden vazgeçtim.” Hâlâ kimse bir şey demiyordu. “İblislerin tarafına geçmektense, ölmeyi seçtim, bu yeterli değil mi? Ne zaman yeterli olacak?”

Sesim sessiz odada yankılanıyordu. Çavuş, *ona sen cevap ver* dercesine Graff'e bakıyordu. Graf boğazını temizledi. “Bayan Melange, size güvenmediğimizden değil...”

“Saçmalık,” diye tersledim.

“...sadece bir risk yönetimi meselesi. Risk almadan sizi test edebiliriz. Bunu göz önüne alınca, çok aptalca olur, eğer...”

“*Kendiniz için hiçbir risk almadan diyorsun. Bu büyü kullanmadığınızı az önce sen kendin söyledin. Kaç kere yaptın, söyle bana?*”

“Profesör Puchard bir uzmandır...”

“*Kaç kere?*”

Dişini sıkıyordu ve beni kontrol altına almasını istercesine Çavuş'a bakıyordu. Çavuş omuzlarını silkmekle yetindi. *Senin planın, senin sorunun.*

“Bayan Melange...” diye devam etmeye başladı, ama ona izin vermek istemiyordum.

“Nasıl yapılıyor ki? Bana neler olacak - sen... cildi mi bir takım elbise gibi giyerken benim benliğime neler olacak?” diye sordum, “uzman” olarak bulunan Profesör Puchard'a.

Gözlük camlarının arkasından, gözlerini bir baykuş gibi kırptırdı. “Hâlâ orada olacaksın. Sadece,” doğru kelimeyi arıyordu, “varlığını paylaşıyor olacaksın.”

“Varlığı paylaşmak mı? Bu da ne anlama geliyor?”

“Ele geçirilmiş bazı insanlar, bunu bir oda arkadaşının olmasına benzetir. Zihninde yaşayan ve sürücü koltuğuna geçen başka biri gibi.”

“Zihninde yaşayan mı?” Lanet olsun. “Düşünceleri okumak gibi mi?”

“İblisler vücudu ele geçirdikçe bazı bilgi aktarımlarının gerçekleştiğini düşünüyoruz.”

“BAZI BİLGİ AKTARIMLARI MI?”

“Ne önemi var ki? Saklayacak bir şeyiniz mi var?” diye sordu Graff, keskin bir şekilde bakarak.

“Tamam,” diye bağırdı Çavuş, Graff’i geri çağırarak, sonra bana doğru döndü. “Mahremiyetini korumak için gereken her şey yapılacak.” Kaşlarını havaya kaldırmış bir şekilde yüzünü Graff’e çevirdi. “Bana garanti verildi.” Graff, başıyla kısaca onaylayana kadar da yüz ifadesini korudu.

“Tabii ki,” diye cevapladı, sakın bir şekilde.

“Gereken her şey mi? Daha ne yaptığınızı bile bilmiyorsunuz.” Korku dolu düşünceler zihnimde bir şelale gibi süzülüyordu. “Yani, geri çıkabileceğinizden emin misiniz? Çıksanız bile, benim ‘geri’ geleceğimden emin misiniz? Zombi gibi bir şey olmayacağımdan emin misiniz?”

Profesör Puchard bu noktada tekrar araya girdi. “Araştırmalar kesinlikle geri döneceğinizi gösteriyor. Tarihte vücutlarına geri dönen ve ele geçirildiklerini ifade eden kişilerin raporları var. İncil’in kendisinde de...”

Araştırmalara göre. Bu, aradığım “tabii ki” değildi. Profesör Puchard konuşmaya devam ediyordu, ama başım dönüyordu. *Bazı bilgi aktarımları.* Bu ne demekti? Zihni mi okuyabilecekler miydi? Anılarımın içerisine girebilecekler miydi? Okuldan kaçtığımı görebilecekler miydi? Jo’nun

bundan haberdar olduğunu. Armand hakkında bir şeyler görecekler miydi?

Daha da önemlisi, gizlediğim kısımlarımı hissedebilecekler miydi? Savaşığım karanlığı, kurbanımın sadece hayatı için değil, ölümü için de savaşmışımı görecekler miydi? İylilik bir seçimdi, ben de bu seçimi günün -neredeyse- her dakikasında uyguluyordum. Ama kalbimin karanlık kısımlarını gördüklerinde bu yeterli olacak mıydı?

“Hayır,” dedim.

“Neye hayır?” Graff cidden şaşırmış görünüyordu. Çavuş ise şaşırmamıştı. İstedikleri şeyin yanlış olduğunu biliyordu. Benim körü körüne itaatkâr ve çocuk bir Tapınak Şövalyesi olmadığımı da biliyordu.

“Hayır, yapmayacağım.”

Herkes bir ağızdan konuşmaya başlamıştı, ama ben, Çavuş’a bakıyordum. Ayağa kalksa da masa yüzünden fazla ilerleyemedi. “Meda, önemli olmasaydı bunu yapmazdık,” diye yeniden açıklamaya başladı. “Durumun ciddiyeti...”

Graff’in durumu meşrulaştırmaya çalışır bir hali yoktu. “Bir seçim şansın yok.” Otoriter ses tonuyla konuşmayı bir bıçak gibi kesmişti.

Bir seçim şansın yok. Arkamdan bana doğru yaklaşan ayak seslerini duyabiliyordum. *Bir seçim şansın yok.* Zihnine girip vücudunu ele geçireceğiz. Senin özgür iradeni çalacağız; eğer istersek düşüncelerini, anılarını, bütün özel anılarını yağmalayabiliriz.

Bir seçim şansın yok.

O bana bakıyordu, ben de ona. Diğerleriye sadece seyirci konumundaydı. Ön koşulları da olsa, beni ele geçirme fikrini kabul edebilirlerdi. Ama Graff edemezdi. Hiçbir pişmanlığı yoktu, sadece acımasız bir kararlılığı vardı.

Yüz yüzeydik. İleri doğru eğilmiştim, bacaklarım yay gibi bükülmüş, ellerim yumruk halini almıştı. Kaskatı du-

ruyordu, kafasını çok az geriye yaslamıştı, böylece bana burnunun üzerinden bakabiliyordu. Gücünden memnuniyet duyuyor, onu en az takım elbisesi kadar hoş bir şekilde taşıyordu.

Burada onun istediğini yapmayacak sadece tek bir kişi vardı - ve onun da kendine özgü bir gücü vardı.

Bir seçim şansın yok. Gözlerim bir sağa, bir sola kayıyordu. Herkes gergindi, Müfrezelerdeki diğer insanlar da yarı ayağa kalkmış haldeydi. Arkamda hareket eden insanları duydum, eğer gerekirse beni tutacaklardı. Çavuş sinirli görünüyordu, ama araya gireceği kadar sinirli değildi. Tek başımaydım ve bana yardım edecek kimse yoktu. Doğruydu. Bir seçim şansım yoktu.

Doğrudum ve yumruk haline getirdiğim ellerimi serbest bıraktım.

Bunu yaptığımda, diğerlerinin de rahatladığını gördüm. Gerginlik anı geçmişti. Graff pes etmem karşısında gülümsememişti, ama memnuniyet duyduğunu hissedebiliyordum. “Mümkün olduğu kadar kısa tutacağız.” Profesör Puchard’a el salladı. “Profesör?” Profesörün yanına gitmek için arkasını bana döndü.

Bana güvenmemeleri gerekiyordu.

İki adım ve büyük bir sıçrama beni masanın üzerine taşımıştı. Graff’e vurmamla o, ben ve sandalyesi duvara doğru uçtuk. Yumruğumu, o kibirli suratına geçirdim, bencil bir tatmin hissi, kırılmış burnundan akan kanlar gibi içimde süzülüyordu - bugün ikinci kez böyle olmuştu.

O an kötü bir gün olacağını anladım.

Üzerinden alınmadan önce, tadını çıkarmak için malesef çok kısa bir zamanım vardı. Hayır, kısa bir zamanım bile yoktu, yarım zaman, çeyrek bir zamandı - ve buna da Çavuş’un, yumruğum karşısında aynı benim gibi eğlendiği için müsaade edildiğinden şüphe duyuyordum.

“İşte benim seçimim,” diye hırıldadım, dişlerimi suratı karşısında gıcırdatırken beni sürüklemeye başlamışlardı. Graff eliyle burnunu tuttu ve sonra avucuna akan kana bakmak için elini çekti, parmaklarının arasından akan kanlar, pahalı gömleğinin parlak, beyaz manşetlerinde bir leke halini alıyordu.

“Profesör Puchard, şimdi,” diye bağırdı, kanla dolmuş dişlerinin arasından.

Müfrezeler kollarımı tuttu ve göremediğim başka biri de beni karnımdan kavradı. Bu her kimse beni geri çekerek ayaklarımın üzerinde doğrulttu. Haçlıdan kurtulmak için kollarımı birleştirmeye çalışarak debeleniyor ve hiçbir şey görmeden, arkama doğru tekmeler atıyordum. Bu, daha çok kendimi kanıtlamak içindi; bir oda dolusu Haçlının üstesinden gelemeyeceğimi biliyordum - en azından birkaç yaralı olmadan. Zihinlerinde razı gösterdiğime dair en ufak bir şüphe olsun istemiyordum. Rızam yoktu.

Bir seçim şansım yoktu, ama bu, onlar için işleri kolaylaştıracığım anlamına da gelmiyordu.

Ayaklarımı arkamdaki Haçlıya getirince beni tutmayı bıraktı. Sol kolumu tutan Haçlıya doğru sıçrayarak onu bir bowling topuymuş gibi yere devirdim ve sağ kolumu tutan adamı da kendime doğru çekerek dengesini kaybetmesini sağladım. Sağ kolumu kurtardım ve hâlâ beni tutmakta olan kadının karnına dirseğimi geçirdim. Serbest kalınca biraz sıçrayarak, biraz da sürüklenerek kapıya ulaştım. Ellerimi kapı tokmağına geçirdim, ama tokmak çevrilmiyordu.

Çeviremiyordum.

Kaskatı kesilmiş, binlerce görünmez el tarafından kilit altına alınmışım. Her yerdelerdi; göremediğim parmak ve avuç içlerinin baskısını vücudumda, tepeden tırnağa kadar hissedebiliyordum. Bazıları küçük ve yumuşak, diğerleri ise büyük ve sertti, hepsi de beni sıkıca kavramıştı. Elimi çekip, kolumu sallayarak kurtulmaya çalışıyordum ama

gittikçe daha kuvvetli bir şekilde kavıyorlardı, vücudumda morluklar oluşmaya başlamıştı. Savaşmayı bıraktım ve ellerimi serbestleştirdim, hâlâ sıkı bir şekilde beni tutuyorlardı ama artık can yakıcı bir şekilde değildi.

Sağ kolumdaki bir el hareket ederek bileğimi yukarı doğru kaldırmaya başladı. İşaret parmağımı sımsıkı kavramış ve havaya doğru kaldırarak kapı tokmağından uzaklaştırıyordu. Parmağımı tekrar tokmağa değdirmeye çalışıyordum ama görünmez el çok büyük bir kuvvet uyguluyordu. Alnımdan terler dökülene ve parmağımın çatlayışının ani sesini duyana kadar sessiz bir şekilde savaştık. Ardından ellerimi gevşettim.

Sonraysa el, orta parmağımdan kavrayarak tokmaktan çekmeye başladı. Çaresizce durmuş, izlerken, aynısını geri kalan parmaklarıma da yaptı. Parmaklarım tokmaktan tamamen çekildiğinde, elim de hızlıca aşağıya indi. Engel olamıyordum; çabaladıkça ellerim üzerinde daha fazla güç hissediyordum. Her yerdelerdi; küfretmek için ağzımı bile açamıyordum.

Bir ayağım hantalca hareket etmeye başladı, ardından da diğeri, beni küçük ve ağır adımlarla yeniden Haçlılarla yüz yüze getirdiler. Sanki bir kukla ustası beni dans ettiriyormuş gibi, herkes gözlerini dört açmış bir şekilde izliyordu. Profesör Puchard haricinde herkes. Çilli kafasının üzerinden görebildiğim tek şey önünde açık bir halde duran büyü kitabına bakıyor olduğuydu. Anlayamadığım kelimeler mırıldanıyordu.

Suratımdaki eller çene kemiğime ulaşana kadar ilerlemeye başladı. İçeri doğru saplanarak ağzımı açmaya çalışıyorlardı, diğer ellerse dudaklarımı çekip dişlerimle aralarına giriyordu. Karşı koydum. Çenemin kırılacağını anlayana dek karşı koydum. Ama eller çok fazla ve çok güçlülerdi. Kaslarım gevşemiş ve ağzım çok ufak bir şekilde aralanmıştı. Daha kapatamadan, bir el ağzımın içine girip

dilimin üzerine bastırarak daha da fazla açılması için zorlamaya başladı. El, boğazıma doğru inerken öğürüyordum, ileri doğru gitmeye devam ediyordu ve tıkanmış, nefes alamıyordum. Dövüşemiyor ya da kaçamıyordum, dünyam kararırken tek yapabildiğim öylece durmaktı. Ama pes etmeyecektim, *onların* içime girmesine izin vermeyecektim. İzin vermektense boğularak ölecektim.

Sonunda, eller bir anda beni serbest bıraktı. Yere çökmüş, gözlerim kapalı bir halde, hızlı hızlı derin nefesler alıp veriyordum. *Bir yerinize girsin, pislikler.*

Ama yanılıyordum. Hem de çok. Eller hızlı nefesimi bir dalga gibi kullanmış ve *içime* girmişti. Bir çığlık attım ve onları elimle dışarı çıkarmak için ağzıma ulaşmaya çalıştım.

Ama yapamıyordum. İçimde, derinlerdeydiler, göğsümde, uzuvlarımda, derimin her bir noktasının altına hareket ediyor, sürünüyor ve yayılıyorlardı. Sonra ise... beni itmeye başladılar. Ya da çekmeye.

Parmak uçlarımı artık hissedemeyecek kadar uzağa çekilmiştim. Ayak parmaklarımdan ve bacaklarımdan da çekilince bedenim yere yığılmıştı. Boynum geriye doğru itilmişti ve nefes alamıyordum, ses tellerimden de uzağa çekilmiştim, çığlık atamıyordum. Zihnimde bir köşeye itilmiştim. Hâlâ görebiliyor ve duyabiliyordum. Hâlâ oradaydım, ama bir yolcu şeklinde. Hiçbir şeyi kontrol edemiyordum.

“Profesör, nefes alamıyor! Ona bir bakın! Nefes alamıyor!” Çavuş’un bağırıışlarını duyabiliyordum.

Ağzım hâlâ açıktı, ama ciğerlerimi kontrol eden kimse olmadığı için içeriye hava da gitmiyordu. Vücudumun hiçbir kısmını, altımdaki zemini, ciğerlerimi hissedemiyordum.

Ama öldüğümü hissedebiliyordum.

Önümde ortaya çıkan karanlık noktaları görebiliyordum, aynı karanlık noktaların zihnimde de belirmeye başladığını hissediyordum. Ama hiçbir şey yapamıyordum.

“Herman!” diye bağırdı Çavuş, Profesör Puchard kalın çerçeveli gözlüklerinin arkasından gözlerini anormal bir şekilde kırıştırdı. “Nefes alamıyor!”

“Tabii ki alamıyor. Kontrol onda değil,” dedi Profesör, gayet normalmiş gibi. “Birisinin kontrolü ele alması lazım. Kim onun içine girecek?”

Bilincim, durumun kinayeli bir yorumu hak ettiğini düşünecek kadar yerindeydi, ama o yorumu bulacak kadar yerinde değildi. Zaten yüksek sesle söyleyip kimsenin beğenisini kazanacak bir durumda da değildim.

“Sen gireceksin!” diye bağırdı Çavuş.

“Giremem; ben büyüü yapıyorum,” dedi Profesör, sesinde hiçbir telaş belirtisinin olmadığı fikrindeydim. “Ağzının içerisine doğru nefesinizi verin.”

Çavuş homurdanarak hızlıca ayağa kalktı. Daha bana doğru bir adım bile atamadan, Graff, on dakika önce benim de aynısını yaptığımı tuhaf bir şekilde hatırlatmış olarak masanın üzerinden sıçradı. Önümde dizlerinin üzerine çöktü ve nefesini suratıma doğru verdi. Başta hiçbir şey olmamıştı, gözlerinin “Şimdi ne olacak?” dercesine Profesör Puchard’a doğru kaydığını görebiliyordum.

Sırtım yere doğru eğilmiş, yay çizer bir pozisyon almıştım. Hissedemiyordum, ama görüş açım değişmişti. Ters dönmüş gözlerimle göz kapaklarımın pembesini, kirpiklerimin siyahlıklarını ve bir kaskatı kesilen, bir yaylar çizen bedenimin önündeki duvarların sarsılmasını görebiliyordum.

Bana ait olmayan bir şeyin sıcaklığını hissediyordum, *yanlış* bir şeyler içimde geziniyordu. İçimde vıcık vıcık bir şekilde yürüyor, beni zihnimdeki küçük köşeme doğru iti-

yordu. Göz kapaklarımın pembeliğinin yerini karanlık alıyordu. Uzun süredir nefes alamıyordum.

“Neler oluyor?” diye sordu, Çavuş.

“İçerisinde,” dedi, Profesör Puchard. Sesi daha yakından geliyordu.

“O zaman neden nefes almıyor?”

“Büyü ne diyorsa onu yaptım.” Profesör Puchard’ın sesi hem kafası karışmış hem de kendisini savunmaya çalışıyormuş gibi çıkmıştı.

“*O zaman neden nefes almıyor?* Bu bir hataydı. Bitiriyoruz. Onu dışarı çıkar,” diye emretti Çavuş.

“Size hiçbir hata yok diyorum!”

“Onu dışarı çıkar!”

Sonra ikimiz de nefes almaya başladık. Sesi çok olsa da fazla hissedememiştim: büyük, hırıltılı bir nefesti. Kesik ve zayıf bir nefesti, nefes alan kişi sanki bunu ilk kez yapıyordu ve hâlâ nasıl yapılacağını kavramaya çalışıyordu. Ardından zorlukla alınan bir nefes daha, sonra bir kez daha. Nefes alış verişim düzelmeye başlarken karanlığın yerini de yeniden göz kapaklarımın pembeliği alıyordu.

Ardından, gözlerimiz aniden açıldı.

Çavuş, önümüzde dizlerinin üzerine çöktü, Profesör Puchard arkasında, eğilmiş bir şekilde duruyordu, kırışmış boynu Çavuş’un omzunun üzerinden bakarken bir akbabanın gibi gerilmişti. Haçlıların geri kalanı da etrafımızda toplanmıştı, meraklılar, ama yanımıza yaklaşmaya isteksizlerdi. Güçlü bir aksana sahip olan birisinin, neler olduğunu öğrenmek istediği duyuluyordu - fiziksel varlığı olmayan ziyaretçilerden biriydi. Ardından, oda titreşmeye başladı, sanki odaya eski ve yıpranmış bir pencere camının ardından bakıyor gibiydim. Ya da suyun. Pislik, gözlerini kırıştırmayı unutmuştu. On yedi yıl boyunca başarıyla gözlerimi kapattığım hareketi yeniden yapmayı denedim.

Kendimi zorlayarak bütün gücümü kullanıyordum. Hiçbir şey olmuyordu.

“Meda?” dedi Çavuş, sakince ve suratımı inceleyerek.

Göz kapaklarım her ne kadar artık gerçekten bana ait olmasalar da sonunda kapanmıştı. *Onun* göz kapakları demeyi reddediyordum. Bizim göz kapaklarımızdı. Yeniden açıldılar ve görüşümüz netleşmişti. Bir hırıltı boğazımızı titreştiriyordu. Bu titreşme sesi ise yavaşça, bir kelime haline geliyordu. “Haaaaaaaayır.”

“Arthur?”

Kafalarımızı titreterek sallayıp, onayladık. Çavuş istemsizce geri çekilip, ardından daha yakından bakmaya başladı, sanki fiziksel bir farklılık arıyordu.

Bedenlerimiz seçirmeye ve hareket etmeye başlamıştı, yukarı doğru kalkan bir eli diğeri takip ediyordu, bacaklarımız bükülüyor, kafalarımız yanlara doğru sallanarak bir daire çiziyordu. Hangi telin hangi uzuvları oynattığını bilen bir kukla oynatıcısının ısınma hareketleri gibiydi, ya da yeni bir arabanın kontrol ve hareket mekanizmasını test eden bir sürücü gibi. Hareketlerimiz gittikçe daha akıcı ve kontrollü bir hale geliyordu, ardından oturduk. Birkaç kere boğazımızı temizledik, sonra “Ba, ba, ba, baya...” dedi, sahneye çıkmak için hazırlanan bir şarkıcı gibiydi. Hâlâ neler olduğunu göremediği için bağırان ve fiziksel olarak orada olmayan Fransız erkeği hariç herkes sessizce bekliyordu. Yüz ifadeleri kişilikleri ile değişkenlik gösterir bir şekilde, dehşete kapılmış ve büyülenmiş ifadelerin bir karışımıyla doluydu.

Ayaklarımızın üzerinde hantalca doğrulduk, Çavuş da dizlerini geriye doğru götürüp başka koşullar içerisinde ol-sak çok komik bulabileceğim, pek de kibar olmayan bir şekilde ayağa kalktı. Ama şimdi gülemezdim, zaten bece-remiyordum da. Vücudumu işgal eden yakıcı ve yoğun ya-bancılıkla mücadele etmekle meşguldüm. Zihnimdeki par-

maklarımı sanki birer süngermişlercesine eziyordu, içimde şişerek ulaşabildiği her yeri işgal ediyordu, beni geriye, zihnimin köşesinde küçük bir köşeye itiyordu. Bir seyirciden başka bir şey değildim, kendi bedenimde bir tutsaktım. Sadece varlığım mevcuttu, beni serbest bırakana kadar, kapana kısılmıştım. Tabii beni serbest *bırakabilirse*.

Hızlı bir şekilde nefes alamıyordum çünkü ciğerlerimin durumu iyi değildi.

“Çavuş Reinhardt,” dedik Çavuş’a, resmi bir şekilde ve kafamızı kaldırarak. Kelimeler benim söyleyebileceğimden daha sert ve derin çıkmıştı. Boğazımızı temizledi ve çenemizi oynattı. Yeniden konuşmaya başladığında daha doğal bir ses çıkmıştı - benim sesime benziyordu. “Sanırım deneylerimize başlasak iyi olur.”

“Evet,” dedi Çavuş, hâlâ yüzüme bakıyordu. Ardından kendini topladı. “Evet, tabii ki.” Arkasını döndü ve kalabalığa doğru konuşmaya başladı. “Geri çekilin. Ona - onlara - biraz alan açın.” Etraftakiler çalışmamız için bize yer açmak amacıyla masaların ardındaki yerlerine geri dönmeye başladı. Vücudum hâlâ hareket ediyordu, Graff kontrolünü iyice arttırırken, ayaklarım olduğu yerde koşuyor, parmak uçlarında sıçırıyordu ve ben... Ters giden bir şeyler olduğunu hissediyordum. Çok zayıf bir histi - rüzgârda burnuna esen bir koku gibi. İçimdeki işgalci baskı karşısında varlığımı, - sadece bu şekilde tarif edebilirdim - bir köşeye çekiyordum, baskı ise korkuyu takip ediyor ve git-tikçe büyüyordu.

Beni ele geçirmiş olmaktan *keyif alıyordu*. Vücudu yaşlı ve yıpranmıştı. En güzel zamanlarında bile asla benim gücüme ve yaşam enerjime sahip olamamıştı. Onun için, bedenimi ele geçirmek, eskimiş, hurda bir arabadan, yenilenmiş bir Maserati’ye geçmek gibiydi. Hâlâ kıkırdak tarafından korunan uzuvlara ve oksijenle dolup taşan bir ciğere sahip olmanın, acı çekmeden hareket etmenin nasıl bir şey

olduğunu unutmuştu. Kollarımı esnetti ve ne kadar ince görünseler de aslında çok kuvvetli olduklarını fark etti. *Bu kollar ile birisiyle dövüşmek nasıl olurdu?*

Lanet olsun. Bu, zayıf bir his değildi. Bir düşünceydi, tamamen gerçek bir düşünce. *ONUN DÜŞÜNCELERİ-Nİ DUYABİLİYORDUM*. Lanet olsun, yani o da benimkileri duyabiliyor muydu?

Evet. Bu kelime, içimdeki o yanlışlık hissinden çıkmıştı.

“Ondan” uzaklaştım, aramızdaki bağlantıyı koparıp varlığımın bütün parçalarını bir araya toplayarak, kendimi mümkün olduğu kadar uzak bir köşeye çekmek istiyordum. Düşüncelerini “dinlemek” için duraksadım, ama hiçbir şey “duymuyordum.” Ama bu, onun da beni “duymadığı” anlamına mı geliyordu? Bilmiyordum.

Bu arada bedenim, Graff’in oturmakta olduğu masaya doğru gidiyordu. Bir evrak çantasını aldık ve içerisinden bir çift, büyük kulaklık çıkardık. Kulaklıkları taktık ve dış dünyam da en az iç dünyam kadar sessiz bir hale büründü. Anlayamıyordum, sonra birisi önüme daha önce görmediğim sembollerle dolu olan bir kâğıt parçası uzattı. Kâğıda baktık ve anlam veremediğim kelimeleri söylemeye başladık, kulağa anlamsız gelen kelimelerdi. Görüş alanımızda tebeşir tutan bir el belirdi. Tebeşiri aldık, sonra önümüzdeki duvara odaklanmaya başladı, vücudumuzun sarsıldığını fark ettim, yere bazı semboller çiziyordu. Görmemi istemediği semboller.

Bütün bunların asıl nedenini anlamıştım. Büyü. Bir büyü yapıyordu ve bu şekilde bana öğretmelerine gerek yoktu. Odadakilerin ne söylediğini duyamıyor, büyüleri okuyamıyordum, söylediği kelimeleri ezberleme şansım yoktu ve çizdiği sembollerini de göremiyordum. Onun benim düşüncelerimi dinlemesine izin vermeden ben de onunkileri dinleyemiyordum. Kapana kısılmıştım, kendi zihnimde saklanmıştım ve hiçbir şey yapamıyordum.

O an, hepsinden nefret ediyordum. Hepsinden.

Çavuş haricinde herkes yerlerine dönmüş olsa da sadece birkaçı oturmuştu. Çavuş, masada, bizim yanımızda duruyordu, durumu onaylamayan gözleri, ellerimin üzerindeydi. Biranda bir ışık patlaması oluştu, odadaki herkes geri çekilmişti, Çavuş bile. Ellerini suratından çektiğinde, suratında gördüklerine inanamamış gibi bir ifade vardı. Dudaklarını hareket ettirdi , dudak okumada uzman olmasam da, bunun bir küfür olduğuna oldukça emindim. Işık bir kez daha etrafa yayılmadan saniyeler önce görebildiğim herkes, elleri suratlarında, çömelmiş vaziyetteydi. Çavuş bize bir soru sordu, ama Graff de aynı benim gibi hiçbir şeyi duyamadığından ötürü, Çavuş sorusunu solundaki kişiye yöneltti. Sanırım büyü uzmanı olan Profesör Puchard'a sormuştu ama görüş alanımın dışında kaldığı için emin olamıyordum.

Graff başka bir büyü yapmaya başladı, ardından bir başka büyüye geçti. Uğultulu rüzgar, odadaki eşyaları etrafa saçıyordu. Tanımadığım, yabancı insanlar yüzümün önünde belirliyor ve yok oluyordu. Kapı ve pencereler parılıyordu. Bir ışık baloncuğuyla çevrelenmiştik. Ne kadar zamandır orada olduğumu bilmiyordum, saatler geçmiş gibi geliyordu, kendi bedenimde bir yerlere sinmiştim. Pencereden gözüken gökyüzü koyu mavi bir hal alıp kararmaya başladı, vücudum bensiz, ismini bile bilmediğim büyüleri yapıyordu.

Ama büyülerin ne işe yaradığını ya da nasıl yapılacağını bilmiyor olsam da bir şeyi öğrenmiştim: büyüleri iyi yapıyordum. Eğer seyircilerimin yüzlerindeki ifadeye göre yorumlarsam, korkunç derecede iyiydim.

Sonunda büyüler sona ermişti. Çavuş, eliyle bize bir işaret yaptı ve dudaklarını oynattı. Kulaklıklarımız hâlâ takılıydı, ama mesajı belliydi: kız, çıkması için hazırды. Yani

Graff ve ben. Ona ıgık atmaya yetecek kadar yaklaştım. *Defol git.*

Ama kafamızı iki yana salladık.

Çavuş yeniden konuşmaya başladı, tedirgin olmuştu. Bu sefer o kadar muntazam bir şekilde söyledi ki ben bile ne dediğini anlayabildim. *Dışarı çık.*

Evet, dışarı çık. DEFOL. Kafamız yeniden iki yana sallandı ve boğazımızdan reddeden bir şekilde hırıltılar çıkıyordu. “Eğer bunu yapabildiyse,” ellerimizi havaya kaldırmıştık, “*diğerini de...*” kendi hızına yetişmek için duraksadı. “Öğrenmek zorundayız,” son kelimeleri belli belirsizdi, ama Çavuş’un yüz ifadesinden Graff’in kastettiği şeyi bildiği anlaşıyordu. Kafamızı Profesör Puchard’a çevirdik, Çavuş’un tepkisini göremiyordum. Profesör düşünceli görünüyor ve eliyle çenesini ovalıyordu, sonra kafasıyla onay verdi. Çavuş ileri doğru yürüdü ve kulaklıkları kafamızdan hızlıca çekti.

“Bu, planımızın bir parçası değildi,” dedi.

“Plan, yetenekleri hakkında ne yapmamız gerektiğini öğrenmek,” dedi Graff, benim sesimle.

“Plan, kalıtımının büyü yeteneklerine etki edip etmediğini öğrenmekti. Sonuca ulaştığımızı söyleyebilirim.”

“Bunun beklediğimizden daha fazlası olduğunu biliyorsunuz. Neler yapabileceğini öğrenmemiz lazım.” Mantıklı konuşuyorduk. “Konseyin de benimle aynı fikirde olacağını biliyorsun.” Odadakiler kafalarını aşağı yukarı sallayarak onayladı. “Bu kadar peşin hükümlü olmasan sen de aynı fikirde olurdu.” Çavuş’a manidar bir bakış attı. “Şimdi de yapabiliriz sonra da.”

Ne yapacaklardı? Ama neler öğrenebileceğinden çok korkuyordum.

Ben ve çok korkmak.

“Bütün bunları yeniden tekrarlamak ister misiniz?”
dedik Çavuş’a, benim ağzımla.

Dudakları sıkıca kapanmıştı.

“Haklı olduğumu biliyorsun.”

“Öyle mi?” Ses tonu tamamen iğneleyiciydi.

Hayır, lütfen hayır de. Onu dışarı çıkar.

Graff beni kullanarak başka hiçbir şey demedi, demesine de gerek kalmamıştı. Çavuş, kulaklıkları kolumuza koydu ve Graff’in bedenini kaldırmak için, eliyle bir Haçlıya işaret yaptı.

Nereye gidiyorduk? Ama soramıyordum. Gelecek şeye hazırlanmaktan başka şansım yoktu.

Odadan çıkarak ilerlemeye başladık ve sıcak karanlığın içerisine girdik. İstikametimiz hemen belli olmuştu.

Zindana gidiyorduk.

BÖLÜM-10

Eski değirmenin en alt katı, en küçük çocuklar için olan sınıfların da altı, dersler için kullanılmıyordu. Çünkü hem çürümekte olan katı dağ nehrinin üzerinde asılı duruyor, hem de oda bir zamanlar ağaçları parçalarına ayırıp nehrin akıntısına bırakmak için kullanılan, kocaman testerelerle doluydu. Bu testerelerin insanlar üzerinde de gayet iyi çalışacağını düşünüyordum.

Eğer şu an bedenimin kontrolüne sahip olsaydım, bu düşüncemin doğru olup olmadığını öğrenebilirdim.

Dağın karşısındaki duvar sökülmüş ve arkadaki kayanın içine bir zindan oyulmuştu. Demir parmaklıklar iblislere karşı büyüyle korunuyordu - muhtemelen bana karşı da, Jo öfkeli bir anında bunu belirtmişti. Haklı olup olmadığını öğrenmek umurumda değildi. Zaten her zaman haklıydı. Frene basmayı deniyordum, ama tamamen güçsüz bir haldeydim.

Girişteki muhafız yana çekildi ve nemli mağaranın içine doğru girmeye başladık.

Gözlerimin alışması biraz zaman almıştı, bu yüzden içeridekileri görmeden önce, hissetmeye başlamıştık. Hücum etmekte olan bir güç hissi, kendini açıkça belli ediyordu. İblisler. Ani güç sarsıntısı karşısında vücudumuz irkildi, sonra ise duraksadık. Yakınlarda olan iblislerin üzerimdeki etkilerini Haçlılara anlatmamıştım. O zamanlar iblislere dair özelliklerimi en aza indirmek iyi bir fikir gibi

görünmüştü. Graff'in ne düşündüğünü öğrenmek için zihinsel bir araştırma yapmayı göze almıştım.

Şaşkınlık, tahminler ve şüphe. Tahmin etmeye çalışıyordu ve...

Derinlere indiğimi hissedince iletişimimizi kesmek amacıyla kapıları çarpmayı denedi ama yapamadı. Tamamen yapamıyordu. Benim yapabildiğim gibi olmuyordu. Hissedebiliyordum. *Korkuyordu.*

"Ziyaretçiler! Bize katılmanız ne hoş," diye uyuşuk bir ses duyuldu, mağaranın gerisinden. "Öyle değil mi, Sasha?" Vücudunu sıkıca saran bir takım elbise giymiş, orta yaşlardaki, kilolu bir adam, ayakları üzerinde doğruldu, gevşek tavırları sesinin şehveti karşısında delice bir tezat oluşturunuyordu.

"Çok hoş," dedi, gözlüklü ve kısa, kıvrırcık saçları olan bir kadın. Yatağından kalkmamış, ama parıldayan gözleriyle öne doğru eğilmişti. Üçüncü iblis ise bir Asyalıydı, hiçbir şey yapmıyordu, sırtını hücrenin duvarına yaslamış, gözleri kapalı bir şekilde ayaklarını önüne doğru uzatmıştı.

Sasha sinsice bize bakıyordu. "Oynamaya mı geldiniz?" dedi, suratını asarak. "Önce aramanız gerekirdi. Bu terbiyesizlik..." Gözleri bana çarpınca bir tıslamayla cümlesini yarıda kesti. "Melez?"

Melez mi? Hırrr.

Yerdeki iblisin gözleri bir anda açılmıştı. "Burada mı?" Sıçrayarak ayağa kalktı ve parmaklıklara doğru yaklaştı. Bana baktığında bütün hücrede ani bir ışık patlaması gerçekleşti, hepimiz gözlerimizi kapatıp kafamızı çevirmiştik.

"Cık, cık, cık," diye ayıpladı solumdaki bir Haçlı. "Parmaklıkların ardındakilerle iletişime geçemeyeceğini biliyorsun."

İblis, hırıldayarak parmaklıklara vurdu, sonra acıyla viyaklayarak ellerini göğsüne doğru götürdü.

“İşimizi halledelim,” diye araya girdi Çavuş.

“Ne işi?” diye sordu Sasha, sanki zihnimi okur gibi.

Çavuş cevap vermedi, ama devam etmemiz için kafasını bize doğru hafifçe salladı. Graff bizi hücreye doğru götürmeye başladı, ama Çavuş onu durdurdu.

“Bekle. Parmaklıklara dokunamazsın.”

Yani Jo haklıydı, bana karşı da büyü yapılmıştı.

Çavuş birkaç tane Haçlıya, hücreden bir iblis çıkarmalarını emretti, kilolu olanı çıkardılar. Kollarından çekilen iblis korkmuştan ziyade meraklı gözüktüyordu. İblislerin sırlarını onları döverek öğrenemezsiniz (Cehennem ile olan anlaşmaları yüzünden bu gerçekten de imkânsızdı) ve Haçlılar da zevk için işkence yapmaya düşkün değillerdi.

“Önce onu öldürelim mi?” diye sordu, soldaki nöbetçi.

Bu, iblisin dikkatini çekmeye yaramıştı. Öfkeyle debelenmeye başladı. Çavuş, kılıcını çekmiş olan müfrezelerden birine “evet” dercesine kafasını salladı.

“Bekleyin,” dedik, bir kolumuzu kaldırarak. “Daha değil. Önce bir deneyeyim...”

Çavuş merakla bize bakıyordu, ama daha fazla bir şey dememiştik. Graff’in kulaklıkları takmasını bekliyordum, ama takmadı. Bunu yerine, nefes nefese kalmış olan iblisle yüz yüze gelene kadar ileri yürüdük, ölümü ertelendiği için artık debelenmiyordu. Temkinli bir şekilde bakıyordu, ama Graff kolumuzu uzatıp, elimizi iblisin omzuna usulca koyarken hiç karşı çıkmadı.

Ardından iblis, dizlerinin üzerine çöküp çığlık atmaya başladı.

İrkilmiş, ancak kıvranmakta olan iblisten yayılan kap-kara dumanın etrafını sardığı elimizi çekmemiştik.

“Neler oluyor?” diye sordu Sasha, artık sesi hiç de uyu-

şuk çıkmıyordu. Eliyle parmaklıklara vurdu ve acı içinde bağırdı. “Ona ne yapıyorsunuz?” Zaten biliyor ama gözlerine inanamıyordu, aynı bizim de inanamıyor olduğumuz gibi. Damarlarıma hücum eden muhteşem bir zevk vardı, sadece tek bir şeyin gerçekleştirebileceği çok büyük bir zevk. İblisin hayatını emiyorduk, *hem de hâlâ hayattayken*.

Elimizin altındaki iblis sarsılıyor ve kasılıyordu, sonra, kontrolden çıkmış bir sıçramayla kendini geriye doğru fırlattı. Ardından fırladık ama bağlantımız kopmuştu.

Büyük ise hâlâ devam ediyordu. İblisin hayatı kapkara bir ihtişamla hâlâ dışarı akıyordu. Etrafımızdaki herkes nefesini tutmuştu. Bu, mümkün olamazdı. Ama iblisten hâlâ siyah dumanlar yayılıyor, bir elektrik süpürgesinin çektiği tozlar gibi elimize doğru çekiliyordu. Sahte hayat, sinir uçlarıma hücum ediyor, Açlık çılgılık çılgılığa yüzeye çıkıyordu.

Bu, mümkün olamazdı.

Bitmiyordu. Suskun bir ses beni çağırıyordu, bu Açlık mıydı yoksa Graff mıydı, bilmiyordum. *Bitmiyordu.* Diğer kolumuzu hücreye doğru uzattık ve Sasha salt acıyla dolu, kuvvetli bir çılgılık attı. Bize doğru uçan hayatının siyah dalgalar halinde nasıl yükseliyor olduğunu görmek için kafamızı çevirdik. Diğer iblis onu çekerek parmaklıklardan uzaklaştırdı, onunla beraber küçük hücrenin izin verdiği kadar bizden uzağa kaçtı, ama gidecek ya da gizlenecek hiçbir yer yoktu.

İçimde daha önce hiç deneyimlemediğim kadar fazla bir güç dolaşıyordu. Yabani bir dere karşısında Niagara Şelalesi var gibiydi. Şiddetli bir şekilde, önüne gelen her şeye çarparak gürül gürül akıyordu. Bundan daha güçlü bir şey yoktu. Hiçbir şey, hiçbir şey ama hiçbir şey. Katıksız ve oldukça coşkun neşe kabarcıkları, kabarcıklar halinde boğazımı gıdıklıyordu.

Ancak bir korku dalgası bu gücü durdurdu ve bana doğru akmakta olan hayat aniden durdu. *Bana ait olma-*

yan bir korku dalgası. O anın heyecanıyla, gardımı indirmiştim.

Graff bu fırsatı bana doğru bir hamle yapmak için kullandı. Kapılarımı kapatmak için geri çekilmeye çalıştım ama çok geç kalmıştım. Akan suyu tel bir örgü ile durdurmaya çalışmak gibi bir şeydi. İçeriye doğru hücum ediyor, üzerime çıkarak beni boğuyordu. Zihin savaşımızda içimdeki anılarımın dağılmış parçaları kıvılcımlar saçıyor.

Siyah, lastik çizmeler içerisinde ölü bir kadın. Melekler gibi kıvrık saçları olan, hayalet bir çocuk.

Çalmaya çalıştığını anılarımın dağılmış parçaları.

Pahalı bir halı üzerindeki kan havuzu. Ucuz bir otel odasının lekeli tavanı. Patlamış mısır kokusu.

Onu dışarı çıkarmak için elimden geleni yapıyordum.

Annem.

Hayır! Onu dışarı atmaya çalışmak yerine çılgık attım, tüm gücümle ona saldırıyordum. Ona doğru fırlıyor, zihninin içerisine girmeye çalışıyordum. Ona vurmamla ortaya çıkan kesikten, parçalar hâlindeki anıları pinata oyununda yere düşen şekerler gibi fırlıyordu.

Karanlık bir sokaktaki iblis; yabancı dilde gerçekleşen, sıkıcı bir buluşma.

Karısı, ölmüş.

Geride çılgık atıp kaçmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Boğuk bir çılgık eşliğinde yere yığılan bedenimizin de neredeyse farkına varamamışken Haçlılar da panik içerisinde etrafımızda toplaşmıştı. Ama işim daha bitmemişti, yapabileceğimi düşündüğünden çok daha büyük bir kuvvetle ona saldırıp, anılarının içerisine zorla girdim.

Bir bebek, bir toplantı salonu; yeşil renkli, üzerinde siyah rakamlarla 306 yazan bir motel kapısı ve ardından gelen ağlamaklı bir cümle: “Ah, Tanrı’m, başarısız ol-

dum. Üzgünüm! Tanrı 'm... Sesi sanki kendi kulağıma söyleniyormuş gibi net duyabiliyordum.

Beni engelleyemiyor, karşı koyamıyordu. Vahşice keyif alıyor, gittikçe daha fazla sayıda anısını ele geçiriyordum, rolleri değiştirmiş olmanın bende uyandırdığı hazzı hissetmesini sağlıyordum. Anılarının içerisinde, aynı kurbanlarımın cesetlerinde yaptığım gibi, umarsızca eğleniyordum. Onları bir yana savuruyor, lime lime ediyor ve yerdeki birikintilerinin üzerinde dans ediyordum.

Düğünü. Kızının ölümü. Güzel bir sandviç. Umurumda değildi, o, korku içinde debelenip beni defetmeye çalışırken, ben bütün anılarıyla oynuyordum. Ardından bir çığlık attım, *defol!* Daha ileriye, daha derine doğru yarmaya başladım. *Defol!* Sesler kafamızda yankılanıyordu.

“*Defol!*” diye bağırdım tekrar, bu sefer ses, odada da yankılanmıştı. KENDİ parmak uçlarımı kaldırarak, KENDİ bacaklarıma doğru uzandım. Gitmişti, saldırımın kuvvetiyle vücudumdan dışarı atılmıştı. Sıçrayarak doğruldum, hırıldıyordum, Haçlılarsa geriye kaçıyordu.

Öyle de yapmalılardı.

İblisler neredeyse ölmüştü, acıyla kıvranıyor ve inliyorlardı, ah, keşke Graff'in az önce onlara yaptığı büyüye eşdeğer bir şeyler bilseydim. Bu odadaki her bir Haçlının ruhunu emerdim.

“Arthur?” dedi, ne olduğundan bihaber Profesör Puchard.

Cevap vermek zorunda değildim, Çavuş zaten neler olduğunu biliyordu. “Meda,” dedi, elini koluma götürerek. Ama elini hızlıca ittirdim.

“Hayır,” dedim, hırlayarak.

“Meda, ne oldu?”

“Sizce ne oldu?” dedim, alaylı bir gülümsemeyle.

Gözleri büyümüş, çenesi kaskatı kesilmişti, hâlâ bir

hamur gibi yerde yatmakta olan Graff'in bedenine bir bakış attı, başında Profesör Puchard duruyordu. "Anlaşmaya göre..."

"Anlaşma mı? Ne anlaşması?" Kendimi kaybetmiş bir şekilde konuşuyordum. "Ben hiçbir şeyi kabul etmedim."

"Meda..." Koluma dokundu. Geri çekildim ve yumruğumu yüzüne geçirdim. Kaçmaya çalışmadı, yumruğumun şiddeti birkaç adım geri tökezlemesine neden olmuştu.

"Bir daha kimse bana dokunmayacak. *Hiçbir zaman.*" Boğazım acıyor, kelimelerim rahatsız edici ve acı dolu bir şekilde çıkıyordu.

Karşı çıkmadı. Bana dokunmaya, ya da yanıma yaklaşmaya bile çalışmadı. Olduğu yerde duruyordu ve sadece bakışlarıyla bana dokunuyordu. "Hayır, Meda. Kimse dokunmayacak," diye yemin etti.

Bu durum karşısında ne yapacağımı bilmiyordum. Hiçbir durum karşısında ne yapacağımı bilmiyordum. Nefes alamıyordum. Nefes alamıyordum, nefes alamıyordum. Çavuş'u ittirerek yanından geçip, çıkışa doğru yöneldim.

Daha birkaç adım atmıştım ki Graff nefes nefese kalmış bir şekilde doğruldu. Ne yapacağımı bilemez halde durdum, korkudan donakalmıştım, ama bana bakmıyordu. Başında duran Profesör Puchard'ın omuzlarından tuttu ve nefes nefese, "Beni dışarı attı," dedi. Profesör Puchard'a biraz daha yaklaştı. "*Beni dışarı attı.*"

"Ama bu imkânsız."

Graff'in cevap verecek şansı olmadı, çünkü Çavuş onu şık takım elbisesinden kavradı ve duvara doğru fırlattı. Kalıp izlemeyecektim. İzleyemezdim. Kalın duvarlar etrafımı sarıyordu. Arkamı onlara döndüm ve kapıya doğru yürümeye başladım. Çok uzağa gidemedim Müfrezelerden biri özür dolu bir yüz ifadesiyle önüme geçti. "Senin ihtiyacın olan..."

Ona tam olarak neye ihtiyacım olduğunu gösterme fırsatı bulamadan, Çavuş odanın diğer ucundan seslenerek onu durdurdu. “Sorun değil, Eve. Bırak gitsin.”

“Tüm saygımla söylüyorum, Çavuş, ama bu riski...”

“*Bırak gitsin, Eve,*” diye sesini yükseltti Çavuş. “Buradan ayrılamaz.”

Eve dudaklarını sıkıyordu ama ben onu ittirerek geçerken de yolumdan çekildi. Çavuş, arkamda Graff ile konuşurken, ses tonunun sertleştiğini duyabiliyordum. “Ne halt yaptığını sanıyordun?”

“Yapmam gereken şeyi.” Sesi titrek çıkıyor ama pişmanlık içermiyordu. “Tek birinin ve tüm dünyanın çıkarları arasında bir fark vardır.”

“Hayır, doğru ve yanlış arasında bir fark vardır.” Graff’i tekrar duvara yapıştırdı. “O daha küçük bir kız.”

“Öyle mi?” dedi, usulca bir ses tonuyla.

“Seni oros...” diye başlamıştı, ama cümlesini bir yumrukla bitirmeyi tercih etti. Arkamda kıyamet kopuyordu, ama ben arkamı dönmüyordum. Zindandan hızlıca çıktım. Özgür kalınca durmadım, daha da hızlı koşarak merdivenlerden çıkıyordum, birkaçına o kadar sert bir şekilde basmıştım ki ayağımın altında çatlamışlardı. Zemin kata ulaştım ve okulun tamamen dışına doğru koşmaya başladım.

Mağaranın rutubetli serinliğinden sonra gece sıcak geliyordu. Uçsuz bucaksın, boş gökyüzünün altında yeniden nefes alabiliyordum, durmuyordum. Durmak istemiyordum. Bacaklarım beni ileri doğru fırlatıyor ve yere, koşuyormuş gibi değil de toprağı tekmeliyormuş gibi, sert adımlarla basıyordum. Okul arazisinden sıçrayarak çıkıp, ormana doğru girdim. Zindandan uzaktaydım. Okuldan, Haçlılardan ve çifte standartlarından uzaktaydım. Baskıcı otoritelerinden uzaktaydım.

Beni her geçen gün küçülmekte olan bir kutunun içine koymuşlardı, duvarlar etrafımı sarıyordu. Saf bir şekilde, eninde sonunda duracaklarını düşünmüştüm, durmak zorunda kalacaklarını. Bir yere kadar katlanmalıyım. Ama yanılıyordum.

Şimdi beni uzaklaştırmışlardı.

Ama yapamıyordum. Yapamıyor, yapamıyor, yapamıyordum.

Ormanda birkaç yüz metre ilerlemiştim ki Çavuş'un sözleri bir tokat gibi yüzüme çarptı. *Buradan ayrılamaz.*

Derin bir nefes aldım, içime çektiğim hava, dişlerimin arasında bir ıslık sesi çıkarıyordu. Boğazımdan tek seferde geçemeyecek kadar çok hava çekmiştim. Bütün havayı içime çekmek için eğildim, ama işe yaramıyordu. Bugün bir kez daha nefes alamıyordum.

Beacon Haritası. Kaçış yoktu. Aynı Jo gibi beni bulurlardı.

Jo. Onu görmeliydim. Bu düşünceyle, hava akciğerlerime doğru girmeye başladı.

Ormana ne kadar hızlı bir şekilde koştuysam, aynı hızla geri koşuyordum. Ayaklarım *oraya* geri dönmek istemiyordu, bedenim isyan ediyordu ama ben gidiyordum. Seçim şansım yoktu. *Jo, Jo, Jo,* ayaklarım yere sertçe basıyordu. O, ne yapılması gerektiğini bilirdi. *Jo, Jo, Jo.*

Daha tırmanalı yirmi dört saat olmamış duvara ulaşmak için okulun çevresinden dolaştım. Artık zindanın yakınından geçmeme imkân yoktu. Çatıya sıçradım ve tavan arasına girdim.

Eğer Haçlılar bir kez daha içime girerlerse onları dışarı atabilirdim, artık bunu biliyordum, ama Çavuş yapmayacaklarını söylemişti. Ama ona güvenebilir miydim? Bu riski alabilir miydim? Başka bir yol var mıydı? Beni iblislerden koruyan tek şey Haçlılardı. Armand'la karşı karşıya gelme-

miz de beni ne kadar kolay bir şekilde bulabileceklerinin bir ispatıydı. Ne yapabilirdim? Jo bilirdi. Bilmek zorundaydı.

Merdivenlerden aşağı sızramaya başladım, tek seferde beş, altı merdiven iniyordum. Son merdivenden de indim, Jo'nun odasına yaklaştıkça kendi kontrolümü iyice ele almış gibi hissediyordum. Ama sonra her şey üzerime yıkılmaya başladı ve sendeleyerek durmak zorunda kaldım.

Kapımda, parlak, yeni bir kilit vardı.

Beni odama kilitleyeceklerdi.

Nefesim, göğsümde tıkanmıştı. Bunu yapamazlardı. Artık olmazdı. ARTIK OLMAZDI. Kendimi zorlayarak yeniden nefes almaya başladım, düşünmemi olanaksız bir hale getiren paniği uzaklaştırmaya çalışıyordum. Yerini almakta olan öfkeyi sıcak bir şekilde karşıladım. Öfkeyi se-verdim. Öfkeyle başa çıkabilirdim. Öfke, kontrol demekti.

Artık olmazdı.

Kapının altındaki aralıktan bir ışık belirdi. Beni bekliyorlardı. Bunu kim yapmışsa, beni bekliyordu. Kapıyı o kadar hızlı bir şekilde ittirdim ki duvara çarparak bir çatlak oluşturdu. Gördüğüm şeye anlam verememiştim. En azından hemen verememiştim.

İçeride Jo ve Chi oturuyordu - Jo'nun elinde bir anah-tar vardı.

BÖLÜM-II

Gördüğüm şeye inanamayarak, kafamı iki yana salladım. Jo bana bunu yapmazdı; son küçük özgürlük parçasını da elimden almazdı. Ama Haçlıların yapmış olabileceğine hiç şüphem yoktu. Bunu onlardan beklerdim, bu noktada hepsinden beklerdim.

Ama Jo'dan beklemezdim.

"Düşündüğüm gibi olmadığını söyle," diye hırıldadım.

Ayağa kalktı. "Öyle, Meda, ama dinle..."

"Dinlemekle işim bitti!" Üzerine doğru yürüdüm. "Seni dinliyorum, Haçlıları dinliyorum. Siz ve sizin kıymetli Haçlılarınız ders verirken tek yaptığım şey dinlemek. Peki beni kim dinliyor?"

"Ah, bu kadar duygusal olma..."

"*Duygusal mı?*" Kelime, ağzımdan neredeyse duyulmaz bir şekilde çıkmıştı.

"...sadece kısa bir süre için." Sözleri, onu dışarı fırlatmadan önce sahip olduğu kısa zamana karşı yarıştıyordu - şanslıysa, onu kapıdan fırlatırdım. "Çavuş Graff buradayken seni beladan uzak tutmak için. Neler yaparlar bilmiyorsun..."

O ismi duyunca bağırmaya başladım. "Hayır, bilmiyen sensin."

Karşısında duruyordum, geri çekilmiyordu. “İnan ya da inanma, bu senin iyiliğin için.”

“Benim için neyin iyi olacağını bilen son insan olduğunu düşünmeye başlıyorum.”

“Meda, dün gece gizlice dışarı çıktın. Revirden çıktığımda da Isaiah’ya saldırdığını öğrendim.”

“Ona *saldırmadım*. *Yumruk attım*. Beni bir sınıf arkadaşına saldırırken görürsen, inan bana aradaki farkı anlarsın.” Tehditkâr bir şekilde hırıldadım.

“Beni tehdit mi ediyorsun?” Sesi korkmuş değil, daha çok kızmış gibi çıkıyordu. “Ben senin arkadaşınıym!” Hiç de arkadaş canlısı olmayan bir şekilde bağırıyordu.

“Gerçekten mi?” diye bağırdım ben de. “*Arkadaşlar birbirlerini kilitlemeyin*.”

“Evet, ama arkadaşlar verdikleri sözleri de bozmaz. Bana uslu olacağına dair söz vermiştin. Ne oldu bu söze? Beş saat mi sürdü? Altı?” Işın tabancası yeniden saldırıdaydı, ama bana zarar veremezdi - öfkem benim kalkanımdı.

“Hak etmişti.”

“Neden, Meda? Nasıl korkunç bir şey söyledi ki bana verdiğin sözü bozmana değdi?”

Bütün okulun, Chi’yi seksle elinde tuttuğunu düşündüğünü ve herkesin, beceriksizliğiyle Chi’nin ölümüne neden olacağını düşündüğünü söylesem, hak ettiğini bulmuş olurdu. Bunları söylemek için ağzımı açtım ama kelimeler dilimin ucunda can vermişti. Lanet olsun.

“Hiçbir şey mi? Söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?” diye sordu.

Pişman olacağım bir şey söylemeden çenemi kapattım, sonra konuyu değiştirdim. “Ne diyebilirim ki? Ben kavgacı biriyim, sevgi dolu biri değil.” Dalga geçiyordum. “Sizin, hepinizin bunu anlayacağını düşünüyordum. Ama tırmanma halatına yenik düşmüş bir kızdan ne bekleyebilirim ki?”

Jo, tokat yemiş gibi görünüyordu.

“Meda!” Chi şimdiye kadar geride kalmıştı, ama saldı-
rım karşısında Jo’yu desteklemişti. “Bu adil değil. O...” Jo
bir elini havaya kaldırdı ve onu durdurdu. Chi ona döne-
rek, “Jo, bu çok anlamsız. Ona söylemelisin.”

Jo, gözlerini üzerimden çekmeden yanıtladı, yüzü kas-
katıydı. “Hayır, Chi. Bırak istediği gibi düşünün.”

“Ah, yani senin iznin olmadan düşünmek için hâlâ iz-
nim var mı? Bunu bilmiyordum.”

Semsert bir ses tonuyla konuşmaya başladı. “Ne dü-
şündüğün değil, sadece ne yaptığın umurumda. Ve artık
daha fazla dışarı kaçamayacaksın. Kapiya büyü yapıldı,
yani kırarak kaçabileceğini sanma. Müdür bana bir anahtar
verdi, seni ben dışarı çıkarabilirim.”

“Yani bir köpekmişim gibi?” sırtıyordum.

Sanki ben bir şey dememişim gibi konuşmaya devam
etti. “Sabahları kimse fark etmeden seni çıkarırım. Anahta-
rın sende olduğunu söyleriz, böylece düşmanların seninle
uğraşmaz.”

Kahkaha attım. “Harika, yani artık acınası çocuklar
karşısında korumaya ihtiyacım var.” Beni kaçarken yakala-
madan önce bir şeyler planladığımdan şüphe ettiğini bili-
yordum. “Film. Kilit kurulana kadar bir gözünü üzerimde
tutmak için bir bahaneydi, değil mi?”

Cevap vermesine gerek yoktu, suçluluk duygusu yüzü-
nün her bir noktasından okunuyordu.

“Defol,” diye hırıldadım.

“Meda, bu senin...”

Öne doğru sıçradım. Chi aramıza girmek istedi ama
Jo bir elini havaya kaldırarak onu yeniden durdurdu. Yü-
züne birkaç santimetre kala durdum. “Eğer bir kez daha
bunun benim iyiliğim için yaptığını söylersen, yemin ede-

rim o lanet olası kafanı koparırım.” Gözlerimizin içine bakıyorduk. “Ve *bu*, tutacağım bir söz.”

Dudaklarını sıkıyor, ama gözlerini benden çekmiyordu.

“Meda,” dedi Chi, sesi sakın çıkıyordu. “Jo senin arkadaşın.”

Ona doğru hırladım ve kafamı çevirdim. “Defolun!” Uzun bir süre hiçbir şey yapmadan durdular sonrasında kapıya doğru gitmekte olan ayak sesleri duydum. Kapıya vardıklarında tekrar durdular.

Kapı açıldı. “Meda,” dedi Jo, yumuşak bir sesle.

“Def! Ol!” Her sözcüğü, sanki onun lanet olası kafasını ısıtır gibi söylemiştim. Kapı kapanmıştı.

Nefesimi tutmuş, anahtarı çevirip çevirmeyeceğini bekliyordum. Uzun bir süre geçti, kalp atışlarım biraz artmıştı. Ama sonra, kilit yuvasında döndü ve kalp atışlarım durdu.

Umut, aynı Jo gibi, sinsî bir sürtüktü. Ellerimi, onun bulunduğu taraftaki duvara çarptım ve homurdandım. Birkaç kez daha vurdum, duvarda çukurlar oluşmuş, küçük kırıntılar aşağıya düşmeye başlamıştı.

Jo. İlk ve tek arkadaşım. Ama gerçekten de arkadaşım değildi. Olduğum şey yüzünden beni affedemiyordu. Denemişti, ama beni olduğum halimle sevmiyordu. Beni değiştirmek istiyordu. Aynı annem gibi.

Bu, *onun* için pek de iyi olmamıştı.

Jo, başka biri olmamı istiyordu. Öpücükler saçan ve kurallara uyan biri - terbiyecisi, düşmanları karşısında “saldır” emrini verene kadar oturup mırılayan, evcilleştirilmiş bir kaplan. Ama ben evcil bir hayvan değildim.

Bir kafeste de kilitli kalmayacaktım.

Duvarın üzerindeki ellerimi sıkarak, parmaklarımı içe-

ri geçiriyor, tuğlaları toz haline getiriyordum. Bu duvarı kırıp geçme fikri, irademle flört ediyordu. Dakikalar, tuğladan yayılan tozların ahşap zemine hafif bir yağmur gibi düşmesiyle geçiyordu.

Özgürlük, özgürlük, özgürlük, diye atıyordu kalbim.

Buradan ayrılamaz. Çavuş'un sözcükleri.

Bir tık, tık sesi, düşüncelerimin kesilmesine neden oldu. Şüphesiz ki gelen Jo'ydu. Tekrar açıklama yapmaya çalışacaktı. Ya da son sözü söyleyecekti, bu daha olasıydı. Cevap vermedim.

Tık, tık, tık, ses yine başlamıştı.

"Ne?" diye hırıldadım, arkamı dönerek. Ama kimse cevap vermedi ve kilitte de bir anahtar yoktu. Tık sesini hâlâ duyuyordum. Ama kapıdan değil, pencereden geliyordu. Tekrar arkamı döndüm, gözlerimi kısarak çizgilerle dolu karanlığa bakıyordum, koyu gecedeki koyu demir parmaklıklara. Ama orada karanlıktan fazlası, bir insan figürü vardı.

Birisi parmaklıklara asılmış, tutunuyordu. Ve sırtıyordu.

BÖLÜM-12

*A*rmand. Bir dakika boyunca aptalca ona bakmak dışında hiçbir şey yapmadım.

Tık, tık, tık. Pencereyi açmam için cama vurmuştu. Siyah, şık bir tişört giymiş ve saçlarını dağınık bir şekilde kulaklarının arkasına atmıştı. Elleriyle, pencerenin önündeki paslanmış, demir parmaklıklara tutunuyordu ve kendisini yukarıya kaldırmak için harcadığı güç yüzünden kol kasları kasılıyordu.

Pencereyi açmamalıydım. Bu, Jo'nun hoşuna gitmezdi.

Çat, diye kaldırdım pencereyi.

Fransız aksanını iyice belirginleştirerek, "İyi akşamlar, *Matmazel Melange*," dedi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tısladım.

"Seni takip ettim." Yaptığından gayet hoşnut görünüyordu. "Senin mükemmel taktiğine rağmen, muhafızları atlatmam biraz zaman aldı."

Hah, bu muhtemelen çok akıllıca bir hareket değildi. Haçlılardan şu an ne kadar nefret ediyor olsam da iblislerden daha iyilerdi. Sonuçta, iblisler eğlence amaçlı işkenceyi *seviyorlardı*. Nasıl bu kadar aptal olabiliyordum?

"Neden geldin ki?"

Sorum karşısında irkilmiş görünüyordu. “Nedeni bariz olur diye düşünmüştüm.” Baştan çıkarıcı bir tavırla, göz kapaklarını aşağıya doğru indirdi. Seni görmek için, diyordu gözleri. Ama yanıtlayansa ağzı olmuştu, “Tabii ki Haçlıların canına okumak için.” Ardından, küstah bir tavırla sırtıttı.

Neredeyse gülecektim. Komikti çünkü söylediği muhtemelen doğrudu. Bu yüzden aynı zaman da komik de değildi.

“Haçlılara haber vermeden buradan kaybol.”

“Şaka yapıyorum, şaka yapıyorum. Tatildeydin, hatırladın mı?”

Tersleyerek, “Tatilde olduğunu söylemiştin, şimdi hatırladım,” dedim. Colton’la yaşadığımız eğlenceye karşın, ona hiçbir şekilde güvenmiyordum.

Gücenmiş gibi görünüyordu. “Bana güvenmiyor musun?”

Cevabı, yüz ifademe bırakmıştım.

Suratını asmıştı, genç bir çocukta pek de çekici durmayan bir ifadeydi. Hiçbir tepki alamayınca, gülümsemesi tekrar ortaya çıktı. Omuzlarını silktili, parmaklarıyla demirleri tutarak havada kaldığı için kolları sabit kalmış, sadece zıplamış gibi olmuştu. “Öyle olsun,” diyerek durumu kabullendi. “Ama benim de sana güvenemeyeceğimi ve senin mahallende olduğuma dikkatini çekmek isterim. Üzerime bir ordu salabilirsin.” Bir elini parmaklıklardan çekip parmaklarını şaklattı ve havada vahşice savurdu. Parmaklıklara tekrar tutundu ve kendini yine yukarı çekti. “Pekâlâ,” dedi, hafifçe hırıldayarak, parmaklıkların önünde tekrar eski pozisyonunu almaya çalışırken. “Bana öyle görünüyor ki, beraberliğimiz için en fazla risk alan taraf, benim.”

“Beraberliğimiz,” dediğinde suratımı ekşittim ve ikna olmamış bir şekilde kollarımı kavuşturdum.

İç çekti, yavaşça öfkeleniyordu. “Eğer Haçlıları öldürmek için burada olsaydım, öncelikle, ortadan kayboluşumu affetmesi için olduğun yeri patronuma söyledim. Ardından da beraberimde bir iblis ordusuyla ormanın içine girerdim.” Arkasındaki ormana bir bakış attı. “Okula gizlice girer, çocukları rehin alır ve onları yetişkinlerle takas ederdik.” Yüzünde karanlık bir ifade, vahşi bir his belirmişti. Av peşinde olan bir tazi gibiydi. Bunu görünce kalp atışlarım biraz daha hızlanmıştı. Kendini iyice yaklaştırdı, suratı demirlere değiyordu. “Haçlılar, pazarlığa pek de düşkün değildirler, ama elimizde onlarca çocuk olursa çok direneceklerini sanmam. Yetişkinleri ele geçirdiğimizde onları paramparça ederiz. Sonrasında çocuklar korumasız kalır.” Takındığı tavır bir anda değişti ve dudakları küçük bir gülümseme halini alarak bütün atmosferi bozdu. “Sana yapmayacağım şeyi söyleyeyim - rezil bir şöhreti olan Meda Melange’a planlarımı anlatmak.”

Bu, aptallığın alası olurdu. Öte yandan da insanların aptallığını asla hafife almamam gerektiğini öğrenmiştim. Her seferinde beni şaşırtmayı başarıyorlardı. “O zaman ne diye buradasın?”

“Sıkıldım,” diye sızlandı. “Aylardır yapayalnızım.”

“Git, iblis kankalarından birini bul.”

“Yapamam. Beni ihbar ederler.”

“Arkadaşın olanlara git,” dedim ama ne hissettiğini biliyordum.

Yeniden omuzlarını silktiler, gözleri sinsice parlıyordu. “İblislere asla güvenemezsin.”

“Tamam, bunu zaten biliyordum, sonuçta onlar bütün kötü şeylerin somut bir örneği.”

Güldü. “Hadi, Meda! Çık da oynayalım!” Parmaklık-

lara tutunarak zıplıyordu. “Yemin ederim ki ormanda sakladığım bir ordu yok.” Enerjisi bulaşıcıydı. Dünya umurunda değilmiş gibi gülüyor ve penceredeki demirlerden sarkıyordu. Karşı koymayı zorlaştıran sinsî hatta hoppa bir tavrı vardı ve bir seçim şansım yoktu.

“Modumda değilim,” diye yalan söyledim, kilitli olduğumu itiraf etmek istemeyerek.

Jo beni kilitlemişti.

“Hiç mi?” diye sordu, üzölmüş bir şekilde. “Daha teklimi duymadın bile.” Gözleri, yaramaz vaatlerle doluydu.

Ama Jo’nun ihaneti, içimdeki bütün iyiliğı öldürmüştü. Ayrıca, masum olduğunu iddia etmiş olsa da itiraf ettiğı gibi iblislere asla güven olmazdı. Yakalanmadan ve onunla işbirliğı yapmakla suçlanmadan önce onu ihbar etmeliydim. Fakat Haçlıların ona ne yapacağını düşününce içimi bir ürperti kapladı.

“Aslında sen kendin söyledin, yapmak için modumda olduğum bir şey var,” dedim. Ellerimi dudaklarımın kenarına götürmüş, bağırarak Haçlılara haber verecek gibi yapmıştım.

Armand pek de endişelenmiş durmuyordu. Aptal çocuk, çok kötü bir durumda olsam bile, ben korkup geri çekilecek taraf değildim. Ayrıca kesinlikle çok da kötü bir durumda değildim.

Omuzlarımı silktim ve derin bir nefes aldım. Ağzımı açtım ve...

Cebinden hızlıca bir şey çıkardı ve pencereye doğru havaya kaldırdı. Başucu lambamın ışığıyla cılız bir şekilde parlıyordu.

Anahtar.

Yutkunarak çığılığımı bastırdım, neredeyse boğuluyordum. Eğildim, öksürüyor ve hırıldıyordum.

Tepkimi görünce sırtmaya başladı. “Kusura bakma, Meda. Ne diyordun?”

Öksürdüm ve doğruldum.

“Ne için modun yerindeydi? İçerisinde ben de var mıyım?” Tamamen masum bir şekilde konuşuyordu.

“Bu, düşündüğüm şey mi?” dedim, nefes nefese.

Düşünüyormuş gibi, elindeki anahtara baktı. “Ah, bilmiyorum.” Bana doğru bir bakış attı, dişleri karanlıkta bembeyazdı. “Ama bunun kalbinin anahtarı olduğundan şüpheleniyorum.”

“Nereden buldun onu?”

“Senin odana geri dönmeni beklerken biraz boş zamanım vardı. Bir kopyasını yaptırmış olabilirim.”

“Bütün gün boyunca bekliyor muydun?” Bunu fark etmemem nasıl mümkün olabilirdi? Eğer yakınlarımda olsaydı, içimde kabaran güç dalgasını hissetmiş olmam gerekirdi.

Aslında, şu an da hissediyor olmalıydım.

Bir şeyler ters gidiyordu. Hafifçe eğilerek geri çekildim, bacaklarım yay gibi gerilmiş, gözlerimi ona dikmiştim.

Gözleri kocaman olmuştu. “Hey, sakın ol.” Boğazının etrafından bir şeyler almaya çalışıyordu, tek elini parmaklıklardan çektiği için yine sallanır konumdaydı. Boynunda asılı duran bir tilsimi aldı ve çekerek boynundan çıkardı. Derimin altında yine tanıdık bir güç dalgası hissediyordum, sinir uçlarım titreyordu. Bu güç patlamasının içimde yol açtığı katıksız zevk neredeyse iç çekmeme neden olacaktı. “İblislerden gizleniyorum,” dedi. “Yanlarından her geçtiğimde varlığımı hissetmeleri benim için çok zor olurdu.”

“En son görüştüğümüzde bunu taşı mıyordun,” dedim, iğneleyici bir tonda.

“Taşıyordum, ama takmamıştım. Sana, kendimi ele

vermeyi planladığımı söylemiştim.” Sırıtıyordu. “Ama seninle karşılaşmıştım.”

Evet, bunu söylemişti.

“Hadi ama, lütfen?” Kocaman gözleriyle yalvaran bir yavru köpek gibi bakıyordu. Kışkırtıcıydı, hem de çok kışkırtıcı. Haçlıları alt etmeye, kafeslerinden kaçmaya çağırıyordu beni. Hissettiğim öfke, beni pervasız ve risk almaya hazır biri haline getirmişti. Ve isyankâr.

“Bana güvenmiyor musun?” Armand masum bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyordu, ama bu ifade yüzünde o kadar abes duruyordu ki neredeyse gülecektim.

“Hayır.”

Yanıtım karşısında sadece gülmekle yetindi. “Bana Şanlı Meda Melange’ın, iblislerin katledicisinin basit, küçük bir yarı iblisle yalnız kalmaktan korktuğunu söyleme.” Zararsız görünmeye çalışıyordu. Başarıyordu da. Çünkü öyleydi. Armand’ın üstesinden gelebilirdim.

Peki endişelendiğim şey neydi? Aniden aklıma geldi. Hâlâ Jo’nun ne düşüneceği konusunda endişeleniyordum. Ancak bu noktada, kaybedecek hiçbir şeyim yok gibi gözüküyordu.

“Hadi, Meda, eğlenceli olacak.”

“Yapamam. İzin verilmiyor,” dedim ama cümleler ağızımdan otomatik olarak çıkmıştı.

“Ahh, daha iyi işte. Eğlence, çalındığı zaman çok daha iyidir.”

Gözlerimi, onun gözlerine dikmiştim. Yapmamalıydım. Bu, iblislerin bir tuzağı olabilirdi. Öyle olmasaydı bile, eğer Haçlılar beni düşman tarafından biriyle gizlice dolaşırken görürse, hapı yutardık. Riskli, pervasız ve yanlış.

Ama yine de, yüzümde bir gülümseme belirdi. “Aklımda ne var?”

Sırıttı. “Ne istersen.” Bir süre gözlerimizin içine baktık, sonra konuşmaya başladı.

“Bekle,” dedi ve ellerini parmaklıkları tutarak yukarı doğru tırmanmaya başladı. Kendini çatıya doğru çekerken, dar tişörtü altından gözüken sıkı karın kaslarıyla göz banyosu yapıyordum.

O, beni hapishanemden çıkarmak için gizlice içeri girerken, ben de bekliyordum. Aklımda farklı düşünceler doğmaya başlamıştı, içimi kemiren, başımın etini yiyen vızıltılardan oluşan düşünceler. Bu, akıl karı değildi.

Ama sonra kilidin döndüğünü duydum ve vızıltılar kaçışarak uzaklaştı. Armand kapıyı hafifçe araladı ve elini bana doğru uzattı. “Hadi,” diye fısıldadı.

Tereddüt ediyordum.

“Kötü bir şey yapmayacağız,” dedi, uslu bir şekilde. “Söz.”

Elimi, onun eline doğru uzattım. Elim, onun büyük elinin içinde, normalden daha küçük görünüyordu, ama istersem elimi sıkarak, kemiklerini parçalayabileceğimi biliyordum. Ama istemiyordum. En azından şimdi değil, ama bu, daha sonra işime yarayabilirdi. Tekrar ona baktım, bastırmaya çalıştığı bir gülümsemeyle, yüzümde cirit atmakta olan düşünceleri izliyordu.

Gülümsemesi bütün yüzüne yayılmıştı. “Ama iyi bir şey de yapmayacağız.”

Güzel. İyi olmaktan korkunç derecede bıkmıştım.

BÖLÜM-13

Armand'ın liderlik etmesine izin verdim, böylece gözüm onun üzerinde olabilirdi. Bizi tavan arasına götürdü, kollarını dışarı çıkarıp çürümüş nokta üzerinden neşeyle sıçraması, bana Uri'yi hatırlatmıştı. Sonra pencereden dışarı, yukarı doğru çıktı ve tutmam için bir kolunu uzattı. Kolunu görmezden gelerek kendim dışarı çıktım. Yan yatmış çatı üzerinde, eğilerek yürüyorduk. Gece, karanlık ve kasvetli, gizem doluydu.

“Nereye gidiyoruz?” diye fısıldadım.

“Göreceksin.”

Olduğum yerde durdum. Birkaç adım attıktan sonra fark ederek geri döndü.

“Gizemli amaçlar için gizli yerlerde bulunan düşmanlarımın arkasından gitme alışkanlığım yoktur.”

“Ben senin düşmanın değilim,” dedi, ama hâlâ hareket etmiyordum. “Tamam, pekâlâ.” Elini saçlarının içine doğru götürdü. “Rastladığım bir herif var, çok uzakta değil. Ona gidebiliriz diye düşünmüştüm,” elini boğazına götürüp kesiyormuş gibi yaptı. “Hoşuna gidebilecek birine benziyor. Yani, öldürmek için.”

“Bir cinayet mi ayarladın?” Ahh, bu çok hoştu.

“Özenle hazırlanmış bir şey değil tabii ki.” Sinsice sırtıyordu. “İlk randevumuzda aşırıya kaçmak istemedim.”

İşte şimdi her şeyi mahvetmişti.

“Başka ne yapabiliriz ki?” Omuzlarını silkti. “Cinayet kısmı zaten olur diye düşünmüştüm.”

“Ah, cinayet kısmı... Sorun şu ki burada kurban *benim*.”

“Daha kaç kere söylemek zorundayım? Buraya seni öldürmeye gelmedim.”

“Gerçekten sözüne güvenmemi mi bekliyorsun?” Parmağıyla onu gösteriyordum. “Kötülüğün temsilcisi, hatırladın mı?”

O da parmağıyla beni göstermeye başladı. “Cehennem prensesi, hatırladın mı? Aynı takımdayız.”

“Hayır, değiliz.”

“Henüz değiliz.”

“Hem cehennemde ne zamandan beri kraliyet ailesi var? Oradaki herkes bürokratlardan oluşuyor sanıyordum.”

“Ah, tatlım,” dedi, küstah bir tavırla. “Çok tatlı.”

“Tatlı olan ne?”

“Güçlü kişilerin ünlü çocuklarının kraliyet ailesi olmadığını düşünmen.”

“Beni Hiltonlardan olmakla mı itham ediyorsun?” Sesim titriyordu. “Ya da...” kafam patlayacak gibiydi, “Kardashianlardan mı?”

“Bunların cehennemdeki eşdeğersin.” Duraksadı, sonra nazik bir şekilde devam etti, “Pek nitelikli biri olmaya gerek yok.”

Ona doğru hırladım.

Ellerini havaya kaldırdı. “Şaka yapıyorum, şaka. Baban bir senatör sayılır- yüksek bir konumda ama zirvede de değil. Madde etkisi altında araç kullanırken yakalanınca ceza almamanı sağlayacak kadar güçlü, ama...”

Beynim çalışmayı durdurmuştu. “ ‘Sayılır’ derken?” Elimle boğazını sıkıyordum. “Baban bir senatör sayılır ne demek?”

Elimi boğazından çekti, ama tutmayı bırakmadı. Cevap vermiyordu.

“O hâlâ hayatta,” dedim. Bu bir soru değildi. Lanet olası iblisler ve tekrardan canlanmaları, bu hiç de adil değildi. “Bu gerçek olamaz.”

“Baba problemleri mi var?”

Ona dik dik bakıyordum.

“Ah, hadi ama, bunun gecemizi mahvetmesine izin verme.”

“Beni öldürmek istiyor.”

Omuzlarını silkti ve zaten herkesin bildiği şeyi söyledi. “Birçok insan seni öldürmek istiyor.”

“Moralimi mi düzeltmeye çalışıyorsun?”

“Sadece gerçeği söylüyorum, arada ne fark var ki? Bir dakika önce de hayattaydı, şimdi de hayatta.”

“Artık biliyorum.”

“Bu seni neşelendirmeli,” dedi, sataşüyor ve hâlâ beni havaya sokmaya çalışıyordu. “Bilgi güçtür.”

“Bana bir kamu spotundan alıntı mı yaptın sen?”

İyi bir şey yapmış gibi burnunu havaya kaldırdı. “Sadece vatandaşlık görevimi yapıyorum.”

Parmağımı ona doğrulttum. “Kötülüğün... Temsilcisi...”

Sırıtıyordu.

Fakat haklı sayılırdı. Gizlice kaçmam, şimdiden hesapta olmayan faydalar sağlamıştı. Gözlerimi ona dikmiştim.

Haçlılar, iblisler hakkında çok az şey biliyordu ve bu acınası bir durumdu. Ruhunu satan insanlar, sadakatleri ve

kendilerini feda etmeleriyle tanınmazdı, tam tersi bir şekilde tanınırlardı. Cehennem’le yaptıkları anlaşmada, belirli şeylerden söz etmek yasaklanmış olmasına rağmen. Aynı, Ariel’in, sesini Deniz Cadısı’na satması gibi. İşkence altındaki bir iblis bile, sadece Cehennem’in istediği şeyleri açığa çıkarabiliyordu.

Cehennem’i ortadan kaldırmak isteyen biri olarak, bu bilgi eksikliğini rahatsız edici buluyordum. Önümde ruhunu satmamış bir çocuk duruyordu ve Cehennem hakkında birçok şey biliyordu.

Dediği gibi, bilgi güçlü.

Onu cezalandırmak amacıyla ellerini sıkarak tutuyordum. Biraz gevşettim, ama bırakmadım. Onun yerine, eline hafifçe dokundum.

“Haklısın,” dedim, kabullenerek. “Pek bir şey fark etmiyor.” Omuzlarımı silktim. “Bir iblisten daha ne olur ki?” Kirpiklerimin altından ona kısa bir bakış attım.

Kaşlarını hafifçe havaya kaldırmıştı. Tavrım çok çabuk değişmişti - şüphelenmişti.

“Ama seninle hâlâ hiçbir yere gelmiyorum.”

Kaşları tekrar inmişti.

“Sana güven probleminin olduğunu söyleyen oldu mu?” dedi sızlanarak, ardından yere oturdu ve mehtabın aydınlattığı çakıl taşlarına elini götürerek oynamaya başladı. “O zaman burada kalırız. Yoksa çok mu tehlikeli olur? On metre uzakta bir pencere görünüyor.”

“Kararı sen ver,” dedim tatlı bir şekilde ve oturdum.

Büyük, heyecanlı kaçışım... Hem de çatıya. Vay be, tam bir serseriydim. O Haçlılara günlerini göstermişim! Armand’ın yanına doğru otururken, kendime duyduğum nefretle dolu bir inilti çıkarmıştım.

Armand, dirseklerinin üzerine dayanarak, çatıya serpe uzandı, ama ben, kollarımı dizlerime gevşek bir şe-

kilde geçirmiş, dik bir halde duruyordum. Dağlarda ışıık kirliliğı olmadığı için, yıldızlar gökyüzünde, yılbaşı arifesinde Times Meydanı'nda fırlatılan konfetiler gibi yayılmıştı, arada sırada bulutların arkasında kalıyorlardı. Böylesine yıldızlar, bir kızın büyülenmesine neden olurdu. Kötü çocukların, iyi olduklarını düşünmelerine yol açardı. Uzanmakta olduğı yere doğru hafifçe baktım. Binlerce kez yıkanmış, ince, solgun tişörtü göğsüne ve karın kaslarına yapışmıştı. Kaslarının şeklini görebiliyordum. Tişörtü altından görünüyordu. Hava karanlıktı. Bakmıyordum bile.

Yapış ona! Hormonlarım çığlık çığlığıydı.

Sakin bu tuzağı düşme, beynim beni uyarıyordu.

Çok hoş! Hormonlarım bağıırıyordu. Aptal hormonlar.

Sakin olun, hormonlar. Sadece bilgi edinmek için ona bir şeyler veriyoruz (gerçekten mi beyin, vermek kelimesini mi seçtin?). O, kelimenin tam anlamıyla kötü biri. Mesafemizi korumalıyız.

Kısa bir duraksama.

Yapış ona!

İç geçirdim. Gözlerimi ondan çekerek manzarayı izlemeye başladım.

Ay ışığı altında, ağaçlar hafif bir gümüş rengiyle kaplanmış, inşa halindeki okulun çimento ve çelikten oluşan yığını bile büyüleyici gözüküyordu. Çok güzeldi. Başka bir kız olsam romantik bile diyebilirdim. Ama değildim; ay ışığıyla aydınlanan bulutlar ya da gümüş rengindeki ağaçlar benim gönlümü fethedemiyordu. Benim eğlencem gölgelerdi. Zıtlıklar tarafından yaratılmış ve gizlenmek için yapılmış karanlık yerler.

İğrenç şeyler için, çok hoş bir geceydi.

Armand'a göz ucuyla bir kez daha baktım. Yüz ifadesinden, onun da benimle aynı şeyi düşünüyor olduğı anlaşılıyordu.

Ama yine de sanki çatıya bağlanmış gibi oturuyorduk.

Gözlerimi tekrar manzaraya doğru çevirdim. “Peki... İblislerde seninki gibi kaç tane tılsım var?” diye sordum. Hemen cevap vermedi, ona doğru döndüğümde bana baktığını gördüm, gözlerini hafifçe kısmıştı.

Dikkatli olmalıydım. Haçlılara yalan söylemek, küçük bir çocuğun elindeki şekeri almak kadar kolaydı. Bu ilişki-
deyse çocuk olan taraf benmişim gibi hissediyordum.

Neyse ki, biraz dahi bir çocuktum.

“Ne?” dedim. “Bu ormanın içerisine bir ordu gizlemiş olabilirsin. Kaç tane var?”

Sessizce güldü. “Seni temin ederim ki bir ordu kadar yok.”

Bu bir yanıt değildi. Bir yanıt alana kadar gözlerimi ona dikecektim.

İnledi. “Benden hoşlanmıyorsun, değil mi?”

“ ‘Hoşlanmanın’ konuyla bir ilgisi yok. Sana *güvenmiyorum*. ”

“Ah, yani benden *hoşlanıyorsun*.” Sırıtiyordu.

Canavar çocuk konuyu zekice değiştirmişti. Ama yeterince zeki değildi. “Sorumu yanıtla.”

Tekrar inledi ve eliyle cebine hafifçe vurdu. “Sadece bu var. En azından benim bildiğim kadarıyla.”

Yalan söylüyor mu diye onu inceliyordum. Anlayamıyordum, ama gerçeği söylemesi için onu dövmek de istemiyordum. En azından şu an değil. Konuyu değiştirdim. “Peki cehennem için tam olarak neler yapıyorsun?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu, sesi fazla masum çıkmıştı.

“Tüm gün boyunca aylak aylak dolanmana izin vermiyorlardır”

“Neden böyle dedin?”

Gözlerimi devirdim. “Eğer izin verselerdi kaçmazdın.”

Gözünün ucuyla bana baktı, düşünüyordu. Bir şeyler demek için ağzını açtı ama izin vermedim.

“Saçmalık,” dedim.

Doğruldu. “Daha hiçbir şey demedim bile.” Şaşkına dönmüş masum rolünü çok iyi yapıyordu, ben de nasıl yaptığına dair aklıma bazı şeyler yazıyordum. Jo’nun kararlarından yola çıkarsak, henüz ustalaşamadığım bir şeydi. “Nasıl saçmalık olabilir ki?”

Ona çokbilmişce bakıyordum. “Ama öyleydi, değil mi?”

Takındığı tavrı birkaç saniye daha sürdürdü, sonra kendini serbest bıraktı ve kötü çocuk tavrına geri döndü.

“Doğru bildin.”

“O halde cehennem için ne yapıyorsun?”

Cevap vermeden önce tereddüt etti, sanki söyleyeceği şeylerin artılarını ve eksilerini tartar gibi, kafasını bir ileri bir geri sallıyordu. Boğazını beceriksizce temizledi ve bana gözünün ucuyla bakmaya başladı. Sonunda yanıtladı. “Ben, ah, eğitim aşamasında olan bir inkubustum.”

“İnkubus mu?” Kahkahayı patlatmıştım. Demonoloji profesörüne göre inkubusların amacı benim gibi yarı iblisler yaratarak, cehennemin saflarını arttırmaktı. “Mesleğin kızları hamile bırakmak mıydı?” Kahkaha atıyordum. “Cehennem için savaşmayı neden sevdiğin belli. Büyük bir görev.”

Kendini beğenmiş bir şekilde çenesini havaya kaldırdı. “Kızları ‘hamile bırakmıyorum.’ “ Amerikan aksanı yaparak beni taklit etmişti, ya da en azından denemişti. Korkunçtu. Sonra gözlerini bana çevirdi, göz kapakları kapa-

* Ortaçağ Hristiyan inancında, geceleri kadınlarla birlikte olan Şeytan.

niyordu. Sesi gittikçe kısılıyor, aksanı daha belirgin bir hal alıyordu. “Baştan çıkarıyordum.”

Yapış o... Tanrı aşkına, hormonlar!

Sesi yine net bir şekilde çıkıyordu. “Bu bir sanat.”

Hafiften yalandan da olsa yine bir kahkaha attım. “Eminim öyledir,” dedim, ilgisiz bir şekilde. Sonra aklıma bir şey geldi. “Yani planın bu mu?” Onu dirseğimle, pek de hoş olmayan bir şekilde dürttüm. “Sana olan sonsuz aşkımı itiraf edene kadar büyülerini benim üzerimde kullanmak mı?” Kızmış bir tavra büründüm. “Ah, Armand! Seni yakışıklı!” Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp, uzun bacaklarını ayırdım. “Sen ne istersen!” Ona doğru emekliyordum, yavaşça yukarı çıktım, yüzlerimizin arasında birkaç santim kalmıştı. Kırpiklerimin ardından ona bakıyordum. “Ne istersen...” Ben kısık bir sesle kelimeyi söylerken o da yutkundu. “Haçlıları öldürelim!” Ben coşkuyla bağırmış, o da bir kahkaha patlatmıştı.

“Çatlak kız.”

“Bunu unutma,” sıırttım ve tekrar yanına geçtim. “Yani planın beni baştan çıkarıp Haçlıların bütün sırlarını dökülmemi sağlamak, hah?”

“Artık değil,” dedi, bozulmuş bir tavırla.

“Ah, bu çok kötü,” dedim. “Hiç profesyonel biri tarafından baştan çıkarılmamıştım.”

Gözlerini devirdi.

“Yani etrafta bir sürü bebek Armand mı var?” diye sordum.

Sorum tekrardan bir kahkaha patlatmasına neden olmuştu. “Hayır. Bildiğim kadarıyla yok.” Omuzlarını silkti. “Gerçekten de pek olası değil.”

Bir kaşımı kaldırdım. “İşinde kötü müydün?”

Gözünde hınzır bir ifade belirmişti, sonra yüzü sevimli

bir ifadeye büründü ve gözlerimin içine bakmaya başladı. Yutkundu ve çenesinin kenarındaki kaslar esnedi. Ben de yutkundum. Sonra tek kaşını kaldırarak, benim az önceki halime büründü. “Sence?”

Pardon, konumuz neydi?

Şükürler olsun ki konuşmaya devam etti. “İblisler cinsel açıdan çok da, ah, *etkili* değillerdir. Genelde yarı iblisler de öyledir.”

Hah, bunu bilmek iyiydi.

“Ve birini hamile bırakmayı başarsak bile, bebeği doğuracak kadar güçlü olan çok az sayıda kadın vardır, ki genelde bunu yapmak istemezler.”

Mantıklıydı. En iyi ihtimal beklenmedik bir gebelikti, en kötüsü ise babasının *iblis* olmasıydı. Anneler bunun farkına varamasa bile, en azından işlerin normal gitmediğini fark edebilirlerdi.

“Hem, artık kadınları hamile bırakmamız yasak.”

Merak dolu gözlerle ona bakıyordum. Bu, işini biraz anlamsız bir hale getiriyordu.

“Bugünlerde çok fazla tıbbi müdahale gerçekleştiriliyor,” dedi. “Saklı kalması gereken cenin hakkında çok fazla şey ortaya çıkıyor. Annen, gerçeği doktorlardan nasıl saklayacağını biliyordu, ama sıradan bir kadın bunu yapamaz. Bu da bizi açığa çıkarır.”

“O halde, inkubuslar tam olarak ne yapıyor?”

Arkasına yaslanıp, yıldızlara bakmaya başladı. Uzun bir süre bir şey demedi, sonra kısık bir sesle konuşmaya başladı. “Bir kıza, dünyada her şeyden daha çok istediğini sandığı şeyi veriyorum.” Tekrar duraksadı. “Sonra da geri alıyorum.”

“Neden?”

“Ruhu için.” Zoraki bir şekilde omuzlarını silkti. “Yaptığımız şey bu.”

“Ruhlarını mı çalışıyorsunuz?”

“Hayır,” dedi, sertçe. “Ben sadece kalplerini çalışırdım. Kalplerini geri almak için de kendi istekleriyle ruhlarını takas ediyorlardı.”

Bu, onu pek de temize çıkarmıyordu ama bir şey demedim. Sanki onu yargılamamı beklermişçesine bana bakıyordu. Yargıladım da. “Kulağa zalimce geliyor.”

Şiddetli bir kahkahayla kafasını çevirdi, dizlerini gevşek bir şekilde kollarıyla sardı. “Kötülüğün temsilcisiydim, hatırladın mı?” Başka da bir şey demedi, gecenin ay ışığı altındaki manzarasına bakıyordu.

O kusursuz suratını incelemeye başlamıştım, kötü çocuk tarzındaki saçlarını, koyu kirpikli gözlerini, dolgun dudaklarını. Sivri elmacık kemiklerini ve düz burnunu. Muhteşem bir şekli olan vücudunu. İşinde çok iyi olduğuna hiç şüphem yoktu - ama şüphelerimden biri yüzeye çıktı. “Gerçekte böyle görünmüyorsun, değil mi?”

Gözleri çok hafifçe büyüdü. “Neden bunu dedin?” Sahte masumiyeti geri dönmüştü.

“Çünkü kimse böyle görünmez.” Baştan aşağı onu süzüyordum.

“Ne, bu şey mi?” Karın kaslarını göstermek için tişörtünü yukarı çekti. “Hoşuna gitti mi?”

Gözlerimi kısmıştım.

“Hayır,” dedi, tişörtünü indirerek. “Gerçekte böyle görünmüyorum. Sanırım daha çirkinim.”

“Sanırım mı?”

Güldü. “Ben iblislerle büyüdüm - çocukken üzerine kıyafetler giydirilen oyuncak bebektim. Kendim gibi görünmüyordum... Hiçbir zaman. Görünüşümle hep uğraş-

tıklarını hatırlıyorum.” Pek önemsemeden konuşmuştu, ama ben biraz sinirli olduğunu hissetmiştim.

“Yani görünüşünü değiştiremiyor musun?”

“Sadece tam iblisler değiştirebilir, onlar da bunu sadece cehennemde yapabilir çünkü orada yetenekleri daha etkilidir,” dedi. “Ya da Acheron’da.” Meraklı bakışlarımı fark etmişti. “Siz Haçlıların deyişiyle iblis karargâhları.” Bunu herkes biliyormuş gibi elini havada üstünkörü salladı. “Benim hakkımda bu kadar şey yeter.” Kafasını bana doğru salladı. “Senin sıran.”

“Hayır,” kafamı iki yana salladım. “Sanmıyorum.” Bu çatıda, Demonoloji dersinde öğrendiğimden çok daha fazlasını öğreniyordum.

“Bu pek kibar olmadı.”

Omuzlarımı silktim. “Kibar biri değilim.”

Tekrar güldü. “Pekâlâ, sır saklarsan, ben de saklarım.” Dudaklarını kapattı ve çatıya, sırtını dayayarak uzandı. Buna izin veremezdim, yoksa düşmanla dost olma gerekçem, yani meşru nedenim mahvolmuş olurdu. “Pekâlâ,” dedim. “Ne bilmek istiyorsun?”

Gözleri parıldadı, ama hemen cevap vermedi. Nihayetinde bir soru sordu. “Neden o çocuğa yumruk attın?”

Jo’yla olan tartışmamı dinlemiş olmalıydı. Kavgayı hatırlamak, modumu düşürmüştü. “Diğer çocuklar, bacağının durumu ortadayken Chi’nin kendisiyle partner olmasına izin verdiği için Jo’ya kızgın. Chi’nin, onunla partner olmak için özveride bulunmuş olması çok onurlu bir davranış, ama Jo’nun ona izin vermesiye pek öyle değil.” Dudaklarımı büktüm. “Isaiah ise çok ileri gitti ve Jo’nun, Chi’yi elinde tutmak için onla yattığını söyledi. Ben de ona yumruk attım.”

Armand’ın gülümsemesi sönmüştü, kafasını hafifçe yana yatırmış, şaşkın bir şekilde bakıyordu. “Dur bir dakika, yani onun için mi kavga ettin?”

“Evet.”

“O zaman niye ona söylemedin? Buna kızamaz ki. Hem suçlu olan da...” Sanki lezzetli bir şeyin kokusunu almış gibi, tatminkâr bir nefes aldı.

“Çünkü her şeyden haberdar olamamak onu sinirlendiriyor,” dedim, somurtarak.

Yüzünde, dediğimi onaylayan bir sırıtma belirmişti.

Ama bu doğru değildi. Neden yalan söylüyordum ki? Yalan söylemekten pişmanlık duyduğumdan değil, ama genelde bir nedenim olurdu. Bu, çocuk-adam-canavarı etkilemek için miydi yoksa? Bu hem utanç verici hem de muhtemelen saçmaydı, çünkü büyük ihtimalle onu sabah olmadan öldürecektim.

“Tam olarak nedeni bu değil, tabii. O, benim en iyi arkadaşım,” dedim, basitçe. “En büyük korkusu da, Chi’nin onun yüzünden ölmesi. Bu cümleyi öylesine suratına çarpamazdım.” Dudaklarımı büzdüm. “Belki bir sandalye çarpabilirim, ama o cümle olmazdı.”

Gülmemişti. Kafasını yeniden yana yatırmış, beni inceliyordu. Alnında bir kırılganlık belirdi.

“Ne?” diye sordum, rahatsız olmuş bir şekilde.

“Bir şey yok,” dedi ve tekrar oturur pozisyona geçti. “Şimdi senin sıran,” dedi, ama ses tonu düşünceli çıkıyordu.

“Eğer inkubuslar kadınları hamile bırakmıyorsa, nasıl dünyaya geliyorsunuz?”

Hafifçe güldü. “O dindar Haçlı okulunun size cinsel eğitim vermemiş olacağını tahmin etmeliydin.”

Aslında veriyorlardı, ama şakasını anlayamamıştım.

Kibirli bir ses tonuyla konuşmaya başladı. “İnsanları hamile bırakmaya izniniz yok.”

Ah, anlamıştım. “Annen bir iblis miydi?”

“...Eğer istersen sana olayın nasıl gerçekleştiğini göstermek isterim.”

“Ancak istersin.”

“Evet, isterim,” dedi, hiç utanmadan. “Evet, annem iblisti. Nadir görülen bir durum. Anne olmak belli bir miktar... İblislerin pek de hoşuna gitmeyen bir şey olan, fedakârlığı gerektirir.

Aklıma annemin yaptığı fedakârlıklar gelince ürpermiştim.

“Ayrıca yarı ölü olmaları da zorlaştırıyor - nasıl demiştin?” Bana bakıyordu. “*Hamile bırakmayı*. Ama nadiren de olsa oluyor.”

“Peki ne kadar buçukluk var?”

Bir süre düşündü. “Yüz civarında.”

“Hiç tanıştığın oldu mu?”

“Çok.”

“Neye benziyorlar?”

Sorunun üzerine düşünmeye başladı. “Benim gibiler, sanırım.” Gülümsüyordu. “Çoğu, umarsız serseriler.”

Bu, duymak istediğim şey değildi. Bunu anlamış gibi görünüyordu. “Ama senin gibi değiller,” dedi, düşünceli bir şekilde. “Sen farklısın.” Duraksadı. “Daha çok insansın.” Gözlerini bana dikmişti.

Güldüm. “Dur tahmin edeyim, böyle olmam da hoşuna gidiyor, hah inkubus?”

Kahkaha attı. “Hayır. Muhtemelen gitmiyor.”

Ona vurdum ve “Pislik,” dedim.

“Tamam, tamam. Belki bir gece için yapabilirim ama uzun vadede olmaz. İnsanlar çok fazla vaazcı ve sıkıcı olabiliyor. Gölgelerle dolu geceleri, çatılarda konuşarak ziyan ediyorlar,” dedi, abartılı bir iğrenme ifadesi takınarak. Ona bir kez daha vurmak için kolumu havaya kaldırmıştım ama

yüzünde bir sırıtmayla kolumu havada yakaladı. Sonra sırıtışı söndü. “Ama bu, seni ilginç biri yapıyor. Bende bu uysal özelliklerin olmaması, hoşuma gitmedikleri anlamına gelmiyor. Aynı, geyiklerin güzelliğine hayran hayran bakan bir avcı gibi.”

“Evet, tam da geyiği öldürmeden önce,” dedim, soğuk bir tavırla.

İnkâr etmedi. “Evet. Ama bu sana imrenmemi ortadan kaldırmıyor.”

“İmrenmek mi?”

“Sanırım sahip olamayacağımız şeyleri arzulamak, iblislerin doğasında var.” Sesi canlı bir hal almıştı. “Neden seni böylesine çekici buluyorum sanıyorsun?” Gözleriyle beni esir almıştı.

“Ah, inkubus, bu çabana bir “A” veriyorum.” Kahkaha attım. “Bu gidişle kısa süre içerisinde beni baştan çıkarıp ihanet edeceksin.”

Güldü, ama gözlerini o kadar uzun bir süre gözümden çekmedi ki, artık rahatsız olmaya başlamıştım. Hâlâ kolumu tutuyordu ve başparmağını hafifçe bileğimde gezdirdiyordu. Gelen ürperme hissini bastırdım ve kolumu hızlıca kendime çektim. Göz kontağımızı da bozarak çatıya uzandım, altımda yuvarlanan taşların sesini duyabiliyordum. Bir saniye sonra, Armand da yanıma uzandı, ellerini karnının üstüne koymuştu.

“Peki iblis olan bir anneyle büyümek nasıldı?” diye sordum.

“Hayır, benim sıram.”

İç çektim, ama sormasını isteyen bir şekilde elimi havada salladım.

“Neden buradasın? Onlarla berabersin?”

Milyon dolarlık soru bu değil miydi? “Bedava yemek var.”

Ters bir bakış attı.

“Dalga geçiyorum. Yemekleri korkunç. Ah, bir Cheetos için birilerini öldürebilirim.”

“Ciddi ol,” dedi, ama bir yandan da hafifçe gülüyordu.

“Ciddiydim. Haçlılar, neon turuncusu rengindeki besinleri tamamen görmezden geliyor.”

“Ne kötü. Bu zalim şartlar altında nasıl yaşıyorsun?”

“Çünkü belli ki ben iyilerden biriyim.” Ses tonum sonlara doğru alaycı bir hal almış, o da gülmüştü. “Ayrıca, istesem de gidemem.” Ses tonumda pek de gizleyemediğim bir acı hissi vardı.

“Nasıl?”

“İblisler ölmemi istiyor.” Yeni başlayanlar için bu kaddı. Ona, bütün bu Beacon olayını anlatmayacaktım.

“Tabii buradakileri tenzih ediyorum.”

Ona yan bir bakış attım. “Sen istemiyorsundur, herhalde,” dedim.

“İblislerin, seni öldürmek istediğini sanmıyorum,” dedi, dalgın bir şekilde.

Ona bakarak tek kaşımı kaldırdım.

“Tamam, istiyorlar, ama onlara katılmadığın müddetçe,” diye netleştirdi. “Ama bu onların tarzı değil. İblislerin her zaman bir planı olur, sen de üstünlüğünü nasıl faydalı bir hale getirebileceğini bulmalısın. İşin kolay. Sırf inatlarından dolayı senin gibi bir silahı harcayamazlar. Eğer onlara katılırsan, muhtemelen yaşamana izin verirler.”

“Muhtemelen mi? Çok rahatlatıcıymış.”

“Ciddiyim. Seni aralarına alır ve Haçlılardan korurlar.” Bana doğru yaklaşarak, dirseklerinin üzerinde doğruldu ve sinsice gülmeye başladı. “Kötü çocuklarla oynamak çok daha eğlencelidir, benden söylemesi.”

“Biraz eğlence için ruhumu satmayacağım.” Ancak

son birkaç aydır bu fikrin biraz çekici gelmediğini söyleyemezdim.

“Satmak zorunda değilsin. Ben satmadım. Sadece onlar için çalışman yeter.”

Şüphe dolu gözlerle ona bakıyordum.

“Ah, ama ruhunu almaya çalışacaklar, ciddiym. Ve fark ettin mi bilmiyorum, oldukça ikna edici olabiliyoruz dedi,” dedi, ayartıcı bir tavırla, ama ardından omuzlarını silkerek durumu mahvetmişti. “Ama kendi isteğinle olması lazım.” Bana dikkatle bakıyordu. “Sen de diğer insanların senin adına karar vermelerine izin veren birisi gibi gözüküyorsun.”

“O zaman neden uğraşıyorsun?”

Güldü. “Haklısın. Sadece seçeneklerinin olduğunu bilmeni istedim.”

“Daha bir açıklama yapma şansı bulmadan beni öldürürlerdi.”

Cevap vermedi. Ardından konuştu. “Tabii başka biri senin adına açıklama yapmazsa.”

Sert bir biçimde ona bakıyordum, sonra hissettiğim iğrenç heyecanı hissetmediğini umarak gözlerimi üzerinden çektim.

Merak ediyormuş gibi rol yapacaktım. “Ruhunu sattığında ne oluyor? Haçlılar, insanlığının ortadan kalktığını, kötülükle dolu bir canavar olduğunu söylüyor.”

Bir süre düşündü. “İnsanlığını tam olarak ortadan kaldırmıyor. Hâlâ orada oluyor - aynı başlangıçtaki gibi. Sadece yalanlardan arındırılıyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

En iyi açıklamayı bulmak istermişçesine düşünüyor. “Çoğu insanın iyi olduklarını düşündüğünü biliyor muydun?” Bana bakıyordu, omuzlarımı silktilim. “Öyle dü-

şünüyorlar,” diye onayladı kendini. “Araştırmalar gösteriyor ki...”

“Araştırmalar mı? İblis çocuk, bana araştırmalardan mı bahsedecek?”

Güldü. “Cehennemde her gün eğlenip, oyun oynamakla geçmiyor. İnsanları inceliyoruz. Psikoloji, sosyoloji ve antropoloji öğreniyoruz - davranış bilimleri. Onları neyin tatmin ettiğini, kararlarını vermelerinde nelerin etkili olduğunu inceliyoruz.” Dudağını büktü. “Onlara, istediğimiz şeyleri nasıl yaptırabileceğimizi...”

“Her neyse, katılanlara 1 ila 10 arasında bir ölçek verilen bir araştırmada, insanların çoğu kendileri için 7’yi seçti - hem de her şeyde. IQ, iş etiği, sürüş yeteneği. İnsanlar ne kadar berbat bir durumda olsalar da kendilerini ‘iyi’ görmek isterler. Buna katiller, çocuk tacizcileri, tecavüzcüler ve hırsızlar da dahildir. İnsanlar, inanılmaz bir şekilde her şeyi haklı gösterebilir. ‘Bu sadece bir hataydı, o anlık bir durumdu, annem ben küçükken bana yeterince sevgi göstermedi.’ Bunlar savuşturulan *davranışlardır*, insanların içindeki sapıkça düşüncelerden, yapmak istedikleri ama yapmadıkları korkunç şeylerden bahsedilmez. Düşündükleri dehşet verici şeylerden de.” Kafasını iki yana sallıyordu.

“Ruhunu sattığında ise bütün bunlar son bulur. Yalanlar ortadan kalkar ve kendini olduğun gibi görürsün. *Onunla* tanışırsın.” Sesindeki tüyler ürpertici ton, hiçbir açıklama gerektirmiyordu; Şeytan’dan bahsediyordu. “Ruhunun içini, yaptığın her pis şeyi, düşündüğün her şeyi görebilir. Özünü gizleyemez, kendine yalan söyleyemezsin, gerçekten neysen, onu görürsün. Hak ettiğin şeyi.” Koyu, çok koyu gözleriyle bana bakıyordu. “Ruhunu satan insanlar, yedi numaraya ait değildir. Yakınına bile yaklaşamazlar.”

Derin bir nefes aldı. “Soruna gelince, insanlığın hâlâ orada olur, en başta olduğu gibi. Ama özgür bir haldedir.”

“Onunla tanıştın mı?”

Armand hafifçe ürperdi. “Öyle etrafta takılmıyor. Sadece ruhunu satan iblisler O’nu görebilir.”

Bunun üzerine konuşmak istemediği barıydı. “Peki iblis bir anneyle büyümek nasıldı?”

Arkasına yaslandı ve Acheron’da geçen, birinci sınıfların kaldığı bir yurttan da gerçekleşebilecek çocukluğunu anlatmaya başladı - eğlence ve günah dolu bir çocukluk. “Cehennemde çok az kural vardır,” diye sonlandırdı. “Birbirimizi öldürmemiz yasaktır, kısacası, gökyüzüne bile çıkabilirsin, ya da cehennem çukuruna demeliyim.” Kendi kendine güldü. “Bütün iğrenç meraklarımı giderdim. Sadece gidermekle kalmadılar, beni cesaretlendirdiler de. En iyilerinden öğrendim. Acı, cinayet, baştan çıkarma, orada bir sanat gibidir.” Anılarını hatırlayınca gülümsemişti. Sadece bir canavarın anlayabileceği, mutlulukla dolu, karanlık bir gülümseme. Ona gıpta etmekten kendimi alıkoyamıyordum.

“Senin sıran. İnsanların arasında büyümek nasıldı?”

“Hah. Senin sahip olmadığın her bir kural için benim uymam gereken on kural vardı. Neredeyse hiçbir şey yapmama izin yoktu, offfff, nasıl nefret ediyordum.” Derin bir kahkaha attım. “Daha zıt bir geçmişimiz olamazdı. Annemle ettiğim kavgalar.” Kafamı iki yana salladım.

“Nasıl biriydi?” Hoş bir soruydu.

“O... Sabırlıydı. İyi kalpliydi. Genellikle de bezmiş bir halde olurdu,” annemi hatırlayıp, gülümsüyordum. “Arada da kızgın. Kafamı salladım ve yaramaz bir şekilde gülümседim. “Ama her zamanda kışkırtmaya çalışırdı.” O da sırtarak karşılık verdi. O an, iblislerle büyümenin eğlenceli ve mutlu yanlarından bahsetse de, annesinden pek bahsetmediğini fark ettim. Hatta hiç bahsetmiyordu. Annemi düşünmeye başladım - bu, her zaman, asfalta dökülen bir şekeri yalamak gibiydi, acı, tatlı ve zor. Kafamda, neşeli

gölüşünü, kızıl kahverengi, uçuşan saçlarını canlandırıyor-
dum - Jo'nun saçlarından çok da farkı yoktu aslında. Bi-
tap düşmüş kalbim, acı dolu bir şekilde, küt küt atıyordu.
“O... sanırım, beni tam anlamıyla seviyordu. Her ne olursa
olsun beni sevmiştii ve ben de kolay bir insan değildim.”

“Böylesine birisi tarafından yetiştirilmişsen niye bu
kadar insan olduğuna şaşmamak gerek.” Konuşurken yü-
zümüne bakmıyordu.

Çatıya iyice yayılmıştık ve haftalardır ilk kez, rahat-
lanmış hissediyordum. Belki de aylardır. Bir dahaki sefere
tavan arasından yastık ve battaniye getirmem gerektiğini
aklıma not ettim.

Bir dahaki sefere. Bunun, nelere yol açabileceğini dü-
şünmek istemiyordum.

“Peki ne oldu da birden tatile çıkmak istedin?” Diye
sordum. “İblislerle yaşamak, kulağa hiç bitmeyen bir parti-
de olmak gibi geliyor.”

“Ah, bilirsin işte. İş, iştir,” diye cevapladı, belli belirsiz
bir şekilde.

“Hayır,” dedim, net bir tavırla. “Değildir. Tanrı aşkı-
na, sen profesyonel bir playboysun.”

Güler diye düşünmüştüm ama gülmemişti. Bir şey de
demedi. Suratına bakmak için kafamı ona çevirdim. “So-
run ne yani?”

Çatıdaki kırık bir tahta parçasıyla oynuyor, parmak-
larında döndürüyordu. Bana bakmıyordu. “Dışarıda bir
sürü kötü insan ya da en ufak bir kıvılcımla hayatları mah-
volacak, sınırda yaşayan insanlar var.” Elindeki tahta parça-
sını, dediklerini desteklercesine ileri fırlattı. “Ama onların
peşine düşmek için gönderilmedim. İşim, kötülerii değil,
zayıf olanları aramıza katmak. Onların tek suçu yalnızlık.”

“Kötü değiller. Paranın, gücün ya da karanlıklar içeri-
sindeki kanlı sapıklıkların hayaliyle yaşamıyorlar.” Durak-

sadı, kafasında dönen görüntüleri merak ediyordum. “Güzel bir şeyin hayaliyle yaşıyorlar,” dedi, sakın bir şekilde. Sonra sesi sertleşti. “Ben de bunu, onları mahvetmek için kullanıyorum.”

“Peki neden yapıyorsun?”

Omuzlarını silkti, bana bakmıyordu. “Başka şansım yok.”

“İblislerin yanında yer *almayabilirdin*.”

Bunu duyunca, kafasını bana çevirmişti. “Bu benim özüm,” dedi, tek kelimeyle. “Senin gibi olmayı, başka bir şey olmayı denedim.” Gözleri korkunç bir hiçlik ve gizemle doluydu. “İşe yaramadı.” Gözlerini kırptı, içlerindeki karanlık yok olmuştu. “Ayrıca, sonsuza kadar da sürmeyecek.”

Meraklı gözlerle ona bakıyordum. Tavırları değişti ve dudakları kıvrılarak sinsi bir gülümseme oluşturdu. “İşimde kötü olup olmadığımı sormuştun. Kötüyüm. Hatta berbat.” Kafasını hüznü bir şekilde, iki yana salladı. “Şu an için acemiliğime veriyorlar,” kafasını yine hüznü bir şekilde salladı, “korkarım ki baştan çıkarma sanatında pek yetenekli değilim.” Kirpiklerinin ardından bana bakıyordu.

Yalancı.

“Eninde sonunda bana başka bir görev verecekler. Ama şimdilik, biraz ara vermem lazım. Bu yüzden de tatildegim.”

“Batı Virginia dağlarında mı? Ben, Tahiti’yi seçerdim.”

“Sen hazır olduğunda ben de giderim.”

Güldüm. “Sence bu şey...” Elimi ikimizin arasında salladım, doğru kelimeyi bulamıyordum.

“Güzel arkadaşlığımız mı?” diye bana yardım etti, şeytani sırıtışıyla.

“...nasıl bir şey?” dedim, onu duymazdan gelerek.

“Ölümçül düşmanlar olmamız falan...”

“Talihsiz âşıkla tabirini tercih ederim.”

Pofladım. “Neyse ne, sonu iyi bitemez.”

“Büyük aşklar iyi bitmez.”

Gözlerimi devirdim ve ona göz ucuyla bir bakış attım. “Eninde sonunda, seni öldürmek zorunda kalacağım.”

“Neden böyle dedin?” Neredeyse ilk kez ciddi görünüyordu. Neredeyse.

“Bir kere çok fazla şey biliyorsun. Bu Haçlı kampı ve benim hakkımda.”

Bana karşı çıkacakmışçasına ağzını açtı ama konuşmaya devam ettim.

“Hem bu bir yana, devam etmekte olan bir savaşta, zıt taraflardayız. Kendin dedin, eninde sonunda geri döneceksin. Sonra ne olacak?” Kafamı iki yana sallıyordum.

“Ah, bunun için endişelenme,” dedi, yeniden dirseklerine dayanarak. “Bir planım var.”

“Plan mı?” dedim, şüpheyle.

“Ah, evet. Benim kahraman olduğum ve kaderine terkedilmiş aşkımızı korkusuzca kurtardığım, dâhice bir plan.”

“Kahraman mı?” Gözlerimi devirdim. “Sen, kötülüğün...”

“...temsilcisiyim,” diye tamamladı. “Biliyorum, biliyorum. “Ama kendin küçük piyeslerimizde, kahraman her zaman kendimiz oluruz,” dedi, gayet rahat bir şekilde.

Güldüm. “Peki senin küçük piyesinde benim rolüm ne olacak?”

“Farkında olmadan aldatılmış kişi.”

“Hmm. Sanırım seni düşündüğümden daha erken öldüreceğim.”

Kahkaha attı, hiç korkmuyordu.

Kafasını çevirip ufka doğru baktı, günün ağarmaya başladığını görünce şok oldum. O da aynısını düşünmüş olmalı ki sessizce “Vay be,” dedikten sonra doğruldu ve gerinmeye başladı.

“Evet,” dedim, aynısını yaparak, ama ikimiz de ayağa kalkmıyorduk, gece bitsin istemiyorduk. Sonunda, başka şansım kalmamıştı. “Jo, kilidimi açmaya gelmeden önce geri dönmeliyim.” Yüzümü ekşitmişim.

Sızlanarak ayağa kalktı ve benim de kalkmam için elini uzattı. Bu sefer, reddetmedim. “Hadi, hapishane kuşu.”

Hapishane kuşu. Çok doğrudu. Yüzümü buruşturdum.

Çatının üzerinde, gizlice geriye doğru yürürken beni takip ediyordu. Tavan arasına gitmek ve çatıdan sarkmak için oturdum, ama sonra durdum.

“Bugün ne yapacaksın?” Geri gelip gelmeyeceğini sormak istiyordum, ama bu kadarı muhtemelen fazla olurdu.

Omuzlarını silkti. “Ne istersem, sanırım.”

Kulağa güzel geliyordu.

Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. “Ama istediğim şey sanırım gece yarısında burada olmak.”

Çatıdan aşağı sarkarken suratımdaki gülümsemeyi görmesine izin vermedim, ama sanırım gülümsediğimi anlamıştı.

BÖLÜM-14

Kapıya vuran yumrukların sesleriyle uyanmıştım. Gözlerimi ovuşturdum ve hâlâ uykulu bir şekilde saatimi aramaya başladım. 08.40. Jo kapının kilidini açmış olmalıydı, ama beni uyandırmamıştı. Korkak. Bunun sonucunda da kahvaltı ve ilk ders sırasında hâlâ uyanamamıştım.

Bu beni yıkıma uğratmıştı, baygın bir şekilde gerindim ve yavaş yavaş yataktan çıktım. Dışarıdaki her kimse, kapıya hâlâ vuruyordu. Yatılı okula dair onlarca boktan şeyden birisi de eğer okulu asarsan seni nerede bulacaklarını bil-meleri-ydi. Elimi uzattım ve hızlıca kapıyı açtım. Karşımda kısa boylu, bana şimdiye kadar hiçbir zararı olmamış, ilk dersimden bir çocuk duruyordu. Adı Jaden'di sanırım.

“Hey,” dedim ve ardından kocaman esnedim. Ağzımı kapatmamıştım.

Kolu hâlâ havada, kapıya vurur gibiydi. “Aa,” dedi, “Müdür seni görmek istiyor.”

“Yani?”

Hareket etmiyordum, o da etmiyordu. Sonunda devam etti, “Yani ofisine gitmen lazım.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Sen mi götüreceksin?”

“Mmm...” Ayaklarıyla bir ileri, bir geri gidiyordu. Cevabın, “evet” olduğunu kabul etmek istediğini sanmıyordum. İç çektim. Onun hatası değildi. Onu anlıyordum.

“Bekle.” Kapıyı suratına kapattım. Üzerime birkaç şey

geçirdim, Jo'nun dün benim için bıraktığı neşe verici kıyafetlere de alayla gülümseyerek bakıyordum. Üzerine vahşi bir köpeğin silueti bulunan, siyah, dar bir tişört, en kutsal kot pantolonlarımı ve spor ayakkabılarımı giyinmiştim. Öğle yemeği öncesindeki derslerimin kitaplarını sırt çantama sıkıştırdım ve aynaya baktım. Kısa ve eşit bir şekilde kesilmiş saçımın arkası havaya kalkmış, karmakarışık görünüyordu. Hoşuma gittiğine karar verdim ve hiç karışmadım.

Kapıyı tekrar hızlıca açınca Jaden sıçramıştı. Koridor da önüme geçmeden önce, bana sıkılgan bir şekilde gülümsedi.

Tekrar esnedim. Şükürler olsun ki dün o iblisleri yemiştim. Bu kadar öğün kaçırırsam, gittikçe zayıflardım. Karnım yine de gurulduyordu. Jaden da duymuş olmalı ki sırt çantasını karıştırmaya başladı ve belli belirsiz bir gülümsemeyle bana bir granola bar uzattı. Ezilmiş ve yamulmuştu ama aldım ve üç ısırtıkta bitirip, paketini cebime sıkıştırdım.

Jaden'ın beni müdürün ofisinin kapısının önünde bırakması çok uzun bir zaman almamıştı. Ona bir, "aferin asker" bakışı atıp, karşılık vermesi karşısında oldukça eğlendiğim, alaycı bir şekilde selamladım. Ardından büyük bir enerjiyle merdivenlere doğru koştu.

Müdürün ofisi, küçük çocuklar ve lise öğrencilerinin sınıflarının ortasında, hâlâ inşa halinde olan okulumuzun en merkezi yerindeydi. Ofisinin kapısı açıktı, ama eskimiş masasının ardındaki yine aynı derecede eskimiş olan sandalyesinde arkasına yaslanmıştı ve arkası bana dönüktü. Muhtemelen yetmişlerine varmak üzereydi, sıkı ve kaslıydı, vücudu kas düğümleri ve yara izleriyle doluydu; ölümün alt edemeyeceği kadar çetin bulduğu, dayanıklı bir kıkırdak parçası gibiydi. Onu oldukça korkutucu bulurdum, ama Çavuş ve onunla uğraşmak zorunda kalınca, çocuk

larla ilgilenmek için onun seçilmiş olmasının nedeni ortadaydı.

Kapıyı iki kere tıklattım, bana bakmak için sandalyesini döndürdü. Çavuş'un, çünkü olayların gizli kalmasına dair olan talebi kendisini de kapsıyor muydu, merak ediyordum, Müdür'ü herhangi bir sorun var mı diye, dikkatlice inceliyordum. Ya da verdiği herhangi bir karar var mı diye.

"Bayan Porter, gelebilmenize sevindim," dedi, soğuk bir tavırla. "İsaiah'ya yumruk attığınız için sizi azarlamaya hazırlanırken, dersleri ektiğinizi görünce ne kadar şaşırdım, bir düşünün."

Hayır, her zamanki gibi hoşgörülüydü. Rahatladım ve sıradan rutinimizin bir kez daha içine girdim. "Bayan Porter," diye başladı.

Melange, diye değiştirdim, içimden.

"Şiddet, asla bir karşılık olamaz."

Dördüncü ders ise muharebe eğitimiydi.

"Bir öğrenciyle probleminiz varsa, bunu bir öğretmene bildirmelisiniz."

Bu cümlesinin ardından onu bir duyuyor, bir duymuyordum. Çoğunlukla duymuyordum.

Sonlara vardığında, kararını dinlemek için tekrar kulak kesildim. "Bay Hooper ile aynı derslerde olamayacağınız ortada."

Bir dakika. Ne? İleri Haçlı Tarihi dersinden temelli atılmış mıydım? Bu, beklediğimden daha da iyiydi.

"Ama dönem, sizi başka bir derse yerleştiremeyeceğimiz kadar çok ilerledi, oldukça geridesiniz."

AMAN TANRI'M! Boş ders!

"Şuanda da birçok şey gerçekleşmekte." Yüzü ciddileşti ve şakaklarını ovmaya başladı. Düşünceleri belli bir yere

doğru gidiyordu ve gittikleri yer, iyi bir yer değildi. “Seni gözetim altında tutmaları için zamanları olan Haçlılar da yok.”

Boş, boş ders. Hayır, bu, gerçek olamayacak kadar iyiydi. Şüpheli gözlerle ona bakıyordum.

“Ama sanırım mükemmel çözümü buldum.”

Kimin için mükemmeldi? Gözündeki ısıltıya bakarsak, pek de benim için değil gibiydi.

“Belaya bulaşma imkânınızın olmadığı bir yer,” dedi, ayağa kalkarak.

“Neresi?” diye sordum, kuşkulu bir şekilde.

“Göreceksiniz.” Ofisten çıktı, onu takip etmekten başka şansım yoktu. Aklımda düşünceler cirit atıyordu: Beni gözetim altında tutan Haçlılar olmayacak, boş derslerim olacak... Beni zindana kilitleyeceğine dair şüphe duymaya başlamıştım.

Boğazımı temizledim. “Müdür Bey?” dedim, titrek bir sesle.

Beni duymazdan geldi ve aşağıya doğru ilerlemeye devam ettik, ilkokul sınıflarından, anasınıfı sınıflarına kadar inmiştik.

Binanın çıkış kapılarının yanından geçmiştik, hâlâ ilerliyordu.

Beni zindana götürüyordu. Oraya gitmeyecektim. Bir daha olmazdı. Ayaklarım yerde sürünmeye başlamıştı.

Ama bir sonraki merdivene ulaşmak üzereyken bir kapının önünde durdu, o an, aklındaki şeyin düşündüğüm-den çok, ama çok daha kötü olduğunu fark ettim.

“Hayır, lütfen,” dedim. Sesimde salt korku vardı.

Kafasını iki yana salladı. “Üzgünüm Meda, ama buna sen neden oldun.”

Hayır, bunu düşünmek ile çok aşağılayıcıydı. “Uslu

olacağım! Söz veriyorum!” diye yalvarmaya başlamıştım. Ah, Tanrı’m, bu yayıldığında herkesin alay konusu olacaktım. “Lütfen!” Hiç utanmadan yalvarıyordum, ama bir işe yaramıyordu.

Bıyık altından gülümsemesi beni mahvediyordu.

“Haçlı Tarihi ve Batı Medeniyeti derslerin sırasında burada bulunacaksın. Buradaki zamanını, diğer derslerine çalışarak harcamanı tavsiye ediyorum.” Bastırdığı gülümsemesi artık serbest kalmıştı. “Belki ellerini kendi üzerinde tutmaya dair bir şeyler öğrenirsin - sanırım müfredatlarında bu kapsamlı bir şekilde işleniyor.” Kapıyı açtı, başka hiçbir şansım yoktu.

Ben içeri girerken, içerideki bütün canavarlar gözlerini bana dikmişti.

Anaokulu öğrencileri.

BÖLÜM-15

Içeriye girdikten sonra Müdür Reinhardt'ın arkamızdan kapattığı ahşap kapı, devrilen bir idam sehпасı gibi ses çıkarmıştı.

“Hadi Bayan Porter, o kadar da kötü olmayacak.”

Şaka yapıyor olmalıydı. On yedi yaşındaydım ve anaokulundaydım - kötü bir komedi filminin senaryosu gibiydi. Bu, Isaiyah'ın kulağına gittiğinde, yüzünde belirecek sırıtışı hayal edebiliyordum. Ayrıca çocuklar hakkındaki bilgilerim de bir toplu iğne ucu kadar etmezdi. Kendim çocukken bile, onlarla zaman geçirmemiştim.

Anaokulundaki tek günüm de pek iyi sonlanmamıştı. Özellikle de diğer çocuk için.

Odadaki eşyaların orantısızlığı, midemi bulandırıyor-du. Kocaman bir oda, alçak masalar; büyük bir kara tahta, minik sandalyeler; büyük bir halka, küçük insanlar. Orada duruyorlardı, otuz tane kocaman gözlü ve kirli suratlı cüce. Büyük bir merakla bana bakıyorlardı. Aslında çoğu bakı-yordu; bir tanesi ise kâğıt yiyordu. Öğrencilerinden çok da büyük olmayan öğretmenleri, kambur bir şekilde duruyordu ve ayakta-ydı. Sert bir esinti onu devirebilecek gibi duruyordu, sanırım hiç çocuğı da yoktu. Takma dişlerini, yaramaz çocuklar üzerinde bile-diğıne bahse girebilirdim.

“Çocuk bu mu?”

Çocuk mu?

Kafamı müdüre çevirdim, gözlerimle yalvarıyordum.

“Bu o,” diye cevapladı, eliyle omzuma hafifçe vurarak.

Artık ciddi olmanın vakti gelmişti. “Ergenler içindeyken güvenmiyorsunuz ama beni bu küçük çocukların içine mi atıyorsunuz?” En tehditkâr ses tonumla homurdanmıştım.

Gözünü bile kırpmadı. “Gayet güvenilir birinden, çocuklara karşı sevgi dolu olduğunuzu öğrendim.”

Gayet güvenilir birinden mi?

Jo.

Bu kadarı yeterdi; onu öldürecektim. İsaiah olayına kızgın olduğumu biliyordum, ama beni anaokulu öğrencilerinin arasına koymak da neydi? Ayrıca ÇOCUKLARA KARŞI SEVGİ DOLU DA DEĞİLDİM. Sadece onları yememek gibi bir kuralım vardı. Hem nedense korkunçlardı da. Ayrıca manipülatör, talepkar ve zalim.

Tamam, onları seviyordum. Böylesine kişisel özellikleri karşısında, nasıl sevemezdim? Ama bu, onlarla saatler geçirmek istediğim anlamına gelmiyordu. Ah Tanrı’m, eğer yerimde başkası olsaydı yapacağım şakalar yavaşça aklıma gelmeye başlamıştı. *Kendimle* dalga geçmek istiyor olmam çok aşağılayıcıydı. Dokuz milyon tane düşmanım bayram edecekti.

“İyi günler, Bayan Porter.” Müdürün hafifçe gülmesi, bunu bildiğini gösteriyordu.

Karşılık olarak ona ters ters baktım. Odadan çıkmıştı.

“Oturun, Bayan Porter.” Yaşlı Haçlı, muhtemelen eklem iltihabı yüzünden bükülmüş parmağını, arka duvardaki, normal boyutlardaki bir masaya doğru uzattı. “Sanırım yapacak işleriniz var?” Çizilmiş kaşları, hiçbir tartışmaya girmeyeceğini belli ediyordu.

Ama ben sinirliydim.

Anaokuluna mı gitmemi istiyorlardı? O zaman gidecektim. Küçük bir sandalyeye doğru yürüdüm ve sandalyeyi çekip, meydan okuyan bakışlarla kendimi pat diye bırakıp, bacaklarımı alçak, yuvarlak masanın altına sıkıştırdım.

Öğretmen hiç korkmamıştı. Hatta keyifli görünüyordu. Gözünü kaçırın ilk ben oldum ve çocukları izlemeye başladım. Boyama yapıyorlardı.

Hah, aslında o kadar da kötü değildi.

Bir kâğıt kapıp, gürültülü bir şekilde masaya yapıştırdım ve bir kalem aldım.

Bir müdahale bekliyordum, ama gelmiyordu. Onun yerine, odada bir sükûnet vardı, “Kâğıtlarınıza geri dönün çocuklar,” dedi öğretmen. Üzerimdeki bütün gözler, kâğıtlarına geri dönmüştü. Üst sınıfların iki kişilik sıralarının aksine, çocuklar yuvarlak bir masa etrafında yaklaşık sekiz kişi kadar oturuyordu. Ortada da kâğıtlardan, kalemlerden, pastel boyalardan ve keçeli kalemlerden oluşan bir yığın vardı. Masadaki arkadaşlarım iki erkek ve beş kızdan oluşuyordu. Çoğu beni görmezden geliyordu, çünkü oyunun heyecanlı kısmı sona ermişti. Sarı, kıvrırcık saçlı küçük bir çocuk kâğıdına konsantre olmuş bir haldeydi ve dili de ağzından dışarı çıkmıştı.

Çocukların kâğıtlarına çaktırmadan bakmaya başladım - şimdiden kopya çekiyordum - bir çeşit canavar çiziyor gibilerdi. Gözler ve ağızlar görüyordum, ama geri kalanlar ise hiç anlaşılmıyordu.

Solumdaki kızın bana baktığını fark ettim. Küçük bir şeydi ve yarı Asyalı gibiydi. Güzel, fildişi bir ten rengi vardı ve dalgalı, tam olarak siyah olmayan saçları arkaya doğru atkuyruğu yapılmıştı. Saçlarının güne derli toplu başladıklarına şüphem yoktu, ama geçen saatler boyunca yaşadıkları maceralar saçlarının biraz dağılmasına neden olmuştu.

bir kuyruk ise neredeyse çözümlüp omzuna düşecekti. Beni dikkatle inceledikten sonra tekrar kâğıdına döndü. Sonra tekrar bana, ardından yine kâğıdına.

Madem canavar çiziyorduk, onun da herhangi bir canavar gibi görünüyordu. Çizmeye başladım.

On beş dakika sonra birisinin tişörtümü çektiğini hissettim. Kızdı. Gururlu bir şekilde sanat eserini gösteriyor, sandalyesinde heyecanla kıpırdanıyordu.

“Bu ne?” diye sordum.

Bana sanki salakmışım gibi bakıyordu. Salak olmalıydım çünkü ona bakmaya devam ediyordum. Onları fazla cesaretlendirmemem gerektiğini biliyordum.

“Sensin.” Sandalyesinde kıpırdanırken, keçeli kalemini elinde garip bir şekilde döndürerek çizimini gösterdi.

Korkunçtu. “Benim üç bacağı yok,” diyerek başladım.

Alnını kırıştırdı ve tekrar çizdiği resme bakmaya başladı. “Burada iki ayak var.”

“Yalancı.” Ancak bir insan gövdesi olabilecek şeyden fırlayan yeşil (yeşil?) çizgiyi gösterdim. Kâğıdı eline aldı ve kollarını uzatarak incelemeye başladı, kâğıdı bir yana, kafasını da başka bir yana yatırarak bakmaya başladı. Sonra kıkırdadı ve gözlerini devirdi. “O senin kuyruğun.”

“Benim kuyruğum yok.” Emin olmak için arkamı kontrol ettim.

Yine kıkırdadı ve sanat eserinin karşısında, beğeni dolu bir iç çekti. “Ama olsaydı güzel olmaz mıydı?”

Buna itiraz etmek zordu.

Ben de onu çizdiğim resmi gösterdim. Ama beğenmedi.

“En sevdiğin Beacon olmak zorunda,” dedi ters ters.

“Aman ne güzel,” dedim. “Bir dahaki sefere onu çizirim.”

Bana, resmine dönmemin iyi olacağını söylercesine bakıyordu. Resmim bir tripod gibiydi, kafasının olduğu tarafta iki tane göz vardı mesela. Hatta saçlarını bile artistik bir düzene sokmuştum. Yine de yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyordum. O muazzam, çikolata rengindeki gözlerini bana çevirdi ve gözlerimi hemen kaçırdım.

Şaheserimi iç geçirerek masaya koydum ve uzun, kıvrımlı bir maymun kuyruğu ekledim. Kızın o kadar hoşuna gitti ki resmi benden aldı ve güya boyama yaparak, keçeli kalemıyla resmi mahvetmeye başladı.

Jo'yu öldürecektim.

Zil çaldığında, otuz tane minik şahit, rezilliğini anlatacak olan maymunlar, okulun geri kalanına utanç hikâyemi yaymaya başladı.

Günüm tepetaklak olmuştu.

Gün boyunca ayak bastığım her yerde, toplu bir şekilde alay ediliyordum. Dersler arasında da, derslerde de. Yemin ederim, bir öğretmen bile bana laf çarpmıştı. Öğle yemeği saati geldiğinde, *köpürüyordum*. Yemekhaneye girdim ve bütün problemlerimin yaratıcısının, kapının yanında beklediğini gördüm. Yemin ederim, eğer benimle şu an kavgaya etmek istiyorduysa, *istediği kavgayı alacaktı*.

“Meda?”

O, hainlik dolu sesini duyunca, o lanet olası kafasını koparmamak için kendimi hiç olmadığı kadar zorladım.

“Meda, bekle.” Bana yetişmeye çalışırken yere sürünen ayaklarının çıkardığı sesleri duyabiliyordum. Onu görmezden geliyordum. Sonra, sinirli bir şekilde kolumu yakaladı. “Meda!”

“Ne?” Arkamı o kadar hızlı dönmüştüm ki tökezlemişti.

“Ben... Geçen gece neredeydin?”

Dona kalmıştım. Armand. “Geçen gece mi,” diye tekrarladım, yavaşça.

“Evet. Akşam yemeğine gelmediğini öğrendim.”

Şimdi anlaşılmıştı. Armand’la değil, Haçlılarlaydım. “Yani sen de yemeğe gelmedin?” dedim. “Hmm. Belki de *senden* cevaplar talep eden kişi *ben* olmalıyım.” Göğsünden hafifçe dürttüm. “Çünkü birbirimizi kontrol altında tutmak, işimiz oldu.”

“*Benim* gizleyecek hiçbir şeyim yok,” dedi, kendinden emin bir şekilde.

“O zaman neredeydin?”

“Müdürün yanındaydım.” Konuyu burada kapatmak istiyordu ama buna izin vermeyecektim.

“Ah. Çocuklara olan *sevgimi* mi konuşuyordunuz? Yoksa kapım için süs mü seçiyordunuz?” Sesim çok sert çıkıyordu.

“Sınıf arkadaşlarına saldırmayı nasıl engelleyebileceğimizi konuşuyorduk,” dedi, kızgınca. “Revirden çıktığımda, senin...” Cümlesini biranda yarıda kesti ve kafasını iki yana salladı. Kendini zorlayarak sakın bir şekilde konuşmaya başladı. “Her neyse. Akşam yemeğini kaçırdım. Onlar da dediler ki... Senin de kaçırdığını duydum.”

“Dışarıda terör estirdiğimden mi endişeleniyordun? Endişelenme, *Anneciğim*, bebek bakıcılarının keskin gözleri üzerimdeydi.”

“Ben öyle demek...”

“Her hareketimi kontrol altına alabilirsin, Jo. Ama sana yardım etmemi bekleme.”

“Ben bunu yapmak...” Nasıl bitireceğinden pek de emin görünmüyordu. Dilinde, bir kelime ordusunun toplandığını görebiliyordum, ama tek bir tanesi bile dudaklarından dışarı çıkmıyordu. Sonundaysa dudaklarını kapattı.

“Ne yapmak istemedin, Jo? Hangi kısmı istemedin?”
Ona yaklaşıp tıslamaya başladım. “Beni odama kilitlemeyi mi? Arkana yaslanıp, bana acı çektirmelerini mi izlemek istemedin? *Beni, okulun maskarası mı yapmak istemedin?*”

Yanakları kızarmıştı. “Anaokulu olayı için üzgünüm. Sadece, düşünemedim... ve kızgındım.”

Bir kakhaha patlattım. “Tamam, o halde sorun yok. Bunu öğrendiğim iyi oldu. Haberin olsun, gerçekten kızgıyım. Neden arkana yaslanıp, neler yapacağımı izlemiyorsun?”

Gözleri kocaman olmuştu. “Meda, yapamazsın. Sakın ap...” Sözüünü kendi kesmişti. Artık çok geçti.

“Aptalca bir şey yapma mı?” diye homurdandım.

“Meda, ben...”

“Karşımdan. Defol. Git. Jo.” Titriyordum. “Defol git, *hemen.*”

Jo’nun başlıca özellikleri olan zekâsı ve inatçılığı, aralarında kavgaya tutuşmuştu. Neyse ki zekâsı galip geldi ve topukları üzerinde arkasını sertçe dönerek, her zamanki masamıza doğru ilerlemeye başladı. Bir tepsi alıp, sıraya girmek için hamle yapmışım ki, Chi’nin sesi beni durdurdu.

“Biliyor musun, onu biraz rahat bırakabilirsin.”

“Ben mi?” dedim, sinirli bir şekilde. Hiç, *ama hiç de* modumda değildim.

“Evet, sen,” diye karşılık verdi, bu o kadar görülmedik bir şeydi ki yürümeyi bırakmışım. “Deneme süresini sonlandırdılar, bunu biliyor muydun? Mezun olamayacak.”

“Ne? Neden?”

“Tırmanma halatı. Olayı kavrayamadığını söylediler.”

Şok olmuştum, oturup, boş tepsisine bakmakta olan Jo’yu gördüm. Sonra gözlerimi çekmek zorunda kaldım.

“Bu çok kötü.”

Chi bir anda patladı. “‘Çok kötü?’ ‘Çok kötü?’ Tüm söyleyebileceğin bu mu?” Chi’nin yüzündeki ifade geri kaçmama neden olmuştu. Onu, bir keresinde neredeyse *yyıyordum* ve bana hiç böyle bakmamıştı. Bekliyordu, ama ne diyeceğimi bilmiyordum. “Benim ne yapmamı bekliyorsun? Gidip sarılayım mı? Küs olmasak bile, bu benim bir kolumu kaybetmeme neden olur.”

“Ah, bilmem,” dedi Chi, daha önce yapabileceğini düşünmediğim, iğneleyici ve alaycı bir tavırla. “Belki ona karşı kibar olabilirsin?”

“Neden *ona*, *bana* karşı kibar olmasını söylemiyorsun?”

“Söylemedim mi sanıyorsun?” Ellerini saçlarına daldırdı ve öfkeli bir şekilde homurdanmaya başladı. “Siz ikiniz...” Kafasını iki yana salladı, sonra bir parmağıyla, kızgın bir şekilde omzumu dürttü. “Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bunların hepsini senin için yapıyor.” Bir adım geri çekildi, elini üzerimden çekmişti. “Hepsini,” diye mırıldandı ve bir cevap beklemeden, arkasını dönüp gitti.

Harika, artık Chi bile benim karşımdaydı. Zaten ne bekliyordum ki, tabii ki de Jo’nun yanında olacaktı. İştahım kaçmıştı, tepsiyi geri fırlattım ve odama doğru gitmeye başladım. Sayelerinde bir öğün daha kaçırmıştım. Odanın kapısını çarparak açtım ve duvara çarpıp, çok tatmin edici bir ses çıkardı.

Odama girdiğimde tökezleyerek olduğum yerde donakaldım. Masamda büyük bir paket Cheetos ve portakallı gazoz duruyordu. Daha yeni konulmuşlardı çünkü hâlâ soğuk olan gazozun dışından damlalar süzülüyordu. Odaya göz gezdirdim ama kimse yoktu. Yavaşça birkaç adım ilerledim ve şişenin üzerine yapıştırılmış notu aldım.

Yedinci besin grubu şerefine.

Yedinci mi? Ah, anlamıştım. Neon turuncu rengi grup. Hahaha.

Şişeye dokunup parmaklarımı aşağıya indirmeye başladım, klimasız odamda, şişenin soğukluğunu hissetmek çok hoşuma gitmişti, ardından Cheetos paketini yırttım. Zehirli, turuncu Cheetos'u, sanki eski en yakın arkadaşlarımın kemikleriymişçesine, ağzımda kıtır kıtır eziyordum, bir gülümseme yavaşça suratıma yayılmıştı.

O gece, Armand kapının kilidini açtığında, onu bekliyordum.

BÖLÜM-16

Her gün, geceyi beklemekle geçiyordu. Genelde akşam yemeğinden sonra uyumaya çalışıyordum, ama bugün uğraşmamıştım.

Salı günüydü, Armand'ın ilk gelişinin ardından bir hafta geçmişti, bugün ise geç kalmıştı. Saatin, gece yarısını yavaşça geçişini izliyordum, aynı akşam yemeğinden sonra oturup gece yarısına ulaşana kadar izlemem gibi, içimdeki öfkeyi zor tutuyordum. Öfkem Armand'a değildi. Diğer herkeseydi. Öğrencilerin alayları daha da kötü bir hal almıştı, Isaiah ve kankaları da başı çekiyordu. Jo özür dilemeye çalışıyor, ama ben izin vermiyordum; her gece kapımı kilitlemeyi sürdürdükçe veremezdim de. Chi ve ben hâlâ konuşuyorduk, ama genelde okulda olmuyordu. Zee ve birkaç başka son sınıf öğrencisiyle beraber, Haçlıları gitmek zorunda olduğu zaman yakınlardaki Beaconları korumakla görevlendirilmişlerdi. Bir okuldaydı, bir değildi, okulda olduğunda da, Jo ile beraberdi.

Daha önce, Chi ile olan ilişkim sayesinde, kısmen bir yasak bölge gibiydim. Şimdiyse, onlarla aramın açık olduğu son derece barizdi ve artık bütün kılıçlar çekilmişti. En iyilerin bile inanmayacağı dedikodular, artık dışlandığım için, bir anda makul gözükmeye başlamıştı. Eskiden, öğrencilerin beni dışlamasına, Jo ile beraber gülüp geçerdim. Tek başına, o kadar da eğlenceli olmuyordu.

Ama en azından Armand vardı. Bir düdüklü tencere

haline gelen öfkemin, emniyet vanasıydı. Burada olmadığı her an, öfkem de artıyordu. Eğer yakında burada olmazsa, patlayacaktım.

Sonunda koridorda hafif bir gıcırtı duydum. Çok kısık bir sesti, benden daha dikkatsiz dinleyen biri asla duyamazdı. Ama bu, bütün gün boyunca beklediğim sesti. Armand anahtarı sokup, kilidi çevirip, kapıyı açtığı anda ben çoktan kapının önündeydim.

Derimin altında dolaşan fırtına bulutlarını görmüş, havada cızırdayan, elektrik dolu öfkemi hissetmişti. Tek bakışta, ne hissettiğimi anlamıştı; tek bakışta, ne anladığını anlamıştım.

Öfke dolu ifademi fark etti, ama bir şey söylemedi. Onun yerine, elimi tutmak için elini uzattı ve bana gerçekten istediğim şeyi teklif etti: kaçmayı.

Elini tuttum.

Çatıya tırmandık, bir bacağını, binanın yan tarafına atmadan önce hiç tereddüt etmemişti. Gözleri kıvılcımlar saçıyordu, bu sefer, ilk kez, onu durmamıştım, yanında durmuş, onu takip ediyordum.

Karanlıkta sessizce yürüyüp, gölgeden gölgeye atlayıp, yerdeki su birikintilerini olabildiğince yumuşak bir şekilde geçip, zifiri karanlıkta gözden kaybolduk. Ahenkli bir şekilde kayarak, okul bahçesine indik. Her yerde nöbetçiler vardı, ama içeriye değil, dışarıya odaklanmışlardı. Bir ağaç yoluna girdik, ağaçtan ağaca, dağın yan tarafından ilerliyorduk. İsyanın pervasız ve vahşi sıcaklığı, damarlarımda geziniyordu. Ama hâlâ soğuk bir taraf vardı, zihnimde canlı bir ses duyuluyordu.

Ona güvenemezsin.

Ama kimseye güvenemezsiniz. Eğer Armand bana ihanet ederse, en azından karşı koyabilirdim; o düşmandı. Isaiah'yı öldüremezdim, Jo'yu da öldürmezdim. Bütün

okulla savaşamazdım. Ama gerekirse, Armand'ın canını en az benimkini yaktığı kadar yakabilirdim.

Daha bile fazla yakabilirdim.

Bunda bir özgürlük hissi vardı - birisinden hiçbir şey beklememek ve hiçbir şey için borçlu olmamak. Birlikte harcadığımız zaman, geçiciydi. Hayır, çalınmıştı. İkimiz de bunun nasıl sona ereceğini biliyorduk. Ah, beni kendisi gibi yapabileceğini düşünerek, başka bir şey tasarlamış olabilirdi. O, bir inkubustu - duyguları manipüle etmek, onun mesleğiydi. Zamanı geldiğinde, ona kıyamayacağımı düşünüyordu.

Bir parça haklıydı da.

Savaşırken birbirimizle karşı karşıya gelecektik, o gün geldiğinde de, karşı tarafı kanlı parçalara ayırmak için elimizden geleni yapacaktık. Bunu hiç de pişmanlık duymadan yapacaktık.

Ne olduğumuzu biliyorduk.

İlişkimizin boktan bir son kullanma tarihi olması, devam ederken tadını çıkaramayacağım anlamına gelmiyordu. Haçlıların aksine, bir şeye, daha fazla bir şey talep etmeden, olduğu gibi değer verebilirdim. Bu yetersizlik, saatlerimizi daha da değerli kılıyordu.

Kafamı ona çevirdim. Kocaman bir ladin ağacının arkasına çömeldik, saatine bakıyor, nöbet değişimindeki bir sonraki boşluğu bekliyordu. Meşguldü. Etkilenmişim.

Sanki bunu hissetmişçesine, gözlerini bana çevirdi. Aramızda sadece birkaç santim vardı ve bu santimetrelerin ne kadar kısa olduğunun fazlasıyla farkındaydım. Başka bir isyan dalgasıyla daha karşı karşıyaydım, gözlerim, dudaklarına kayıyordu.

Gözlerini tekrar saatine dikti. "Şimdi," dedi ve tekrar yola koyulduk, bir geyik gibi, usulca hareket ediyorduk. Özgürlüğe giden yolumuzda bunu birçok kez daha tekrar-

ladık. Sonunda, son aşamaya gelmiştik. Önümüzde açık bir orman ve özgürlük uzanıyordu. Çömeldik, koşmaya hazırlanan kaslarımız kaskatıydı. Saatine baktı, benim de görebilmem için bana doğru çevirdi.

10... 9... 8...

“Bekle,” dedi Armand aniden ve elini cebine götürdü. Tilsımı çıkardı ve şaşırtıcı bir şekilde, kafamdan geçirdi. Parmaklarının boynumdaki gezintisi karşısında ürpermiştim. “Her ihtimale karşı.”

Elimi tuttu. İzin verdim.

...2 ...1.

Geceye doğru koşmaya başladık.

Son nöbetçiyi de atlattığımızda, hiç durmadan koştuk. Kilometrelerce. Sabah olmadan, gitmiş olduğumu kimse anlamadan, Jo beni hücremden çıkarmak için gelmeden dönmüş olacaktım, ama şimdilik özgürdüm. Toprağa ayaklarımla vuruyor, daha şiddetli ve yukarıdan tekmeler atarak, öfkemi kusuyordum. Dalları, kütükleri hedef alıyor, sert adım ve tekmelerimle onları paramparça ediyordum. Armand yanımdaydı ve vahşi öfkemden büyük bir keyif alıyordu. Tekmeler atıyor, önümüze çıkan şeyleri parçalıyor, gülüyor ve koşuyorduk. Dehşet saçan iki varlık, karanlıktaki yıkıcı güçler, deşarj oluyorlardı.

Ama bu çılgınca yıkım, yeterli değildi. Asla olamazdı, çünkü arzuladığım şey değildi. Bu yıkım beni sakinleştirmiyordu, ellerimde çatlayan ağaç parçaları, bana sadece, gerçekte ne istediğimi hatırlatıyordu. Armand’la göz göze geldik. “Nerede o?”

Suratına yavaşça yayılan sinsi gülümseme, başka bir açıklamaya ihtiyacı olmadığını açıkça gösteriyordu, sağa döndü ve onu takip etmeye başladım. Kilometrelerce koştuk, etrafımızda hiçbir yerleşim yeri olmasa da, yerin yediği tekmelerimizin yerini bir orman kedisinin sessiz koşusu

aldığı için, yaklaştığımızı biliyordum. Yavaşladı ve ben yanına gelene kadar bekledi. “Arkadaşımızla... Etrafta keşif yaparken karşılaştım.”

Karanlığa dikkatle bakıyordum, ama hâlâ ağaçlarla kaplı dağların içindeydik, etrafımızda insan varlığına dair en ufak bir belirti yoktu. “Benim tipim olduğundan nasıl eminsin?”

Dişleri, loş ormanda parıldamıştı. “Güven bana. Göreceksin.”

Kısa süre sonra, bir binanın ana hatları ağaç gövdelelerinin koyu çizgileri karşısında belirginleşmeye başlamıştı. Küçüktü, evden çok bir barakayı andırıyordu ve yeteneksiz bir adamın, kendi başına yaptığı bir şeye benziyordu. Daha çok bir gecekonduya ya da yasadışı bir av kulübesine benziyordu. Armand, ilk önce benim girmem için başını nazik bir şekilde eğerken, yüzünde sinsi bir gülümseme belirmişti. En yakındaki - ve muhtemelen tek bir adet olan - pencereye doğru hızlıca ilerledim, başka bir binadan alındığı belliydi.

Haklıydım; bu bir av kulübesiydi, ganimetlerini de duvara monte etmişti. Ama avları dört ayaklı değildi.

“Ah, Armand,” dedim, nefes nefese. “Bu, *mükemmel* bir adam.” Uyku tulumuna sarılı bir halde uyuyan figürü camın üzerinden ellerimle okşuyor, tırnaklarımla tiz bir ses çıkartıyordum.

Armand’ın gözleri parıldamıştı. Onu seveceğini biliyordum.

Onu onaylarcasına mırladım ve kafamı tekrar, huzur içinde uyuyan adama çevirdim. *Tık, tık, tık*, diye, hafifçe vurduğum pencereye, Armand’ın bir hafta önce, benimkine vurduğu gibi değildi. *Tık, tık, tık*.

Adam, sersem bir şekilde gözlerini açtı ve pencerede durmakta olan suratımı gördü. Korkmamıştı, ama bu kor-

kunç, küçük kulübesinde beliren küçük kız, onda merak hissi uyandırmıştı. Gülümsedim, o da geri gülümsedi.

“Gel de oynayalım,” dedim, sesim, derin bir nefes gibi çıkmıştı. Beni duyabildiğinden emin değildim, ama dediğime itaat etti, görünürde korunmasız olan bir peynir parçasına koşan farenin şevkiyle, kapıya doğru hızlıca ilerlemeye başladı. Yürürken tökezledi, ama hiç beklemeden ışığı açtı. Ganimetlerini görmemi istemiyordu. Henüz değil. Ben hâlâ kaçabilir bir konumdayken istemiyordu.

Küçük, kemirgen adamım kapıyı açtı, artık onu göremiyordum ama gelmekte olduğunu biliyordum.

Köşeyi döndü ve beni görünce duraksadı. Sadece bir saniyeliğine, çürümüş beyninde küçük bir şüphe belirdi: “*Bir peynir bulmak için ne kadar da garip bir yer...*” Gözleri bir o yana, bir bu yana kayıyordu, ama birçok gölgenin içerisinde kalmış olan Armand’ın gölgesini göremiyordu.

Şüpheleniyordu, tabii ki şüpheleniyordu, tuzağa düşmek üzereydi. Ama direnemiyordu. Asla direnemezlerdi.

“Hadi,” diye çağırdım, ama gerek yoktu. Çoktan hareket etmeye başlamıştı, doğru olan kararını görmezden gelmişti, daha yavaş bir şekilde yürüyordu. “Gel de oynayalım,” diye mırıldandım, yumuşak ve tekdüze bir ritimle. Bu kelimeler, bana Armand’ın söylediği kelimelerdi.

Ama ardından olanların, söyledikleriyle hiçbir ilgisi yoktu.

Çat.

Cıyıklama.

Eksik olan erdemlerimden, en önemlilerinden birisi de sabırdı - ta ki şimdiye kadar. Ama Armand... beni ürpertiyordu. Kurbanımızla oyunlar oynuyor, benim çoktan gerçekleştirmiş olacağım sonu, gittikçe uzatıyordu. Ama bizi sona doğru gittikçe yaklaşıtıyordu, tatmin hissi bir bıçağın

sivri ucu gibi hissediliyordu, ta ki ben, şimdi, şimdi olmalı diyene kadar. Ardından son saniyede geri çekiliyor, *beni* de geri çekerek, açlık yüzünden titrer bir halde bırakıyordu. Titriyor, sallanıyordum.

Sonra bunu bir kez daha yapıyordu.

Doyuma ulaşmamızı tekrar tekrar erteliyor, aldığımız hazzı uzatıyordu, ama isteğimizi o kadar çok arttırmıştı ki artık dayanamıyordum, neredeyse duvarlara tırmanmak üzereydim.

Ama o da istiyordu. Benim gibi fena bir şekilde istiyordu. Her hareketi vahşice bir kontrol altındaydı, büyük bir dikkatle kontrol ettiği yabaniliği ile titreşiyordu. Gözleri bu yabanilik ile alev alev yanıyordu, ama orada korkunç, sonsuz bir sabır da görüyordum ve bu yabaniliğinden çok daha korkunçtu.

En azından bana göre öyleydi. Büyük ihtimalle küçük sıçanımız bana katılmazdı. *Katılamazdı*, çünkü nihayetinde son gelmişti, tabii ki gelmişti.

Hem. De. Muhteşemdi.

İçimi tekrar bir ürperti, *titreme* kaplamış, kısa bir anlığına dengemi kaybetmiştim. Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi, gözleri alev alevdi.

O ifade oradaydı, yine görmüştüm. O korkunç sabır. Hızlı bir göz kırpsının ardından ise kaybolmuştu.

Vücudum yeniden titredi ve gözlerimi kırıştırdım. Şimdi sırası değildi.

Ruh sarhoşluğu ile dağ gölüne doğru hızlıca koşuyorduk, sersemlemiş, neredeyse kendimizi kaybetmiş bir haldeydik. Uçuyorduk. Hiç tereddüt etmeden svetsörtümü parçaladım, üzerimde sutyenim ve iç çamaşırlarımla su birikintisine daldım. Armand da üzerinde boxerı kalana kadar soyundu ve ardından göle hızlıca girerken çıkardığı şap sesi duyuldu.

“Bana yetişemezsin!” diye bağırdım ve gölün öteki tarafındaki, oldukça çürümüş bir halde bulunan iskeleyi gösterdim. Sırıttı, suratıma doğru büyük bir su dalgası sıçrattı ve yüzmeye başladı. “Hileci!” diye bağırdım ve arkasından yüzmeye başladım. Elimizle suya vuruyor ve bir yandan birbirimize kısa bakışlar atarak elimizden geldiğince hızlı bir şekilde yüzüyorduk. İlk hamlesini yaptığında, benden çok uzaklaşamamıştı, onu geçtim ve iskeleye ulaştığımda onu yetişmesi için beklerken sıkılmış bir şekilde ısıklık çalacak bile zamanım oldu. Oldukça soluksuz bir ısıktı, ama yanımda nefes nefese duruyorken yüzünü ekşitmesine neden olacak kadar da iyi bir ısıktı. Sırıttım ve ona doğru fırladım, ellerimi omuzlarına koydum ve onu suya batırmaya başladım. Elleriyle beni sardıktan sonra çıplak karnımdan aşağıya doğru kaydı ve beni de kendisiyle birlikte çekmeye başladı. Güreşiyor, birbirimizi batırıp dalıyor, ellerimiz tenlerimizde kayıyordu, suyun altında birbirimize dolanmıştık. Bu dövüş oyunumuzda bir vahşilik, bir şiddet, kahkahalarımızda ise bir keskinlik vardı.

Sonunda, ruh sarhoşluğunun içimizde yarattığı enerji azalmış ve ay ışığı altındaki karanlık göldeki dansımıza ara vermiştik. Kıyıda, çam ağaçlarının sivri, karanlık silüetleri görünüyordu, sanki sivri dişler, yıldızlarla kaplı gökyüzünü parçalamaya çalışıyor gibiydi. İlk hamleyi yapan ben oldum ve sırtüstü bir şekilde, taşlı kıyıya doğru yüzmeye başladım, beni takip eden Armand’ın suda çıkardığı ritmik sesleri duyabiliyordum. Acele etmeden, uzun ve ağır su darbeleriyle, su çok sığ bir hal alana kadar yüzdük. Kendimi kumsala bıraktım. Armand sudan çıkarken, küçük damlalar vücudundan aşağıya süzülüyordu.

Gerçek olmadığını biliyordum. Bu onun vücudu değildi. İblislere özgü bir hileydi.

Ama yine de etkileniyordum.

Başka bir yere bakmak için kendimi zorladım. Bir de nefes almak için.

Kendini yanıma hızlıca bıraktı ve bir an olsun hiç konuşmadık.

Annemle sekse dair yaptığım birkaç konuşmayı hatırlıyordum (Ah, Tanrı'm, ne kadar da garipti). Tam da, o... ölmeden önceydi. Mağazada sırada beklerken beni bir çocuğa bakarken yakalamıştı. Otobana çıkana kadar hiçbir şey dememişti - muhtemelen arabadan atlamamam içindi, akıllı kadın. Gergin bir şekilde, sağlam seçimler yapmak üzerine boş bir konuşma yapmakla başlamış, ardından da daha önce provasını yapmış gibi sekste korunmaya dair şeylerden bahsetmişti. İnternet geçmişine baksaydım muhtemelen 'kızım! o konuşmayı nasıl yaparım' gibi bir şey bulurdum. Sonunda konuşmasını bitirmeye başlamıştı, duygusuz tavrım karşısında muhtemelen bana pek de ulaşamadığını hissetmişti. Tekrar konuşmaya başladığında, ses tonu farklı bir hal almıştı. Daha keskindi.

"Sakin... Kendini güvenmediğin birine teslim etme, Meda," diye başlamıştı sonunda.

"Kendini teslim etmek" tabirinin kafamda münasebetsiz şeyler canlandırdığından çok emindim. Muhtemelen bir yandan da on dört yaşındayken mükemmel bir şekilde yapabildiğim, kendini beğenmiş göz devirmesini de yapmıştım.

Benim şımarıklığımı görmezden gelmiş ve konuşmaya devam etmişti. "Biriyle yattığında, farkında ol ya da olma, iste ya da isteme, onlara kırabilecekleri, kendinden bir parça vermiş olursun."

Dilimin ucuna bir saçma yorum daha gelmişti, ama ses tonunda beni engelleyen bir şey vardı. Karanlık ve üzgün bir şey. Çenemi kapayıp kafa sallamama neden olacak bir şey. Kafasını bana doğru çevirmişti. "Farklı olduğunu

düşünebilirsin, ama değilsin.” Gözleri uzaklara dalmıştı. “Güven bana.”

Luke’u tanıyordum ve annemin kalbini asla kırmayacağından emindim, yani gözlerindeki ifade babamdan kaynaklanıyordu. Söylediği sözler, zorlanan birinin sözleri değildi. Bir karar vermiş birisinden çıkan sözlerdi. Kötü bir karar.

Bir yandan da annemi omuzlarından tutup, “Gerçekten mi Anne? *Gerçekten mi?* Bir iblisle yatmanın kötü bir fikir olduğunu, zor yoldan öğrenmiş olmalısın,” demek istiyordum. Öte yandan da, Armand’ın yanımda oturan ve neredeyse çıırılçıplak olan muhteşemliği, bunun nasıl olduğunu anlamamı sağlıyordu.

Ama ben, o kız olmayacaktım. Annemin ayak izlerini takip etmeyecektim.

İslanmış kaslarına baktım ve yutkundum.

Gerçekten mi?

“Bu yasadışı, biliyorsun,” diye mırıldandı. “Çalmak.”

Boğazımı temizledim. “Çalmak mı?”

“Kalbimi. Seni tutuklatabilirim.”

Kahkaha attım. “Böyle önemsiz bir şey yüzünden mi? En fazla kabahatler kanunundan yargılanırım.”

“Off!”

“Tamam, pekâlâ inkubus, sahte tavırlarını al ve gir buradan.”

“*Sahte tavırlar mı?* Bu en iyi cümlelerimden biriydi!”

“En sahtesiydi. Romantizmin sahteliğiyle doluydu.”

Kıkırdadı ve geriye doğru yaslandı. “Ah, pekâlâ, neon turuncusu yiyecekleri ne kadar sevdiğini biliyorum.”

Güldüm ve ardından göz göze geldik. Şakalar gerilimi azaltmak yerine, daha da arttırıyor gibiydi ve ben de yine bu gerilimin içindeydim. Pis ve gülünç kirpiklerinin ardın-

daki pis gözlerden oluşan pis çocuklar. Bir kızı oyuna getirirler, sinekkapan bitkisi gibi. Hayır, gözkapan bitkisi gibi.

Karşı... Koyamıyorum... Ona... Yaklaşmalıyım...

“*Sakin... Kendini* güvenmediğin birine teslim etme, Meda.” Ah, annemin bu sözü suratıma soğuk bir su gibi çarparak beni tam zamanında kurtarmıştı. Ne zaman eğlenecek olsam, pat diye belirirlerdi zaten. Ama buna minnet-tardım. Kendimi geri çekmeyi başardım. Ve nefes almayı da.

“Ne?” diye sordu Armand, o tuzaklı gözlerini kırparak. Gözleri beni tekrar yakalamadan önce kafamı çevirdim.

“Bir şey yok.” Elimi havada salladım. “Sadece... hayaletler.”

“Nerede?” Doğruldu ve etrafa bakmaya başladı.

“Hayaletleri görebiliyor musun?”

“Tabii ki.”

“Tabii, fark etmemem çok aptalca.”

Güldü. “İşimiz, hainleri öldüklerinde cezalandırmak. Onları göremesek biraz zor olurdu.”

“Peki anıları? Anılarını da görebiliyor musun?” Çok fazla şey söylüyor gibi hissediyordum, ama içimdeki merak beni buna zorluyordu.

“Başka türlü nasıl onları incitebileceğimiz yerlere vurmasını bilebiliriz ki?”

Bir açıklama bekliyordum.

“Cehennem oyun oynama yeri değil. “Arkasına yaslanarak gevşedi, tuzak kuran gözleri hâlâ oradaydı.

“Ya da sürekli oyun oynama yeri değil”. Ses tonunda bir gülümseme vardı, ama görmek için kafamı çevirmedi. Çok riskliydi. “Fiziksel işkence amatör işidir. Tembeller yapar.” Aksanı gittikçe belirginleşiyordu. “Gerçek işkence vücuda yapılan değil, ruha yapılandır. Cehennemde, iblisler

bir insanın anılarına girebilir ve zayıflıklarını bulup, onlara karşı kullanabilirler.”

Ses tonu karşısında ürpermiştim, ama korkudan değildi. Bu asla olmazdı. Uzun bir süre bir şey demedim, bu bilinmezliği anlamaya çalışıyordum.

Ama yardımcı olmuyordu. “Gelebilir, bir parçası olabilirsin...” uzun parmaklarını havada salladı, “bütün bunların yerine. Bugünün çok kötü geçtiğinin farkındayım, neden yarın daha fazlası için gelmiyorsun?”

Neden, neden, neden. Yanıtlamam için bana bakıyordu, ben de gökyüzüne. İkimiz de hayal kırıklığına uğramıştık.

Armand bir dirseğinden destek alarak yan dönmüş, bana yaklaşmıştı. Yakındı, çok yakın. Göğsündeki su damlalarını sayabilirdim, sayıyordum da. “Peki, dövüşürken karşı gelmeye hakkınız yok mu? Yani, iyi biri olmak istiyorsanız bile, ki biri bunu neden ister, anlayamıyorum.” Kalın kirpiklerinin ardından, bana muzip bir bakış atmıştı. Dilimi çıkardım. “İyi olmak için ezik biri olmana gerek yok. İyi insanların bile kendilerini savunmaya hakkı vardır,” dedi.

“Bunu biliyorum.”

“O zaman ne diye kendini savunmuyorsun?”

Jo’nun nutuk çeken sesini taklit ettim. “Haçlılar, değiştiğime dair kanıt istiyor. Bütün bunlar bir test.” Ses tonum tehditkâr bir hal almıştı. “Geçmek zorundayım.”

Armand’ın gözlerinde loş bir ışık belirmişti. “Çok sahte.”

“Sahte mi?”

“İntikam alamazsın diye bir şey yok, sadece *yakalanmaman* gerek.” Gözlerinde günahkâr bir parıltı vardı, bastırıldığı gülümsemesinin ardındaki bir ışık huzmesi gibiydi. Elini cebine attı ve oda anahtarını çıkardı. “Hem bir şey

yapmış da olamazsın - bütün gece kilit altındasın.”

Kafamda patlayan ampul, neredeyse bütün beynimi ateşe vermişti. Çok basitti, her şey ortadaydı. Bu, benim aklıma gelmediği için utanmıştım.

Ama neden gelmediğini biliyordum. Çünkü uslu olmaya çalışıyordum. Bu benim için yeni bir şeydi, ama intikam planlarının bunun bir parçası olmadığından da oldukça emindim.

Ama çok, hem de çok fazla hak ediyorlardı.

Bir tarafım bunun bir hata olduğunu fısıldıyordu, annemin anılarının yaşadığı, iyi arıların kovanına ev sahipliği yapan kısmımdı. Ama bu kısım her geçen gün küçülüyor, adaletsizliğin büyük ısırlıkları yüzünden aşınıyordu. Öfkemin harareti ile ısınan, çok sıcak bir denizin üzerinde yüzen bir buzul parçasıydı.

Annemin anısı son hamlesini yaptı. *Onları nefret ile kazanamazsın.*

Muhtemelen doğruydı.

İyi olmak için ezik biri olmana gerek yok. Bu sefer konuşan Armand'ın sesiydi.

Bu da mantıklıydı.

Yol ayrımındaydım. Bir tanesi, her şeyin yoluna girdiği bir tepeye çıkan, yavaş, acı dolu ve zahmetli bir yoldu. Diğeri ise kolay ve eğlenceliydi, yokuş aşağı ve karanlık. Armand elimi tutmuştu.

Bu yolda yalnız değildim.

Suratında dans eden sırtışa benim suratımdaki de eşlik etmeye başlamıştı.

Armand ve beni, yoğun bir gece bekliyordu.

BÖLÜM-17

Ertesi sabah kahvaltıya gelen ilk kişi bendim; kukla ustasının, sahnesini kurması için zamana ihtiyacı vardı. Tabağımı da sahnemi destekleyici şeylerle doldurmuştum: çırpılmış yumurta beyazı (sanırım sarısı yağ olduğu için yasaktı) ve kızarmış ekmek. Armand bana abur cubur getiriyordu, ama masum Meda'nın rolünü düzgün oynaması gerekiyordu.

Yerimi dikkatlice seçtim - şov dünyasında buna sahne önü deriz - kapıya en uzak olan ama içeri girdiklerinde de net bir şekilde görmemi sağlayacak bir yerdi.

Şov vakti yaklaştıkça, seyirciler de yerlerini almaya başlamıştı. Müdür ve Kuzeyliler girmişti, ama Çavuş yoktu. Bu sabahki performansım için localarının tamamen boş olmasını ummuştum ama bir önemi yoktu. Dedikleri gibi, gösteri devam etmeli.

Veeeeeeee... Sahne!

Ön grup için perdeler ardına kadar açıldı, sanki öfkeyle çırpılmış yemekhane kapıları gibilerdi. İğrenç Yedili büyük bir gürültüyle içeri girdi, favori adamım Isaiah ise en öndeydi. Bütün yemekhane, göz alıcı çıkışları karşısında şaşkına dönmüştü; ağızları şaşkınlıkla açık kalmıştı, tepkileri herhangi bir yönetmenin soğuk, cansız kalbini yeniden ısıtabilirdi.

İçlerinden her birisinin yüzünün yarısına, anlamsız bir canavara benzer bir şey çizilmişti. Dudaklarının etrafında kocaman dişler vardı. Kalemle çizilmiş kocaman kaşları, çatılmış bir hal almıştı. Ciltleri, kırmızı, bir sürü leke ile

doluydu, sanki yanmış ve eğri büğrü olmuş gibilerdi. Sonuç ise Batman'deki İki Yüz karakterini andırıyordu. Yine de oldukça iyi görünüyorlardı, hem de temizlemek için ovalarken her yere bulaştırdıkları açıkça belli olmasına rağmen. Kostüm tasarımcıları çok yetenekli olmalıydı.

Bütün dünyaya Isaiah ve arkadaşlarının yalancı, ikiyüzlü olduklarını göstermek istiyordum. Benim gibi olduklarını, çürümüş bir tarafları olduğunu, sadece bunu benden biraz daha iyi bir şekilde saklayabildiklerini göstermek istiyordum. Ama artık saklayamazlardı. Umarım üzerlerindeki sembolizm yeterince etkiliydi.

Ama büzüşmüş dudaklar da çizmiştim - bir öpücük - tam da boğazlarının ortasına. Bu bir tehditti, böylece onlara ne zaman istersem ulaşabileceğimi biliyorlardı.

Ve son olarak, Armand kaşlarını tıraşlamış ve ayakka-bılarına içecek tozu doldurmuştu, terlediklerinde ayakları mor bir renge bürünecekti. Burada bir sembolizm yoktu, sadece eğlenceli olur diye düşünmüştük.

Şaşkınlık içerisinde, uzun bir sessizlik oldu. Ardından da hafif bir gülme sesi.

Bütün yemekhane kahkahaya boğulmuştu.

Tam bir komediydi.

Isaiah'nın öfkeli kaşları beni hedef almıştı. "SEN!" diye bağırды. Sahte masum rolüme bakmak için bütün yemekhane kafasını bana çevirmişti. Kurbanlarım benim önümde durmak için yemekhanede yürümeye başlamıştı - uzun, hem de çok uzun yemekhanenin tamamını yürüyorlardı, böylece seyirci onları iyice görebilirdi.

Sanki biri planlamış gibiydi. Haha. Dans kuklaları.

"Bunu sen yaptın."

Suçsuz, masum gözlerimi kırptım. "Kim, ben mi?"

Muhtemelen çok iyi bir aktris değildim. Isaiah bir hamle yapmaya hazırlanırken, Omar bir elini Isaiah'nın

göğsüne götürerek onu geri çekti. “Şimdi değil,” diye fısıldadı.

“Seni öldüreceğim!” diye bağırdı Isaiah.

Gözlerimi kısıtım. “İstediğin zaman deneyebilirsin.” Bir kedi gibi mırıldamıştım. Sesimi yavaşça alçaltarak, en hassas yerinde, boğazının tam ortasında duran öpücüğe bir bakış attım. Sanat eserimi taşıyan âdemelması alçalıp yükseliyordu, yüzünün boyasız tarafı da neredeyse diğerine uyum sağlayacak kadar kızarmıştı. Tekrar bana doğru gelmeye başladı.

“Bay Hooper,” dedi Müdür, yemekhanenin öbür ucundaki masasından. Ah, seyirci katılımı! Müdür, misafir Kuzeylilerle paylaştığı masayı hızlıca itti ve mendilini masaya çarptı. Koridorda geniş adımlarla yürümeye başladı.

Bu, Isaiah’nın öfkesinden biraz kurtulmasına neden olmuştu, kendine çeki düzen vermişti. “Bu bir hataydı, ucube.” Kafasını Müdür’e çevirdi ve yavaşça küçük, saygılı bir askere dönüştü. “Özür dilerim, efendim,” dedi, düzgün bir şekilde. “Ama ne yaptığına bir bakın.”

Müdürün dudakları kıvrıldı ancak ustaca toparladı. Böyle yetenekli olduğunu kim bilebilirdi ki? *Tüm dünya bir sahne ve hepimiz sahnedeki oyuncularız.* “Bunu size Bayan Porter mı yaptı?” Soruyu Isaiah’ya yöneltmişti ama yanıt için bana bakıyordu.

Şok olmuş bir şekilde, kafamı iki yana salladım.

Ah, ne harikulade bir oyuncuydum! Çok inandırıcı ve alımlı. Bütün ilgiyi üzerime çekmiştim.

Isaiah dudaklarını birbirine bastırıyordu. “Tabii ki de o yaptı!”

Müdür’ün ses tonu sertleşmişti. “Tabii ki mi, Bay Hooper? Peki nasıl bir kanıtınız var?”

Isaiah’nın, olayın gidişatını anlayamadığı belliydi. “Ama,” dedi, cılız bir sesle. Repliğini unutmuştu! “O bir

iblis. Benden nefret ediyor. Daha geçen hafta bana saldırdı.” Gerçekleri Müdür sanki salakça bir ses tonuyla listelemişti - bu bir hataydı. Bunları Müdür’e ben de söyleyebilirdim. Ama tabii ki de söylemezdim. “Ben korunmasız bir haldeyken gece odama geldi! Herkesin odasına girebilir. Eğer isterse hepimizi uykusunda öldürür.”

Bir anda, sahnenin altındaki orkestra, Kötü Cadı müziğini çalmaya başlamıştı. Kafamı kaldırıncı, bu erken saatte bile şık takım elbisesi içinde koridorda bize doğru gelen Graff’i gördüm. Pek yaratıcı olmayan kostüm tasarımcısı, belli ki çok meşguldü. Güzel kıyafetler zaman alırdı.

“Çocuk haklı, Gordon. Etrafta fazlasıyla özgürce dolaşıyor.”

“Üzgünüm, Arthur, ama haklı değil,” dedi Müdür, sakin bir tavırla.

“Bu okulda tam olarak gözlem altında olmayan ve serbestçe dolaşan bir yarı iblis var,” dedi Graff, sakin ve duygusuz bir şekilde. “Endişeli olduğun için çocuğu suçlamazsın.”

“Ortaya asılsız iddialar attığın sürece suçlayabilirim.”

Isaiah’nın gözlerinde bir umut yeşermişti. “Asılsız değil.”

“Asılsız olmadıklarına dair kanıtın var mı?” diye sordu Müdür.

Graff sakince araya girdi. “Senin asılsız olduklarına dair kanıtın var mı?”

“Aslında evet.” Müdür, eğri büğrü parmaklarıyla karnına dokunarak aradığı kişiyi bulana kadar yemekhaneyi gözleriyle gezdi. “Bayan Beauregard?” Hepimiz kafamızı Jo’nun oturduğu yere çevirdik. “Buraya gelin.”

“Emredersiniz,” dedi Jo ve kabaca ayakları üzerine sıçrayıp, bize doğru topallayarak yürümeye başladı. Yüzünde özenli, boş bir ifade vardı.

“Dün gece Bayan Melange’ı odasına kilitlediniz mi?”

Zaten nefesi kesilmiş seyircilerin nefesleri, bu ilgi çekici dedikodu karşısında bir kez daha kesilmişti. Müdür, Jo’nun yanıtını duymak için kafasını ona çevirmemişti, alacağı yanıttan emindi. Onun yerine, Graff’e bakıyordu ve benim yakından aşına olduğum ‘yanılan sensin’ diyen kaşlarını kaldırmıştı.

“Evét efendim,” dedi Jo.

“Sabah dışarı çıkması için kilidi açtın mı?”

“Evet efendim.”

“Bu zaman dilimi içerisinde dışarı çıkmasına izin verdin mi?”

“Hayır efendim.”

“Gece, anahtarını yanından ayırdığın bir zaman oldu mu?”

Jo, elini tişörtünün altından boğazına götürdü ve boğazına bir zincirle asılı duran anahtarı havaya kaldırdı. “Hayır.”

Neredeyse herkesin unuttuğu Isaiah, araya girdi, “Yalan söylüyor!”

Sabır tükenmiş Müdür, Isaiah’ya çenesini kapatmasını sağlayan bir bakış attı. Tekrar Graff’e döndü ve soğuk bir tavırla konuşmaya başladı, “Burası gençlerle dolu bir okul ve bu ilk eşek şakası değil,” bir kaşını kaldırdı, “sonuncusu da değil, diyebilirim. Zararsız şakalar yüzünden öğrencilere işkence etmem.” Sonra bütün öğrencilere, akıllarına değişik fikirler gelmesin diye sert bir bakış attı. “En azından yakalanmadıkları müddetçe.” Herkes güçlükle yutkunmuştu.

Tekrar Isaiah ve arkadaşlarına döndü. “Neden bir kısmınız revire gidip bunu çıkarabilecekleri bir şey yok mu diye bakmıyor?” Ardından sakın ifadesinin yerini çok daha sert bir ifade aldı. “Sonra ofisime gelin.” Soğuk bakışlarını odanın geri kalanına yöneltmişti. “Şimdi hepimiz kahvaltı-

larımızı bitireceğiz.” Bu emirin üzerine, unutulmuş tabaklar yeniden şingırdamaya başlamıştı. Müdür arkasını döndü ve koridorda, geldiğini yöne doğru ilerlemeye başladı. Graff hemen gitmemiş, bir süre daha kalmıştı. Bana bakıyordu, surat ifadesi soğuk ve duygusuzdu, sonra İsaiah’ya baktı. Ölübalık gözlerinden, hiçbir şey açığa çıkmıyordu. Sonra arkasını döndü ve o sert yürüyüşüyle koridorda ilerlemeye başladı.

İsaiah ise onların ardından sıvışmadan önce, zoraki bir tavırla, intikam vaat eden, şeytani bir bakış takındı.

Deneyebilirdi.

Ekibi de onunla aynı ifadeyi takınmıştı.

Eğilerek alkışları kabul ediyordum.

Ardından, gözlerim yanımda durmakta olan kişiye takıldı. Jo. Ama bana bakmıyordu. Gözleri, geri dönmekte olan Graff’in üzerindeydi. Endişeli görünüyordu.

Ona baktığımı hissetti ve bana döndü. “Meda,” diye mırıldandı ve kimsenin duyamayacağına emin olmak için etrafa hızlı bir bakış attı. “Sen mi yaptın?” Şüpheleniyordu. Tabii ki şüpheleniyordu. Beni tanıyordu.

Ama ben de seni tanıyordum, Jo.

Dudaklarım hafifçe kıvrılmıştı. “Verdiğim yanıtı inanamayacakken niye soruyorsun ki? İkimiz de bu gece beni kontrol edeceğini biliyoruz, ne diye uğraşıyorsun?”

Geri çekildi. “Tabii ki seni kontrol etmeyeceğim,” dedi, sert bir şekilde. Bana uzunca bir bakış attı ve uzaklaştı.

Artık etmeyeceğim, demek istemişti.

Dans edin, kuklalar!

Tahmin edilebileceği gibi, anaokulu şakalarının üzerine bir de tutsaklık durumuma dair şakalar eklenmişti. Duyulmuş olması üzücüydü, ama buna değdi. Fazladan

şakalara rağmen, geçen haftaki herhangi bir günden birazcık daha fazla alaya, katlanmak zorunda kalmıştım. Bunlar da boyalı suratlar ve tıraşlanmış kaşlarla rekabet edemezdi.

Şaşırtıcı bir şekilde, anaokulundaki dersler, en sevdiğim dersler olmuştu. Küçük çocukların çoğu, onlarla tıklılıp kalmış olmanın ya da geceleri kilitli olmanın komikliğini anlayamıyordu, anlayabilen az sayıdaki çocukların dikkati de kuyruk eklenmiş çizimler ve osuruk şakaları ile kolayca dağılıyordu - bu konulardaki yeteneğimi daha önce keşfedememiştım. Günün geri kalanından hoş bir ara oluyordu. Ama yine de gözlerimi saatten ayıramıyordum.

Akşam yemeğinde tıkınıp, saat altıda odama geri dönmüştüm. Uyumak için kendimi zorladım. Gözlerimin kapanması ve nefesimin yavaşlaması için kendimi zorladım. Noel Arifesindeki bir çocuk ya da şartlı tahliye öncesi son gecesi olan bir mahkûm gibiydim. Ama uyumam gerekiyordu, bu yüzden uyudum.

Jo beni kilitlerken uyuyordum.

Armand beni dışarı çıkarırken ise uyumuyordum.

Aynı Noel gibi, Armand hediyeler de getirmişti. Ama iyilere hediyeler veren, tatlı, şişman Noel Baba değildi; rezil eğlencelerden sorumlu, Anlamsızlığın Başrahibi, Misrule Lordu'ydı. Kısa ve coşkulu bir kutlamadan sonra, tekrar işe koyulmuştuk. Kıyafetlere kaşıntı tozu boca edilmiş, saç şampuanlarının içine tüy dökücü krem konulmuştu. Kaçaklar okulun her yerinde bir belirliyor, bir gözden kayboluyordu. Isaiah ve arkadaşlarıyla başlamıştık, en azından hâlâ uyuyabilecek kadar aptal olanlarıyla, ama işimiz çok erken bitmişti ve çemberi benle alay eden herkesi kapsayacak şekilde genişlettik, ardından da çok şiddetli ve yüksek sesle gülenlerle.

Gökyüzünün zifiri karanlığında gri lekeler belirmeye başlamıştı, hücreme geri dönmeliydim. Sessiz olmak çok zordu, eğlenceden sarhoş olmuşum. Armand, abartılı bir

şekilde sinsi adımlar atıyordu, parmak uçları üzerinde yürürken dizleri neredeyse göğsüne değiyordu. Hafifçe kıkırdayınca, sanki tavşan avına çıkmışız gibi bir ciddiyetle beni susturmuştu.

Anahtarı çevirdi ve özenle eğilerek kapıyı açtı. Ben de Lady Misrule rolüne bürünerek reverans yaptım. Kapıyı kapatacaktı, ama durdu. Kapıyı kapatmak yerine orada durmuş, elindeki kapı tokmağına bakıyordu. Kapı kapan-
diğında, gecemiz de bitiyordu.

İçimize attığımız kahkahaların sarhoşluğuyla, kapı çerçevesine doğru yaslandım, ellerim arkamdaydı. Gözlerini kapı tokmağından çekti, o çok güzel ve tuzaklarla dolu gözleri, benim üzerimdeydi. Aramızda bir adımdan daha az bir mesafe vardı. Gözlerimle onu yukarıdan aşağıya süzüyor, üzerinde güzelce oturmuş tişörtüne ve dudaklarının kıvrımlarına hayranlıkla bakıyordum. Dudakları da kendisi gibi yoğun ve karanlık bir tada mı sahipti, yoksa yasaklı ve zehirli, neon turuncusu gibi bir tada mı sahipti, merak ediyordum. Olmak isteyebileceğim her şeydi ve sahip olmak isteyebileceğim her şeye sahipti. Özgürdü, vicdanının insafsız yükleri altında zincire vurulmamıştı. Her ne kadar vicdanımı geride bir yerlerde bırakmış gibi görünüyor olsam da. Yürümeye yeni başlayan bir çocuk gibi, vicdan, taşınması zor ve odaklanmayı unuttuğunuz anda uzaklaşacağınız bir şeydi.

Gözlerim, onunkilere doğru yükselmiş ve ne düşündüğümü kesin olarak bildiğini ifade eden, nefesi kesilmiş bir heyecanla doluydu. O gittiğinde, bu tekrar olacak mıydı, merak ediyordum.

Dünyada muhtemelen bizi anlama şansı olan sadece bir düzine yaratık vardır, demişti bana, Colton'ın arka bahçesinde. Birini de boşa harcamak, çok üzücü olurdu.

Üzücü. Bunu düşünemiyordum bile. Ne zaman olacaksa olacaktı. Ama bu gece değil. Bu gece o, ben, sırlar,

bilinmezlikler ve kahkahalarla dolu hava vardı. Ateşle dolu gözler ve bu ateşin kokusunu taşıyan çocuklar vardı. Her şey sona erecekti, ama bu gece değil.

Yaşadığımız an gittikçe uzuyor, daha ateşli bir hal alıp yoğunlaşıyordu. Acı verecek şekilde yavaşça ve temkinli bir şekilde hareket ediyor ve kollarımın üzerindeki ellerini yukarı götürüyordu. Tüylerim diken diken olmuş ve nefesim çok hızlanmıştı. Sonra kibarca, çok kibarca, o büyük avuç içini boynuma götürdü, başparmağı çenemde geziniyordu. Göz göze geldik ve...

Sakin... Kendini güvenmediğin birine teslim etme, Meda. Sözcükler, küçük bir çocuğun çığlıkları gibi araya girmişti. Farkında ol ya da olma, iste ya da isteme, onlara kırabilecekleri, kendinden bir parça vermiş olursun.

Gözlerimi kapattım ve kafamı hafifçe iki yana salladım. Bunu annemin sesinden kurtulmak ya da anın büyü-sünü yok etmek için yapmıştım, emin değildim.

“Meda?” dedi, o sersemletici ve tüyler ürpertici ses tonuyla, usul usul. Elleri, beni kendisine çekmek için ellerime iniyordu.

Meda.

Böyle bir anı tamamen mahvetmek için annenizin sesinden daha kötü bir şey olamazdı.

Sanki bir çocuk tasmasına bağlıymış gibi, bilincimi tekrar geri getirmeye çalışıyordum. Gelmişti de, ama sinsî, küçük bir gülümsemeyle beraber. İyi yanımın bile kötü bir tarafı vardı.

Ona doğru hafifçe salındım, baharatlı kokusunu içime çektim, şeytani, karanlık gözlerinde bir dakika geçirdim.

Sonra kapıyı suratına kapattım.

BÖLÜM-18

Sakamız ertesi gün ortaya çıktı ve öğlene kadar herkesin diline düşmüştü. Bazı öğrenciler kızgındı, ama birçoğu çok komik olduğunu düşünüyordu - Haçlı okullarının, çok uzun ve gurur duydukları bir şaka geleneği vardı. Mart ayında gerçekleşen trajedinin ardından unutulmuş olan bir şeydi.

Tabii ki de herkes, kimi suçlayacaklarını bilmek istiyordu. Suçlamalar yemekhanede mermiler gibi havada uçuşuyor, bazen de arkadaşlıkları parçalıyordu. Bazı suçlamalar bana yönelikti, ama fazla değildi. Sonuçta, her gece odamda kilit altındaydım.

Misrule Lord ve Lady'sinin bir gece dinlenmesi gerekebilirdi. Bir şeyler bana bu akşam koridorların intikam almaya çalışan sınıf arkadaşlarımla dolu olacağını söylüyordu. Tabii ki kimse bana ulaşamazdı - kapım kilitliydi.

Hehe.

Kendimi ele vermemek için esnememi bastırdım ve sondan bir önceki dersimden önce üzerimi değiştirmek için merdivenleri ağır ağır çıkmaya başladım. Aslında ilk kez Dayanıklılık ve Kondisyon dersinden korkuyordum. Fiziksel egzersizleri iple çekmeme neden olacak kadar uyumuyordum. Bir gece özgür olmayı uyku ile değiştirdiğimde zaten ertesi gün için korkuyordum.

Ya da bir kez daha beslenebilirsin. Karanlık düşünceler suda ilerleyen bir yılan gibi aklıma giriyordu.

Bir boğaz temizleme sesiyle bu cazip düşüncelerden

uzaklaştım. Jo kapımın önünde sımsıkı bir şekilde duruyordu, kollarını birbirine kavuşturmuştu ve spor salonuna gitmek için şimdiden giyinmişti. Yüzü hariç - yüzü savaş için kuşanmıştı.

“Konuşmamız lazım.”

“Beni odama kilitlememen gerektiği üzerine mi?” dedim, tatlı bir şekilde.

“Hayır.”

“O zaman konuşacak hiçbir şey yok.” Topuğumun üzerinde sertçe arkamı döndüm.

“Bunu ya şimdi odanda yapabiliriz ya da bütün okulun önünde bağrışarak yapabiliriz,” diye tehdit etti. “Öyle ya da böyle, konuşacağız.”

Omuzlarımı silktim ve yürümeye devam ettim. Arkamdan gelirken birbirine denk olmayan adım seslerini duyabiliyordum.

“Meda, bekle!”

Beklemiyordum.

“Lanet olsun, Meda. Bu şakaları yapanın sen olduğunu biliyorum.”

Omuz silktim.

“Meda, durmalısın! Yakalanacaksın.”

Tekrar omuzlarımı silktim.

O durmuştu ama ben hâlâ yürüyordum.

“Meda, özür dilerim,” dedi, sesi biraz çatlamıştı.

Durdum ve suratına bakmak için hızlıca arkamı döndüm. Kaşlarımı kaldırdım ve konuşmasını beklemeye başladım.

“Meda, bunu seni incitmek için yapmıyorum, gerçekten.”

“O zaman neden yapıyorsun?” Hırıldıyordum. “En iyi

arkadaşım olman lazımdı, Jo. Arkadaşlar birbirlerini hücreye kilitlemez. Aksine, kilitler gibi yaparlar ve anahtarı alıp birbirlerini serbest bırakırlar.” Ya da anahtarı çalarlar. Daha Armand’ı çok az tanıyordum ve o bunu biliyordu. Çoktan Jo’dan daha iyi bir arkadaş olmuştu.

“Yardım etmeye çalışıyorum,” dedi, istemeye istemeye.

“Lütfen hiç zahmet etme.”

Kendini tuttu ve özür dilemeyi bıraktı. “Meda, bana güvenmelisin.”

“Senin bana güvendiğin gibi mi?” Üzgün bir şekilde gülümsüyordum. “Tabii Jo, olur.” Arkamı döndüm ve uzaklaştım.

Birkaç adım atmıştım ki sirenler acı acı çalmaya başladı. Nefesim kesilmişti.

Armand.

Hareketsiz duruyor, bip sesi çalana kadar dakikaları sayıyordum. Umarım izinsiz giren biri için olan uzun-kısa-kısa bip sesi olmazdı. Lütfen.

Bip sesi çalmaya başladı. Uzun.

Kısa.

Nefes alamıyordum.

Uzun.

Tanrı’ya şükürler olsun. Nefesimi hızlıca bıraktım, ama sonra kafama dank etti. İzinsiz bir misafir değildi.

Daha da kötüsüydü.

Tıbbi personeli destek için revire çağırın sest. Bir iblis saldırısı olmuştu - büyük bir saldırı.

“Chi,” dedim, Jo’ya bakarak.

Kafasını hızlıca iki yana salladı. “Hayır, Chi dün gece geldi. Zee de öyle.” Yüzünde hâlâ, özellikle bu alarm ile birlikte ortaya çıkan, rahatsız edici bir korku ifadesi vardı.

Her kim yaralanmışsa arkadaşımız olmasa bile en azından tanıdık biri olduğuna şüphe yoktu. Ailesinden biri olamazdı - onlar için alarm yıllar önce çalmıştı. Muhtemelen öğrencilerden bazıları içindi.

Jo yutkundu ve merdivenlere doğru gitmeye başladı. Öğrenciler revirin dışında toplanmış, daha yaralılar gelmeden nöbetleşmeye başlamışlardı. Aralarında görmek isteyecekleri son şey bir yarı iblisti. Odama döndüm ve pence-remden izlemeye başladım. Dersler iptal edilecekti.

Çok geçmeden uzakta, vadiye girmek için hızlıca ilerleyen arabaların parıltıları belirdi. Önde üç tane büyük minibüs vardı, arkalarında da yıpranmış, mavi bir kamyonet ve yarım düzine motosiklet vardı. Sığınağın dışındaki öğrenciler çember şeklinde duruyordu, yolu kapatmamak için yeterince geride duruyorlardı ve tıbbi personel de sedyeleri ile harekete geçmeye hazır bir halde bekliyordu. Haçlı Helva'yı, kemikleri sanki yapboz parçaları gibi birleştirebilen orta yaşlı bir kadındı, Zee'yi ve Mags'i görebiliyordum. Ama Jo ya da Chi'yi göremiyordum.

Derme çatma ambulanslar hastanenin önünde sert bir fren yaparak yerdeki çakıl taşlarını dağıttı. İçerideki mahvolmuş yolcuların çıkarılması için kapılar anında açıldı. Detayları göremeyecek kadar uzaktaydım, ama kırmızı lekeleri fark etmemek çok zordu. Pencereden uzaklaştım ve kendimi yatağa bıraktım.

Derin bir nefes verip gözlerimi kapattım, kurbanlardan hiçbirinin arkadaşlarımın ya da düşmanım olmayanların tanıdıkları olmaması için dua ediyordum. Jo hariç herkesin ebeveynleri hayattaydı. Chi'nin bir sürü kardeşi vardı. Zee'nin ailesi dört kişiydi. Tam olarak hatırlayamasam da, muhtemelen küçük kardeşi haricinde Mags'in de bir ailesi vardı. Daha listeyi tam bitiremeden Jo'nun merdivenlerden hızlıca çıkan ve birbirine eşit olmayan adım seslerini duymaya başlamıştım.

Bu iyiye işaret değildi. Yatakta doğruldum. Eğer Jo koşuyorsa, tanıdığı biri olmalıydı. Lanet olsun, lanet olsun. Herkesin içinde ağlamazdı.

Dualarım buraya kadarmış. Her zamanki gibi, O-Dinlemeyen-Kişi'ye teşekkürler.

Ama Jo kendi kapısını hızlıca geçip benim kapımı şiddetle çarparak açtı. Ayaklarım üzerinde doğruldum. Neden beni görmeye gelmişti ki?

O an anladım. Gerçek, bir tokat gibi yüzüme vurmuştu.

Sahada, tanıdığım biri olduğunu unutmuştum. Tek bir insan, Haçlılar arasında iblislerle savaşıyor, tanıdığım tek insan.

Hayır.

Jo'nun bembeyaz suratının üzerinde keskin bir kırmızılık vardı. "Meda, Luke."

Gözlerimi kısmıştım. *Hayır, lütfen bunu söyleme.*

Ama söylemişti. "Yaralanmış."

Tanrı'yı dinlememek ile suçlamak haksızlık olmuştu. Arkadaşlarım için dua etmiş, ama kendimi unutmuştum. Dikkatsiz davranan bendim.

Ama özür dileyecek de değildim.

BÖLÜM-19

Luke’u, az sayıdaki arkadaşlarımdan bir tanesini, benim için neredeyse bir üvey baba olan insanı kaybetmenin düşüncesi sanki bir eşek mi-deme tekme atmış gibi hissetmeme neden olmuştu. Hayır, daha da kötüydü, en azından eşeğe karşılık verebilirdim.

Durumu nasıl? Sormak istiyordum, ama sözcükler ağzımdan çıkmıyordu.

Ama Jo biliyordu. Daha ağzını açmadan yüzüyle yanıt vermişti. Gözleri iyi haber veremeyecek kadar kocaman ve parlaktı. “İyi değil, Meda.” Dudakları titriyordu. “Kafatası ezilmiş.”

Yere yığılmıştım.

“Yoldalarmış...” Sesi gittikçe kısılmıştı. “Hâlâ hayatta, kafatasını birleştirmeye çalışıyorlar. Bütün kırık parçalara ulaşmaya çalışıyorlar ama...”

Kırık bir yumurtayı birleştiremezsiniz.

“Uyanıp uyanmayacağından emin değiller.”

Kafamı sallayarak onayladım, ama bu boş bir tepkiydi. Öylesine yapmıştım. Köpüren kabarcıklar arasında yapayalnız hissediyordum. Ama durumu inkâr etmiyordum, çünkü ölüm, hayatımda inkâr etmek için enerji harcamayacağım kadar sıradan bir hal almıştı. İkiye ayrılmış hissediyordum. Olay burada gerçekleşiyordu, ama ben kaskatı kesilmiş, hareket edemiyordum. Konuşamıyordum. Hem ne diyebilirdim ki?

Jo da ne diyeceğini bilmiyor gibiydi ve hiçbir şey demedi. Onun yerine benimle beraber kirli, çürümüş zemine oturdu. Birbirimize dokunmuyor ve konuşmuyorduk. Bütün bunlar için burada olmasına gerek yoktu. Hiçbir yardımcı olamaz gibiydi. Ama yanımdaydı.

“Onu görmek istiyorum,” dedim, kısık bir sesle.

Kafasını salladı ve ayağa kalktı. “Tamam.”

Merdivenlerden inmeye başladık, oraya varmak, neler olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordum ama Jo’nun yavaş temposuna uyuyordum.

Jo sabırsızlığımı fark etmiş olmalıydı. “Sen önden git.”

Merdivenleri uçarak inip, revirin önündeki çimlere ulaşmıştım. Yerde ne kadar oturmuştuk, emin değildim. Yarım saat? Sonsuzluk kadar? Öğrenciler artık dışarıda değildi. Kapıya ulaştığımda duraksadım. Önümde uzun, kızıl saçlı bir müfreze vardı. Adı Sarah idi. Kafamı salladım ve yana çekilmesini bekledim.

Ama çekilmiyordu.

Beni tanımadığı için değildi. Buralarda ünlü sayılırdım - Lindsay Lohan gibi bir şey olsam da. Yöneticilerin şu an bir toplantıda olması imkânsızdı. Bu büyük saldırıdan en az benim kadar etkilenmişlerdi ve şu an benim hakkımda konuştuklarından şüphe duyuyordum.

“Üzgünüm, Bayan Melange,” dedi, öyle duygusuz konuşmuştu ki aslında hiç de öyle olmadığını düşünmüştüm. “Ziyaretçi alınmıyor.”

“Hastaneye nasıl olur da ziyaretçi alınmaz?” Artık dışarıda bekleyen öğrenciler yoktu, çünkü muhtemelen yarısı artık içerideydi, yaralı arkadaşlarıyla oturuyorlardı ya da haberleri bekliyorlardı. Aynı benim yapmak istediğim gibi. Sonra ne olduğunu anladım ve gözlerimi kısıtım. Şu an bununla uğraşamazdım. “Ziyaretçi mi yasak yoksa *benim* girmem mi?”

“Sadece emirlere uyuyorum,” dedi, bana değil, ağaçlara bakıyordu.

Sorumu yanıtlamadığını fark ettim. “Daha önce hep izin verilmişti.”

“Yeni kurallar var. Çağrılmadıkça ana binaya girmenize izin yok.”

“Bu ne be? Ne yaptım ki?”

“Bunu Çavuş’la konuşmanız lazım.”

“Tamam. İçeriye girmeme izin ver de konuşayım,” diye hırıldadım.

Hafifçe gülümsedi. “İyi deneme.”

“Şu an hiç de iyi hissetmiyorum,” ama diye söylendim. Hiçbir şey yapmadan duruyordu. “Bak, hiçbir şey yapmayacağıma söz veriyorum. Sadece arkadaşımı görmek istiyorum. Lütfen.”

Kaşlarını çatmıştı. “Üzgünüm.” Bu sefer daha ciddi gibiydi. “İşler kontrol altına alındığında Çavuş’la konuşabilirsiniz.”

“O zamana kadar Luke ölebilir!”

Kaşları iyice çatılmıştı, ama hiçbir şey söylemiyordu.

Yumruklarım sıkışmış, içimdeki sıcaklık artmaya başlamıştı. “Benimle kafa mı buluyorsun?” diye bağırdım. İyi hissetmemi sağlayabilecek tek şey, onların canını yakmaktı, aynı onların benimkini yaktığı gibi. Onu incitmek.

“Üzgünüm, Meda.” Sesi içten çıkmıştı. Ama yine de, elini bıçağına doğru götürmüştü.

“Üzgün müsün? Üzgün?”

“Meda!” Arkamda birisinin bağırdığını duydum. Jo. Kafamı çevirdiğimde korku dolu yüzünü gördüm. Bize doğru koşuyordum.

Kaçmaya başladım.

Ayaklarım okulun zeminini çiğniyordu, Jo'nun yeti-
şemeyeceği kadar hızlıydım. Ormana doğru girdim. Fazla
uzaklaşamazdım, yoksa nöbetçilere yakalanırdım, ama yer-
lerini yeterince iyi biliyordum, kör noktaları da biliyordum
- okuldan uzaklaşabilirdim, ama görülemeyecek kadar uza-
ğa gidemezdim.

Aradığım yer nehrin yanında, aşağıda kalan bir yer-
di. Her iki tarafta da nehir tarafından kesilen, kayalıklarla
dolu uçurumlar vardı, birilerinin görmesini engelliyordu,
ama burada kaya parçalarından oluşmuş, çamurlu bir kıyı
vardı. Durduğumda, oturamayacak kadar öfkeliydim. Bir
ileri bir geri yürüyor, yeri tekmeliyordum. Çıglıklarımı içi-
me atıyordum. Akşamüstü güneşinin ışıkları nehrin üze-
rinde parılıyordu. Burası güzel ve huzurluydu.

Burayı mahvetmek istiyordum.

Basketbol topu büyüklüğünde bir kaya parçası kaptım
ve nehre doğru fırlattım. Sonra daha büyük bir tane aldım
ve aynısını yaptım. Gittikçe büyük kayalar fırlatıyor, onları
suya ne kadar sert bir şekilde çarpabileceğimi görüyordum.

Arkamdaki ağaçlar arasında hızlı adımlar duymaya
başladım, yarattığım yıkımın gürültüsüne rağmen duyabi-
leceğim kadar yüksek sestelerdi. Hiç şüphesiz ki Jo, arkam-
dan geliyordu. Başka bir kaya daha fırlattım. Bu sefer tüm
gücümle fırlatmıştım, nehri geçmiş ve karşıdaki kayalara
çarpıp paramparça olmuştu.

Jo, kayalarla ile olan savaşımın çıkardığı sesi takip edi-
yordu ve arkamda bir yerde durana kadar kırılan dalların
çatırtılarını ve yaprakların hışırtılarını duyabiliyordum.
Muhtemelen çıldırmış gibi görünüyordum - içime birisi
girmiş gibi. Bu düşünce karşısında, neredeyse kahkahayı
andıran bir şekilde bağırdım. Harcadığım çaba yüzünden
göğsüm şişiyordu, sadece kayaları fırlatmaktan dolayı de-
ğil, aynı zamanda kendimi sadece kayalar ile sınırladığım
için. Aslında kayaları Haçlılara fırlatmak istiyordum.

Bana gittikçe kötü bir şekilde davranıyorlardı ve benim de daha iyi bir şekilde davranmamı istiyorlardı.

Jo hâlâ bir şey demiyordu, ilk konuşan ben oldum. “Benimle uçurum kenarında konuşmaya mı geldin?”

Kısa bir duraksama oldu, yanıt veren ses Jo’nun sesi değildi. “Hayır. Seni uçurumdan atmaya geldim.”

Arkamı döndüm. Etrafta Jo yoktu. Onun yerine Isaiah ve yarım düzine kadar şakşakçısı uçurumun kenarında, bir sıra halinde duruyordu. Etrafa dağılmışlardı, dizleri hafifçe bükülmüştü. Yüzlerinde sert bir ifade vardı. Kararlılardı.

Beni atmak istedikleri uçurumun pek de mecazi olmadığını anlamıştım.

BÖLÜM-20

Yediye karşı bir, ve diğer Haçlıların görüş alanından uzaktaydım. Harika iş, Meda. “Şimdi mutlu musun, ucube?” dedi Isaiah.

“Saldırıya uğramak üzereyim. Yani... Hayır?”

“Bu senin suçun.” Bana yapacakları saldırıyı kastetmediğini anlamıştım.

“Hah,” diye bağırdım. “Keşke öyle olsaydı.” Pis bir şekilde gülümsüyordum. Doğruyu söylemiyordum, ama umurumda da değildi. Kavga çıkması için uğraşıyordum. “Ama korkarım ki kendime pay çıkaramam. Siz Haçlılar daha ben ortaya çıkmadan yıllar önce bile çok fena dayak yiyordunuz.”

“Bunun gibi değil.”

“Tam da bunun gibi.”

“Hiçbir şey bilmiyorsun!”

“Senin korkak, küçük bir pislik olduğunu biliyorum. Bu bir şey sayılmıyor mu?” Çok akıllıca değildi, ama istediğim tepkiyi vermişti. Bana doğru sıçradı. Hızlıca kenara çekildim ve Isaiah havada savrulurken dirseğimi sertçe sırtına geçirdim. Bir hırıltı eşliğinde yere yapıştı. Ama bunun tadını çıkaramadım, çünkü diğer altısı bana doğru fırladı. Dizlerime doğru eğilerek gelmekte olan Eli’nin üstünden zıplayabilmişim, ama ben havadayken, kız kardeşi iblisler tarafından altı ay öne katledilen, iri, siyahi bir çocuk olan Abel, havaya sıçramış ve bana çarpmıştı. İkimiz de geriye doğru uçmuştuk ve yere indiğimizde üstte olan oydu.

Taşaklarını tekmeledim. Acıyla hırıldayarak geri çekilince ayaklarımın üzerinde doğrulup karnına vurarak onu havaya doğru fırlattım. Nehre düştüğünde büyük bir suya çarpma sesi duyulmuştu.

Nehre birkaç Haçlı fırlatabilecekmişim gibi görünüyordu.

Hâlâ gülümserken yüzüme bir yumruk yedim ve dudagımın dişlerime çarparak yarıldığını hissettim. Sıçrayıp hızlıca doğrulmak için bunu görmezden geldim ve kafama gelmekte olan başka bir yumruktan sıyrıldım. Bir ayağımı kaldırdım ve Micah'ın dizini tekmeledim. Önümde yere yığıldığında birisi beni arkadan yakaladı, yere düştüğümüzde onun üzerindeydim. Alnımın tam ortasına, dirseğiyle sert bir şekilde vurdu. Derimin yarıldığını hissedebiliyordum, sıcak kan gözlerimin içine sızıyor, beni kör ediyordu. Dirseklerimle vahşi bir şekilde arkamdakine vurdum ve bir hırıltı duydum. Üstümdeki ağırlıktan kurtulmuştum, ama daha ayağa kalkamadan birisi kolumdan tutmuş, ardından başka biri öteki kolumu yakalamıştı. Kollarımın kırılması için bekliyordum, ama bir şey olmuyordu. Hiçbir şey olmuyordu ve ben kanlar yüzünden öfkeli bir şekilde gözlerimi kırpyıordum.

Isaiah önümdeydi, gözleri yine kararmıştı. Görünce gülümsedim, ağızımdaki kanın tadını alabiliyordum. Kanın dişlerim üzerinde akıp, bana nasıl garip bir ucube sırtışı verdiğini hayal edebiliyordum. Isaiah dudaklarını birbirine bastırıyordu.

“Ne istiyorsun, Isaiah?” diye sordum.

“Hapsedilmeni istiyorum,” dedi, basitçe. “Ya da gitmeni.”

“Ben buraya aitim, pislik. Bir iblis olduğum kadar Haçlıyım da,” dedim, sevimli bir şekilde. “Bunlar gerçek.”

“Hayır, annen Haçlıları terk etmişti. Mirası reddetmişti. Hiç de Haçlı sayılmazdı ve sen de kesinlikle değilsin.”

“Annem hakkında konuşma.”

“Bu şeyin hisleri olduğunu bilmiyordum.”

“Ben sana ne yaptım ki? “Sadece dünyaya geldim, ki bu da, senin de takdir edeceğin gibi, benim hatam değil.”

“Ne mi yaptın?” Acı bir şekilde güldü. “Her şeyi. Her şeyi sen mahvettin.”

“Ne gibi?” diye hırıldadım.

“Okulu yerle bir ettin.”

“Okulu iblisler yerle bir etti.”

“Senin yüzünden.”

“Bundan nasıl haberim olabilirdi?”

Beni göğsümden dürttü, gözlerinde bir vahşilik vardı. “Uri’yi öldürttün. Tanrı’m, o daha bir çocuğu.”

Of. “Onu iblisler öldürdü,” dedim, dişlerimin arasından.

Bu sefer beni düzeltmek için zahmet etmedi. “Savaşı *sen* başlattın.”

Kızgınlıkla soludum. “Ortada yüzyıllardır bir savaş var.”

“Hayır, yoktu. Savaşı sen başlattın.” Tekrar parmağıyla beni dürtüyordu. Yemin ederim, eğer bir kez daha yaparsa parmağını ısırp, kopartacaktım.

“Sen neden bahsediyorsun?”

O çirkin, manyak kahkahasıyla yeniden güldü. “Bilmediğine inanmamı mı bekliyorsun?”

“Hayır, sadece eğlenmek için sormuştum.” Gözlerimi devirdim. “Eğlendir beni.”

Dudakları iyice incelmmişti. “Haçlılar ve iblisler birbirleriyle direkt olarak savaşamaz - en azından *biz* savaşamazdık. Ruhlar aracılığıyla savaşmamız gerekir.”

“Bunu biliyorum. Yani?”

“Yani seni iblis karargâhından kurtararak bu kuralı çiğnemiş olduk.” Abartılı derecede yavaş bir şekilde açıklıyordu. “Şimdi iblisler de bize saldırabilir.”

Ama... “Bu hiç de mantıklı değil,” diye karşı çıktım. “Kuralı ilk olarak iblisler çiğnedi - beni ele geçirmek için okulu işgal ettiler.”

Salaklığımı inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Hayır, okulu işgal ettiklerinde sen sadece bir buçukluklun. Nötr bir ruh. Senin peşine düşmeye izinleri vardı.”

Şimdi aydınlanıyordum. Daha o tamamlamadan, parçaları birleştirmiştim.

“Seni karargâhtan kurtardığımızda, Miras’ı kabul etmiştin. Bir Haçlı’yydın.”

“Ama Haçlılar bunu bilmiyordu.”

“Bunun bir önemi yok. İblisler bizim sayıca üç katımız, yüzyıllardır bize saldırmak için bir fırsat arıyorlardı. *Yüz yıllardır*. Sen de bu fırsatı onlara altın tepside sundun.” Gözlerinden ne kadar dehşet içinde olduğu belli oluyordu. “Soyumuz tükenecek. Dünya yerle bir olacak.” Gözlerini kısmış, bütün öfkesini bana saçıyordu. “Bütün bunların hepsi senin suçun.”

Karnıma yumruk attığında, onu engelleyemeyecek kadar çok içindeydim.

Ben nefes almaya çalışırken, iyice yanıma yaklaşmıştı. Muhteşem gözleri elektrik mavisi gibiydi. “Ortaya çıkışını takip eden üç aydır Dağ Parkı’nın yıkılmasına, yüzlerce Haçlı’nın ölümüne neden oldun ve daha binlercesinin ölümüne de neden olacaksın. İblislere yüz yıllardır aradıkları fırsatı verdin. Bütün bunların kazara olduğuna inanmamı, *gerçekten inanmamı* mı bekliyorsun?”

Bu, pek de mümkün görünmüyordu.

Tekrar bana yumruk atmak için bir hamle yapmıştı ki bu sefer zıplayıp, beni zapt eden kişilere asılarak İsaiah’ın

göğsüne bir çift tekme attım. Beklenmedik tekmem İsaiah'yı havaya uçurmuş ve kollarımdan tutanlar dengele-rini kaybedince üçümüz de yere kapaklanmıştık. Sırf onun bakış açısını anlıyorum diye beni pataklamalarına izin ve-recek değildim. Lanet olsun, onun fikirlerini *kabul etsem* bile beni dövmelelerine izin vermezdim. Kurban olmaya me-raklı değildim.

Hem, ayrıca, masumdum. Bir kez de olsa, gerçekten masumdum. Bütün bunların gerçekleşmesini ben isteme-miştim; bu sonuçları önceden görebilecek kadar çok şey bilmiyordum. Benim hatam olabilirdi, ama suçlanacak kişi ben değildim. Hem gerçekten de, beni kurtardılar diye üzülmem mi gerekiyordu?

Dediğim gibi, kurban olmaya meraklı değildim.

Damarlarımda yabancı bir öfke dolaşıyordu - hak-lı olmanın verdiği öfke. Haksız yere suçlanmanın yol aç-tığı öfkeydi ve Haçlıların adaletsizliği yüzüme tekrar bir tokat gibi çarpmıştı. Hakarete uğramış, hapsedilmişim ve Luke'u görmeme izin verilmiyordu.

Luke.

Çavuş Graff yasak bölge olabilirdi, ama burada parça-larına ayırabileceğim yedi pislik vardı.

Micah'ı kolundan çektim ve diğer kolundan da tuta-rak omzunu çıkardım. Çığlık attı ve önümde sürünmeye başladı. Tekrar birisi beni yakalamıştı, bu sefer Abel'di, ağırlığımızı kullanarak yuvarlanmaya başladım, üste çık-mıştım ve Omar uçarak üstüme gelmeden önce ona birkaç sert yumruk atmıştım. Göğsümün üzerine oturdu ve sura-tıma bir yumruk patlattı. Gözlerimin önünde parlak ışıklar dans ederken yanağıma bir yumruk daha attı. Yumruğunu tekrar sallayamadan dizimle sırtına vurdum ve kafamın üzerinden havaya fırlattım.

Ayaklarımla süründüm ve sırtımı nehre verdim.

Zor durumdaydım; çok fazla kişilerdi. En azından olayı bir sonraki seviyeye taşıyıp ciddi bir hasar vermek istemiyordum. Seçeneklerim şunlardı: ya vahşice dayak ye ya da dayak atan ol.

Evet, sanırım hangisini seçtiğimi tahmin edebilirsiniz. Hırıldıyordum.

Gözüme çocukların arkasındaki ağaçlarda bir hareket çarptı. Koyu gölgelerin içerisindeki koyu bir şekil. Öyle öfkeli bir ifadesi vardı ki nefesim kesilmişti. Çirkin öfkesi çok güzel görünüyordu çünkü benden yanaydı.

Armand.

Kalp atışlarım bir anda hızlanmıştı - yediye karşı iki. Ama hızlanan atışlarım bir anda sönmüştü. Kendini açığa vuramazdı. Eğer yaparsa, düşmanla arkadaşlık ettiğim ortaya çıkardı - bu da Haçlıların pek hoşuna gitmezdi. Ama çocukları öldürürsem, Armand'ı ele veremezlerdi.

Pekâlâ, bu, A planından daha iyi bir plan değildi.

İşte o an kafama dank etti. Isaiah'nın bir planı vardı.

Ne istiyorsun, Isaiah? diye sormuştum.

Hapsedilmeni ya da gitmeni...

Armand'la yakalanmamın dışında, hapsedilmeme neden olacak başka şeyler de vardı. Eğer bu çocukları kötü bir şekilde döver, kollarını kırar, vücutlarını deşersem Müdür'ün başvuracağı başka bir yol olmazdı. Graff'in tehlikeli biri olduğumu ve güvenilemeyeceğimi gösterebileceği bir kanıt olurdu. Isaiah da istediğini alırdı - beni Haçlıların arasından atmış olurdu. Bu pislikler bana oyun oynuyordu. Bu bir kavga değil, tuzaktı.

Kaçmak zorunda olduğum bir tuzak.

Geri çekilme düşüncesi karşısında kana susamış kalbim acı acı inliyordu, ama beynimin akılcı kısmı ise bunun tek seçeneğim olduğunu biliyordu. Bu düşünceler dikkatimi Armand'dan uzaklaştırmıştı, ağaçların içerisinde gizlice

duruyordu, bütün vücudu o kadar kaskatı duruyordu ki neredeyse titreşiyor gibiydi. Kızgın bir şekilde kafamı ona doğru iki yana salladım.

Dikkatimi bu sessiz tartışmaya vermişken çocuklardan üçü üstüme atladı. Darbeler eşliğinde yere yuvarlanmıştık. Yüzüme çarpan bir yumruk, beni geçici olarak kör etmişti, çılgınca yuvarlanarak kaçmayı deniyordum. Doğrulmaya çalışırken birisi beni arkadan yakaladı. Nehrin kenarındaki kayalara acı dolu bir şekilde çarptık.

Kafamı kaldırdığımda Armand'ın hücumu geçmeye hazırlandığını gördüm. "Hayır!" diye çığlık attım, bütün öfkemi çılgınca kusarak. Tekrar durdu, ama ritmik bir şekilde salladığı elleri kendini zor tuttuğunu gösteriyordu. Isaiah yanağıma tekrar sert bir yumruk attı, görkemli bir şekilde patlayan kırmızı renkteki acının beni kör etmesine rağmen Armand'ın tekrar hamle yapacağını biliyordum.

"Hayır!" diye bağırdım ona. Durdu, sanırım artık bana çocuklardan daha da öfkeliydi. Sonunda arkasını döndü ve hızlıca ormanın içerisinde ilerledi, ortadan kaybolmuştu, izlemek istemiyordu.

Buna minnettardım çünkü ona ayıracak en ufak vaktim yoktu. Kaburgama aldığım başka bir tekme, beni nehrin sığ kenarına doğru fırlatmıştı. Ayağı yakaladım ve hızlıca ittirdim. Sürünüyordum ve kayalar çok kaygandı. Eli, ayağa kalkmadan beni çok kolay bir şekilde yakalayabilirdi.

Bütün güçlerini harcamıyorlardı ve ben de neden harcadığımı merak etmeye başlamıştım. Cildimin altında büyük bir öfke yükseliyor, morluklarımın altında titreşiyordu. Artık katlanamayacağım bir noktaya gelmişti, dirseğimle arkamdakine vurduğumda, kaburgasını kıracak kadar çok güç kullanmıştım. Üzerimdeki ağırlık giderken derin bir nefes sesi duyuldu.

Ayaklarımın üzerine sıçradım ve başımı eğerek başka bir yumruktan kurtuldum, bu sefer öbür taraftaki Jacob'dan

gelmişti. İsaiah ayaklarımı yakalamaya çalışıyordu. Bacaklarının üzerinden zıpladım ve onu nehrin kıyısındaki kayalıklara fırlattım. Üzerindeydim ve beraber, birkaç metre savrulduk. Durduğumuzda ise kafasının yanında küçük bir basketbol topu büyüklüğünde bir kaya parçası vardı. Kaya-yı kaptım kafasının üzerinde havaya kaldırdım.

Kafatasını paramparça edebilirdim.

Bir çığlık ve onu kurtarmak için gelen arkadaşlarının ayak seslerini duydum, ama İsaiah elini yavaşça havaya kaldırmıştı, o kadar hafif kaldırmıştı ki neredeyse fark edememişim. Arkamda karşı çıkan sesler vardı ama kimse saldırmıyordu.

İsaiah'nın parlak mavi ve yakıcı gözleri neredeyse... Rahatlamış görünüyordu. Zafer kazanmış.

İçimi bir korku kaplamıştı.

Benden kurtulmak için kendisini öldürmeye razıydı.

Kötü biri olduğuma o kadar emindi ki bana güvenme riskini almaktansa ölmek istiyordu. İçindeki nefret o kadar büyüktü ki benle yaşamaktansa ölmeyi tercih ediyordu.

Ölmesini arzuladığınız birinden nefret etmek çok kolaydır. Hatta onları gerçekten öldürmektense, nefret etmek çok daha kolaydır. Nefret ettiğiniz birini öldürmenin *sorun teşkil etmediği* fikri etrafında kendini savunma fikri kuruluydu - geçici delilik.

Ama birinden *kendinizi* öldürtecek kadar nefret etmek... Nefret konusunda bir uzman olan ben bile, hayretler içerisindeydim.

Ama nefreti tam orada, gözlerindeydi. Ölümünden daha kötüsünü tatmamı istiyordu. Diğer iblislerle beraber hapsedilmemi istiyordu. Kullanılmamı, üzerimde deneyler yapılmasını. Bedenimin ele geçirilmesini. Ben bir birey değil, sonu olmayan savaşlarında kullanabilecekleri başka bir silahtım. İsaiah'nın bana karşı olan nefretinin bir sınırı yoktu.

Ama benim ona karşı olan nefretim de öyleydi. Bir saniye için, elimde kaya parçasıyla, pes etmeyi düşündüm. Çünkü o an, onun ölümü ikimizin de istediği şeydi.

İçinde bulunduğumuz anda ikimiz de bir ilimikten sarkan ceset gibi asılı kalmışken, zafer dolu mavi gözlerinde kindar bir karartı belirdi.

Kaya parçasını bütün gücümle çarparken gözlerini kapatmış, darbenin gelmesini bekliyordu.

Kaya, kafasının yanındaki kumun içerisine gömülmüştü.

Gözleri açıldı ve üzerinden kalktım..

“Seni öldürmeyeceğim, Isaiah,” diye hırıldadım. Sonra duraksadım ve gülümsedim, sivri dişlerime sivri sözcükler eşlik ediyordu. “En azından *senin* yararına olmadıkça.” Kafamı diğerlerine çevirdim. Yüzlerinde hem rahatlama hem de öfke vardı. Onlara keskin, nefret dolu bir bakış attım ve sırtımı döndüm.

Bu bir hataydı.

Arkamdan, hışırdayan yaprakların eşlik ettiği, öfke dolu bir çığlık duyuldu. Kafamı çevirince Eli’yi gördüm, yüzü öfkeden tanınmaz bir haldeydi, bana doğru koşuyordu ve elinde sıkıca kavradığı, kutsanmış bir kılıç vardı. Yana atlamaya çalıştım, ama Isaiah’nın ayaklarımı tuttuğunu unutmuştum. Bacaklarımdan tutuyor, dengemi kaybetmem için beni sallıyordu. Yere düşmüştüm, çaresizdim, Eli ve bıçağı da bana doğru geliyordu.

Hapsedilmeni istiyorum, demişti Isaiah, ama hepsi bu kadar değildi.

Ya da gitmeni.

BÖLÜM-21

Sadece tek bir umudum vardı, Armand. Haçlılarla olan hayatım sona erebilirdi, ama bu hayatımın tamamen sona ermesinden iyiydi. Yere doğru düşerken boğuk bir çığlık attım. Bir “yardım” çığlığı olmasını amaçlamıştım ama daha çok korku dolu bir ciyaklama gibiydi.

Yine de Armand’ın mesajımı almış olması için dua ediyordum. Hâlâ yakınlarda olmasını umut ediyordum.

Üzerine sertçe düştüğüm kolum altımda büküldü ve canımı çok fena yaktı. Elim vücudumun altındayken, hayatımı sonlandıracak bıçak, bir hançer gibi bana yaklaşıyordu. Diğer elimle Eli’nin bileğini yakaladım ve bıçağın alçalışını, boğazıma on santim kala durdurdum. Eli bütün ağırlığıyla kılıca bastırıyordu, diğer elimi kurtarmaya çalışıyordum ama Isaiah sıkıca tutuyordu. Elimi kurtarmak için o kadar şiddetli bir şekilde sallıyordum ki Isaiah bile yerden havalanmıştı, ama elimi bırakmıyordu.

Armand hangi cehennemdeydi?

Bıçak gittikçe yaklaşıyordu, öfke dolu bir hırıltıyla bütün gücümü topladım ve bıçağı kendimden birkaç santimetre daha geriye itirmeyi başardım. Eli’den daha güçlüydüm ama ben olduğum yerde sıkışmış ve bıçağı daha fazla ittiremezken, o ise bütün ağırlığıyla bıçağa bastırıyordu. Bütün gücümle debelenerek diğer elimi kurtarmaya

alışıyordum, ama elime geçen tek Şey İsaiah'yı kendimden biraz daha uzaklaştırmak oluyordu. Bacaklarını, benim bacaklarımın üzerine yapıştırmıştı ve Jacob da Eli'ye yardım etmeye başlamıştı, kılıcı beraber ittiriyorlardı. Bütün varlığımla parlak kılıca odaklanmışım. Kılıç, bütün sezilerime ve dnyama hükmediyordu.

Sırtımı kamburlaştırıp, daha da sert bir Şekilde kılıcı itmeye çalışıyordum, birkaç santimetre, belki birkaç milimetre kazanmaya çalışıyordum. Tam arkamda, ormanda bir Şeyin hareket ettiğini gördüm. Siyah kıyafetli, belirsiz bir Şekil.

Armand. Koşarak, bana doğru geliyordu, yüzü öfke doluydu.

Ama sonra kafasını sağa çevirdi ve durdu. *Durdu.*

Bana arkasını döndü ve geldiği yöne doğru koşarak benden uzaklaşmaya başladı. *Benden uzaklaşıyordu.*

Lanet olası iblisler. İçimdeki fke, kendisini boğuk bir çığlık olarak bırakmıştı. ığlığım, ormandan gelen, öfke dolu bir haykırmayla birleşmişti. Bir anda her Şey hızlanmıştı. Kafamı yana çevirdiğimde, Chi'nin ileden çıkmış bir gergedan gibi bize doğru hücum eden, iri vücudunu gördüm.

Kılıç kaybolmuştu. Jacob geriye doğru koşmaya başladı, Eli de tam üzerimden atlarken Chi bir anda Eli'nin üzerine atladı ve ikisi de yere kapaklandı. Ardından ormanın içinden Jo ıktı, vahşi gözleri ve dağınık saçlarıyla, bir deli gibiydi. Diğer çocuklarsa sustnde yakalanmış gangsterler gibi, ellerini havaya kaldırmıştı. Eli, Chi'nin altında, tepkisiz bir Şekilde yatıyordu, kolları iki yana doğru açılmıştı. Chi, Eli'yi gömleğinin yakasından tutuyordu, onu toprağa yapıştırmak istiyor gibi görünüyordu.

Jo'nun ifadesinden de aynısını istediği anlaşılıyordu. "Burada neler oluyor?" dedi, önümüzde durarak.

“Bize saldırdı,” dediler, tam da ben “Bana saldırdılar,” dediğimde. Birbirimize bakıyor ve hırıldıyorduk.

Jo, ayağıyla yeri eziyordu. Chi de ona karşı koymayan Eli’nin üzerinden kalktı ve beni yerden kaldırmak için elini uzattı.

“Bensiz mi eğleniyordun?” diye sordu, beni yukarı doğru çekerken.

“Üzgünüm dostum. Davetiye yollayacak zaman yoktu.”

Ben Jo’nun yanında duruyordum, Chi de çocuklarla bizim aramızdaydı. Jo beni ciddi bir yaram var mı diye kontrol ediyordu. Bazı yerlerim biraz ağrıyordu ama birkaç saat içerisinde geçmeyecek kadar büyük bir şey yoktu. Ağzımdaki kan tadını tükürdüm. Genelde hoşuma gitmeyen bir tat değildi, ama genelde ağzımdaki kendi kanım olmazdı.

Çocuklar savunmaya geçmişti, hepsi aynı anda konuşuyordu, bense halimden memnun bir şekilde, onları izliyordum.

Jo yumruklarını kalçasına yerleştirdi, yüz ifadesi gerçekten de çok korkunçtu. Okuldakilerin gördüğü Jo, şu an çocukların önünde durmakta olan Jo’nun sadece soluk bir gölgesi olabilirdi. Onun zayıf ve gülünç olduğunu düşünmüşlerdi. Ama bu öfke, tanıdığım Jo’ya aitti. Benimle birlikte iblislerle savaşıyor Jo’ya. Ben onu yeme planları yaparken, *bana* destek çıkan Jo’ya.

Ne? Sonuçta sonra fikrimi değiştirdim.

Sırıtiyordum. Mahvet onları Jo!

“Eğer içinizden birini, bir daha onun yakınlarında görürsem,” parmağını onlara doğru yöneltmişti, ben de onların bağırsaklarını nasıl çıkaracağını anlatması için sabırsızlanıyordum. “Müdür’e giderim.”

Ne? Sırıtişim suratımda donan kalmış, kafamı Jo’ya

doğru çevirmiştim. Beni neredeyse öldürüyorlardı ve o, *bir daha* yaparlarsa *müdüre gideceğini* söylüyordu.

Hayır Tanrı'm, bu gerçek olmasın.

Jo bana bakmıyordu. "Anladınız mı?"

Kafalarını sallayarak onayladılar.

"Hadi Meda," dedi Jo, onlara öfke dolu bir bakış daha attıktan sonra arkasını döndü ve yürümeye başladı.

Bir süre boyunca şaşkına dönmüş bir şekilde dona kaldım, hâlâ orada durmuş, bu pisliklere çıldırmışçasına giriştiği, heyecan dolu finali bekliyordum. Ama gerçekleşmiyordu.

Öylece gitmişti.

Öfkem yön değiştirmişti. Arkasından koşmaya başladım.

Chi çocukların yanında bekliyordu, her ihtimale karşı bizim önden gitmemizi istemişti. Bizi duyamayacakları kadar uzaklaştığımızdan emin olana kadar beklemeyi başardım. Artık bağırarak konuşabilirdim.

"Onları müdüre mi şikâyet edeceksin? Bu kadar mı?" tıslayarak söylemişim, kelimeler, kasılmış boğazımdan zorla çıkmıştı. "*Eğer bir daha* yaparlarsa mı? Beni neredeyse bir kez öldürecek olmaları yeterli değil mi?"

"Bu kadar duygusal davranma," dedi, bana bakmıyordu bile. "Onların üstesinden gelebilirsin." Omuzları kaskatı duruyordu.

"*Bir kez* işlerinden birini yumrukladım ve anaokuluna yollandım - bana yedisi birden saldırdı ve sadece uyarı mı alacaklar?"

"Onların sözüne karşı senin sözün," dedi, düz bir şekilde.

"Yalan söylüyorlar," diye bağırdım.

Yürümeyi bıraktı ve hızlıca bana döndü. “Bu doğru olsa bile...”

“*Olsa* bile mi?” Sesim daha da yoğun bir hal almıştı. “Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun? Yedisine birden saldırdığımı mı düşünüyorsun?”

“Evet, Meda. Doğru *olsa* bile.” Bana ayak uyduruyordu, öfkeye karşı öfke. Parmağıyla arkamızdaki okulu gösterdi. “Okuldan nasıl büyük bir öfkeyle çıktığını gördüm.”

“Okuldan çıktım çünkü...” aptal nöbetçiyi öldürmek istemedim, ama Jo bitirmeme izin vermemiştii.

“Öfke doluydun Meda. Seni gördüm. Okulun neredeyse yarısı seni gördü. Ardından büyük bir kızgınlıkla kimsenin olmadığı bir yere gittin. Sence bu akla yatıyor mu? Akıllıca mı olduğunu düşündün?” Parmağıyla şakağına vuruyordu.

“Onlara ben saldırmadım,” dedim, kararlı bir şekilde.

“Kimin umurunda? Sence kime inanacaklar?” Öfkenden, elleriyle havayı yumrukluyordu. “Daha birkaç gün önce tüm sınıfın ortasında İsaiah’ya saldırdın. Bunu bir daha yapmayacağından nasıl emin olabilirler?”

Çünkü doğru. Çünkü sen en yakın arkadaşısın. Ama bunların hiçbirini söylemedim. “Yani bu benim hatam mı?” dedim. “Bana saldırdılar ve bu benim hatam mı?”

Jo, gözlerini iyice kısmış bir şekilde bana bakıyordu. “Bana orada onları kışkırtmadığını söyleyebilir misin? Ormana giderken bir kavga için aranmadığını söyleyebilir misin?”

Yüzümdeki gerçeği görmüştü, onun suratı ise bıkkınlıkla buruşmuştu. “Meda, içinde onlar için çok ufak da olsa bir merhamet bulamıyor musun? Ufak bir parça anlayış?” Ellerini sıkıyordu. “Bir Haçlı olarak büyümenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Öldürmek kolay bir şey değildir.”

Kolay olduğunu söylemek için ağzımı açtım. Eli için sadece saniyeler önce ne kadar kolay görüldüğünü söyleyecektim, ama ellerini havaya kaldırarak beni durdurdu.

“Ah, senin hoşuna gittiğini biliyorum. Kan, beyinler ve elindeki güç içerisinde mest oluyorsun.” Kollarını sallıyordu ve sesinde isterik bir tavır vardı. “Ama ben olmuyorum. *Biz olmuyoruz.*” Geldiğimiz yolu gösterdi. “Onlar ergenler, neredeyse çocuklar ve karşılardakinin öldürmeleri isteniyor. İblisleri parçalayıp ruhlarını sökmeleri isteniyor. Bunu yapmak için de hayatlarını riske atmalılar. O çok kıymetli bencilliğinden bir saniyelğine de olsa kurtul ve bunun, onlar için nasıl bir şey olduğunu düşün. Bu söylediklerim varsayım da değil, İsaiah ve Abel göreve çağrıldıklarını daha bu hafta öğrendi. Okuldan çıkıp hayatları pahasına savaşmaları için bugün ya da yarın çağrılabilirler, *herhangi bir gün.*”

“Bunu nasıl başardıklarını biliyor musun? Kendilerini adadılar. Çünkü nelerin tehlikede olduğunu farkındalar. Çünkü hayatları boyunca tek bir inanç etrafında yetiştirildiler - ne olursa olsun iblislerin durdurulması gerektiği inancı.” Sesi çatallaşmıştı, ama kendini toparladı ve devam etmeye başladı. “Bu bedeli ödemek de körü körüne kendini adamayı gerektiriyor, bunun için de özür dileyecek değilim. Zorunda oldukları şeyi yapmaları için bunu körü körüne yapmaları lazım, ertesi sabah tekrar kalkıp yine yapmak zorundalar.”

Daha fazla bir şey söylemek için kendimi yormadım bile. Laf salatasından oluşan treni kontrolden çıkmıştı ve durduramayacağım kadar ağırdı.

“Bu çocuklar için daha da zor. İsaiah’ın kısa bir süre önce kız kardeşini kaybettiğini biliyorsun, ama anne babasının yaşamadığını da biliyor musun? Omar’ın küçük kardeşinin, dedelerini ve büyükannelerini ziyaret etmek amacıyla çıktıkları yolda kaçırıldığını? Yanında Omar de vardı.

Eli okulu savunurken iki kız kardeşini de kaybetti.” Duraksadı, sonra bana bakmaya başladı. “Senin yüzünden.”

“Sen iblisler yüzünden kimi kaybettin? Ancak bir haftadır tanıdığın Uri’yi mi? Belki hayatta bile kalabilecek Luke’u mu? Sen bile çıldırmış gibi davranıyorsun. Bütün o çocuklar ailelerini, birçok arkadaşlarını kaybetti. İblislerden nefret ediyorlar. Onları gerçekten de suçlayabilir misin? İblisler her şeylerini, ama *her* şeylerini aldı onlardan. Nefret belki yanlış olabilir.” Çenesini öne doğru çıkardı. “Ama belki de doğrudur. Belki her şeye rağmen, onları hayatta tutan şey nefrettir.”

“Peki sen, Jo?” dedim, yumuşakça. “Sen de iblislerden nefret ediyor musun?”

Kafasını çevirdi ve hiçbir şey söylemedi. Ama önemi de yoktu. Zaten biliyordum.

“Buradaki hayatını ciddiye almıyorsun.” Arkasını bana dönmemişti. “Etrafta dolanıyorsun, hiç kibar değilsin ve sana borçlularmış gibi davranıyorsun. Harika Meda Melange bugün de onları öldürmediği için minnettar olmaları gerek gibi hareket ediyorsun. Sana bir Haçlı gibi mi davranmalarını istiyorsun?” Tekrar bana bakıyordu. “O zaman bir iblis gibi davranmayı bırak.”

İğrenç yetiştirilme tarzları benim hatam değildi. Bunların hiçbirisi benim hatam değildi. Beni öldürmeye hakları yoktu; ben onların şamar oğlanı değildim. “*Ben* bir iblisim, Jo. Eğer unuttuysan diye söylüyorum.” Sözcüklerimi kısa ve özdedi. “İki eşit parçam var.” Öne doğru bir adım attım, alanını işgal ediyordum. “Belki de sorun, bir Haçlı olmaya uygun olmamamdır, Jo. ‘İyi’ birisi olmak kaderimde yok.” Suratını inceliyordum. “Bir balta, sırf odunları parçalamıyor diye kırılmış değildir.” Dudaklarım kıvrılmıştı, ama gülümseme halini almak için değil. “Tabii benim durumumda kemiklerden bahsetmeliyiz. Haçlılık işi için doğru araç değilim.”

Bir santimetre bile geri gitmemişti. “Haklısın Meda; bir Haçlı olamayabilirsin.” Çok sert bir şekilde bakıyordu. “Ama bir araç olduğun kesinlikle doğru.”

Hırıldandım ve bana yine öfke dolu gözleriyle karşılık verdi.

“İyi olmak kaderinde var. Sen bir *Beacon*’sın, Meda. Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın? Bu, iyi şeyler, dünyanın gidişatını değiştirmeye yetecek kadar iyi şeyler yapma potansiyelinin olduğu anlamına geliyor. Yani hayır, eğer iyi birisi olmak için çabaladığını söylersen sana inanamam, tabii *buna* çabalamak denirse.” Elini tekrar nehre doğru salladı.

Hâlâ bir şey demiyordum. Bir özür bekliyordu ama inanın bana, dilimin ucunda olan şey, özür değildi. Bunun yerine dik bir şekilde durdum ve hiçbir şey demedim.

Bana bakmaya daha fazla dayanamadı ve bıkkınlık dolu bir şekilde arkasını dönüp, okula doğru ayağını yere sürerek ilerlemeye başladı. “Sadece onlardan uzak dur,” dedi, ama yürümeye devam ediyordu.

“*Bana* saldıran *onlardı*,” diye bağırdım arkasından. İsaiah’ı beni kışkırttığı için yumruklamış ve cezalandırılmıştım. Bu sefer o bana saldırmıştı ve yine ben cezalandırılıyordum. Kılıçtan bahsetmiyorum bile. Ne işe yarardı ki? Yumruğumu bir ağaca geçirdim. Ağacın gövdesi çatlamıştı, parmaklarımdaki eklemlerin de çatladığından gayet eminim.

Artık Jo bile benim yanımda değildi. Burada ne yapıyordum ki?

Seçeneklerin var. Armand’ın sesini düşünmek bile baştan çıkarıcıydı.

Sanki bu düşünce onu çağırımış gibi, ağaçların arasından çıkıverdi. “İyi misin?” diye sordu, ses tonu sert ve kızgındı, ama Jo’nun aksine, hedefinde ben yoktum. “Hâlâ

ormandalar, Meda. Hadi onları haklayalım.” Sözler ağzından hızlıca çıkıvermişti, güçlü bir Fransız aksanı ve şiddetle dolulardı. “Sadece tamam de, Meda ve ben, hayır, *biz...*” eğlenceyi asla kaçırmayacağını biliyordu. Beni düşünmesi hoşuma gitmişti, ama gülümseyecek gücüm bile yoktu, “... onların hayatlarını içlerinden sökelim ve kanlı parçalara ayıralım.”

“Sonra da buradan gitmek zorunda kalırım,” kelimeler ağzımdan zar zor, zayıf bir şekilde çıkmıştı.

Kaşlarını kaldırmıştı. “Burada kalmak istiyor olamazsın.”

Yanıtlamadım. Ne istediğimi bilmiyordum.

“Meda, hayır. Seni öldürürler.” Sesi sertti ve ellerini kendine doğru çekip, kendi elleriyle de beni sardı. “Lütfen, Meda. Benimle gel.” Bir şey demedim, ama gözlerim Jo’nun kaybolduğu ağaçların arasında geziniyordu. Artık az önce orada olduğu, boş bir alandan başka bir şey değildi.

“Unut gitsin onları, Meda. Unut onu.” Bir elini kaldırıp, yanağıma götürdü, kendisine doğru çekiyordu. “Ben seni olduğun gibi seviyorum. İyi, kötü ya da her neyse. Umursadığım tek şey *hayatta* olman. Lütfen, Meda.” Yanağımın üzerindeki eli arkaya doğru, saçlarımin içine kayıyordu, beni kendisine doğru çekti, alnı, alnıma değiyordu. Kısık bir sesle konuşmaya başladı. “Lütfen, benimle gel. Güvende olacaksın.”

Sözleri kulaklarımda çınılıyordu, ama gözlerimse ağaçlar arasındaki boşlukta geziniyordu. İyi. Kötü. Hayatta. Güvende. Unut onu.

“Meda, lütfen. Seni böyle görmek beni mahvediyor,” dedi, usul usul. Başparmağını hafifçe yanağıma, hâlâ orada duran bir morluğun üzerine götürdü.

“Ne şekilde?” diye sordum, anlamamış bir şekilde. İyi. Kötü. Hayatta.

Dudaklarını birbirine bastırđı. “Zincire vurulmuş bir halde.”

Zincire vurulmuş. Geceleri kafesime kilitleniyordum. Onların önünde yemek yiyordum. Evcil bir canavardım.

Onları çok az da olsa anlayamıyor musun? demişti, Jo. Ama *onlardan* kastı, aslında *biz* demekti. Çünkü o, onlardan biriydi ve ben de bendim.

“Hey,” dedi Armand, usulca, tekrar gözlerine bakmaya başladım. İblislere özgü bir karanlığı olan, aç, kızgın ama yine de çok ufak bir parça yumuşaklık olan gözlerine. Beni olduğum gibi görebilen ve kabul edebilen gözlerine. Çünkü o da benim gibiydi.

Beraber, biz oluyorduk.

Onlara karşı, bizdik.

Beni burada istemiyorlardı, ben de burada olmak istemiyordum. İyi olmayı denemiştım. Ama ben bir bağımlıydım, kötülüğē bağımlıydım ve bu bağımlılığı da çok yakınımda tutuyorlardı. Beni bu şekilde aralarına almışlardı ve rehabilitasyonum başarısız olunca da beni cezalandırıyorlardı.

Ama geleceğim, onların tekelinde değildi. Seçeneklerim vardı ve bir tanesi de tam önümde duruyordu. O mükemmel suratında özgürlük, firar, günah, tehlike ve şiddet, hepsi büyüleyici bir şekilde bir aradaydı. Armand, bana vermeyi reddettikleri her şeyi teklif ediyordu.

Eğer özgürlüğümü vermiyorlarsa, ben alacaktım.

Vücudum ısınmaya başlamıştı, ellerinin içindeki ellerim karıncalanıyor ve yanağımın üzerindeki başparmağının yumuşak dokunuşu beni bir ateş gibi yakıyordu. Özgürlükte birlikte gelen güç hissi sinir uçlarımı elektriklendiriyordu ve kafesine sıkışık bir halde hapsedilen karanlık tarafım yüzeye yayılmaya başlıyordu.

Çok uzun bir süredir, bana emir vermelerine ve ne

olmam gerektiğine karar vermelerine izin vermiştim. Bir Haçlı olmayabilirdim, ama hiçbir şey de değildim. Her şeydim. Değerliydim. Unutulmuştum, beni unutmalarına izin vermiş, uslu, küçük bir psikiyatrik hasta gibi “bunu yapmalısın” haplarını yutmuştum. Ama hasta, deli ya da arızalı değildim.

Ben, kutsal iblis-canavar kız, Meda Melange’dım. Yetişkin adamları korkuyla çığlık çığlığa bırakıyordum. Kemiklerini kırıyor ve kanlarını içiyordum. Kâbusları gerçeğe dönüştürüyordum.

Dünyadaki ev kuvvetli canavardım. Zincire vurulamazdım.

Kötülük, derimin altında köpürmeye başlamıştı. Gözlerimi kapatıp açtığımda, dünya benim için yeni bir yer olmuştu.

Armand da bu değişimimi anında hissetti. Gülümsemesi, dişlerini dışarı çıkarmıştı ve büyük ellerini yanaklarıma götürmüştü. Alınlarımız yine değişiyordu, eğer izin verirsem beni öpeceğini biliyordum, ama şu an öpüşme modunda değildim.

Ellerimi o sert göğsüne götürdüm ve avuçlarımı açarak gömleğini kavradım. Nefesinin kokusunu alabiliyor, ellerimin içerisinde ezilmiş gömleğinin yumuşaklığını hissedebiliyordum. Her bir gözenegini sayabiliyor, gözlerindeki bütün karanlık noktaları görebiliyordum. Dünya hayat, ihtişam ve enerji ile etrafımızda titreşiyordu.

“Bu gece gel,” diye fısıldadım, dudaklarına uzun uzun bakarak. “Halletmem gereken bazı şeyler var.”

Bir canavar gibi mi davranıyordum?

Onlara canavarca davranmayı gösterecektim.

BÖLÜM-22

Bekleyebileceğinizin aksine, öldürücü bir hamleye girişmedim. Gerçek bir canavar, bunu yapmayacak kadar akıllıdır. Gerçek bir canavar, hayatlarındaki bütün birikimlerini bir saadet zincirine yatıran yaşlı çiftlerin elini sıkar; bebekleri öper ve politik görevler için yarışır; karşıdaki kişi ona âşık olana kadar bekler. Gerçek bir canavar, saldırının can yakacağını ama ihanetin yara izi bırakacağını bilir.

Odama geri dönmüştüm. Ardından, Çavuş, yanına gelmemi istediğinde hiç itiraz etmedim. Oturmamı söylediğinde, oturdum. İşte uslu kız, Meda!

Beni, açıklama kılığına girmiş bahanelere boğdu. Bu adil değilmiş gibi düşünüyormuş ve özür diliyormuş gibi rol yapıyordu.

Ona inanıyormuş gibi rol yapıyordum.

Ben de aynı umurumdaymış gibi davranıyordum.

Ama artık diğer kulaklarım açılmıştı, sözcüklerinde söylemediği her şeyi duyabiliyordum. Luke'ı ziyaret edemememin gerçek nedenini. Odama kilitlenmemin gerçek nedenini. Graff'in, bedenime girmesine izin verilmesinin gerçek nedenini.

Bir keresinde kömür madenine kanaryalar götüren madenciler hakkında bir şey okumuştum. Onları görebiliyordum, güneş ışığı altında şarkı söyleyen küçük noktalar, karanlıkta umutsuzca uçuyorlardı. Madencilere eşlik etse-

ler de, bu neşe saçan gürültücü şeyler evcil hayvan değildi. Madenciler zehirli gaz bulunan bir bölgeye vurursa, o narin ve küçük kanaryalar, madencilerden çok daha önce ölüyor ve böylece madenciler oranın tehlikeli olduğunu anlıyorlardı.

Haçlılar için de ben buydum; tabii ki de Çavuş bunu söylemiyordu. İşlerine yarıyordum ama insan da değildim. Onlar kadar değerli değildim. Genç yüzüme bakıyor ve gözden çıkarılabilir olduğumu kabul etmek istemiyordu.

Sanırım bazı şeylerden, korkunç şeylerden hiç bahsedilmemesi daha iyiydi.

Size Çavuş'la olan görüşmemden sonra odama gidişimi ve intikamımı nasıl planladığımı anlatmayacağım. Kapımdaki kilidin çat diye çıkardığı sesin artık bana bir tokat gibi gelmediğinden bahsetmeyeceğim. Ya da bunun bana bir meydan okuma gibi geldiğinden, oyuna bir davet gibi geldiğinden bahsetmeyeceğim. Bir hatırlatıcı ve alay olabilirdi, ama artık bir tokat değildi. İzdırabı artık yoktu.

Yaşlı bina uykuya geçerken nasıl beklediğimi, ama benim ise daha önce hiç bu kadar uyanık hissetmediğimden bahsetmeyeceğim. Beni odamdan çıkaran canavar görünümülü çocuğun vahşi suratı hakkında bir şey demeyeceğim. Kötü çocuğun o hoş vücudunu tavan arasına doğru takip edişimi, sonra eşyalarımın beraber onu orada bırakıp intikamımı almaya gittiğimden bahsetmeyeceğim.

Binadaki kırık bir kilidi olan pencereyi nasıl belirlediğimden de bahsetmeyeceğim ya da Jo'nun binanın bu tek zayıflığını bana nasıl gösterdiğinden.

Bunu düşünmenin beni ne kadar güldürdüğünden de.

Bir haritayı nasıl aradığımı ya da Jo bana karşı kullandığı için yakınlarda bir yerde olduğunu bildiğimden de bahsetmeyeceğim. Haritayı nasıl bulduğumu da söylemeyeceğim.

Çaldığımı da kesinlikle söylemeyeceğim.

Haçlıların bu haritayı kaybetmesinin tüm dünya için ne anlama geldiğini bildiğimden de. Harita, iblislerin eline geçerse neler olacağını bildiğimi de söylemeyeceğim. Hayır, size bunların hiçbirini söylemeyeceğim.

Çünkü bazı şeylerden, korkunç şeylerden hiç bahsedilmemesi daha iyidir.

Armand'la tavan arasında buluşmak için okulun koridorlarında ilerlerken size içi dolu, üçgen şeklinde, naylon-
dan bir spor çantası çaldığımı da söylemeyeceğim. Kendi koridorumu ulaşana kadar merdivenleri çıkmıştım. Olu-
duğum yerde durdum, etrafı dinliyordum, hiç ses yoktu. Gizlice köşeye doğru geçtim ve karanlık koridorda yavaşça ilerlemeye başladım. Ayaklarım, gıcırdayan tahtalar üzerinde çok yumuşak bir şekilde hareket ediyordu, tahtalar çok hafif bir ses çıkarıyordu. Jo'nun kapısının yanından geçtim, ardından da üzerinde işe yaramaz bir kilit olan kendi kapımın yanından, ama bakmadım bile. Hiçbir zaman benim kapım olmamıştı. Bir insan, köpeğine, efendi kölesine ve bir hücre de tutsağına ait değildir. Elinde gücü olan, sahip olan taraftır. Ama ben, artık bu odaya ait değildim. Tüm dünya bana aitti.

Koridorda usul usul ilerliyordum, ama tam tavan arasına çıkan merdivenlere ulaşmışken arkamda yere sürten, metalik bir ses duydum. Hafifçe yukarı çıkarak merdivenlerin ilk basamaklarına çıktım ve gölgelerin içerisinde gizlendim.

Jo kapısını açtı ve koridora çıktı. Üzerinde pijamaları vardı, beyaz, kolsuz bir yelek ve eşofman altı, bacak destekleyicisinin üzerinde, yumrulu bir hal almıştı, ama görünüşe göre Jo pek de uyumuyordu. Gözleri şişmişti. Anahtar, boynuna sarılı uzun zincirde asılı duruyordu. Odasından sızan ışık ile parılıyordu.

Azize Jo da kuralları çiğneyebilirdi.

Sessizce koridora doğru ilerlemeye başladı, ama kendinden pek emin değilmiş gibi, yavaş bir şekilde hareket ediyordu. Kapımın önünde durdu, parmakları oda anahtarımın üzerinde geziniyordu. Midem yanmaya başlamıştı.

Hayır, Jo. Hayır. Odama girme. Jo her zaman planlarımı mahvediyordu. Eğer benim ortadan kaybolduğumu öğrenirse, bugün olanlardan sonra Haçlıları anında üzerime salacağına dair en ufak bir şüphem yoktu, bir hain olacaktım. Ben merdivenlerde seçeneklerimi düşünürken, bacaklarım da birbirine dolanmıştı. Çok da harika seçeneklerim yoktu. Koşabilirdim, ama Haçlıların beni yakalayamayacakları kadar hızlı koşabilir miydim, ben bile şüphe duyuyordum. Üstelik beni Beacon haritası ile yakalarlarsa...

Bu durumda tek bir seçeneğim kalmıştı: Onu durdurmak.

Onu çok hızlıca etkisiz bir hale getirebilirdim, kimseden yardım isteyemezdi. İhanete dair hiçbir tartışma olmazdı, onu hiç ses çıkarmadan haklayabilirdim. Ondanda daha güçlü ve hızlıydım, ama bir ses çıkardığı anda yakalanırdım. Dayanıklılık ve Kondisyon dersindeki acınası performansına rağmen, kızın doğuştan gelen bir pataklama yeteneği vardı. Benim odamda olduğumu fark etmeden önce... sessiz bir hâle getirilmeliydi.

Odama girme, Jo.

Ama kız, her şeyin tersini yapmak için doğmuştu. Kapıma doğru gittikçe yaklaştı. Armand bize zaman kazandırmak için kapımı kilitlemişti, ama beni kontrol etmeye gelen kişinin üzerinde anahtar olunca bunun hiçbir önemi yoktu. Kapımın önünde durmuştu, nefesimi tutmuştum. Kapıyı tıklatmak için, karanlıkta beyazlığı iyice ortaya çıkan ince kolunu havaya kaldırdı, ama sonra yanaklarını silmek için durdu ve tekrar tıklatmadan kolunu aşağı indirdi.

Kapıma bakıyordu, ben de oradan defolması için zihnimdeki Jedi numaralarını kullanıyordum.

Uzaklaş, uzaklaş, uzaklaş.

Hayattaki amacı sadece beni sinirlendirmek olduğu için kolunu aniden bir kez daha kaldırdı, bu sefer sanki fikrini değiştirmeden olayı hemen halletmek için daha hızlı hareket ediyordu, kapıyı yumuşak bir şekilde tıklattı.

Yanıt veren olmadı.

Uzaklaş. Aslında hayır, karşımdaki Jo'ydu. *Lütfen, içeri gel,* diye düşünmeye başladım. Jedi taktikleri tersine kullanılabiliyor muydu?

Kapıyı tekrar tıklattı. "Meda?" dedi, kısık bir sesle. "Meda, lütfen konuş benimle." Ellerini ve alnını kapıya dayamıştı. Solgun ve zayıf görünüyordu. Belki benden de zayıftı. Ettiği her bir kavga, onu tüketmiş gibiydi. Göğsümde oluşan soğuk bir hisle, sadece bir savaş başlattığımı değil, herkesin ve Jo'nun inandığı her şeyin ölümüne neden olabilecek bir savaş başlattığımı anladım, bunu yapmak için de onun yardımını almıştım. Jo, bir iblis karargâhında beni bir Haçlı'ya çevirmişti. Dünyayı tek başıma mahvetmemiştim, o da yardım etmişti.

Vicdanlı biri, böyle bir şey karşısında nasıl hissederdi?

"Meda," dedi tekrar ve parmaklarıyla kapıyı birkaç kez daha tıklattı. Benden yanıt gelmeyince, çenesini sıkmaya başladı. Ellerini yüzüne bastırıyordu. "Lanet olsun, biz arkadaşız," diye bağırırdı. "Şimdi kapıyı aç."

Korkmuştum. Eğer böyle gürültü yapmaya devam ederse zaten yakalanacaktım.

Neyse ki derin bir nefes alıp daha sakin ve sessiz bir şekilde konuşmaya başladı. "Bak, bugünkü davranışım için özür dilerim. Sana güvenmiş olmam gerektiğini biliyorum." Konuşmasını sonlandırdı, kapıya konuşmak onu sinirlendirmişti. Boğazının içerisinden sessiz bir hırıltı çı-

kardı ve tıslamaya başladı, “Lanet olası kapıyı aç!” Ah, klasik Jo özür dilemesi.

Ama ne derse desin, kapıyı açamazdım. Açmasına izin de veremezdim. Şimdi bana güvendiğini söylüyordu, ama artık çok geç olmuştu. Yanlış kişilere güvenmişti. Haince bir planın ortasında, ondan üç metre uzakta, ters yöneydim. Ah, Jo. Armand’ın her zaman dediği gibi, bir iblise asla güvenmemelisin.

Ama Jo da yalan söylüyordu. İnsanı söyledikleri değil, yaptıkları tamamlar Jo, sen de kafese kilitlediğin birine güvenemezsin.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, eli göğsünün üzerinde parıldayan iğrenç anahtara doğru gitti. Belli ki kullanmıştı ve anahtarı hızlıca boynundan çekti.

Yapacaktı. Odama girecekti. Alarmı çalıştıracaktı, üzerimde Beacon Haritası ile yakalanacaktım ve her şey sona erecekti. Bunlarla karşılaştırılınca şimdiye kadar burada yaşadığım berbat hayat bir rüya gibi görünüyordu.

Jo beni asla affetmezdi. Chi bile hırsızlığımı makul göstermekte zorlanırdı. Sonunda da onlara her zaman korktukları şey olduğumu kanıtlamış olurdum.

Bu kadardı: ya ben yakalanacaktım ya da Jo ölecekti. Seçeneklerim bunlardı. Zaten hep böyle olmamış mıydı? Annem ya da ben. Jo ya da ben. Biz inatçılar, sürekli savaşırdık. Sonunda da hep bu noktaya gelirdik. O ya da ben.

Karanlıkta çömeldim, saldırıya hazırlanan bir canavar gibiydim. Kendisinin ve istediği şeyin arasına hiçbir şeyin girmesine izin veremeyen, aşağılık bir şey gibi. *Seni umursamıyor*, diyordum kendi kendime. *Her zaman Haçlıları seçer. Senin arkadaşın değil. O, senin düşmanın.*

Jo, elindeki anahtara, üzerimdeki kontrolünün sembolüne bakıyordu.

Şimdi. Şimdi yapmak zorundaydım. Eğildim ve hafif

çe yaylandım, olmasını istemediğim bütün şeyleri görmezden geliyordum. Dudaklarıma zorla, kuvvetsiz bir gülücük yerleştirdim. Hazırdım.

Ama anahtarı kilidin içerisine yerleştirip çevirdiğinde, karanlık koridorda durmuş, hareket edemez bir şekilde öylece izliyordum. Eli kulağında olan mahvoluşum, büyük bir dalga gibi kıvrılarak üzerime geliyordu, ben de donakalmış, bana çarpmasını bekliyordum. Beni boğmasını. Altına çekip beni yutmasını.

İçimdeki enerji gitmişti. Vücudumdan boşalan adrenalin ve utanç birleşmiş, sarsıla sarsıla titrememe neden oluyordu. Neredeyse yapıyor olduğum şeyden ya da yapamamanın verdiği histen dolayı mı utanç duyuyordum, bilmiyordum.

İyi biri olamıyordum, ama belli ki kötü biri de olamıyordum. Her şeyin sadece işe yaramaz bir yarısıydım. Jo'yu öldürmeyecektim. Bunu yapabileceğimi düşünmek bile aklıma gelince gülüşümü zorla bastırdım. Onu öldürmek. Onu incitemezdim bile. Ona öfke de duysam, o... *Jo'ydu*.

Jo anahtarı kilitten çıkardı, ben de çaresiz bir şekilde onun kapıyı açmasını ve alarmı devreye sokmasını bekliyordum. Kaçmıyordum bile. Duvara yaslanmış, titriyordum. Ne kadar da acınası.

Kapıyı hâlâ açmamıştı, ama anahtar hâlâ elindeydi. Ancak kaçınılamaz sonun ne zaman gerçekleşeceğinin bir önemi yoktu. Stresli olan şey, karar verme kısmıydı. Onu durduracak mıydım yoksa durdurmayacak mıydım?

En iyi arkadaşım, en büyük düşmanım ve mahvoluşumun garantisiydi, ama yine de, yanıt her nasılsa "hayır"dı.

Ben hâlâ onu izliyorken, Jo anahtarı avucunun içinde sıkıp bir yumruk haline getirdi ve elini yere götürdü. Ben şok içerisinde donakalmışken, kolunu hafifçe ileri doğru götürecek anahtarı kapımın altından itirdi.

Sakat ayağının izin verdiği ölçüde yumuşak bir şekilde ayağa kalktı ve çenesini havada hafifçe yukarı götürdü. Haftalardır onu bu kadar rahatlamış bir halde görmemiştim.

En kötüsü her zaman karar verme kısmıydı.

“Seni bekliyor olacağım,” dedi, kapıya doğru. “Konuşmaya ne zaman hazır olursan.” Kısa bir süre daha bekledi, sonra arkasını döndü ve odasına doğru yavaşça yürümeye başladı. Tam kapısını kapatacağı ki, bir şey daha dedi, “*Doktor.*” Ardından kapısını yavaşça kapattı.

Doktor. İblis karargâhındayken bana bu isimle seslenmesini söylemiş ve büyüü bitirmesini istemiştim. Demek istediğim şeyin “güven bana” olduğunu biliyordu ve her şeye rağmen, aklını da kullanarak, bana güvenmişti.

Şimdi bir kez daha doktor demişti. Tam da ben neredeyse...

Ama bazı şeylerden, korkunç şeylerden, hiç bahsedilmemesi daha iyidir.

Arkamı döndüm ve yukarı çıkmaya başladım, bir seferde üç merdiveni geçiyordum. Çürümüş zeminin üzerinden kırıslara çıkarak pencereye ulaştım, Armand açık bırakmıştı. Pencere pervazına yaslandım ve nefes almaya çalıştım. Biraz hava aldıktan sonra yumruğumu ağzıma götürdüm ve eklemlerimin içine doğru sessiz bir çılgılık attım.

Sonra havayı yumruklamaya başladım, ellerimi son derece sinirli ve *yıpranmış* bir şekilde, havada çılgınca sallıyordum. Ellerimi gözlerime götürdüm, avuç içlerimin altında eziliyorlardı, ardından kendimi yere bıraktım.

Jo her zaman bir şekilde planlarımı mahvediyordu. Saadece pek beklediğim bir şekilde olmuyordu.

Bir anda kollarımda güçlü eller hissettim. “Hey, hey, sorun ne?” Armand ellerimi gözlerimin üzerinden çekti.

Gözleriyle beni yaralanmış mıyım diye hızlıca incelerken az da olsa paniklemiş gibi görünüyordu.

Ona baktım, berbat hissediyordum, kafamı iki yana doğru salladım. “Hayır” dediğim şeyin ne olduğunu bile bilmiyordum.

Yüzümdeki ifadeden sorunun ne olduğunu anladı ve kısa bir süre de olsa en az ben ne kadar berbat hissediyorsam aynı berbatlıkta bir bakış attı. Sanki utancımı hissediyormuşçasına. Belki de bir şekilde hissedebiliyordu. Karanlığın çekim gücünü ve aynı zamanda aydınlığa dair kapasitemi sadece o anlayabilirdi. Savaşmaktan vazgeçmişti, ama bu, savaşı hatırlamadığı anlamına gelmiyordu.

Sonunda kaybetmişti savaşı. Kazanabilecek kadar güçlü değildik. Bir kız nasıl... Ama hayır. Bundan bahsetmeyecektim.

Armand, ondan beklemeyeceğim bir kibarlıkla ellerini kollarımın üzerinde gezdirmeye başladı. “Hadi, Meda. Burada kalamazsın.” Gözleri acı doluydu. “Seni paramparça ediyorlar.”

Gerçekten de böyle hissediyordum, etlerim kopana kadar farklı yönlerden çekiliyordum. Uzaklaşmam, ara vermem lazımdı. Nefes alabilmek için.

Gözlerimi kapattım. Bir ara. Gözlerimi açtığımda Armand bendeki değişimi gördü ve sakince ayağa kalktı.

“Haklısın,” dedim, kısık ve yavaş bir şekilde. Ardından gözlerimi küçük sığınağım üzerinde gezdirmeye başladım. Jo ve Chi ile paylaştığım okul. Gözlerimi yeniden kapattım, bir nefes daha aldım ve kararımı verdim. Gözlerimi yeniden açtığımda, daha sakinleşmişim. “Bana bir dakika ver, olur mu? Sadece...” Ellerimi havada öylesine salladım, istediği anlamı çıkarmasına izin verdim.

Bu sanki kötü bir fıkırmış gibi bakıyordu. Dudakları kapanmış ve incelmışti ve gözlerinde yine o beklenmedik

endişe ifadesi belirmişti. Ama “hayır” pek de kabul edeceğim bir cevap değildi ve o da bunun farkındaydı. Bana bir kez daha baktı ve pencereden sessizce çıktı.

Gittikten sonra hemen harekete geçtim. Çantamdan Beacon haritasını çıkardım ve gözlerimi avuç içimde tutup, parıldayan kurukafaya diktim. Haritayı alamazdım, özellikle de Jo’yu ne kadar inciteceğini biliyorken. Ne olduğumu, umut vaat edip vaat etmediğimi bilmiyordum, ama Beacon haritasını çalarsam bunun kararı verilecekti. Odadan Jo, Chi ve benim aylar önce orada bir yere sakladığımız battaniyeyi aldım ve haritanın etrafına sarıp, gizlendiği yere geri koydum.

Jo bana güveniyordu. Üzüntüsünü ve yaşadığı şoku atlattıktan sonra, haritayı almadığımı fark edecek ve nereye saklamış olduğumu da tahmin edecekti. Önce haritayı, ardından da beni bulacaktı, ben de bu süre içinde ihtiyacım olan arayı vermiş olacaktım. Haçlılar çok öfkelenenecekti ama harita yeniden ortaya çıktığında, sanırım (*sanırım*) cezam o kadar da sert olmayacaktı - bir hain ve yaramaz bir ergen, farklı şeylerdi. Ürküyordum. Ne yapacaklarını tam olarak *bilmiyordum*, ama bunu şimdi dert edemezdim.

Derin bir nefes verdim, okula son kez göz gezdirdim ve Armand’la buluşmak için pencereden dışarı çıktım.

37 gün, on sekiz saat, ve yaklaşık yirmi iki dakika sonra... Ama ne önemi var ki?

BÖLÜM-23

Rahat bir esneme eşliğinde uyandım. Öğleden sonra güneşinden içeri düşen bir parça, uzak-taki duvarı aydınlatıyordu. Duvarda çizgili desenler çıkıyordu ama okuldakinin aksine bu çizgiler yataydı, perdeleri çekip bütün gün uyuma özgürlüğümün bir resmiydi, esaretimin bir sembolü değillerdi.

Armand ile olan zamanımız, kırmızı-gri bir bulanıklıkla beraber geçmişti. Ruh sarhoşluğuyla geçirilen kanlı, puslu geceler. Sıcak ve puslu günleri uyuyup, ertesi gün aynı şeylere devam ederek geçirmiştik. Okuldan kaçışından sonra düzinelerce insan öldürmüştük. Hâlâ annemin sadece kötü insanları öldürmem gerektiği sözüne bağlıydım, ancak kötü insan tanımlaması biraz daha değişken bir hal almıştı. Hâlâ hayaletlerin intikamlarını alıyordum, bunu çoğunlukla bu sinir bozucu şeyler peşimi bırakmayacakları için yapıyordum, ama hayatımda ilk kez, hayaletlerin istekleri açlığın isteklerine yetişemiyordu. Hayatımda ilk kez, istediğim kadar insan öldürebiliyordum.

Ve çok fazla insan öldürmek istiyordum.

Kurbanlarımızı gazete sayfalarından seçiyorduk, vahşi cinayet, kayıp çocuklar ve benzeri türdeki haber başlıklarını takip ediyorduk. Sıkıcı gecelerde ya da tembel hissettiğimiz günlerde, şehrin pis kısmında çaresiz bir şekilde görünüp, öylece etrafta dolaşıyordum. Bu bir tuzak oluyordu. Bu pislikler, hayatlarını bir kıza zarar vermeden geçirebilirdi, o terli avuç içlerinin içerisine böylesine uygun bir fırsat asla yerleştirilmiyordu.

Ama yine de, onlar için üzgün hissedemiyordum.

Cinayetlerimiz çok hızlı bir şekilde artıyordu, artık fark edilemeyecek durumda değildi, ama kurbanlarımızın çoğu pislik olarak bilinen, kimsenin umursamadığı insanlardı. Ah, kurbanlarımız olarak yanlışlıkla dürüst vatandaşları seçtiğimiz birkaç insan da vardı, birkaç tanesi de kaçabilmişti. Pisliğimizi de temizliyorduk. Eğer istersek.

Birkaç blogger parçaları birleştirmeye başlamış - bütün pislik insanların ölümünü - ve Gotham'ın kendisine ait bir Batman'i olduğuna dair konuşmaya başlamışlardı.

Çılgın komplo teoristleri.

Armand benim kurallarımı umursamıyordu. Bir kahraman olarak görülmeyi komik buluyordu.

Yataktan çıktım ve salona doğru yürümeye başladım, kahraman olmasına pek de imkân olmayan kahramanımı arıyordum. Armand'ın dairesi şık ve pahalı, ama biraz da duygusuzdu. Klas gri duvarlar, modern mobilyalar, şehrin silüetini gören krom, cam, pencereden oluşan bir duvar. Ama donuk, gri duvarların her bir santimi, görkemli anılara ev sahipliği yapmıştı. Sakladığım anılar.

Armand, Haçlılara geri dönmemin yapmam gereken bir seçim olduğunu düşünüyordu. Onunla birlikte kalma ya karar verdiğim her bir gün, onun için başka bir zaferdi. Ama her gün bir zafer değildi, Jo her an ortaya çıkabilirdi. Bu yüzden her bir anıyı dikkatlice saklıyordum, sanki Noel bittiğinde toplanacak çam ağacı süsleri gibi.

“Bunlar senin mi?” diye sormuştum, birkaç aile fotoğrafının önünde, inanamaz bir şekilde.

“Kim? Muffy ve Buffy mi?” Güldü. “Pek sayılmaz. Bir sahne malzemesi onlar. Sahneme hoş geldin.” Kollarını genişçe açtı. “Les Liaisons Dangereuses kitabını okudun mu?”

“Hayır.”

“Ben de,” diye itiraf etti, sinsi bir gülümsemeyle. “Ama patronum rolümü açıkladığında film uyarlamasını izlemiştim. Varlıklı ama günahkâr, tam olarak kötü olmayan ama onu değiştirmesi için gerçek aşkını bekleyen Sebastian’ı oynuyorum.” Gizemle gülümsüyordu. “Bunların hepsi bende var.”

“Bunlar biraz zor değil mi? Neden onları baştan çıkarmıyorsun?”

“Çünkü kolay olan birinin senle yatmasını sağlamak. Ama senin için ruhlarını satmalarını sağlamak? Bu çok daha fazlasını gerektirir.”

Konuşma şekli, sesindeki karanlığı titreştirmişti.

“Sadece biraz zor olmalı.” Ellerini çimdik şeklinde havaya kaldırmıştı. “Bu olayı Harvard’da incelediler.”

“Harvard’da ruh çalma olayını mı incelediler?”

“Ticaret okulunda başka ne yaptıklarını sanıyorsun? Buna Ikea etkisi deniyor.”

“Mobilyacı Ikea gibi mi?”

“İnsanların kendi kurdukları şeylerden orantısız bir şekilde keyif aldıklarını keşfettiler. Aynı kendi kendine kurulan mobilyalar gibi. Ortaya çıkan şeyin ne kadar berbat olduğunun bir önemi yoktur, insanlar eğer kendileri yapacaksa daha fazlasını ödemeye hazırdır.” Yüz ifadesi keskinleşmiş, aksanı iyice belirginleşmişti. “Çok, ama çok daha fazlasını.”

Hiçbir şey dememiştim, bana baktığında ise gözlerinde bir perde vardı.

“Bir şey fark ettim,” dedim, usulca, onu inceleyerek.

Merak ediyor, bir o kadar da önemsemiyormuş gibi görünüyordu. Sanki beni test ediyor, ne itiraf edeceğimi duymayı bekliyor gibiydi.

“Sen tam bir ineksin.”

Beklediği bir şey değildi, suratındaki karanlık, şaşkın bir kahkaha ile uzaklaşmıştı. "Ne?"

"Böyle bir şeyi niye bilirsin ki?" Sanki bir yapbozun parçalarını birleştiriyormuş gibi söylemiştim kelimeleri - ortaya çıkan resim de beni dehşete düşürüyordu. "Sen bir ineksin. Tam bir inek. İnek cinsindensin. Çok belli."

Kahkaha attı. "Hah, peki," dedi, gülmeyi bırakıp soluklandığında. "Sana Kama Sutra hakkındaki notlarımı göstermeyeceğim."

Sahte aile portreleri artık bir köşeye rastgele yığılmıştı ve duvar, bizim yaptığımız çizimlerle süslenmişti. Birçoğu kendimizi çizdiğimiz resimlerdi - bir portre galerisi gibi. Armand'ın kiler karakalem ile çizilmişti, seri ve akıcı hatlar kullanılmıştı, sanki vücudunda titreşen enerji kaleminden dışarı, kâğıda akıyormuşçasına. Benimkilerse renkli kalemle yapılmıştı; gri duvarların üzerinde son derece parlak görünen, bayıldığım canlı renklerle, tavandaki gömme ışıklarla da aydınlanıyorlardı. En sevdiğim çizimde de, bizim de süper kahramanlar gibi giyinip kuşanmış ve göğsümüzü şişirip, ellerimizi belimize koymuştuk.

"Ne düşünüyorsun?" Görebilmesi için resmi ona doğru tutuyordum.

"Ah, bu..." Kafasının arkasını kaşıdı. "Güzel."

"Teşekkürler," tatmin olmuş bir ses çıkardım ve resmi kuru duvara bantladım.

"Mmm."

"Evet?"

"Mmm, ben biraz..." Nasıl söyleyeceğine pek emin değil gibiydi. "Sence de ben biraz... Donuk görünmüyorum muyum?" dedi sonunda.

"Hayır. Görmüyor musun? Sana bir pelerin verdim." Elimle pelerini gösteriyordum.

"Görüyorum. Ama... Neden üzerimde tanga var?"

“Alışıl gelmiş cinsiyet rollerinden uzaklaşmak istedim.”

Güldü. “Ve benim...” Boğazını temizledi ve eliyle gösterdi. “Anormal şekilde büyük görünüyor.”

“Tabii ki,” diyerek kafamı salladım, çizdiğim resme memnuniyetle bakarak. “Çılgınca yaşamın erkekler için olan hali.”

“Öyle bir şey mi var?”

“Sadece çizgi romanlarda.”

“Anlıyorum.”

“Çizimlerimle yavaştan cinsiyet eşitliğini sağlıyorum,” dedim, havalı bir tavrıla.

“Yani beni insanlığın iyiliği için bir tanga içerisinde çizdin.”

“Kesinlikle,” pis bir şekilde sırtıyordum. “Sana iyi birisi olduğumu söyleyip duruyorum.”

Deliklerle dolu kanepeler, buruşuk battaniyelerle kaplıydı, sayamayacağım kadar geceyi o kanepelerde sonlandırmıştık, sigara içme yasakları ya da yangın yönetmeliklerine uymayan yer altı kulüplerinin pis kokusu ve dans ettikten sonraki terlerimiz, üzerimize yapışlıyordu. Hafif dokunuşlar ve neredeyse buluşacak dudaklar; birbirimizin gözlerine yakalanmamız ve ardından hızlıca gelen derin bir iç çekiş; sessizliğin takip ettiği bir gülüşme. Gittikçe uzayan ve uzayan bir sessizlik.

“Bir kız neden kötü bir erkeğe âşık olma riskini alır, biliyor musun?” sessizlik artık dayanılamayacak bir noktaya geldiği için bunu sormuştum. Birlikte kanepede uzanıyorduk, küçücük alana sıkışmıştık. Yan yatıyordu, sırtını duvara vermiş, bir kolunu da bana doğru atmıştı. Parmaklarıyla kolumda dolambaçlı desenler çiziyordu. Öylesine ve dalgın bir şekilde yapıyormuş gibi görünmeye çalışlıyordu, ben de inanıyormuş gibi yapıyordum.

“Kendisi de kötü olduğu için mi?” diye sordu, umut dolu bir tavırla.

Güldüm. “İyi deneme. Ben iyiyim, hatırladın mı?”

“Ah, evet. Doğru.”

“Birkaç ihtimal var,” dedim, onun yaptığı şeye de-
ğil de, söylediğim şeye odaklanmaya çalışarak. “Birin-
cisi,” bir parmağımı havaya kaldırdım, “Çocuğun ger-
çekten kötü olmadığını düşünüyordur.”

Kirpiklerinin altından bana dikkatle bakıyordu.

Yüzüne o küçük, karanlık gülümsemesi belirmişti.

“Çocuğun değişebileceğini düşünüyor olması ise
diğer bir ihtimal.” Mantıklı düşünüyordum. Kafamı iki
yana salladım. “Senin değişebileceğini düşünmüyorum,
Armand.”

Boynumda hafif bir kahkahanın yol açtığı bir nefes
hissettim ve tüm vücudum titreşti.

“Geriye tek bir seçenek kalıyor.” Elimi omzunun
üzerine koydum ve onu geriye doğru itirdim, artık ta-
mamen yüz yüzeydik. “Kız, salağın tekidir.”

“Meda.” Neredeyse tamamen iç çekerek söylemişti.

“Ben salak değilim, Armand.” Bu ağzımdan nere-
deyse bir özür gibi çıkmıştı, ardından onu kibarca ama
bir o kadar da kararlı bir şekilde ittirip ondan uzaklaş-
tım ve doğruldum.

“Bir ihtimal daha var.” Çok uzaklaşmadan elimi
yakaladı. “Bazen insanlar birlikte yaşar çünkü bunu
karşı koyamazlar,” dedi, aceleyle. “Bir seçim şansları
yoktur.”

“Her zaman bir seçim şansın vardır. Olay da bu za-
ten,” dedim ve güldüm, hiç komik bulmasam da. “Her
şeyde bir seçim yapılabilir.” Elimi kendime doğru çektim
ve o da sızlanarak bıraktı.

Pof. Sanırım bu anıyı arkada bırakacağım. O kanepenin üzerinde düzinelerce, çok daha eğlenceli anılarım var.

İşlerimi halletmek için banyoya doğru ilerlemeye başladım, pijamalarımı çıkarıp gerçek kıyafetler giyinmeyi de düşünüyordum ama boş verdim. Çoktan akşam olmuştu ve kısa süre içerisinde bu akşamki maceralarımız için hazırlanmamız gerekecekti.

Bu gecenin düşüncesi bile derimin altında büyük bir heyecanın yayılmasına neden olmuştu, sakinleşmek için kafamı lavaboya, musluktan akan soğuk suyun altına doğru götürdüm. Bu gecenin kurbanı... Özel biriydi.

Saçımı geriye attım, suların damlamaması için bir havluyu hızlıca kuruttum, koluma düşen su damlacıklarını da dikkatlice sildim. Armand sol kolumun büyük bir kısmına geçici bir dövme çizmişti ve dövmenin bozulmasını istemiyordum. Bileğimden omzuma kadar uzanan ejderhalar, yılan ve alevlerden oluşan bir dövme.

Duvara monte edilmiş metal merdivene tırmanıp, tavana çıktım. Tavanın, üst kat sakinlerinin eğlenebileceği bir yer olması planlanmıştı ama güvenlik yönetmelikleri bu dönüşüm sürecini geçici olarak aşamaz bir hale sokmuştu. Ama bizim işimize geliyordu, çünkü bizden başka kimse tavanı kullanmıyordu. Armand'ın da orada olduğunu düşünüyordum.

Tabii ki tavanın bir köşesinde, ayakta duruyordu, bir kolunu göğsünün üzerinden geçirip eliyle dirseğini desteklemiş, diğer eliyle de üzgün suratını kapatmıştı. Her zamanki şiddetli enerji dalgasından yoksundu, onun yerine derin düşünceler içerisine dalmıştı.

Haha-ha-ha!

Çatıya çıkan kapıyı sessizce kapattım. Sonra çıplak ayaklarımın üstünde usulca arkamı döndüm ve ona doğru yavaşça ilerlemeye başladım, parmak uçlarım üzerinde yürüyordum. Hiç hareket etmiyor, şehrin nefis silüetini iz-

liyordu. Bu görüntü, bir afiş ya da billboard üzerindeki kot pantolon ya da parfüm reklamı olabilirdi - yakışıklı oğlan ve güzel bir şehir. Bir sürü derin düşünce.

Yanına varmama üç metre kalmışken sıçradım ve “AAAAAAAAAAAAAH,” diye bağırdım.

Bir anda korktu ve saldırı pozisyonunu alarak arkasına döndü. Dudakları kıvrılmış, bir şeyler homurdanıyordu ve gözleri...

Yaptığının bir hata mı olduğunu düşünmeye başlamıştım - ölüm saçan bir canavara yapılan sürpriz bir saldırı.

Ama havada, bu kadar yüksekte, yapabileceğim pek de bir şey yoktu. Neyse ki ben ona çarparken, kim olduğumu fark etmişti. Saldırı pozisyonundan çıktı, artık onu yakalamam çok kolaydı, birbirine girmiş bacaklarımızla çatıda yuvarlanıyor ve kahkahalar atıyorduk.

Sonraysa pencere pervazından aşağıya doğru yuvarlandık.

Kolumu hızlıca kaldırdım ve çatının kenarından tutundum. Apartmanın duvarına çarpmıştık, sırtını duvara çarpan Armand, akciğerlerinden hava çıkarken yumuşak bir şekilde “off” demişti. Hâlâ pencere pervazından tutunuyordum, diğer kolumu da kaldırdım ve onunla da tutunmaya başladım. Armand ise beni serbest bırakmıyordu. Kollarıyla beni koltukaltılarımdan sarmış ve bacaklarıyla da benim bacaklarımı sarmıştı. Yüzlerimiz arasında birkaç santimetre vardı. Yağmur altında kalmış gibi görünüyordu, ya da kafasını benim yaptığım gibi musluğun altına sokmuş gibi, düğümlü, koyu saçları da nemliydi.

“Günaydın,” dedim, neşeli bir şekilde, o da inledi ve ardından güldü.

“Günaydın, *Mademoiselle*,” dedi, sıradan bir tavırla. Sanki çatıdan sarmıyorduk ve birbirimize maymunlar gibi

dolanmamıştık. Tatlı olmaya çalıştığında her zaman Fransızcasını ortaya çıkarırdı. Ya da çirkinleşmeye çalıştığında.

Bir dakika boyunca bekledim, ama hâlâ yukarıya çıkmak için bir hamle yapmıyordu. “Tamam. Yukarı çıksana.”

Muzip bir şekilde sırtıyor ve beni biraz daha sıkıyordu. “Böyle iyiyim.”

Bir melek gibi gülümsedim - korkmasına neden olacak kadar uzun bir süre boyunca - sonra kendimi çatıya doğru çektim. Benim önümde asılı durduğu için kafasını penceredeki çıkıntıya sertçe vurup, acı içinde bir çığlık attı, ardından pencere pervazına tutunmak için beni serbest bıraktı. Kendimi yukarı doğru çekmem bittiğinde sırtıydım.

Çatı, açık renkli çimentodan yapılmıştı ve klima üniteleri ile bacalar haricinde bomboştu. Çatının dış halkasında dikey kolonlar vardı, yapılamamış bir çitin iskeletiydi, arkamı döndüm ve bir tanesinin üzerine oturdum, ayaklarım da aşağıya doğru sarkıyordu. Armand da kendini yukarı çekti ve yanıma geldi.

“Ateşle oynarsam işte böyle olur,” diye yakındı, bir yandan da kafasını ovarak. Canı çok fazla yanmış olamazdı - kafası çok sertti.

“Ben de her zaman ateşle oynayanın *kendim* olduğunu düşünmüştüm. Sense kötü çocuktun.”

“Hayır,” dedi, yanıma oturarak. “Ateşle oynayan kişi, alev alma ihtimali de en yüksek olan kişidir.”

“Ah, tamam. Sadece kafanı çarptın, yanmadın.”

Kısa bir süre duraksadı. “Bugünlük evet.”

Yanıt vermedim. Bu, onu sadece cesaretlendirirdi.

Philadelphia’nın ufuk çizgisi karanlık tarafından yutuluyor, yavaşça gri bir renge bürünüyordu. Çatı katı sıcaktı, ama sıcak ve soğuk, eğer iyi beslenmişsem beni rahatsız etmezdi. Armand’ı da etmezdi. Ona bunu sorduğumda gül-

müş ve birazcık sıcaklığa dayanamıyorsa nasıl olur da bir iblis olabileceğini söylemişti.

Etrafa yayılan karanlık, heyecanımı gittikçe arttırıyordu. Binaların altından başlamış ve duvarlara doğru çıkmaya başlamıştı. Yakında hepsini tamamen yutacak, sadece gölgelerin üstünde gölgeler bırakacaktı. Canavarların atlayıp koşarak, kurbanlarını gafil avlayabilecekleri yerler ortaya çıkacaktı.

Bugünün yemeği de çok özeldi. Haftalardır üzerinde çalışılan bir şeydi.

Peter Phearson, şehrin en varlıklı sakinlerinden biriydi. Popüler, başarılı, yaşlı bir adama göre iyi bir görünümüne sahip olan bir adam, ve tabii ki de cömert bir hayırseverdi. Ayrıca bir seri katil ve Frankford Slasher'dan sonra Philadelphia'dan çıkan en mükemmel psikopattı. Phearson tutuklandığında, Philadelphia şehrinin değerli sakinleri buna inanmak istememişti.

Ama ardından kanıtlar ortaya çıktı. Sonra daha da fazla kanıt. Fotoğraflar ve evinde bulunan cesetler. Su götürmez bir halde, her şey ortadaydı. Bunları o yapmıştı. Tüm şehir onu linç etmeye hazırdı. Ama tabii ki de yapmadılar. Terbiyeli insanlardı ve mahkemelerin adaleti sağlamasını beklediler.

Yetişkinlerin hâlâ böyle saf kalabilmeleri gerçekten de şok ediciydi.

Phearson akıllı bir canavardı. Bugünün geleceğini biliyordu ve planlarını yapmıştı; zamanı geldiğinde devrilme için domino taşlarını grotesk bir şekilde yerleştirmişti. Güçlü arkadaşlar edinmişti - en karanlık sırlarını onun kulağına fısıldayan, yakın arkadaşlar. Eğer ortaya çıkarsa onları tutuklatabilecek sırlar.

Bir memur, "kazara" cinayet silahlarından oluşan delil zincirini ortadan kaldırmış; bir polis memuru ise suç mahallinde gördüklerini "unutmuş"; bölge savcısı da olayı

baltalamış, mahkeme başvurusunun son tarihlerini kaçırmış; hâkim de davalının lehine karar verip durmuştu - liste böyle uzayıp gidiyordu.

Hakim, Phearson'u aklayan kararı imzaladığında bütün dünyanın tek yapabildiği dehşete düşmüş bir şekilde izlemek olmuştu. Phearson adliye binasının merdivenlerini neşeli bir şekilde inerken, bütün ülke olanları sessizce izlemişti. Parlak, kırmızı bir gömlek giyinmişti, sanki şehrin boğasının önünde bir bayrak sallıyormuşçasına. Hayatın adil olmadığını bir milyonuncu kez daha anlayan koca bir milletin içinde sürünen umutsuzluğu hissedebiliyordunuz.

En etkileyici kısım ise Phearson'ın tekniği değil (her ne kadar adamın kendine özgü bir tarzı olduğunu itiraf etmek zorunda olsam da), bütün bu olanlara karşı verdiği tepkiydi. Suçlarını gizleme zahmetine bile girmemişti. Maskesi düşmüştü ve bütün şehrin önünde gülüyor, ona karşı duyulan nefreti alaya alıyor ve insanların biçare öfkelerinden zevk alıyordu. Tutuklanacağı gün için plan yapmakla kalmamış, bunu iple çekmişti.

Ama hepimiz biçare değiliz, Bay Phearson.

Geçtiğimiz birkaç haftadır Armand ve ben, onunla oyunlar oynuyorduk. Phearson gibi özel bir parça, özel bir ilgiyi de hak ediyordu. Yaklaşmakta olan dehşetin kuvvetli sesini duymasını istiyordum. Sürekli bir hâl alan korkusunun altında ezilmesini. Geliyor olduğumuzu fark etmesini istiyordum. Bizi durduramayacağını fark etmesini istiyordum.

Domino taşlarını teker teker deviriyorduk. *Güm*: rüşvetçi polis memuru kayıplara karışmıştı. (En azından çoğunluğu. Daha sonra cesedinin bazı parçaları bulunmuştu.) *Güm*: Pek de saygınlığı kalmamış hakimın boş laflarını bütün dünyaya yayınladık - onun adına yazılmış bir intihar notuyla. *Güm*: Tüm dünya, rezil bir canavar olan bölge savcısının, Phearson Şirketi'nden aldığı içeriden gelen tica-

ret bilgileri ile kendine gelir sağladığını öğrendi. Rezilliğin bütün gerçekleri, teker teker ortaya çıktı. *Güm, güm, güm.*

Tabii ki bütün bunlar yargılamanın adil olmadığını kanıtlamak için yeterliydi. Phearson'ın zekice bir şekilde, davadan önce temyiz mahkemesine gideceğini düşünüyordum. Tabii zamanı varsa.

Ama yoktu.

Bütün bu süreç boyunca da Phearson izleniyordu. Başlarda bunların bir tesadüf olduğuna inanmak istiyordu, ancak bütün bunlar arttıkça gittikçe büyük bir dehşete kapılmış ve tesadüf olamayacağını anlamıştı. Mesajı kaçıramayacak kadar zekiydi:

Senin için geliyoruz.

Phearson'ınki gibi büyük bir malikâne söz konusu olunca, Armand'ın ve benim gizlice içeri girip, eşyaları olmamaları gereken yerlere koyup oradan ayrılmanızı da çok kolay oluyordu. Kırmızı şeyler. Temize çıktığı gün giydiği kırmızı gömlek gibi. Kurbanlarının kanı gibi bir kırmızı; benim öfkem gibi bir kırmızı. Ondan koparacağım parçalar kadar kırmızı.

Mutfak masasının üzerinde, hakimın bahçesinden koparılan kırmızı çiçekler görmeye başlamıştı. Polis memurunun öğle yemeğinde bulunan kırmızı bir elma, yemek odasında yerde duruyordu; güçlü dişlerle bir ısırık alınmış halde.

Daha fazla koruma! Daha fazla kamera!

O hep beyaz olan yatağında, kırmızı bir yastık kılıfı.

Kapılara daha fazla kilit!

Banyosunun bir duvarını kırmızıya boyamıştık.

Bütün korumalarını yenilemiş, ardından da hizmet aldığı güvenlik şirketini değiştirmişti. Yine de hediyelerden kaçamıyordu. Ne yapacağını şaşırان korumalarının da ısıyla, şehir merkezindeki apartman dairesine taşındı. Bir-

kaç penceresi ve daha az kapısı vardı, üstelik yerden kırk sekiz kat yukarıdaydı.

Artık, diyordu, artık güvendeyim.

Bu gece ona hiç de öyle olmadığını gösterecektik.

Kırmızılarının havada uçuştığı hayaller kurmuştum gün boyunca, halimden memnun bir şekilde iç çektim. Bunu duyan Armand'ın suratında da hafif bir gülümseme belirmişti. Beni izliyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Peter Phearson'ı,” diye cevapladım, ismini duyunca içim titremişti. “Neden ki? Sen ne düşünüyorsun?” diye sordum, çünkü gerçekten de, olaya birkaç saat kalmışken başka ne düşünebilirdi ki? Bir çocuğun Noel Arifesi'nde hediyelerden başka bir şey düşünmesi gibi bir şeydi.

Çok kısa bir sessizlik oldu. “Aynısını düşünüyorum.”

BÖLÜM-24

Peter Phearson'ın dairesi, Philidelphia şehir merkezinde, çok yüksek binada bulunan geniş bir teras katıydı. Kapıcılar, otopark görevlileri ve güvenlik kameralarıyla doluydu. Asansörler anahtarla çalışıyordu. Phearson, taşındıktan sonra lobiye silahlı korumalarla doldurmak istemişti, ama bir seri katil bile ev sahibinin huysuzluklarıyla mücadele edemiyordu. Korumaları işten atılmıştı.

Onun yerine, Phearson, dairesinin bulunduğu koridoru yarım düzine iri yarı adamla doldurmuştu, başka dört tane adam ise dairesinin içine yerleştirilmişti. Üçü devriye geziyordu ve bir tanesi de Phearson nereye gidiyorsa peşinden gidiyordu, tuvalet de dahil. Büyük tuvalet olsa bile. Neler yapabileceğini bildiğim göz önüne alınınca sanırım bunun beni bu kadar dehşete düşürmemesi gerekiyordu, ama düşürüyordu. Biz seri katillerin bile bazı ahlak kuralları olmalıydı.

Korumalar silahlı, iyi eğitilmişlerdi ve iyi para alıyorlardı ama maalesef ki sadece insandılar.

Karanlık çökmüştü ve şiddetleniyordu. Saat daha on birdi ve şehir merkezinin bulunduğu kısmı, Cuma günü kalabalığını yaşıyordu. İnsanlar iş arkadaşlarıyla içtikleri içkilerden ve akşam yemeklerinden dönüyordu ya da daha sıkı bir gece için daha yeni dışarı çıkmışlardı.

Ya da gölgeler içinde uzanmış, küçük cinayetlerine hazırlanıyorlardı.

Armand ve ben özel gecemiz için giyinmiştik. Dar kesim gri takım elbisesi, kravatı ve gösterişli küçük şapkasıyla adeta bir Calvin Klein modeli gibi görünüyordu. Ben de frak gömleğinin stilize edilmiş bir versiyonu gibi görünen, kırmızı bir elbise giymiştim. Ucundan boynuma kadar ilikleniyor, ince bir kemerle de ortadan sarılıyordu. Siyah taytımı açıkça gösteriyordu. Ayağımda ise altı kırmızı, siyah topuklu ayakkabılar vardı, kolumdan da oldukça pahalı bir çanta sarkıyordu. Gölgeler içerisinde bekliyorduk, ben duvara yaslanmış bir haldeyken, Armand da önümde eğilerek duruyordu, kafamın iki yanına koyduğu elleriyle duvardan destek alıyordu. Tüm dünyanın gözünde bir buluşmadan dönen, aşırı zengin bir çift gibi görünüyorduk. Armand suratını bana doğru yaklaştırdı, suratında devamlı bir gülümseme vardı, nefes alıp verdiğinde de nane şekeri kokusu alıyordum. Gözlerindeki ifade, nefesimi biraz daha hızlandırmıştı. Yavaşça bana daha da yakınlaştıyor, beni sıkıştırıyor ve o güzel kokusuyla etrafımı sarıyordu. Yüzümü yukarı kaldırdım, ama çok az, dudaklarımız aynı hizadaydı.

Bir fırsat bulduğunu düşünerek bana doğru eğilmeye başladı, ama dudaklarımız tam birbirine değmek üzereyken, onu bir soruyla durdurdum.

“Ne kadar daha bekleyeceğiz?” dedim ve onunla eğlendiğimi anlaması için tek kaşımı kaldırdım.

Bazıları buna “edepsizlik” diyebilir, ama ben öyle olduğuna inanmıyorum. “Edepsizlik” ona bir şey borçlu olduğum ve suçlu hissetmem gerektiği anlamına geliyordu. Sanki onunla flört edişim onu zorluyor ve sadece nihai sonuç için katlanıyormuş gibi. Saçmalık. Küçük oyunumuzda ikimiz de amaçları vardı; onun amacı (seks) neden benimkinin (kafasını allak bullak etmek) önüne geçsindi ki? Sırf bir erkek diye mi?

Bu durumda genel kurallara karşı çıkmalıyım. Süper

kahraman Meda, toplumsal cinsiyet eşitliğini bir türlü gerçekleştiremeyen öpüşmelerle sağlıyordu!

Alnını tuğla duvara bastırdı ve saatine bakmadan önce bir inilti çıkardı. “İki dakika.” Yeni koruma gelmiş ve işine gerçekten odaklanmadan önce bir rutine girmişti. Kahve yapmış, tualete girmiş, iPod’unu kurmuştu ve çıkmakta olan korumayla da biraz muhabbet etmişti. Ofisine yerleştirdiğimiz kamera sayesinde her şeyi görebiliyorduk.

Armand göğüs cebinden telefonunu çıkardı ve kameranın ofisi izlememizi sağlayan uygulamayı açtı. “Erken geldi.” Armand duvardan hızlıca uzaklaştı. “Kim işe erken gelir ki?” Ses tonu tiksinti doluydu. “Hadi,” dedi ve bana elini uzattı, birbirine pek de aşırı olmayan genç çift de köşeyi dönerek yola koyuldu.

Parmaklarım, Armand’ın parmaklarının içine geçmişti ve sokakta yürürken ona sarılıyordum, oldukça masum ve biraz da çakır keyif görünüyordu. Giriş kapısını geçerek, klimalı, küçük kabininde oturan görevlinin yer aldığı otoparka doğru ilerledik. Otoparkın etrafı, siyah, metal tellerle çeviriliydi, ama öbür tarafta oturanların içeri girmek için kullandığı, kilitli bir kapı vardı. Yakınlaşmaya başladıkça Armand göğüs cebinden telefonunu çıkardı ve kamera yayını izlemeye başladı. Elimden çekti, tempomuzu yavaşlatmıştık, birkaç saniye sonra ise yeniden hızlandık. Korumanın dikkati başka bir yerdeydi. Kapıya ulaştığımızda bileğimle hızlıca vurarak kilidi kırdım. Birkaç gözün üzerimize çevrilmesine neden olan, güçlü ve tiz, metalik bir ses çıkmıştı. Eğer elimde bir levye olsaydı şüpheli görünebilirdim, ya da iri yarı, erkeksi ve fakir bir görünümüm olsaydı. Ama sadece çıplak elleri gözüken, ufak ve pahalı kıyafetler giyen bir kız asla kimsenin korkmasına neden olamazdı.

Sanki çıkan sestense utanmış gibi gülümsedim, Armand’ı da kapıya doğru çektim. Birbirimize yapışık bir halde asan-

söre girdik. Anahtarımız yoktu, bu yüzden aslında hiçbir yere gidemezdik, ama bizim gideceğimiz katı seçmemizi bekleyen asansörün kapıları birkaç saniyeliğine de olsa kapanmıştı. Anahtar görevi gören kartı, bölmesine yerleştirmedik ve asansörün kapıları, hayal kırıklığına uğramış yolcuları dışarı atmak için açıldı, ama biz çoktan tavana çıkmış ve asansör boşluğuna girmiştik. Ben içimdeki askılı siyah atletle kalmak için elbisemi çıkarırken Armand da korumayı kontrol ediyordu. Elbise ile topuklularımı çantama tıktırıp, spor ayakkabılarımı çıkardım. Armand da soyunmuş ve o öcü gibi görüntüsüne kavuşmuştu - siyah pantolon ve siyah bir tişört. Ayakkabılarını ona uzattım. Çıkarken geri almak için çantayı asansör boşluğuna bıraktım.

Teras katına kadar kırk sekiz kat boyunca kablolardan tırmandık. Tamirat amacıyla asansörün mekanizmasına ulaşmak için yukarıda bir kontrol kapağı vardı, oradan çatıya çıktık. Rüzgâr şiddetli bir halde esiyordu ve şehrin ışıkları da her yere yayılmıştı.

Ama buraya manzara izlemeye gelmemiştik.

Çatıyı geçtik ve Phearson'ın dairesinin dışında bulunan terasa indik. Teras oldukça büyüktü ve bir botanik bahçesi denilebilecek kadar fazla miktarda egzotik bitkilerle doluydu. İki tane camlı kafa vardı. Bir tanesi yatak odasına, diğeri ise oturma odasına çıkıyordu. Oturma odasında bir koruma vardı, sırtını terasa vermişti. Muhtemelen en az 110 kilo ağırlığında, iri yarı ve siyahi bir adamdı. Klasik gizli servis elemanı pozisyonundaydı, ayaklarını kalçası boyunca açmış, kollarını önünde, gevşek bir şekilde bağlamıştı. Yatak odasına çıkan kapıya doğru yöneldik.

Yatak odası tamamen beyaz olarak dekore edilmişti, aynı bir önceki evindeki gibi. Komodin üzerindeki bir lamba tarafından loş bir şekilde aydınlanıyordu, ama oda da kimse yoktu.

Karanlıktan korkuyor muyuz, Phearson?

Yanımda çömelmiş olan Armand'a baktım. Yatak odasından gelen solgun ışıkla parıldıyordu, baş döndürücü heyecanı da bu parıltıyı arttırıyordu. Benim kalbimde şiddetle atıyordu, çünkü sonunda zaman gelmişti. Teras kapısını hızlıca açtığımda eğlence başladı. Parmaklarımı soğuk, metal kapı koluna doladım, ama tenim tam aksine, daha da alevli bir hal almıştı. Gülümsedim ve dudaklarımı ısır-dım, dişime değen etin hissiyle mest olmuşum, kendi etim olmasına rağmen. Şimdilik.

Elimin altında çatlayan kapı kolunun vücudumda uyandırdığı heyecan, nefesimi kesmişti.

Armand ve ben plan yapmadan, konuşmadan, koordine bir şekilde hareket ediyorduk. Sessiz dairenin içinde adeta süzülüyorduk, ilk korumamızı halletmiştik, ardından da ikincisini. Lüks halıların üzerinde adamlardan bir dağ oluşmuştu. Onları öldürmüyorduk. Benim kuralımdı - Armand bunu değiştirmek için çok çalışmıştı.

Bu şeytani adamdan kendi isteğiyle emir alanlara da aynı muameleyi uygulamamız gerektiğini söylemişti. Hizmetçilerinin suç ortaklığı olmasa dünyanın en kötü canavarları asla başarıya ulaşamazmış. SS askerleri olmasa Hitler ne yapabilirmiş? Ya da NKVD olmadan Stalin?

Bu sağlam bir argümandı, ama sondan bir önceki korruma ellerimin altında debelenirken ona sunduğum karşı savı hatırlamak biraz zor. Beynine giden doğru kanın yolunu kollarımla keserken, şah damarının zonklayışını hissedebiliyordum. Onu çok sert sıkabilir, aynında boynunu kırabilir, kafasını çat diye koparabilirdim ve damarlarından dışarı doğru fırlayan hayatı, benim olabilirdi. İçimde bir gökkuşağı gibi dalgalanabilir, şampanya gibi köpürebilirdi.

Armand korumayı tutuyor, içinde sessiz bir savaş veriyordu. Ağzı hafifçe açıktı, korumanın yaşadığı korku ilk nefes alıp verirken, dişleri görünüyordu. Göz göze geldik,

kafamı biraz sallasam, harekete geçeceğini biliyordum. Bunu yapmak için ölüyordu. Beni çağıran davet, onu da aynı güçte çağırıyordu, ama korumayı tutmak haricinde hiçbir şey yapmıyordu.

Neyse ki, koruma hareketsiz bir şekilde duruyordu ve ben de tekrar irademe hükmedebilmişim. Ellerini ve ağzını bağladıktan sonra onu koridorda, baygın bir halde bıraktık. Dairede sadece Phearson ve yanındaki koruması kalmıştı. Dairenin dışındaki altı tane korumayı ellememeye karar verdik. Ölü bir adamı koruyor olduklarını sanmaları çok komikti. Sabah, olay yeri inceleme kameraları yanıp sönerken, avuç işlerini kaşıyıp, böyle bir şeyin nasıl gerçekleşebildiğini anlamaya çalışacaklardı.

Loş koridorun sonundaki neredeyse tamamen kapalı bir kapıdan süzülen ışık, duvara çarpıyordu. Sabırsızlığımız, kendisiyle beraber tempomuzu da arttırıyordu. Ona neler diyeceğimi, hangi kelimeleri birbirine bağlayacağımı çoktan biliyordum. Prova yaptığımdan değil - buna ihtiyacım yoktu. Ama gün boyunca bundan mümkün olduğunca uzun süre zevk almanın hayalini kurmuştum. Yalvaran, dehşete kapılmış ifadesini hayal etmişim.

Kapının önünde Armand ve ben, birbirimize son kez, kana susamış bir bakış attık. Elimi kapıya yasladım ve aralıktan gizlice bakmaya başladım.

Ve durdum.

Phearson, berjer sandalyesinde oturmuş, bembeyaz eklem yerleriyle sandalyesinin kollarından tutuyordu. Şimdididen korku dolu görünüyordu - ama bize bakmıyordu. Yalnız değildi. *Bu da ne?*

Biri bizden önce gelmişti. İçimdeki açlık, bunu inkâr ederek çılgılık atıyordu.

Phearson benimdi. Hırıldanmamı zorla bastırdım. Odaya gizlice bakmak için solumda durup, duvara yaslanmış olan Armand'a bir bakış attım. Onun da suratın-

da aynı, korkunç inkâr vardı. İçimizdeki kan son derece kızgın bir şekilde dolaşıyor, açlığımız ise serbest kalmak için mücadele ediyordu. Korumaları biz halletmiştik; ödlümüzü hak ediyorduk.

İçeridekiler her kimse, ondan vazgeçmelilerdi yoksa Phearson'ın yanında onların da cesetleri olacaktı. Öfkemi bastırdım ve zorlukla, kapıyı araladım. Phearson bize bakmadı bile. Kapı açıldığında, susturucu takılmış bir tabanca, tabancayı tutan siyah eldivenli bir el ve siyah bir kıyafetin içinde olan bir kol görüldü, kolun sahibi ise eğitimde olan Haçlı ve eğlenceli her şeyi mahveden Joanna Beauregard'di.

O öfkeli gözlerle bana, ben de şaşkına dönmüş gözlerle ona bakıyordum. "Gelmen çok uzun sürdü."

BÖLÜM-25

Her zamanki, lanet olası Jo. Başka bir insanın hayatını alacak olan canavarı durdurmak için gelmişti. Beni “yakalamak” için başka herhangi bir anı seçebilirdi, ama hayır, şimdi gelmişti, aynı lanet olası Annabel’de yaptığı gibi. İçimdeki kızgın öfkemnin sesini kesmeye çalışıyordum. Kendimi sakinleştirmeye. Bulunmak isteyen bendim.

Ama şimdi olmaz! diye bağıırıyordu açlık.

“Aynısını ben de senin için söyleyebilirim,” diye anında yanıtladım, içimdeki canavarı bastırmaya çalışarak. Jo’nun gözleri hafifçe büyümüştü, ama her zamanki gibi hemen karşılık verdi. “Ah, evet, varış adresi bırakmayı unutmuşsun,” dedi, somurtarak. “İçeri girecek misin?” İçeri girmem için silahı salladı, ama tehditkâr bir tavrı yoktu. En azından bana karşı - Phearson ise bembeyaz olmuştu.

Jo, Armand’ı görmemişti, ben kapıyı açarken Armand benim arkamda, sırtını duvara vermişti. İblis arkadaşımı Jo’ya yeniden tanıtmak için şimdi pek de iyi bir zaman olmadığına karar vermiştim. Odaya girmeden önce Armand’ın orada kalması için bir parmağımı hafifçe ona doğru salladım.

“Buraya nasıl girdin ki?” diye sordum, hâlâ kızgın açlığını sakinleştirmeye çalışıyordum. Son koruma da elleri

ve ağız bağlanmış bir şekilde, odanın köşesinde duruyordu. Sızlanıp debeleniyordu ve benim tek yapabildiğimse kendimi kontrol altında tutmaktı. Jo, huzursuzluğumu görmüş olmalı ki silahıyla kafasının yanına sert bir darbe vurdu. Adam gevşeyerek bayılmıştı.

“Nereye gittiğini öğrendiğimde,” kafasıyla Phearson’ı gösterdi, “hizmetçilerden birinin anahtarını çaldım ve onu beklemeye başladım, ve tabii seni de.”

Klasik, akıllı Jo. Mekân korumaya alınmadan önce içeri sızmıştı. Haftalardır planladığım cinayeti mahvediyordu - yine klasik Jo. Ses tonum öfke doluydu. “Biraz karışıkmiş. Ama hiçbir dürtü, beni “masum” birinin hayatını almaktan durduracak kadar güçlü olamaz.” Elimi pisliğe doğru salladım.

“Bunun konuyla hiçbir ilgisi yok.”

Ama onu neredeyse duymuyordum. Peter’in nefesinin o *yumuşak* sesi, kulağıma çığlık atarmışçasına yüksek geliyordu. Keskin, zayıf bir sestti; sanki boğazından çıkarken havaya karışan her bir molekülü duyabiliyordum. Dikkatimi çekiyor, dağıtıyordu. Beni uzaklaştırıyordu. Avım, sandalyesinde oturmuş, yaşadığı dehşetin kokusunu odaya yayıyordu, tüm bu kokular, sesler ve yüzündeki ifade, hepsi büyüleyiciydi.

Jo ellerini çırpınca irkildim.

“Gerçekten mi, Jo? Bunun en uygun an olduğunu düşündüğüne inanmalı mıyım?” Elimi son derece iyi korunan dairenin etrafında, köşede elleri bağlı yüz elli kiloluk adama, ardından da berjer sandalyesinde kaskatı oturan seri katile doğru salladım. “Sanki oturup beni son anda nasıl engelleyeceğini düşünüyor gibisin.”

“Yoksa özür dilememi mi bekliyordun,” dedi, büyük bir şaşkınlıkla.

Horuldadım. “Seninle geri gelirim, Jo, ama bu sefer her şey farklı olacak. Senin ya da onların bana patronluk taslamalarına izin vermeyeceğim.” Vahşi bir ifadeyle Phearson’a doğru döndüm, hissettiği korku, buruşmuş kalbimi yeniden şişirmişti. “Ne zaman istersem yerim ve sen ya da hiç kimse beni durduramaz.”

“Meda, gelme nedenim bu değil.” Jo silahını öfkeyle sallayınca Phearson oturduğu yerde iyice sinmişti.

“Ben Haçlılar’ın evcil hayvanı değilim. Onlar *ile* çalışırım, ama onlar *için* çalışmam.” Gözlerim Phearson’ın üzerindeydi, kafam da hafifçe, bir o yana, bir bu yana sallanıyordu, bu yılan hareketini andıran şey, açlık vücudumu ele geçirmeye başlayınca olurdu. “Onu kurtaramazsın, Jo,” diye fısıldadım. Jo için değil, Phearson için fısıldamıştım. Aslında kendim için, böylece kokusunu alabildiğim tek şey korkunun o hoş kokusu olurdu.

“Lanet olsun Meda, buraya Phearson’ı kurtarmaya gelmedim,” diye bağırdı, sinirli bir şekilde.

Dişlerimi yaladım, cam gibi pürüzsüz ve keskinlerdi, Phearson ise ağzına tıkanan şeyin ardından çığlık atmaya çalışıyordu. “Kanıtla o zaman,” dedim ve Phearson’a doğru yavaşça, ayaklarımı sürüyerek ilerledim.

Jo kolunu kaldırdı ve Phearson’ı göğsünden üç kere vurdu.

Lanet olsun!

Phearson sıçramış, bir gurultu halini alan korku dolu ve boğuk bir çığlık atmıştı. Jo’ya yüzümde nasıl bir ifadeyle dönmüştüm, bilmiyordum. Çok şaşırtıcı olmalıydı, ama az önce işlediği cinayete rağmen hâlâ somurtuyordu. Silahını aşağıya doğru indirdi, eğer silahtan çıkan duman, burnumu yakıyor olmasaydı, az önce gördüğüm şeye asla inanamazdım.

Hayır, imkânsız. Hâlâ inanmıyordum. O kadar şok olmuştum ki cesetten süzülen ruhu için bile hamle yapamıyordum.

“Şimdi dikkatini çektiğime göre,” dedi, biraz sert, biraz da tatlı bir tonla. “Belki beni dinlersin. Buraya onu kurtarmaya gelmedim.”

Dinleyemiyordum... Dinlemiyordum... Kafamla sallayarak onayladım.

Jo’nun sesi artık ölümüne ciddileşmişti. “Buraya seni kurtarmaya geldim.”

“Sen ne diyorsun?” dedim, heyecanla.

Sözcükler ağzından hemen çıktı. “Eğer kendin teslim olursan, Haçlılar’ı sana çok sert bir ceza vermemeleri için ikna edebiliriz. Tek çaremiz bu.”

Haçlılar. Tabii ki. Burnumdan soluyordum. “İyi hal ve hareket sayesinde hapis cezam mı azalacak?”

“Hapis cezası mı?”

“Evet. Haçlılar’ın benimle beraberken mutlu olduklarını söyleyemezsin.”

“Meda, seni hapse atmayacaklar.” Kelimeler ağzından çok yavaşça çıkmıştı, sanki onu boğuyor gibilerdi.

“İyi deneme, Jo. Bahse girerim beni kayıp kızlarını bulmuş gibi karşılarlar.”

Jo’nun gözleri o bitkin suratında kocaman görünüyordu. Hayır, hayır Meda.” Bu sefer çok hızlı konuşmuştu, gözlerindeki panik sonunda yok oluyordu. Kelimeler çok mantıksız bir şekilde, birbirinin ardından geliyordu. “Meda, Müfrezeler... Meda, aylardır bir bahane arıyorlardı. Sana söyleyememiştım, söylemeliydim, ama o zamanlar bilmiyordum. Çok üzgünüm... Beacon haritasını alıp kaçtığında da, onlara aradıkları bahaneyi vermiş oldun.”

Ensemdeki tüylerim ürpermişti. Jo’yu daha önce hiç

böyle görmemiştim. “Jo, sakin ol, mantıklı konuşmuyorsun.”

Raydan çıkmış sözlerden oluşan trenini durdurup, yutkundu.

“Meda,” kendini güçlölkle sakınleştirdiği sesinden belliydi. “İlk görüşte öldürölmen emredildi.”

BÖLÜM-26

Hayattaki sürprizlerden kendime düşen payı almıştım. İnsanları yemem gerektiğini keşfettiğimde. Babamın, kelimenin tam anlamıyla kötülüğün vücut bulmuş hali olduğunu öğrendiğimde. Annemin bir çeşit süper kahraman olduğunu ve bundan daha az şok edici sırrını, uzak mesafeli bir ilişki sürdürdüğü erkek arkadaşını öğrendiğimde.

Yine de, bütün bunların hepsi, beni güvende tutacağını, hâlâ bir şekilde üyesi olabileceğimi düşündüğüm, iyi insanlardan oluşan bu elit topluluğun üyeleri tarafından avlanacak olmanın yanında çok sönük kalmıştı. Tepkim ise içinde bulunduğum şartlar altında verebileceğim kadar anlamlı bir tepkiydi.

“Hah?” Yargılamamaya çalışıyordum.

Jo’nun sesi daha sakin çıkıyordu, ama yüzüne odaklanamıyordum. Etraftaki panik, odayı bulanık gösteriyordu. “Beni takip etmediler,” dedi, ellerini sanki vahşi bir hayvanı sakinleştirmeye çalışır gibi iki yana açmıştı. “Bunu bildiğimden haberleri yok.”

“Haaaaah?” Sanırım hasta oluyordum.

Çok hızlıca konuşuyor, muhtemelen ben bayılmadan

önce her şeyi söylemek istiyordu. “Sen bir tehditsin, Meda. Müfrezeler her zaman böyle düşündü - en başından beri seni ortadan kaldırmak istiyorlardı. Savaş da bu kadar kötü ilerlerken...” Umutsuzca iç çekti. “Bu *adil* değil. İblisler, onları arındırmayınca yeniden doğuyor ve bu savaşlarda da buna vakit yok. Biz her hafta daha çok insan kaybederken, onlar ise...” elini havada salladı, bu kısmın konumuzla ilgisi yoktu. “Her neyse, nasıl büyü yapabildiğini gördüklerinde - ve bedenine girip seni kontrol edemeyeceklerini fark ettiklerinde - müfrezeler diğer birlikleri de öldürölmen gerektiğine dair ikna etmeye başladı.

Ağzım açık kalmış, sarkıyordu.

“Çavuş seni destekliyordu, ama sen kaçınca... Bir de Beacon haritası var, Meda. Beacon haritasını çaldın! Ne düşünüyordun ki?”

Müfrezeler en başından beri seni ortadan kaldırmak istiyorlardı. “Bir dakika,” diye kestim sözünü. “Müfrezelerin beni öldürmek istediğini ne zamandan beri biliyordun? Ben kaçmadan önce mi?”

Birbirine bastırıldığı dudakları, ihtiyacım olan yanıtı.

“Neden bana söylemedin?” Söylediği şeyin sonuçları aklımda gittikçe net bir hal alıyordu. Panik, beynimin içinde fırıl fırıl dönüyordu. Beacon haritası ellerindeydi ve beni öldürmek istiyorlardı, ölecektim, ölecektim, ölecektim. “Beni infaz etmeyi planladıklarının bana söylenmesi gerekmiyor muydu?”

“Sana düzgün davranman için yalvardım, Meda. Neden sürekli etrafındaydım sanıyorsun? İsaiah’yı pataklamam umurumda mı sanıyordun? Hepsi seni izliyordu ve bir mazeret arıyorlardı.”

“Hapsedileceğimi düşünmüştüm, giyotine vurulacağımı değil!”

Jo dudaklarını iyice birbirine bastırıyordu. “Sana söy-

lemem gerekirdi. Bunu şimdi anlıyorum.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

Çenesini yukarı doğru kaldırdı. “Söylemeyi planlıyorum, kaçtığın gece.”

Odama gelip, anahtarı bıraktığı gecedен bahsediyordu. Eğer yerimde durup onu dinleseymdim, bütün bunların hiçbirini olmazdı. Kendimi yumruklamak istiyordum. Tabii Jo’yu da.

Ve lanet olası gezegendeki her bir lanet olası Haçlı’yı.

“Şu andan itibaren sana her şeyi anlatacağım.” Ses tonu oldukça ciddi idi. Yemin ediyor gibiydi. “Söz veriyorum. Saf dürüstlük.”

“Ama neden bana söylemedin?”

Vereceği yanıt, hoşuna gitmemişti, ama dürüst olacağına dair söz vermişti. “Nasıl bir tepki vereceğini kestirememiştim.”

“Bu da ne demek?” Son cümlesi bir tokat gibi suratıma çarpmıştı. “Sadakatimden şüphe mi duyuyordun? Daha üç ay önce *senin için neredeyse ölüyordum*.”

“Hayır,” dedi, çabucak. “Sadakatinden şüphe duyuyordum - bana karşı olan sadakatinden. Ama Tapınak Şövalyelerine karşı olan sadakatin?” Çenesini yukarı doğru kaldırdı, her zamanki gibi korkusuz görünüyordu. “Evet, endişeleniyordum. Dürüstçe, gerçekten *dürüstçe*. Haçlılar’a karşı sadık olduğunu söyleyebilir misin? Bir anda çıldırmayacağını, kaçmayacağını ya da seni yok etmeyi düşündüklerini öğrenince bir çeşit intikam almayacağını söyleyebilir misin?”

Kaçmam, Beacon haritasını çalmam, Jo’yu neredeyse öldürecek olmam ve önceden planlanmış bir cinayetin kurbanının karşısında durmam göz önüne alınınca, dilimin ucuna pek de inandırıcı bir savunma getiremiyordum.

Ayrıca bütün bunlar olanların daha sadece yarısıydı.

Neyse ki konuşmaya devam etti. “Bak, sana nasıl davrandıklarını biliyorum, ben de gördüm, çok zor zamanlar geçirdin. Seni orada istemediklerini bilmen, durumunu kolaylaştırır mıydı ki? Hatta bazılarının seni öldürmek istediklerini bilmen? Ben de Haçlı olan herkesi sevmiyorum, asla hata yapmıyoruz da diyemem. Ama görevimiz önemli, son derece önemli. Bütün hatalarına rağmen...”

Görevlerinin arasında artık beni öldürmek de yer alıyordu.

“...ortada alternatif bir yol yok.” Sonunda derin bir nefes aldı. “Pes edip, iblislerin kazanmasına izin veremeyiz.”

Nihayet durmuştu, ağzımı açtım ama hemen tekrar kapattım. Saf dürüstlük, demişti. Kaçtığım zamanki ruh halimi düşünüyordum. Neredeyse ne yaptığımı. “Bilmiyorum,” dedim, sonunda.

Neden bahsettiğime dair hiçbir fikri yoktu.

Boğazımı temizledim. “Haçlılar’a sadık mıyım, bilmiyorum.”

Belli belirsiz gülümsedi. “Ben biliyorum. Sadıksın, Meda. Bizi, *beni*, asla incitmezsin.”

Şimdi de bir türlü üzerinden gitmeyen gerginliği dikatimi çekiyordu. Kilo veriş. Herkesin beni öldürmeye çalışmasından artık usandığımı belirten bir şaka yaptığımı verdiği tepkisi. Beni hayatta tutmak için haftalar boyunca gergin bir ip üzerinde yürümesi. Bense onu zorlamak için yapabileceğim her şeyi yapmışım. Düzgün davranmam için yalvarmıştı, bense canım sıkılsın istememiştim. Benden bunu yüzlerce kez istemişti.

Ne diyecektim? Ne denilebilirdi ki?

“Peki bütün bunları nasıl öğrendin?” Aklıma gelen en iyi şey buydu.

“Aylardır toplantılarını gözetliyorum,” dedi.

Gözlerimi kırıştırdım. “Aylardır mı?” Anlamaya ça-

lışıyordum. Nasıl olurdu da aylardır toplantılarını gözetliyordum ve benim bundan haberim yoktu? Ben de oradaydım. Bina, her toplantı gününde çok sıkı bir şekilde korunuyordu - toplantıların dördüncü katta düzenlendiğinden bahsetmeme gerek bile yok. Jo'nun serseri biri olamayacağını düşündüğümünden değil, ama ben yakalanmıştım ve dürüst olalım - kızın sadece bir bacağı iş görüyordu, Dayanıklılık ve Kondisyon dersinde de fazla bir şey başaramıyordu.

“Rol yapıyordum.” Söylediği şeyin bir yanıt olduğunu düşünmüş olmalıydı. “Bacağı,” diye netleştirdi. “Rol yapıyordum, böylece revire sürekli erişimim olacaktı. Ve binayı tırmanıp onları gözetleyebilecek durumda olduğumu da düşünmeyeceklerdi.”

“Ne?”

“Bacağı sakat değil, Meda,” dedi, sinirli bir şekilde. “Tamam, çok da *iyi* değil ama önceki halinden daha kötü de değil. Hatta sanırım biraz daha iyi. Rol yaparken gördüğüm fizik tedavi sayesinde.” Söyledikleri hiç de şok edici değilmiş gibi omuzlarını silkti. “Binaya girdiğimde, üçüncü kattaki pencereden çıkabiliyordum. Hatta birkaç metre tırmanabiliyordum, özellikle de o yolda.” Cümlesini yavaşça bitirmiş, tepkimi bekliyordu.

Gerçekler zihnimin içerisinde patlıyor, çürümüş beynimin karanlık köşelerini parlak bir ışıkla aydınlatıyordu. Her akşam Chi'le buluştuğunu sanıyordum - çünkü böyle sanmamı istemişti - ama onun yerine revire gidiyordu. Dayanıklılık ve Kondisyon dersindeki başarısızlıkları herkesçe biliniyordu, bu yüzden revire gitmesi de oldukça doğal görünüyordu. Jo, bir halata bile tırmanamayan, sakat birisiydi; ikinci katın merdiven boşluğundaki küçük bir pencereden dışarı çıkıp, binanın yan tarafına doğru tırmanıp, onları gözetlemek için dördüncü katın penceresine doğru sarkılabileceğini kimse düşünmemişti. Kesinlikle dahiyaneydi.

Ve oldukça üzücü.

Dayanıklılık ve Kondisyon dersinde uğradığı aşağılımaları düşünmeye başladım. Halata tırmanışını ve ben halata tırmanması için onu zorlarken, pes ettiğinde ne kadar da dehşete kapıldığımı düşünüyordum. Chi'nin ölümüne neden olacağını düşündükleri için diğer öğrencilerin ona sataşmasını, fakültedeki daimi dersleri ve Müdür'ün odasına yollanışını düşünüyordum.

Haçlılar'ın arasından kovulmasını.

Bunların hepsini benim için yapmıştı.

Nasıl Jo gibi bir arkadaşım olmuştu? Onu hak etmiyordum. Lotoyu kazanmış, tembel bir adam gibiydim: asla hak etmiyordum ama ikramiyeyi geri verecek kadar erdemli de değildim.

Annem de bana aynı oyunu oynamıştı - beni kötülük yaparken yakalamış ve iyi biri olmayı istememi sağlamıştı. Olay sevgideydi, bir anne ya da arkadaş sevgisi de olsa, aynı anda beni hem mahvediyor hem de iyileştiriyordu. Daha önce aynı anda hiç bu kadar küçük ve bu ölçüde büyük hissetmemiştim.

Ama Jo'ya bunların hiçbirini söylemedim. Ona karşı kullanacağım sözcükleri bilmiyordum, o da zaten bu sözcükleri nasıl karşılayacağını bilmiyordu. Bunları söylemem ikimizi de ancak mahcup ederdi.

Değişimimi sözcüklerle kanıtlamak yerine, harekete geçmeye karar verdim. Saf dürüstlük demişti, en azından ben de ona bunun aynısını verebilirdim. Bu da, düşmanla etrafta gizlice gezmek anlamına geliyordu.

Hiçbir şey demeden, elimi uzatıp kapıyı ardına kadar açtım, korkunç arkadaşım ortaya çıkmıştı. İkisi de gafil avlanmıştı, yüzlerindeki şok ifadesi neredeyse aynaya bakıyorlarmış gibi aynıydı.

İlk harekete geçen Jo oldu. Daha onu nasıl durdura-

cağımı düşünemeden, silahını kaldırdı ve şaşkına dönüp, donakalmış Armand'ın göğsünün tam ortasına iki kez ateşledi, *pat pat*.

Ben orada, neler olduğunu anlayamayan bir halde, ağızım açık bir şekilde duruyor, belki de *birkaç* kelime kullanmış olmam gerektiğini düşünüyordum.

BÖLÜM-27

Jo'nun üzerine atlayıp, gövdesinden yakaladım ve aklına daha başka parlak fikirler gelmeden onu yere yapıştırdım. Bunu beklemiyordu ve ikimiz de yere kapaklanırken acı içinde bir çığlık attı. Tabancayı kaptım ve elinden zorla aldım.

“İblis!” diye bağıırıyordu.

“Hayır! O, benimle beraber.” Silahını ateşlemeden önce bir dakika düşünse, zaten bunun farkına varırdı. Jo'yu yerde tutarken Armand'ı kontrol etmek için kafamı çevirdim.

Lütfen, lütfen, lütfen.

Hâlâ kapının önünde, ayakta duruyordu, ki bu iyiye işaretti, göğsüne şaşkın bir şekilde bakıyor ve parmaklarını göğsüne bastırıyordu. Etrafta kan ya da duman çıkan delikler yoktu. Bunlar da iyiye işaretti.

Kafasını yukarı doğru kaldırdı. “Görünüşe göre silahların canını yakamadığı türden bir yarı iblisim.” İnanılmaz derecede sakindi. Ardından konuşmaya devam etti, “Bunu bilmek iyi oldu.”

Önce pofurdadım, ardından da güldüm. O da gülüyordu. Belli ki neşesi de silahla vurulamıyordu.

“Siz ikinizin bunun komik olduğunu düşünmesine

sevindim,” dedi Jo ve beni sertçe ittirdi. Yerimden kıpırdamadım, Armand’a tekrar saldırmayacağına emin olana kadar da kıpırdamayacaktım. “Çekil üstümden!”

“Onu öldürmeyeceğine dair söz verene kadar olmaz.”

Bana dik dik bakıyordu. Ağırlığımı verdiğim tarafı değiştirep, göğsünün üzerine oturdum, tiz bir ses eşliğinde nefes alıp vermesine neden oluyordum. Hırıldıyordu - en azından nefes almasına izin verdiğim kadarıyla.

“Söz ver bana, Jo.” Biraz havaya kalktım ve kendimi tekrar üzerine bıraktım.

“Tamam,” dedi, zorlukla verdiği bir soluk eşliğinde. “Onu öldürmeyeceğim.” Ardından, daha fazla karşı koyamadığı için devam etti, “Şimdilik.”

Gayet makuldü. Ben de kendime aynı sözü vermemiş miydim? Ayaklarım üzerinde doğruldum ve onu da kaldırmak için elimi uzattım.

“İblis buçukluklarla takıldığını Haçlılar öğrenirse neler olur, biliyor musun?”

“Hmm, bilmiyorum,” dedim, umursamaz bir tavırla. “Beni öldürmeye mi kalkarlar?”

Jo hafifçe irkilmişti. “İyi tespit. Ama Meda...” Gözleri endişe doluydu.

“Uğraşma, Jo.” Gözlerimi devirdim. “O benim arkadaşım, tamam mı?”

“Bu mu arkadaşın?” Armand’a pis pis bakıyordu. Armand da sırf onu sinirlendirmek için, neşe dolu bir şekilde hafifçe Jo’ya el salladı. “Yani günleriniz böyle mi geçiyor? Cinayet eğlenceleri mi düzenliyorsun? Hem de bu, bu...” doğru kelimeyi bulmaya çalışıyordu, “Şeytan tohumuyla.” Bir anda aklına bir şey geldi. “Okuldan kaçmanı sağlayan da oydu!” Oldukça canını sıkan bir sorunun yanıtını bulduğu için zafer kazanmış gibi bir tavrı vardı. Ardındansa

dehşete düşmüştü. “Okul arazisindeymiş. *Okulun içindeymiş*. Meda!”

“Neredeyse her şeyi çözdün,” diye sakince araya girdi Armand.

Pek de yardımcı olmuyordu.

“Jo, sakın ol. Sorun yok. Kimseye bir zarar gelmedi,” dedim, kafası artık patlamak üzereyken. “Armand şu an tatilde.”

Bana bir salakmışım gibi bakıyordu.

“O, benim arkadaşım,” diye tekrarladım. Gözlerinin içine bakıyordum, orada bulacağı şeyi görmesini istiyordum. Gözlerime bakınca biraz sakinleşmiş olmalıydı ki hafifçe geriye çekildi.

Gözlerini Armand’a dikmişti. “Pisliğin tekine benziyor.”

Omuzlarımı silktim. “Pislik zaten.”

“Hey!”

Armand’a doğru göz kırptım ve ikisi de gözlerini devirdi.

“Peki şu an için neler biliyoruz?” dedim, konuyu değiştirmek için.

Jo, hiç de güven dolu olmayan gözlerle hâlâ Armand’a bakıyordu. “*Konuşmamız lazım*.”

“Gerçekten mi Jo, zaten her şeyi duydu.”

Eğer onunla işbirliği yapmak istiyorsam bu, söylememem gereken bir şeydi. Gözlerinden ateşler fışkırıyordu. Kaba bir şekilde “tamam” diyerek pes ettim ve elimle Armand’ın gitmesi için işaret yaptım. Dudaklarını birbirine bastırmıştı, ama karşı çıkmadı. “Kapıyı da kapat,” diye bağırdı Jo, Armand’ın arkasından, sırf rahatsız edici olmak için. Artık cinayete meyilli görünen tek kişi Jo değildi, ama

Armand yine de fazla kibar bir gülümsemeyle kapıyı kapattı.

Armand odadan çıktığında, Jo biraz rahatlamıştı. “Meda, geri döndüğümüzden sonra onunla arkadaş olamazsın, onunla konuşamazsın bile. O bizim düşmanımız - bunu biliyorsun, değil mi?” Son cümlesini oldukça yavaş bir şekilde söylemişti.

Biliyordum.

Gerçekten de.

Kafamı sallayarak onayladım.

Bana dik bir şekilde bakıyor, ama tatmin olmuş görünüyordu. En azından şimdilik. “Pekâlâ, iyi haberlerim de var. Sanırım kaçışının ortaya çıkardığı zararı ortadan kaldırebiliriz. Eğer teslim olursan ve amacının sadece kaçmak olduğunu, kötü bir niyetinin olmadığını kanıtlarsak, seni öldürmezler.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Yani, alınma ama, daha ben kaçmadan önce beni öldürmek için can atıyorlardı.”

“Bunun için sen teslim olurken pazarlık yapacağız. Eğer senin - bizim - şartlarımızı kabul etmezlerse, Beacon haritası ile birlikte iblislerin yanına gideceğine dair onları tehdit edeceksin. Haritanın iblislerin eline geçmesi riskini alamazlar. Haçlılar bir kez söz verdi mi sözlerine sadık kalırlar,” diye bitirdi, sanki kendi halkına karşı pazarlık yapmak onun için hiç de büyük bir şey değil gibiydi. Yine arkadaşlığının kuvveti karşısında şaşkına dönmüştüm. “Endişelenme, Meda, durumu düzelteceğiz - ama hızlı davranmamız gerek...” Cümlesini yavaşça bitirmişti, muhtemelen bana Haçlılar’ın şu an beni öldürmeye çalıştığını hatırlatmak istememişti. Sanki unutabileceğim bir şeydi.

Buraya kadardı o zaman. Elveda özgürlüğüm, elveda

Armand. Okula geri dönecek, iyi biri olmanın taşıması zor ağırlığı altında yeniden ezilecektim.

Ama Jo'ya da geri dönmüş olacaktım.

"Tamam," dedim. Karşı koymanın bir anlamı yoktu. İki takımdan biri için oynamalıydım; tarafsız olma şansım yoktu. "Ne yapacağız?"

"Öncelikle Beacon haritasını bulacağız."

Gayet kolaydı. "Neden yanında getirmedin ki?"

Jo kaskatı kesilmişti. "Ne demek istiyorsun?", diye sordu, çok yavaş bir şekilde.

"Neden yanında getirmedin ki?" diye cevapladım, en az onun kadar yavaş bir şekilde.

"Hayır, Meda." Sesi fazla kontrollüydü, sanki isterik tavrı sesinden uzaklaştırmaya çalışır gibiydi. "Neden bende olsun ki?"

"O zaman beni nasıl buldun?"

"Philadelphia'daki kötü insanları öldüren gizemli bir süper kahraman hakkında çıkan dedikoduları takip ettim." İsteri kesinlikle sesinin içine sızmıştı, ellerini de hafif vahşi bir tavırla sağa sola sallıyordu. "Bir daha kaçtığında, kendini bu kadar da ünlü birisi haline getirmemeyi düşünebilirsin. Philadelphia'da olduğunu anladığımda haberleri didik didik taramaya başladım ve onun varlığından haberdar oldum." Başparmağıyla Phearson'ın kıpkırmızı olmuş cesedini gösterdi. Bütün bu heyecan, onu neredeyse unutmama neden olmuştu. "Karşı koyamayacağını biliyordum. Neredeyse bir haftadır onu takip ediyordum."

Görünüşe göre Jo'yu sandığım kadar iyi tanıımıyordum. Gizli yeri kontrol edeceğinden emindim. Neyse ki beni de sandığımdan çok daha iyi tanıyordu.

"Ama Meda, haritanın bende olduğunu sandın... yani sende değil mi?" Cümlesinin sonlarına doğru sesi çatallaşmıştı.

“Hayır, değil, ama sakın ol.” Son kısmı, sinirlenmesine izin vermeden, çabucak söylemişim. “Senin bulman için okulda bir yere gizlemiştim.”

Rahatlamış, heyecanı üzerinden süzölmüş, hamur gibi gevşemişti. Neredeyse gülümsüyordu. “Sende olabileceğini düşünmüştüm - haritayı okul arazisinden çıkarmayacağını biliyordum.” Sesindeki güven duygusu beni mahcup ediyordu. Jo derin bir nefes daha aldı, hâlâ kendine gelmeye çalışıyordu. “Peki nereye gizledin?”

“Battaniye ile sarıp tavan arasındaki gizli yerimize koydum.”

Jo’nun yüzündeki renk o kadar hızlı bir şekilde çekilmişti ki bayılacak sanmışım. “Emin misin?” dedi, güçlüğüle.

“Evet, Jo. Tabii ki eminim. Dünyayı tehlikeye atabilecek bir şeyi nereye gizlediğimi unutacak değilim.”

Jo ellerimi bir mengene tutar gibi tutuyordu. Ağzı bir açılıyor, bir kapanıyordu.

“Jo, ne oldu?” Artık sesindeki isterik tavrı uzaklaştırma sırası bendeydi.

“Meda, baktığım ilk yer orasıydı.”

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Lütfen bunu söyleme, Jo. Lütfen söyleme. Sanki duyacağım kelimeleri engelleyecek gibi gözlerimi sıkı sıkı kapatmışım.

Ama söylemişti. Tabii ki de söylemişti.

“Harita yerinde yok.”

BÖLÜM-28

Jo yere oturdu. Aslında yere yığılmıştı. Gayet normal bir tepkiydi. Bense ayaktaydım, dizlerim sabit bir şekilde duruyor ama titriyordu da. Hırıltılı bir şekilde nefes alıp veriyordum. Çok daha hızlı bir şekilde nefes alıyordum. Jo'ya baktım. Haçlılar'ın beni öldüreceğini en son söylediği zaman - yani beş dakika kadar önce - varlığıyla beni sakinleştirip, rahatlatıyordu.

O kadar da kötü değil, o kadar da kötü değil, o kadar da kötü değil.

O da kocaman olmuş gözleriyle bana bakıyordu. Arından haliya kustu.

Daha fazla dayanamayacaktım. Ona doğru ilerledim ve haliya, yanına yığıldım. Kafamı dizlerimin arasına aldım ve nefes alıp vermeye başladım.

Gözlerimi sıkı bir şekilde kapattım ve kafamı dizlerimin arasından çekerek sakince düşünmeye çalıştım. Haçlılar, eğitilmiş savaşçılardan oluşan bir ordu, beni öldürmek için peşime düşmüştü. Ah, tabii bir de cehennemdeki iblisleri de unutmayalım.

Evet. O kadar da kötü değildi. Gerçekten de.

Jo, olduğu yerde hafifçe sallanıyordu. "Ah, Tanrı'm. Haritayı iblisler ele geçirmiş olmalı." Kafasını, vücudunun sallanışına uygun bir şekilde, ritim tutar gibi iki yana sal-

ladı. “Bu, dünyanın sonu demek. Dünyayı yerle bir edecekler.”

“Hayır, değil. Okuldan biri bulmuş olmalı...”

Kafasını daha da şiddetli bir şekilde salladı. “Onları gizlice izliyordum, Meda. Bulsalar haberim olurdu.”

“Belki de fark etmedin. Belki de onlar...”

“...Haçlılar’ın en önemli hazinesini tavan arasında bulduklarından birbirlerine bahsetmediler mi yani? Öylece akıllarından uçup gitti mi?”

“Ah, hayır, ama...” Kekeliyordum ve aklıma dünyanın yıkımından benim sorumlu olmadığımı dair (tabii ki ben sorumluydum) parlak bir fikir gelmesini umuyordum.

“Meda, harita Haçlılardaysa, neden burada değiller?” Sanki Çavuş’un perdelerin arkasından fırlamasını bekliyormuş gibi etrafına bakındı. “Eğer onlarda olsaydı, seni çoktan yakalarlardı.”

“Ama iblislerde olsa, onlar da burada olurdu.”

“Senin bir Beacon olduğunu bilmiyorlar, değil mi?” Armand’ın çıktığı kapıya doğru korku dolu bir bakış attı. “Değil mi?” Sesi panik içinde ve tiz bir şekilde çıkmıştı.

“Hayır!” Onu sakinleştirmek için ellerimi havada salladım, rahatlamıştı ve derin bir nefes almıştı.

“Yani haritadaki noktayı sadece sıradan bir Beacon sanıyorlar. Ortadan kaldırmak istedikleri yüzlerce Beaconlardan sadece biri.” Benimle konuşuyor gibi değildi. “Bu bize zaman kazandırır.” Artık sallanmıyordu ve plan yapma moduna girmişti.

“Ne için zaman kazandırır?” diye sordum. Hadi Jo, o ünlü, harika planlarından birini yapmanın tam zamanı.

Her an gelebilir.

Hadi...

Şimdi!

Hâlâ ortada bir şey yoktu. Hızlıca nefes alıp vermek için kafamı tekrar dizlerimin arasına koymuştum.

Ne halt yiyecektim?

Jo, sanki bunu duymuş gibi elimi tuttu ve yanıtladı.

Nihayet.

“Haritayı geri almamız lazım.” Sesi çok kararlı çıkmıştı, sadece belli belirsiz bir titreme vardı. Kafamı dizlerimin arasından çektim ve bana bakan ela gözlerine bakmaya başladım. *Biz*, demişti.

“Jo, senin yerini bulamazlar. Onlar ortaya çıkmadan, benden uzaklaşman lazım.” Kelimeler, ağzımdan düşünmeden çıkmıştı. Söyledikten sonra, ne anlama gelebileceklerini düşünmeye başlamıştım. Onsuz hiçbir şansım olmazdı. Ama o varken de çok şansım olmazdı, o da muhtemelen ölürdü. Jo’yu riske atmaktansa kendimi atmayı tercih ederdim.

Sanırım annem bununla gurur duyardı. Neden ölümcül olmayan durumlarda da, bir vicdanım olduğunu kanıtlayamıyordum ki?

Dediklerim karşısında pofurdayınca, elimde olmadan biraz rahatlamıştım. “Meda, böyle fedakâr bir tavır takınma. Sana hiç uymuyor.”

“Jo...”

“Meda, zaten başka bir seçim şansım da yok. Okuldan kaçarak, ben de bir hain oldum. Haçlılar beni harita olmadan geri almaz.” Gözlerini kapatmıştı. “Ah, Tanrı’m, iblisler... Tüm dünya yeniden kanlar içinde boğulacak.”

Tekrar kusabileceğinden endişe duyuyordum. Ama avuç içlerini gözlerine götürüp bastırmaya başladı. Ellerini çektiğinde, paniğini kontrol altına almayı başarmıştı. “Pekâlâ. Beacon haritasını bulmamız lazım.” Bana baktı. “Onlar seni bulmadan önce.”

Peşimde olan bir sürü “onlar” vardı, neredeyse hangisi

olduklarını soracaktım. Sonra pek de bir önemi olmadığını fark ettim.

“Ya da dünya yok olmadan önce,” diye hızlı bir ekleme yaptı ve parmaklarını dağınık saçlarının arasında gezdirdi. “Tamam. Peki nerede sakladıklarını nasıl bulacağız? Ve nasıl alacağız?” kendi kendine mırıldanıyordu. “Washington karargâhında saklıyor olmalılar - daha zayıf bir üsse götürecek değiller...” Dudaklarını ısırdı.

Boşuna bir ısırık değildi. İblislerin karargâhına girmemizi, Beacon haritasını çalmamızı, ki haritanın öyle açıkta bir yerde olduğundan ve görevimizi canlı bir şekilde tamamlayabileceğimizden şüpheliydim, öneriyordu. Evet, tam da dudak ısırtan bir durumdu. Hatta bu durum için yetersiz bile kalıyordu. Aklıma, kıvrılan tünellerden oluşan labirentler, Armand’ın şakalarını yapmak için kullandığını söylediği gizli geçitler ve odalar gelmişti...

Armand. Armand, Armand, Armand!

“Ne oldu, Meda?”

“Armand!” diye viyakladım. “O bizi içeri sokabilir!”

“Armand,” diye tekrarladı, hantalca ayaklarının üzerinde doğrularak. “*O orospu çocuğu.*”

“Oha!”

Hemen bana yanıt verdi. “Harita iblislerin eline nasıl geçti sanıyorsun ki?”

“O böyle bir şey yapmaz!”

Bana yine *o bakışından* atmıştı. “Tabii ki yapar.”

Haklıydı. Kesinlikle yapabilirdi. Gerçek, bana bir bal-yoz darbesi gibi, sertçe vurmuştu, ki normalde böyle olmamalıydı. Arkadaşlığımızın bütün güzelliği, ortada bir beklenti olmamasındandı.

İhanetini düşününce de, pek de güzel bir arkadaşlık gibi görünmüyordu.

Jo, kapıya doğru gidiyordu, ben de arkasından ilerlemeye başladım. Salona vardığımda, Jo çoktan Armand'a bağırıp çağırmaya başlamıştı. Aralarında yarım metre bile yoktu ve yüzüne doğru bağırıyordu. Armand da koltukta arkasına yaslanmış, hiç umursamıyormuş gibi davranmaya çalışıyordu. Ama koltuğun kenarlarını tutan, bembeyaz olmuş elleri onu ele veriyordu.

“...Senin sayende Haçlılar, Meda'yı öldürecek. Onlar, Meda'nın güven içinde yaşaması için tek umuttu.”

“Tek umut değil,” diye mırıldandı, uyuşuk bir şekilde, Jo'yu kızdırmaya çalışıyordu.

“Her şeyi mahvettin. Meda'yı öldüreceklerini anlıyorsun, değil mi?”

Homurdandı ve Jo'nun o küçük, sakat bedenine, aşağılayıcı bir şekilde bakmaya başladı. “Sen de sanırım zeki olansın?”

Jo boğazının içinden hırıldanıyordu.

“Haritayı niye çalayım ki? Bana fayda sağlaması için zaten teslim olmam gerekirdi.” Ama hâlâ burada olduğunu göstermek istermişçesine ellerini kendisine doğru salladı.

Jo, bezgin bir ses çıkardı. “Bir yerlerde saklıyorsundur ve hazır olduğunda kullanacak olabilirsin.”

Geldiğimi gören Armand, boş bir ifadeyle bana bakıyordu, ama hiçbir şey söylemedim. “Peki ya sen? Sen de mi benim yaptığımı düşünüyorsun?”

“Tabii ki öyle düşünüyor,” dedi Jo, benim yerime.

“Eğer senin konuşmanı isteseydim, burnunun önünde bir ödül maması sallardım.”

“Seni oros...”

“Evet, öyleyim. İşim bunu gerektiriyor.” Sözleri sert ve hızlıydı, Jo'ya bakmıyordu bile. O karanlık, okunamaz gözleri benim üzerimdeydi. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Eve...”

“Jo!” diye kestim sözünü ve hızlıca bana doğru arkasını döndü. Yüzümü gördüğünde, aklından geçen şeyi söylemekten vazgeçti.

“Öyle mi düşünüyorsun?” diye sordu Armand, bir kez daha.

“İstediğin şeyi elde etmek için her şeyi yapabileceğini düşünüyorum.” İnkâr etmesini istiyordum.

“Sana kim olduğuma dair asla yalan söylemedim.” Neredeyse kibarca bir şekilde söylemişti. Kibarca, ama gözleri hâlâ ateş saçıyordu.

“Ama söylersin,” dedim, meydan okurcasına.

Hemen kabul etti. “Evet.”

“Beni aldatabilirsin.” Bir adım yaklaştım. Sonra bir adım daha ve bir adım daha, ta ki odanın ucuna ulaşana dek.

“Evet.”

“Çalarsın da,” diye hırıldadım, ondan ziyade kendime daha çok kızgındım.

“Evet.”

“Öldürürsün de.” Bunu tıslayarak söylemiştim. Yine kabul etti. “Ya da birine ölmesi için tuzak kurarsın.” Ölmem için *bana* tuzak kurabilirdi.

Suçlamalarım karşısında geri çekilmiyordu. Onun yerine bana gittikçe yaklaşıyor, o büyük vücuduyla, bir dalga gibi üzerime doğru eğiliyordu. “Bütün bunları ve daha fazlasını da yapabilirim.” Sesinde itinayla bastırılmış bir vahşilik vardı, ve her zaman orada olduğunu bildiğim, gözlerinin ardındaki hareket edip çırpınan canavarı görebiliyordum. Gördüğüm şeyin güzelliği ve dehşeti ile nefesim kesilmişti. Gizlemeye çalışmıyordu, aksine, tek görebilece-

ğim şey o olana dek, bana gittikçe yaklaşıyordu. Kendisiyle beraber siyah, şeytani gözleri de geliyordu.

Gözleriyle beni esir almıştı. Uzun parmaklı eliyle çeneme dokundu, sanki başka bir yere bakmamı istemiyordu. “İstediğim şeyi elde etmek için yapabileceklerimin bir sınırı yok.”

Elini ittirdim, ardından onu ittirdim ve kafamı şiddetlice salladım. “O zaman senin çalmadığından nasıl emin olabilirim?” Bu sadece bir soruydu, mantıklı bir soru.” Bir savunma değildi; ona yalvarmıyordum. Öyle bir kız değildim. “Kendi ağzında söyledin; iblislerin arasına geri döndüğünde cezalandırılmaman için elinde iyi bir şeyin olması gerekiyor. Beacon haritası da tam aradığın şey değil mi?” Alayla gülümsüyordum.

Hemen yanıtlamadı, ama bana büyük bir tahammülle bakıyordu. Sonunda, aheste aheste konuşmaya başladı. “Nasıl olur da en çok istediğim şeyin kendi güvenliğim olduğunu düşünebilirsin?”

Arkada Jo’nun derin bir nefes verdiğini duymuştum, ama gözlerimi Armand’dan uzaklaştıramıyor, kafamı çeviremiyordum.

“Haçlılar, haritayı senin çaldığını düşünürse bunun nelere yol açabileceğini biliyorum. Senin, onlar için ne ifade ettiğine dair hiç yanılmadım.”

Gözlerimi kırpıttım ve esirlikten kurtuldum, gözlerine tekrar yakalanmamak için başka bir yere bakmaya başladım.

“Gerçekten de patronumun tebriklerine, senin hayatından daha fazla önem verdiğimi mi düşünüyorsun?” Bu, sadece bir soruydu. Mantıklı bir soru. Bir savunma değildi; bana yalvarmıyordu. O tarz biri değildi.

Yanıtlamadım, bu yüzden benim yerime o yanıtladı.

“Düşünmüyorum,” diye fısıldadı kulağıma, Jo’nun duymuş olduğuna hiç şüphem olmasa da, bunu benim söylemem için söylemişti. “Güdülerim tamamen bencilce. Oldukça haklısın; bedenimde masum kalan tek bir kemiğim bile yok.” O korku dolu şiddet, gözlerinin ardındaki canavar, sesini o Armand’da fazlasıyla olduğunu bildiğim karanlıkla dolduruyordu. “Ama ben istediğim şeyi biliyorum - senin ölmen gibi bir isteğim de yok.”

Göz göze geldik. Zaman sanki durmuştu. Sonunda araya Jo girdi.

“Meda, hayır.” Ama sesi cılızdı. “Ona nasıl güvenebilirsin?”

“Ona güvenmiyorum,” dedim. Sonra durdum, Armand’ın yüzünde bir yanıt arıyordum. “Ama ona inanıyorum.”

“Haritayı o çalmış olmalı,” dedi, ümitsizce. “Başka kim olabilir ki?”

Armand hâlâ bana bakıyordu. Sonunda konuşmaya başladı. “Bir sürü kişi olabilir. Kaçtığımızda, ormanlar iblislerle kaynıyordu. İçeri nasıl gireceklerini öğrenmeleri an meselesiydi.”

“Ne?” dedi, Jo.

“Luke’un kim olduğunu bilmediklerini mi sanıyorsun? Annen, ondan bahsettiği videolardan oluşan koca bir kütüphane yarattı. Ana merkezi bulmak için ona saldırdılar. Seni bulmak için.”

“Neden bana söylemedin?” Bu sefer soruyu soran ben dim.

“Sadece senin başına gelen şeyler umurumda, senin...” Jo’ya doğru küçümseyen bir bakış attı, “arkadaşların umurumda değil.”

“Benim de sen umurumda değilsin,” dedi Jo, sinirli bir tavırla. “Yani aynı fikirdeyiz.”

“Evet, öyle.”

“Ama benim umurumdasınız.” Ama ikisi de bana bakmadı bile.

Harika. Gerçekten de harika.

BÖLÜM-29

Ikisini de kapıda bir düzine kadar koruma varken bir cesedin önünde çığlık çığlığa ve gürültülü bir tartışmaya devam etmememiz gerektiğine dair ikna etmeyi başardım. Armand'ın evine doğru yola koyulduk. Vardığımızda Jo beni Armand'ın yatak odasına çekti, onu da salonda bırakmıştı. Benim odamı kullanmamız daha mantıklı olurdu ama Jo, anne ayı öfkesi yüzünden Armand'la beni ayırmak için son derece hızlı davranıyordu.

koyul-

Jo, Chi'yi okulda bırakmıştı. Chi kalmak istememişti ama ben bulunursam, ya da harita bulunursa diye orda birisi olması gerektiğini düşününce kabul etmişti. Şimdi Jo beni bulduğuna göre, bize katılmaması için hiçbir neden yoktu. Tabii neredeyse ölümüne yol açabilecek nedenler vardı ama bu Chi'yi hiçbir zaman rahatsız etmiyordu. Ayrıca Jo ve Chi, birbirlerini tehlikeli durumlardan dışarı tutmak üzerine bir anlaşma yapmıştı. Chi'nin, Jo'ya bacağından ötürü bebek muamelesi yapmaması için anlaşmışlardı, Chi'nin de ona yardım edebilecek olmasından hoşlandığını biliyordum. Ama Jo pek de mutlu değildi. Küçük ve ucuz tek kullanımlık telefonunu kavrayan elleri bembeyazdı. Telefonu kapattı.

“Bize sadece birkaç saatlik uzaklıkta. Senin harekete geçeceğini fark ettiğimde ona mesaj atmıştım.”

“Mesaj atmak. Vay be, Jo, neredeyse modern gibi görünüyorsun.”

Burnunu buruşturdu. Sonra yüzü ciddi bir ifadeye büründü ve yatağa, yanıma oturdu. Uzun bir süre sessizce bekledik. O kadar uzundu ki artık gerginleşmeye başlamıştım. “Meda, sana söylemem gereken bir şey var.” Neredeyse kibar denilebilecek ses tonu daha o söylemeden benim tahmin etmemi sağlamıştı. Kalbim, acı dolu bir şekilde duraksamıştı. “Luke hakkında... O...” Cümlesini bitiremeden sessizleşti. O da korkunç şeylerin konuşulmaması gerektiği kuralını biliyor olmalıydı.

Korkunç şeyler konuşulmuyordu, karanlık bir hastane içinde gizlice ilerlemek, üzerimde ihanetin ağırlığı olmasına rağmen, bir arkadaşımın hastanedeki yatağına ulaşmak için kendimi durduramamam gibi. Korkunç şeyler, gölgelerin içinde durup, nefes almasını sağlayan makinenin seslerini dinlemek ve soluk yeşil bir ışık yayan monitörün ışığıyla o yaralı surata bakmak gibi. Bir dakika, ardından iki dakika daha orada durmak gibi. Ardından, eskiden yerinde başka şeylerin olduğu paramparça boşluğu dolduran öfke ile oradan sıvışmak.

Arkadaşınızın ruhu çoktan gittiği için elveda diyememek gibi korkunç şeyler.

Evet, bütün bunların konuşulmaması daha iyiydi. Hatta kişi kendine söylemese bile daha iyiydi.

Pencereden dışarı baktım, ama karanlık gece bile beni düşüncelerimden uzaklaştırıyordu. Armand’la beraber, kanların ve bağırsakların içerisinde gizlenip, öfkemi karanlık sokak köşelerinde, pislik yaratıkların üzerine kusabiliyordum. Kaybımı, çılgınca istiflenmiş ceset yığınlarının altına gömebilir, kendi gülümsememdeki boşluğu yamamak için Armand’ın bulaşıcı neşesinin birazını çalabilirdim.

Ama Jo biliyordu. Onun, kelimeler kullanmadan gösterdiği sempati, gözlerimdeki sıvıyı, keder emici bir sünger gibi çekiyordu.

“Bu elveda demek değil, Meda,” dedi, usulca. “Haçlılar asla ‘elveda’ demez. Sana bunu söylemiş miydim? Sadece, ‘görüşmek üzere’ derler çünkü elveda diye bir şey yoktur. Sonsuza kadar olamaz. Bizim için olamaz.”

Sessizce oturmuş, söylemediğimiz bütün her şeyi duyuyormuş gibi rol yapıyorduk.

Sonunda boğazını temizledi. “Üzgünüm, ama onu bırakamam,” kafasıyla salonu işaret etti ve ayağa kalktı, “yalnız başına kalamaz. Ne planlıyor olabileceğini bilmiyoruz.”

Ben hâlâ oturuyordum. “Jo, o bizim düşmanımız değil.” Bana pek de inanmamış bir bakış attı, ama konunun değişmesinden en az benim kadar rahatladığını görebiliyordum. İkimiz de tartışırken daha huzurluyduk. “En azından, bu konuda değil. Ayrıca, ona ihtiyacımız var. Armand, on üç yaşından beri Washington’da yaşıyor. Etrafı biliyor; haritayı nerede saklayacaklarını da bilir.”

Jo kafasını iki yana salladı. “Meda, ona planımızı anlatamayız.”

“Ama...”

“Bir iblise güvenemeyiz!”

“Başka bir şansımız yok!” diye bağırdım, sert bir şekilde. “Diğer seçeneğimiz ne ki? İblis karargâhına yürüyerek girmek mi? Kapıyı mı tıklatacağız? Belki yol tarifi isteriz?”

Bana dik dik bakıyordu.

“Gizli sığınaklarına bir Beacon yürüyerek geldiğinde fark etmeyecekler mi sanıyorsun? Beni Beacon haritasında bulmaları biraz zaman alabilir, ama karargâhlarına yürüyerek girdiğimde dikkatlerini çekeceğime fazlasıyla eminim.”

Yüzündeki renk gitmişti. “Haklısın, benimle gelemersin.”

“Hayır, Jo, gelebilirim,” dedim, tamamen sahte bir sakinlikle. Kesinlikle ve tamamen sahteydi. “Dikkatlerini başka yöne çekmiş olurum. Ama bir plana ihtiyacımız var - bizi içeri sokup, yakalanmadan haritayla beraber dışarı çıkmamızı sağlayacak bir plana.”

Karşı çıkmak için ağzını açtı ama hemen kapattı. Objektif bir şekilde bakmıştı ve onları şaşırtmak da mantıklıydı. Planımız şimdiden son derece imkânsız bir plandı.

Bana gelince, kaybedecek neyim vardı ki? Zaten Beacon haritasını ele geçiremezsek ölecektim.

“Jo,” dedim, hafifçe yumuşadığını fark ettiğimde. “Onun yardımına ihtiyacımız var.”

Anında karşı çıkmaya başlamayınca kapıya doğru yürüdüm. Jo da arkamdan yavaşça geliyordu, ama sonra bir anda aklına bir şey gelmiş gibi, örtüleri buruşmuş yatağa ve odaya yayılmış erkek eşyalarına göz gezdirmeye başladı. “Meda, siz ikiniz ne kadar yakınsınız?”

“Ne demek istiyorsun?” Elim kapı tokmağındayken durmuştum.

“Yani, siz... Ha?”

“‘Ha?’, ne diyorsun?”

Jo kızarmıştı. *Kızarmıştı.* “*Anladın işte.*”

Aklıma, yavaşça bir şüphe giriyordu. “Jo, benimle kız konuşması yapmayı mı deniyorsun?”

Bana şeytani bir bakış attı.

“Evet; kız konuşması yapmayı deniyorsun.”

“Ben sadece... Durumu daha iyi bir şekilde anlamaya çalışmıştım,” dedi. Çok kibar bir şekilde.

“‘Daha iyi anlamak’ mı?”

“Tamam, tamam,” dedi, somurtarak. “Ben bu pisliğin... Senin üzerindeki etkisi hakkında endişelenmiştim.

Eğer konuşmak istersen, seni dinleyeceğimden emin olabilirsin. Ama neyse, söyledığım her şeyi unut.”

“Hayır, hayır, hadi kız konuşması yapalım,” dedim ve elimi kapı tokmağından çekip, pis bir şekilde sııttım. Aslında hiç de uygun bir an değildi, ama bu fırsat elime bir daha kim bilir ne zaman geçerci? “Önce sen.”

“Konu ben değilim. Konu sensin ve o... şey.”

“I- ih,” diye kafamı iki yana salladım. “Paylaşım iki taraflı olur. Önce sen.”

“Önce ne?” diye sordu, yüzünü ekşiterek.

Kaşlarımı aşağı yukarı oynatıyordum.

Gözlerini devirdi, ama Armand ve benim hakkımda gerçekten endişelenmiş olmalı ki yanıtladı. “Yapmadığımı zı biliyorsun.”

“Ama neden?” Tam dedikodu yaparmış gibi ona doğru yaklaştım.

“Evlenene kadar olmaz,” dedi, kararlı ve dik bir şekilde oturarak.

“O zaman evlenin.”

“Saçmalama, daha on yedi yaşındayız.” Bir süre bir şey demedi, sonra sessizce, “Hem daha sonra fikirlerimiz değışirse ne olur?”

Omuzlarımı silkdim. “O zaman boşanırsınız.”

“Ah, Meda, gerçekten mi? Hem Haçlılar boşanamaz. Öyle bakma bana. Ciddiyim. Çünkü evlilik, birisinin Haçlı olmasını sağlar, hafife alınacak bir şey değil - bu yüzden olmaz. Hatta birbirinizden ne kadar uzak ve ne kadar uzun bir süre boyunca ayrı kalabileceğinizi belirleyen sınırlar vardır. O kişiden artık nefret ediyor olsan bile.” Titremiştı. “Sonsuza kadar onunla tutsaksındır.”

Tekrar omuzlarımı silkdim. “O zaman onu öldürürüz.”

“Meda!”

“Şaka yapıyorum, şaka.” Elimi çeneme götürdüm. “Bahse varım ki Tanrı, bu kaçış yolunu gizli tutuyordur.”

Yüzünü acıyla buruşturdu. “Evet, öyle. Ama... Pek hoş değil.”

Ayrıntıları sormadım. Bilmek istediğimi sanmıyordum. “Evlilik öncesi seksin cezası var mı?”

Gözlerini kısarak bana bakıyordu. “Sana var demek lazım. Ama hayır, yok.”

“O zaman neden bekliyorsunuz?”

“Bunun üzerine daha fazla konuşmayacağım.” Bana bir bakış attı. “Peki siz yaptınız mı?”

“Hayır,” dedim, kısaca.

Ağzı açık kalmıştı. “İnanılmaz!”

“Ne, yapmış olmamı mı dilerdin?” Dirseğimi göğsüne doğru götürdüm, tam engellemeye kalkıyorken geri çektim.

“Tabii ki hayır! “Sadece beni oyuna getirmiş olmana inanmıyorum, hem de böyle...” cümlesinin sonunu getirmedi. Bana inanıyordu. Armand’la benim o kadar yakınlaşmadığımız için de rahatlamış görünüyordu. “Ama neden?” Beni sinir etmeye çalışıyordu.

“Armand benim birçok baş düşmanımdan biri. Kötü bir fikir gibi gelmişti,” dedim, rahat bir tavırla.

“Ah, iyi. Hâlâ bazı şeyleri etraflıca düşündüğünü bilmek güzel.”

Bu sefer ben gözlerimi devirmiştim. “Düşünüyorum, Jo. Ve düşüncelerim bana, eğer Acheron’a gizlice girip, haritayı çalacaksak Armand’ın yardımına ihtiyacımız olduğunu söylüyor.”

Sızlandı ama karşı da çıkmadı. Zayıflığından cesaret alarak, Armand’ı içeri çağırdım. Gözleri ilk olarak Jo’nun benim elimi tutan eline gitti ve dudaklarını birbirine bas-

tırdı. Jo, çenesini yukarı kaldırdı ve sanki bir şey kanıtlarmışçasına elimi daha da sıkı tutmaya başladı. Armand gözlerini kısmıştı, ben de elimi çekerek - hızlıca - Jo'dan kurtuldum ve ondan bir adım uzaklaştım - bir sonraki adımının, üzerime işlemek olmasından korkmuştum.

Armand'ın yardımına ihtiyacımız olduğunu hatırlamakta zorlanıyor gibi görünüyordu.

Tabii ki ben Jo'dan uzaklaştığımda Armand da sanki kendisi kazanmış gibi sırıttı. Ama ona da fazla yaklaşmasam iyiymi, çünkü erkeklerin menzili daha geniştir.

"Hey, çocuklar," dedim. Ama beni görmezden geldiler, birbirlerine gözlerini dikmekle meşgullerdi. Jo'nun yüzü şiddetli bir nefret yayarken, Armand da kendini beğenmiş bir halde ukalaca sırıtıyordu.

"Heyy," diye tekrar denedim. Hiçbir şey olmuyordu.

Onları böyle bırakırsam kimin kazanacağını düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum. Jo daha kavgacıydı, ama Armand'ın da belli bir beden ve bacak avantajı vardı. Çok zeki ve oldukça sinsiydi de. Ama Jo'nun öldürme içgüdüsü daha çok gelişmişti, en azından iblisler söz konusu olunca. Sonuçta onu silahıyla vurmuştu bile. Armand ise eğlence için öldürüyordu - daha çok bir hobi gibiydi. Karar vermek gerçekten de zordu.

"Kırmızı köşede dövüşen, bir seksen boyunda ve seksen beş kilo ağırlığında, bu adam, kurbanlarını kör edici, tek bir gülümsemeyle etkisiz hale getiren bir yarı iblis. Washington DC'den: Armand 'İnsan Yiyen' Delacroix!"

Derin bir nefes. "Veeeeeeeeeee..."

"Sol köşede dövüşen ise, bir yetmiş beş boyunda ve altmış beş kilo ağırlığında, bu kadın dayak atıp karşı tarafı öttürmekte siyah kuşak sahibi. Dünyaaaa'nın koruyucu şampiyonu: Jo 'Bana Bulaşma' Beau-regaaaaaard."

O kadar uzun süre hayal kurmuştum ki, aralarında sadece birkaç santim kalmıştı ve birbirlerinin yüzlerini karşısında hırılıyorlardı.

“Hey!” dedim ve ellerimi birbirine vurdum. İkisi de aynı anda bana döndü. “Odaklanın!” İleri gittim ve onları iterek aralarına girdim. Hâlâ ayrılmamışlardı ve artık sabrımı kaybetmiştim.

Bir kavga çıksaydı kimin kazanacağını bilmek ister misiniz? BU KIZ.

Jo’ya, hırıldamasına neden olacak kadar sert bir şekilde dirsek attım ve bunu gören Armand’ın gülümsemesi iyice büyüyünce onu sert bir şekilde ittirdim ve geriye doğru tökezleyip, arkasındaki koltuğa düştü.

“Konuşmamız gereken önemli şeyler var,” dedim. Artık dikkatleri üzerimdeydi.

Armand’a her şeyi anlattım - Beacon haritasını saklayışımı, bir Beacon olduğum gerçeğini -yüzündeki ifade paha biçilmezdi. Belli ki benim kutsal biri olabileceğimi düşünmemişti-.

Planımızı ve onun bu plandaki rolünü söyleyerek de konuşmamı bitirdim. Rahat bir tavırla omuzlarını silkip, “tabii, bunu yapabiliriz,” demesini beklemiyordum ama bir anda patlattığı kahkaha, biraz ters yöne doğru kaymıştı.

Kendisini kontrol altına alana kadar gözlerimi ona diktim. “Sen çıldırmışsın,” dedi, kendini kaybedercesine kahkaha atmayı bırakıp, yeniden nefes alabilmeye başladığında.

“Başka bir seçeneğim yok, Armand. Hem Haçlılar hem de iblislerle sonsuza dek savaşamam.”

“Yoksa daha iyi bir planın mı var?” dedi, Jo.

Armand’ın yüzünde düşünceli bir ifade belirdi, açıkçası başka bir seçeneğin düşüncesi bile beni heyecanlandırmıştı. Ağzını açtı, sonra Jo’ya baktı ve kapattı. Armand,

bana bakarak hafifçe kaşlarını kaldırıyor, kaşlarıyla bana *Evet, daha iyi bir planım var*, diyor. Ben anlayana kadar da bana bakmaya devam etti. Gözlerindeki parıltıyla bana gizli mesajı vermişti.

İçimdeki umut sönmüş ve ölmüştü.

İblislere katılmak. Hem Haçlılar hem de iblislerle yaşamazdım, Haçlılar da artık beni aralarında istemiyordu.

İblisler seni istiyor, diyor Armand'ın gözleri. Gözlerindeki zafer hissi neredeyse acı vericiydi. Ama sonra, bir cesetten çekilen kan gibi, sönüp gitti. Belki daha bir saat öncesine kadar, bunun kaçınılamaz olduğunu düşünüp, teklifini kabul edebilirdim. Ama işler değişmişti. Ben değişmiştim.

Beni Jo değiştirmişti.

Armand ise bunun daha yeni farkına varıyordu. “Hayır!” diye mırıldandı ve hızlıca ayağa kalkıp, Jo’ya doğru atladı. Ama ben daha hızlıydım, aralarına girdim. Elimi göğsüne götürerek, Armand’ı geri ittirdim.

“Armand, hayır.”

“Ciddi olamazsın!” diye bağırdı bana. “İblisler seni öldürür! Hem de ne için? Haçlılar için mi yapıyorsun bunu? *Onlar da seni öldürmek istiyor!*”

“Sessiz ol!” diye bağırdım.

“Sessiz olamam,” ama ses tonu biraz alçalmıştı. “Sen, kendini öldürtecek planlar yaparken olmaz. Oturup izleyemem.”

“Zaten bunu da istemiyorum,” dedim, hafifçe gülerek. “Yardım etmeni istiyorum.”

Ellerini saçlarına götürerek hızlıca geri çekildi ve şiddetli bir kakhaha attı. Ardından küfrederek ayağıyla sertçe yere vurdu ve bir kez daha kakhaha attı. “Neden?” Bana bakıyordu. “Neden?”

Ama nasıl açıklayabilirdim ki? Ya da onun anlayabileceği bir şekilde nasıl açıklayabilirdim? Ben bile bunu anlayacak kadar tam bir insan değildim, üstelik hayatım boyunca bana resmen kaşık kaşık insanlık yedirmişlerdi. Lanet olsun, kimi kandırıyorum, Jo'yla tanıştığımdan beri bu insanlık resmen kafama vura vura veriliyordu.

Armand'la birçok ortak noktam vardı, ama bu, onlardan biri değildi. Fedakârlık, sadakat ve sevgi, bunların hepsi de o karanlık ruhunun asla ulaşamayacağı duygulardı.

Yakında ölecektim, ama yine de ona acıyordum.

"Ciddi olamazsın. Asla başaramazsın," dedi, ama sesi zayıf bir şekilde çıkmıştı.

"Beni incittin, Armand," dedim. "Neler yapabileceğime dair daha fazla inancın olduğunu sanmıştım."

"Hiç komik değil," diye homurdandı.

"Ya gülersin, ya da ağlarsın."

"O zaman senin ağlaman gerek," dedi, sert bir şekilde.

"Ağlayan tiplerden değilim." Kafamı yana yatırdım. "Sen öyle misin?" Sesim çok soğuk çıkmıştı. Dayanabileceğim duygu sömürüsünün de bir sınırı vardı.

Bıkmış bir şekilde pofladı.

"Benim yerime karar veremezsin; sadece kendi kararlarını verebilirsin. Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?" Sanki hiç umurumda değilmiş gibi, sert bir şekilde söylemiştim, ama kesinlikle umurumdaydı. O olmadan, hâpı yutardık. Hatta daha da kötüsü olurdu.

Bana bakıyor, düşünceler gözlerinin ardında uçuşuyordu. İblislere sadık değildi, en azından benim Jo'ya sadık olduğum ve Jo'nun da Haçlılar'a sadık olduğu gibi bir şekilde değil. Bunun için bir kalp gerekiyordu, o da onda var mıydı emin değildim. Ama kendisine sadıktı, bize yardım etmek de hiç de risksiz değildi. Eğer iblisler bize yardım ettiğini öğrenirse, sonuçları ölümcül olurdu. Hayır demesi

beni şaşırtmazdı. Sonuçta kötü çocuktı.

Hâlâ ayakta duruyor, içindeki düşünceleri merak eder bir halde gözlerine bakıyordum. Zaman gitgide uzuyordu ve duygularımız da havada bir sis gibi asılı kalmıştı.

Jo, küçümseyici bir gülüşle araya girdi. “Yardım etmeyecek, Meda. Bir iblisten ne bekliyorsun ki? O, senin arkadaşın değil; dünyanın ne anlam ifade ettiğini bile bilmiyor.”

Bir elimi kaldırdım ve onu susturdum.

“Yapmak istediğin şeyin bu olduğuna emin misin?” diye sordu, Armand.

“Evet.”

“O halde yardım edeceğim.”

“Vefalı bir iblis. Kimin aklına gelirdi ki?” dedi Jo, alay ederek, ona bir tane yapıştırmak istiyordum.

“Hayır,” dedi Armand, aniden. “Gayet bencilce.”

“Öyle mi? Senin çıkarın ne ki?”

Yanıtlamadı, ama gözlerini dikkatle bana dikmişti.

BÖLÜM-30

Jo, Armand'a katlanamıyor ve ona güvenmiyordu. Bu yüzden Chi'nin gelmesini beklerken, hepimiz aynı odada kalmak zorundaydık. Üç. Geçmeyen. Saat. Salon, büyük bir nefretle ve bir aile buluşmasına gelmeye zorlanmış bir ergenin iğneleyici laflarıyla dolmuştu.

Armand benimle sürekli olarak göz göze geliyor, benimle yalnız konuşmak istediğini belirtiyordu. Jo da ona engel olmak için elinden geleni yapıyordu. Ben de izin veriyordum. O, Armand'a güvenmiyordu; ben de kendime güvenmiyordum.

Sonunda (cidden sonunda) zil çalmıştı.

"Neden sen açmıyorsun?" dedi Armand, Jo'ya, sataşan bir tavırla.

"Sen neden açmıyorsun?" dedi Jo, çok tatlı bir şekilde.

"İzin verir misin ki?"

"Hayır."

Ah, Tanrı aşkına. "O halde sanırım ben açacağım." İkisi de bir şey söylemedi, ben de aptal insanlar ve daha büyük sorunlarla ilgili mırıldanarak odadan çıktım.

Açmadan önce kapı deliğinden baktım. "Meda!" Kapıyı açınca kendimi büyük bir ayı tarafından kucaklanırken bulmuştum.

"Offfff."

"Jo nerede?"

“Seni gördüğüme...” Gorili iterek uzaklaştırdım. “Seni de görmek çok güzel, Chi,” dedim, ama bana sabırsızlıkla bakınca, baş parmağımla arkamdaki odayı gösterdim. İlişkilerine başladıklarından beri muhtemelen en uzun süre ayrı kaldıkları süreç olmuştu. Hatta hayatları boyunca ayrı kaldıkları en uzun süre olabiliirdi.

Elini omzuma koydu ve ben de öne geçerek onu savaş alanına doğru götürmeye başladım.

Uzlaşmacı gittikten sonra, hakaretler yeniden başlamış olmalıydı çünkü girdiğimizde ikisi de ayaktaıydı ve dünyadaki en iğrenç, birbirine gözlerini dikme yarışmasının içindelerdi. Guinness Rekorlar Kitabı’nın böyle bir şeye ödöl olarak para verip vermediğini kontrol edecektim - bir yarışmacımız var gibi hissediyordum.

Jo, biz girdiğimizde arkasını dönmemişti, Chi de iri kollarıyla onu arkadan sardı. Bunu ilk yaptığı zaman, Jo kimin yaptığını anlamayarak ona kafa atmış ve ayaklarını ezmişti (Chi de havaya doğru uçmuştu), ama Chi inatçı ve korkusuzdu, bu yüzden Jo artık buna alışmıştı ve Chi’nin kolları arasında az da olsa rahatlamıştı. “Merhaba, Jo,” dedi, kulağına doğru. Jo’nun ölümcül bakışları hâlâ Armand’ın üzerindeydi, ama geri kalan her yeri gevşediğı için pek de bir anlamı kalmamıştı.

Chi, Armand’ı görünce hafifçe kaşlarını kaldırdı, sonra kim olduğunu anladı. “Armand.” Bir elini Jo’dan çekti ve el sıkışmak için uzattı. “Seni yeniden görmek güzel, dostum.”

“Hayır, değil,” dedi Jo, soğuk bir şekilde.

Ama geç kalmıştı, Armand suratındaki alaycı gülümsemeye Chi’nin elini çoktan sıkmıştı.

Chi, Jo’ya baktı. “Değil mi?”

“Değil.”

İç çekişim, dikkatsiz domuzcukların evini uçurabiliirdi. “Partiye hoş geldin.”

“Meda,” dedi Armand, sonunda gözlerini Jo’dan çekmişti. Gözündeki tuzaklar yine bütün güçleriyle çalışıyordu. “Neden onları biraz yalnız bırakmıyoruz, hah? Jo da neler olduğuna dair Chi’ye biraz bilgi verir.” Gözleri, gözlerimi deliyordu.

Chi kararsızdı, ama Jo, “Asla mümkün olamaz!” dedi.

“Mmm, ıh,” dedim, akıllı konuşmacı olarak. “Burada kalmalı ve onlara, ah, yardım etmeliyiz.” Kendimi kanepeye bıraktım, bir kaya parçası gibi olduğum yere yapışmıştım.

Armand da yanıma oturdu. “Korkak,” diye mırıldandı, ama umursamadım. Cesaret, bana hiçbir zaman çekici bir yetenek gibi gelmemişti. “Benden sonsuza kadar kaçamazsın.”

Artık neredeyse kesin ve eli kulağında olan ölümümü unutmuş olmalıydı. Bu da hâlâ bir umut ışığı olduğunun göstergesi olmalıydı.

Açıklama kısmını Jo devraldı (tahmin edilebileceği gibi), Armand da hiç faydası olmayan yorumlarıyla eşlik etti (yine tahmin edilebileceği gibi). Ben de ikisinin de kafasına sertçe vurmamayı başarmıştım (işte bu beklenmedik bir şeydi!).

Chi, duyduklarını sindirdikten sonra, gerçek bir iyimsere özgü bir şekilde, hiçbir panik hissetmeden, iblis karargâhına gizlice girmek için Armand’ın yardımını kullanacağımız planımızı kabul etti. Cesaret gerektiren ve intihar niteliğindeki görevler, onun olayıydı.

Jo konuşmasını bitirdiğinde, karanlık çökmeye başlamıştı. Hepimiz ayaktaydık, Jo benim odamda kalacak, Chi de kanepede yatacaktı (tahmin edilebileceği gibi kararı veren Jo’ydu). Odalara dağılmadan önce Chi, bana ve Armand’a bir *bakış* attı. “Çocuklar, biz biraz,” kafasıyla Jo’yu gösterdi, “yalnız kalabilir miyiz?”

“Tabii ki,” dedi Armand anında ve beni dirseğimden çekmeye başladı. Bense frenlere basmıştım.

“Chi,” diye fısıldadı Jo ve ikimize de sert bir bakış attı. “Onları yalnız bırakamayız.” Ama bunu söylerken bile Chi’ye doğru yaslanmaya başlamıştı.

“Sadece birkaç dakikalığına. Beş... Hayır on... Hadi yirmi dakika olsun.” Ardından ona arka çıkmam için bana bakmaya başladı.

Hiç istemiyordum, ama Chi, o iri gözleri ve büyüleyici sevimliliğiyle yalvaran bir şekilde bakıyordu. Jo kendisini nasıl tutuyordu, hiçbir fikrim yoktu. Ben daha karar vermeden, kelimeler ağzımdan dökülmüştü. “Tamam.” Chi, sanki Noel gelmiş gibi gülümsüyordu.

“Chi!” dedi Jo, yeniden. “Onları yalnız bırakamayız!” Bahsettiği *onların*, bu cümleyi duymaması amacındaysa, hiç de başarılı olamamıştı.

“Jo, ne yapacağımızı sanıyorsun ki?” diye sordum. “Örümcek Adam gibi, binadan aşağıya mı ineceğiz?”

Bana o meşhur bakışından attı. Tamam, ihtimaller dâhilinde bir fikirdi.

Bir çocuk gibi sızlanıyordum. “Söz veriyorum, hiçbir yere gitmeyeceğim. İşiniz bittiğinde hemen kapının ardında olacağım.” Ben “bittiğinde” kelimesini imalı bir şekilde söyleyince suratını ekşitti ama karşı çıkmaya devam etmeye fırsat bulamadan, Armand beni balkona doğru ittirdi ve kapıyı çekip, bir *tik* sesiyle kilitledi.

Balkon korkuluğuna yaslandım. “Ahh, burası ne kadar da güzel ve sessiz.”

“Meda.”

“Çok fazla konuşarak bu anı mahvetmek istemem. Sükut altındır, en azından öyle derler.”

“Meda.”

“Sence zengin olacak mıyız?”

Pofurdadı. “Konuşmamız lazım.”

Kaçınılmazı, istemeyerek de olsa kabul ettim.

“Bütün bunları başarabileceğini nasıl düşünebilirsin? İblislere katılmalısın. *Onun...*” kelimeyi, sanki Jo’dan bahsederken elinden gelen en kibarı buymuş gibi, tükürürcesine söylemişti, “...planı tam bir delilik.”

“Çünkü onu seviyorum,” dedim, basit bir şekilde.

İrkilerek geri çekildi.

“Şaşırdın mı? Sırf doğru olan bu diye, hayatımı başkaları için tehlikeye atacak kadar fedakâr olduğumu düşünmen çok tatlı, ama korkarım ki ben gerçekte bencil bir insanım.” Duraksadım. “O benim en iyi arkadaşım.”

“Yani iblislerin sevebileceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu, ifadesiz bir ses tonuyla. “Hatta gerçek iblislerin bile?”

“Biraz, sanırım,” dedim, düşünceli bir tavırla. “Ama gerçek insanlar gibi değil.”

“Annemi sevmiştin, değil mi?”

“Evet,” buruk bir şekilde gülümsedim. “Onu parçalayıp, yiyene kadar.” İrkildiğini göz ucuyla görebilmiştim. “Annem, geriye hiçbir şey kalmayana kadar, sürekli kendinden verdi. Benim ‘sevgim’ onunkinin soluk bir yansımasıydı; beni bu sevgiyle boğdu ve ben de ona bir eğlence aynasıyla yansıtılmış sevgiyle karşılık verdim. Jo’da da aynısı geçerli. Benim için her şeyden vazgeçti.” Omuzlarımı silktilim. “En azından geri kazanmasına yardım edebilirim.”

“Peki bu, sevgi mi?”

“Jo, sevginin kendinden bir şey vermekle ilgili olduğunu söylüyor; sahip olduğu her şeyi Chi’ye verdiğini ama bunları özlemediğini, çünkü Chi’nin de sahip olduğu her şeyi ona verdiğini söylüyor. İblisler ya da buçukluklar, asla böylesine sevemez. Bizim doğamızda almak var.”

Dikkatlice, usul usul konuşuyordu. “Belki de problem, iblislerin iblislerle olması gerektiğindendir. Çünkü iki taraf da almayı seviyor. Biri ötekinden alıyor, kendinden bir şey alınan taraf da bu şeyleri özlemiyor çünkü o da karşı taraftan aynı miktarda alıyor. Aynı birbirlerinin milkshakelerine pipet sokan çocuklar gibi.” Duraksadı. “Her şeyde olduğu gibi aşta da zor ve sinsi olurlar; ama ikisi de tamamlanmış ve mutlu hisseder.”

Hava çok ağırlaşmıştı. Ortamı yumuşatmak için zorlukla bir kahkaha attım. “Bunun sevgi olduğunu sanmıyorum.”

Ben kahkaha atınca o da alaycı bir şekilde gülümse-di. Konuşmaya başladığında, biraz zorlamayla da olsa, o kendine özgü neşesi geri dönmüştü. “Tabii ki öyle. Neden ‘kalp çalmak’ deniyor sanıyorsun?”

Güldüm. “Beni buraya gerçekten bunun için mi getirdin, Romeo? Sevgi üzerine konuşup gün batımını izlemek için mi?” Gözlerimi hızlıca kırptıyordum.

Morali bozulmuştu. “Keşke öyle olsaydı, ama hayır.”

“Nedense ben öyle sanmadım,” dedim, derin bir nefes vererek.

Bana kızgın bir şekilde baktı. “Ne kadar zekisin.”

Kafamı hafifçe eğdim.

Konuya girdi. “Acheron’a girmeyi cidden düşünüyor olamazsın, değil mi?”

“Güzel bir plan.”

“Hayır, korkunç bir plan.”

“Tamam. Ama elimizdeki tek plan.”

“Hayır, değil.”

“Armand, ibislere katılmayacağım. En azından bu durumu düzeltmeye çalışmalıyım. Ben...”

“İyi biri misin?” pis bir şekilde sırtıyordu.

“Evet,” dedim, sertçe. “Benim yüzümden Jo ve Chi de hain oldu. Asla Haçlıların arasına geri dönemezler. En azından harita olmadan. Şimdi ne yapacaklar ki?”

“*Umurumda* değil.” Avuç içiyle sertçe balkon korkuluğuna vurdu. “Normal insanlar ne yapıyorsa onu yapsınlar. Yaşlansınlar.” Keyifsizce bir kakhaha attı. “Şişmanlasınlar. Çocuk yapsınlar. Profesyonel atlet olmaları kaçınılmaz olan çocuklarının parasıyla geçinsinler.”

Dehşete düşmüştüm. “Sen benim nasıl bir canavar olduğumu düşünüyorsun? Dünyaya *böyle bir şey* yapabilir miyim?”

“Ne?”

Tüylerim ürpermişti. “Jo’yu bir anne olarak dünyaya salamam.”

Armand isteksizce gülümsemişti. “Haklısın. Bu, benim olmayan ahlaki değerlerime bile ters düşüyor.” Gülümsemesi bir anda yok oldu. “Söylemeye çalıştığım şey, onlar iyi olacak. Sen de *hayatta* olacaksın.”

“Konuyu her zaman aynı noktaya getirmek mi zorundasın? Dır dır dır.”

Gözlerini devirdi. “Şu an ciddiym ben.”

“Sana hiç yakışmıyor.”

“Offffff.” Kafasını korkuluğa koydu ve kısa bir sonra hızlıca kaldırıp bana baktı. “Ya yanılıyorlarsa?”

“Nasıl yanılıyorlarsa?”

“Ya haritayı iblisler almadıysa?” Her bir kelimesini çok dikkatlice söylemişti.

Şimdi dikkatimi çekmişti.

“Senin de dediğin gibi, ölmeni isteyenler sadece iblisler değil.”

Kafamı kaldırdım. “Evet, ama Haçlılar, Beacon haritasını çaldığım için beni öldürmek istiyor. Onların çalmış olması hiç de mantıklı değil.”

“Değil mi?” dedi, sakın bir tavırla.

Bir süre bekledi, sonra ne demek istediğini anladım. Tabii ki anlamıştım. Sonuçta şeytani planlar benim olayım sayılırdı.

Konuşmaya devam ediyordu. “Bazı Haçlılar senin en başından beri ölmeni istiyordu, sadece diğerlerini kendi taraflarına çekemiyorlardı. Ta ki harita ortadan kaybolana dek.”

Gözlerimi kapattım. Kelimeleri duymamı engellemiyordu ama kulaklarımın, gözlerim gibi kapakları yoktu.

“Tam da onların istediği gibi. Sen ortadan kayboluyorsun, ardından harita da kayboluyor ve onların düşüncelerinin de doğru olduğu kanıtlanmış oluyor - seni öldürmemenin bir aptallık olduğu düşüncesi.” O yumuşak sesi, hafifçe sertleşmişti. “Okul arazisi içinde bir arama yapılmış olabilir. Haritayı bulunca bundan kimseye bahsetmemek de oldukça kolay bir şey. Sen de ortadan kalkınca, ‘Sürpriz! Bakın ne buldum!’ diyecekler.”

Kabul etmek istemiyordum, ama kulağa mantıklı geliyordu. Haritanın iblislerin elinde olabilmesi kadar mantıklıydı. Yine de kafamı iki yana salladım.

“Bunu yapabilirler, yapabileceklerini sen de biliyorsun,” diye ısrar ediyordu.

“Kim bulduysa, haritayı benim almadığımı biliyor. Alabileceğimi, ama almadığımı biliyorlar. Bunun bir önemi olmalı.”

Aslında bir soru olmayan sorumu duymuştu. “Sen söyle bana.”

Bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu. Geriye tek bir şey kalıyordu: inanç. Haçlılar’ın işi o kadar da ileri götürme-

yip, iyi ile kötü arasındaki kaygan çizgiyi bulmayı başardıklarına dair inanç. Nefretlerinin kişisel değil, benden çok daha fazlasını kapsadığına dair bir inanç.

Hem başka bir şansım da yoktu - Jo'ya, Armand'ın yanında yer alacağımı asla söyleyemezdim. Dedğim gibi, cesur olmak benim olayım değildi.

Yüzümdeki ifadeyi görmüştü. Kendi kendine küfretti ve korkuluğu sıkıca kavrayıp ittirmeye başladı, her ihtimale karşı, korkuluktan geri çekildim. Sonra eğildi ve kafasını korkuluğa koyup, derince nefes alıp vermeye başladı. Sonra yeniden doğruldu. "O zaman ben de seninle geliyorum," dedi, yarı öfkeli, yarı pes etmiş bir halde ve suratını asarak.

Aslında bilgi paylaşmasını istemiştim, benimle gelmesini değil. "Bu, intihar olur."

"Bu benim repliğim değil miydi?" dedi, hafif bir gülümsemeyle. Ardından o küçük gülümsemesi bile yok oldu. "Ama bana başka bir şans bırakmıyorsun." Bir kahkaha patlattı ve eliyle yeniden korkuluğa vurdu, sanki birazdan söyleyeceği şey çok komik bir şey olacakmış gibi. "Acheron'a saldırmak." Kafasını iki yana sallıyordu. "Bir labirent olduğunu biliyorsun, değil mi? Tam anlamıyla bir labirent. Aynı fikir o çok kıymetli Haçlılar'ının aklına nasıl geldi sanıyorsun?"

"Adına da 'Şeytan'ın Karınca Yuvası' deniliyor, kıvrılan koridorlar, tüneller ve gizli geçitler." Bir kahkaha daha patlattı. "Gizli geçitler sık sık yer değiştirir, ayrıca duvarlar da sen düz bir şekilde yürürken ve geri dönerken, başka yönlere doğru kıvrımlar oluşturur. Muhtemelen size düzenini öğretemem. Eğer A noktasından B noktasına gidecek olsalardı Jo ve Chi başarabilirdi, ama seçenekleriniz sonsuz olacak. Ve eğer..." *eğer* kelimesini nasıl vurguladığı kulağımdan kaçmamıştı, "...sen haklıysan ve Beacon haritası iblislerin elindeyse, hayatta kalmanızın tek yolu orayı avucunuzun içi gibi bilmeniz. Bu da imkânsız." Sırtını

korkuluğa verip, bana bakmaya başladı. “Ben olmadan, imkânsız.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Jo’nun başarmasını bekliyordum. Doğasında vardı bu. Ben olmasam bile, Beacon haritasını iblislerden almak için yine bugün yaptığını yapardı.

Pek de Armand’a göre değildi.

“Endişelenme, Meda. Eğer bana faydası olmasaydı bunu yapmazdım. En azından bu konuda bana güvenebilirsin,” dedi, gözleriyle, bana tuzak kurduğunu düşündüğümü söylediğim konuşmamızı kastettiğini görebiliyordum. Ardından, iğneleyici bir şekilde gülümsedi. “Senin için ölmeyeceğim de. Öyle biri değilim. Asıl endişelenmen gereken o iki palyaço.”

“Neden?” fısıldamıştım.

“Başka şansım yok.” Gözlerimin içine bakıyordu, ne düşündüğünü biliyordum.

İyi kızların neden kötü erkeklere âşık *olduğunu biliyor musun?*

Bazen, insanlar beraber olur çünkü ellerinden başka bir şey gelmez. Başka şansları yoktur.

“Her zaman bir şans vardır,” dedim.

Dudakları yine biraz kıvrılmıştı, ama bu, gerçek bir gülücük değildi. “Senin yok. Bu seferlik yok. Hayatta kalmak istiyorsan, seninle gelmeme izin vermen tek şansın.”

Zayıf bir kakhaha attım. “Yine aynı şey.” Dirseğimle göğsüne hafifçe vurdum. “Dır dır dır.”

“Seni deli,” dedi, sesinde gerçek bir gülümseme vardı.

“Konuşana bak.”

“Sen kazandın.”

Jo ve Chi’nin yanımıza gelmesi, yirmi dakikadan çok daha uzun sürmüştü, ama umurumda da değildi.

BÖLÜM-31

Sonraki üç günü Armand'ı sorguya çekerek ve karşılığında biz de sorguya çekilerek geçirdik. Chi ile Jo, Beacon haritasına gidebilecek her muhtemel rotayı ve her muhtemel çıkışı ezberliyordu - en azından Armand'ın tarif edebildiği kadarını. Benim dikkat dağıtma görevimde de, kullanabileceğim sayısız rota vardı, iblisler bu rotalarda tüm dikkatlerini bana verebilirdi, bu yüzden de Armand, önemli tüneller ve etrafın genel düzeni üzerine odaklanıyor, daha önceden bulunduğum birkaç yeri de referans noktaları olarak kullanıyordu. Bizi onlardan mümkün olduğunca uzak tutmak için elinden geleni yapacaktı, eğer ona... Eğer dağılırsak böylece benim kaçmam için bir şansım olacaktı.

Uzak durulması gereken yerler, zindanlardı. Oraya geri dönmenin düşüncesi bile içimi titretiyordu, ayrıca zindanlar, Haçlılar'a karşı büyüyle doluydu. Kırmızı kapılar da yasak bölgelerdi.

"Kapıların ardında ne var ki?" diye zorladı, Jo. "Haçlılar'ın görmemesi gereken bir şey mi?"

"Cehennemın Kapıları."

Jo, bunu duyunca çenesini kapatmıştı.

"Gerçekten de. O kapılardan geçmemelisiniz. En azından size eşlik eden bir iblis olmadıkça. Ruhlarını satmak isteyen insanları Cehenneme alıyorlar. Yani öyle bir planınız yoksa..." Jo'ya bakarak kaşlarını kaldırmıştı.

Jo, orta parmağıyla bir hareket çekti.

“Kapılar, mağaralar ve tünellerin başka bir katmanı, içinde bulunacaklarımızdan bile daha büyükler. Bütün karargâhları birbirine bağlıyor. Bütün dünya, gerçekten de Cehenneme gidiyor. Yani kırmızı kapıların daha fazla iblis anlamına geldiğini unutmayın. Kapılar arasında gezinebiliyorlar. Siz ise gezinemezsiniz.”

İrkilmiştim.

“Aşağıya indiğimizde cep telefonlarınızı kullanamayacaksınız, ama Haçlı iletişim büyüleri çalışıyor, tabii bunu bu büyüleri yapmayı bildiğinizi düşünerek söylüyorum.” Bize ümitle bakıyordu, ama hepimiz birden kafamızı iki yana doğru salladık. Yüzündeki ümit solmuştu. “Zi iblislerin ve bazı buçuklukların kafalarının içine direkt olarak konuşabiliyor.” Bana bakıyordu, omuzlarımı silktim. Nasıl bilebilirdim ki? “Ben de dahil. Yani onlar sizinle olduğumu fark edene kadar, işler sarpa sarmadan önce iletişime geçerlerse duyabileceğim.”

Zor olan kısmın içeri girmek olacağını düşünmüştüm. Pek de öyle değildi.

“Acheron, iblislerin dışarı çıkabilmesi için inşa edildi; direkt saldırılar üzerindeki yasaktan ötürü içeri girebilecek Haçlılar’a dair endişe taşımıyorlardı. Tabii ki bu durum artık değişti, ama şu an bile yolu ciddi anlamda tıkadıklarını sanmıyorum.” Şeytani bir şekilde gülümsüyordu. “İçeri girmek kolay.”

Gelmiştik. Üç gün sonra, Washington’daki bir belediye binasının altındaki tuğla bir tünele girmiş, ilerliyorduk. Işınlanmayı, iblisler ve Haçlılar’ın aynı şekilde kullandığını öğrenmiştim, birbirlerinin kapılarını da kullanabiliyorlardı. Haçlılar bu yüzden kaldıkları yerlere asla bu kapılardan kurmuyorlardı, direkt saldırı yasağı çiğnenmeden önce bile bu kapılardan yoktu. İblisler isteseler bile ışınlanma nokta

larını yok edemiyordu, ayrıca Acheron'a giden fiziksel bir giriş de yoktu.

Chi ve Jo biraz geriye doğru gitti, Chi'nin gür sesini ve Jo'nun da hafif fısıltısını duyabiliyordum. Onlara biraz özel alan sağlamak için hızlanıp Armand'ın yanına ulaştım. Elimi, tuğla tünelin etrafında salladım. "Bu nereden geldi?"

Armand gözlerini tünelde gezdirdi. "İblisler bir adamın bedenine girdi, yüz yıl kadar önce, ve ona bu tünellerden tonlarca kazdırdılar." Sadece ikimizin yan yana yürüyebileceği genişlikteydi ve kemerli tavanlarla, yaklaşık iki metre yüksekliğindeydi. "Tüm şehirde buna benzer tüneller var. Birkaçı keşfedildi, ama geri kalanları hâlâ kullanımda."

"Kim keşfetti? Tapınak Şövalyeleri mi?"

"Onlar da keşfetti. Ama hayır, ben onları kastetmiştim." Bir parmağını yukarı doğru kaldırdı. "Dünya. Çok uzun bir zaman önce bir kamyon bir tünelin içine düştü." Gülmüştü. "Tüneli yapmakta olan Bedenle röportaj yapmışlardı." Beden ve Sürücü, şimdi anlamıştım, ele geçirilen kişi ve bu işlemi yapan iblise böyle deniyordu. "Neden böyle bir şey yaptığı soruldu."

"Ne dedi peki?"

"Egzersiz yaptığını söyledi."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Başka ne söyleyebilirdi ki? Bedeninin ele geçirildiğini mi? Bu onu pek de akli başında biri olarak göstermezdi. Ayrıca sanırım aynı şeyi çok eşlilikle suçlanınca da kullanmıştı." Düşünceli bir ses çıkardı. "Ya da bu daha sonra olmuştu."

"Tünel inşa eden birçok eşli mi? Nereden buluyorsunuz bu insanları?"

"Ben bulmadım. Yüz yıl kadar önceydi. Benim doğmamama bile daha çok vardı." Tünelin sonuna varmıştı, başka bir tünele çıkan merdivenden inmek için hikâyesine ara

verdi. “Ama Chaucy ile tanıştığında ne tünel yapan biriymiş ne de çok eşli - Chaucy, onun Sürücü’sünün ismi - ama tünel kazmakta iyiymiş. Hatta doğuştan yetenekliymiş.” Armand ellerini dekoratif amaçla yerleştirilmiş, mineli, beyaz tuğlaların üzerinde gezdirdi. “Ama bütün bu tünelleri yapması yıllar sürmüştü ve Sürücü’sü de sıkılmış.”

“Ne yapmış, evlenmiş mi?”

Armand omuzlarını silkti. “Bütün bunlar çok önce olmuş, en azından öyle diyor.”

Geç de olsa anlamıştım. Tabii ki de o iblis hâlâ yaşıyordu. Neden yaşamasındı ki? Kemerli bir girişten içeri girenken, bir parmağımı yukarı doğru kaldırdım. “Bu... Beden... Bir mimar mıymış?”

Armand güldü. “Hayır. Böcek bilimciymiş. Smithsonian Enstitüsü’nde.”

Kahkaha attım. “Bir tünel kazıcısı, çok eşli ve böcek bilimci mi?” Sonra kafama dank etti. “Şeytan’ın Karınca Yuvası?”

“Onun tasarımı.”

“Chaucy’nin mi yoksa...” Beden’in ismini bilmiyordum.

“Eddison’ın tasarımı,” diye yardımcı oldu bana Armand. “Bir süre sonra arkadaş olmuşlar. Hatta Chaucy ile birlikte yaşayabilmek için eşinden boşanmış.”

“Peki Eddison’a ne oldu? O...” Parmağımınla aşağıyı gösteriyordum.

“Ruhunu mu sattı? Hayır. Kendini manevi işlere vermiş.” Alaycı bir şekilde sırtıyordu. “Bir iblisle tanışmaktan başka hiçbir şey insanı Tanrı’nın varlığına dair ümit beslemeye o kadar fazla itemez.”

Çıkış yolu olmayan bir kısma gelmiştik, son derece kuvvetli görünen ama aslında öyle olmayan bir duvardı. Burasıydı, daha söylemese de anlamıştım.

Jo ve Chi de bize ulaştı, Jo'nun gülüşünü duyabiliyordum. Parmağıyla duvardaki yazıyı gösterdi. *Facilis Descensus Averno*. Ardından çevirdi: "Cehenneme giden yol kolaydır."

"Geri dönüş de öyle," diye mırıldandı Armand, ama ses tonu hüznü doluydu. Kararımı değiştirmeyeceğimi biliyordu.

Armand derin bir iç çekti ve girişte koruma olup olmadığını kontrol etmek için duvarın içinden geçti, Chi, Jo ve bana da beklemek düşmüştü.

Ve hoşça kal demek.

Armand ve ben, başka bir yere girecektik. İblis karargâhına girmesem de Jo ve Chi'nin yakınlarında olabileceğim bir yerdi.

Hepimiz bir süre boyunca saçma bir şekilde ayakta durduk. Vedalardan nefret ediyordum.

Sonunda Chi yine o kocaman sarılmalarından birini yaptı. "Offff." Ciddeden, aylar bile bu çocuğun yanında hiçbir şeydi.

"İyi şanslar, Meda," dedi, tiksindirici bir şekilde neşeliydi.

"Mamdnsdff!"

"Ne dedin?" diye sordu masumca, ben de hızlıca kendimi kollarından kurtardım.

Yeniden ayaklarım üzerinde doğruldum ve tişörtümü düzelttim. "Bir gün bunu yaptığında, bağırsaklarında bir bıçak bulacaksın," diye mırıldandım.

"Hayır, bulmayacağım," sırtıyordu, mutlu ve endişesiz gözüküyordu. "Sen bıçak kullanmazsın." Jo da arkamda gülüyordu.

Armand tam da o an duvarın içinden fırladı. "Yol temiz."

Jo, Armand'a bir şeyler sorarken ben de Chi'ye doğru mırıldandım: "Ona göz kulak ol."

"Her zaman. Sen de kendine dikkat et."

Sırıttım. "Her zaman," dedim ve güldü.

"Hazır mısın?" diye sordu Armand.

Chi, bir kolunu Armand'ın omzuna attı ve Jo'la benim bir süre yalnız kalmamız için onu birazileriye götürdü. Bir-birimize öylece bakıyorduk, ikimizin de ne söyleyeceğimize dair en ufak bir fikri yoktu. Çok fazla şey vardı. Aramızdakiler çok fazla, olabilecek şeyler çok fazla ve riskler çok fazlaydı. Eğer o anın, en yakın arkadaşınızı muhtemelen son kez göreceğiniz an olduğunu bilseydiniz, nereden başlardınız ki? Ve bir kere başladığınızda, nasıl durabilirdiniz?

"Pekala," dedim, aklıma gelen en iyi şey buydu.

"Pekâlâ," dedi Jo, aynı beceriksiz tavırla.

Boğazımı temizledim. "Cehennem Kapılarının önünde dururken, arkadaşına ne diyebilirsin ki?" dedim, bir çırpıda.

"O kapılar sadece "Cehennem Kapılarına çıkan kapılar," diye düzeltti beni.

Zorla gülümsedim, o da aynısını yaptı. "Çokbilmiş. Ama iyi dedin. Ne hakkında endişeleniyordum ben?" Yeniden sessizliğe gömüldük. Kafamla Chi'yi gösterdim. "Ona sahip çık."

"*Her zaman*," dedi, Chi ve benim az önceki konuşmamı duyduğunu belirten bir ses tonuyla. Sonra boğazını temizledi ve elini uzattı. "Pekâlâ, iyi şanslar."

Elini hemen tuttum ve salladım. "Sana da iyi şanslar." Sonra içimden, "başlarım şimdi" dedim ve Jo'yu bir Chi sarılmasına boğdum. Dengesini kaybetmişti ve ciyaklıyordu."

"Mmmmasdf!"

“Ne dedin?” diye sordum, aynı Chi’nin az önceki o masum tavrıyla.

Beni ittirerek kendini kurtardı, “Dedim ki, *ben* bıçak kullanıyorum.”

Kahkaha attım, o da sırıtiyordu.

“Kızlar, gitmemiz lazım,” diye araya girdi Armand, dudaklarını birbirine bastırıyordu.

“Tamam.” Ama gerçekten de, Cehennem Kapıları önünde dururken en yakın arkadaşınıza ne söyleyebilirdiniz ki?

Hiçbir şey. Eğer en yakın arkadaşınızsa, sizi zaten anlar.

“Hoşça kal Jo, Chi.” Arkamı döndüm. Vedalardan nefret ediyordum.

“Meda, hayır.” Jo kolumu yakaladı. Arkamı döndüğümde hâlâ tutuyordu. Hatta daha da sıkıttı. Gözlerini benimkilere dikmişti. “Görüşürüz.”

Ağlamıyordum. O tarz biri değildim.

“Görüşürüz, Jo.”

Şehir boyunca uzun ve sessiz bir yolculuk yaptık. Rutinimizi tekrarladık. Yenilenmiş bir sıra evlerden birinin bodrum katındaki terk edilmiş bir daireye girdik, ardından da aşağısındaki tuğla tünellere indik. Armand arada konuşmaya çalışıyordu, ama benim pek ilgimi çekmiyordu. Sessizce bekliyorduk, Armand’ın korkunç güzellikteki saatinde dakikalar ilerliyordu.

Sonunda kafasını çevirdi ve bana baktı. “Zamanı geldi.”

Zamanı gelmişti.

Arkamı döndüm ve Cehennem Kapılarına giden kapılara doğru yürümeye başladım.

BÖLÜM-32

Vahim planlarla ilgili problemlerden biri de, arkadaşlarınızla beraber planı yaparken, kulağa daha güzel gelmeleri. Mutfak masasının etrafında oturmuş, birbirinizin omzuna vurup, ne kadar cesur olduğunuzu birbirinize söyleyince, kulağa gerçekten de muhteşem planlar gibi geliyordu.

Ama Cehennem Kapılarına giden kapılar ardından, yeraltında kilometrelerce ve kilometrelerce koşmaktan yorulunca ve her bir köşeyi döndüğünüzde karşınızda bir tehlike bulunca, planın o kadar da muhteşem olmadığını anlıyordunuz.

Partneriniz de size dönüp, tek avantajınızın, düşmanın planlarını kafasında duyabiliyor olmasının artık işe yaramadığını da söyleyince, bu plan tamamen aptalca bir hal alıyordu.

İblislerin, içeri sızdığımızı fark etmeleri uzun sürmedi, ama amacımız zaten dikkatlerini dağıtmaktı, pek de gizlenmeye çalışmıyorduk. İçeri girdiğimizden beri peşimizdelerdi ve uzun aralıklarla, nadir bir şekilde dinleniyorduk. Çok azdı ve aralarında geçen zaman çok uzundu.

Başka bir kapıdan daha geçtik ve bir koridordan aşağıya inmeye başladık. Armand'ın dudakları kapalıydı, o kararlı suratındaki bir yara gibi görünüyordu. Öne doğru eğiliyor, mümkün olduğunca hızlı adımlarla yürümeye ça-

lışıyordu. Beni yavaşlattığını biliyordu; ondan daha hızlıydım. Ama o olmadan, hiçbir şansım olmazdı.

İblislerin bize oldukça yaklaşmış olmasını da düşününce, o yanımdayken de pek bir şansım varmış gibi görünmüyordu.

Bir köşeden döndük ve karşımıza kıvrımlı bir merdiven çıktı. Basamakların hepsi farklı yükseklikteydi, istikrarlı bir şekilde, hızlıca çıkamazdım - lanet olası iblisler işi zorlaştırmayı seviyordu. Adımlarıma dikkat etmem, bir teke gibi sıçramam lazımdı.

Merdivenden inince, eğimli bir koridordan aşağıya doğru inmeye başladık. Armand yanımda, nefes nefeseydi, ağzı artık açıktı ve nefes alış verişinden ne kadar yorulduğu belliydi. Gördüğüm kadarıyla, diğer iblisler kadar hızlıydı, ama biz saatlerdir koşuyorken, peşimize sürekli yeni bir iblis grubu daha düşüyordu. Ona baktığımı görünce çenesini kaldırdı, yorulduğunu gizlemeye çalışıyordu.

“Sol, sola dön,” dedi, nefes nefese. Tükenmiş bir halde olmasına rağmen yüzünde bir hoşnutluk belirdi. “Tünel,” dedi, “gizli.” Önümüze çıkan kıvrımlı bir dalı koparıp attım, Armand da bir anda hızlandı ve beni geçti. Aniden sola doğru atladı, büyük, ahşap kapıya tüm hızıyla vurmuş ve açılmasını sağlamıştı. Kapı açıldı, Armand da yalpalayarak dengesini yeniden kazanmaya çalışıyordu. Arkamızdaki ayak sesleri gittikçe şiddetleniyordu ve Armand kapıyı kapama zahmetine bile girmemişti.

Büyük bir kütüphanedeydik. Duvarlar çember şeklindeydi ve sarmal bir şekilde yukarı çıkıyordu, en azından üç kat vardı. Duvarların etrafında da ferforje korkuluklar bulunan bir yokuş vardı. Raflar, darmadağın bir halde duran, eskiden kalma, orasından burasından kâğıtlar çıkmış kitaplarla doluydu. Odanın ana bölümü ise başka raflarla ikiye ayrılmıştı ve siyah taşlardan özenle oyulmuş masalar ve hiç de rahat görünmeyen sandalyelerle doluydu.

İblislerin inceleme yapıyor olduğunu düşünmek ilginçti, ama Armand ne kadar inek biri olduğunu zaten yeterince ispatlamıştı, bu yüzden aslında pek de şaşırmamam gerekirdi.

Odanın ucunda başka bir kapı vardı ama Armand oraya doğru gitmedi. Onun yerine bir dizi rafın arasından ilerleyip, karanlık bir köşeye geçti. Bir rafa doğru uzandı ve kitapları kendine doğru çekmeye başladı, büyük bir telaşla kitapları bir çekiyor bir geri yerleştiriyordu ama hiçbir şey olmuyordu.

“Tünel,” dedi, nefes nefese. “Yıllardır kullanmadım. Umarım...”

Tünelin girişini açacak bir düğme arıyordu, aynı filmlerdeki gibi. Ben de kitapları çekmeye başlamıştım, bütün dikkatimizi rafa vermiş ve o kadar hızlanmıştık ki ellerimiz hızımızdan görünmüyordu. İblislerin, mermer üzerine vurdukları sert tabanlı ayakkabılarının sesleri gittikçe şiddetleniyor ve yakınlaşıyordu.

“Hadi, hadi ama,” diye mırıldandı, Armand.

Tamamen köşeye sıkışmıştık. Artık koridora geri dönmemiz de imkânsızdı. Armand’a korku dolu bir bakış attım, o da tam o anda koyu mavi, kalın bir cildi çekti. Kitaplık öne doğru sendeledi, Armand’ın suratına çılgınca bir sırtış yayıldı ve ben de mutluluktan neredeyse ağlıyordum. Armand parmaklarını kitaplığın içine soktu ve ardında kapığı kaldırıncaya ortaya kapkara bir delik çıktı. Arkamızda, duvara sertçe çarpan bir kapının sesi duyuldu. Armand hiç tereddüt etmeden beni içeri ittirdi ve arkamdan o da aşağıya zıpladı. Zar zor dengesini kazanıp, duvardaki kaldıracı yükledi ve kapıyı kapattı. Küçük oda tamamen zifiri karanlık olmuştu.

Armand çok zor nefes alıp veriyordu, merdivenlerde de tökezler gibi bir ses çıkmıştı. Keşke dinlenip, soluklanabilseydik, ama yapamazdık. Beacon haritası onlardaydı

- aynı köpekbalıklarında olduğu gibi, hareket etmezsek, ölürdük.

Armand sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi yeniden ileri atıldı, bu sefer daha dikkatliydi. “Beni izle,” dedi ve derin bir nefes verdi. Arkasından basamaklardan inmeye başladım, bir basamağın bittiği yeri hissedene kadar ayağımı sürtüyor, ardından dikkatli bir şekilde diğer basamağa iniyordum. “Dibe iniyoruz,” diye fısıldadı Armand, nefesi biraz düzene girmişti. Ama ayağımı yeniden aşağıya götürdüğümde, başka bir basamak hissetmedim. Armand ileri doğru atıldı, onu göremiyordum ama kendinden emin bir şekilde hareket ediyordu. Ona yetişmek için hızımı arttırdım.

“Burası...” Armand karanlıkta bir anda durunca ben de ona çarptım.

Yeniden hızlanan nefesini ve taşların üzerinde gezinen ellerinin çıkardığı sesi duyabiliyordum.

Ters giden bir şeyler vardı, bir şeyler gerçekten de ters gidiyordu.

Armand’ın yanına geçerek elimi uzattım, hiçbir şey görmesem de elimle önümüzdeki taştan duvara dokunuyordum. Armand yana doğru gitti, ellerini önümüzdeki duvarın üzerinde hızlıca gezdiriyordu. Sonra sağa doğru gitmeye başladı.

Hayır, lütfen, hayır.

“Hayır,” dedi Armand, nefes nefese. Ardından bir kez daha “Hayır,” dedi, beraber duvara dokunuyorduk, karanlıkta o kadar hızlı hareket ediyorduk ki birbirimize çarpıyorduk. Duvar, bir köşeden diğer köşeye iki metre genişliğindeydi, bu yüzden neyle karşı karşıya olduğumuzu kabullenmemiz çok da uzun sürmedi.

“Mühürlenmiş,” diye fısıldadı, Armand. Sesinde benim de içimde olan bir korku vardı.

Hayır, hayır, hayır.

Armand eliyle hızlıca duvara vurdu. “Kapana kısıldık.” Etrafında dönüyordu. “Kapana kısıldık.” Yere doğru otururken sesi de alçalmıştı.

Arkamı döndüm ve sırtımı duvara verdim, desteğe ihtiyacım vardı. Gözlerimi sıkıca kapattım, karanlıkta da aynı durumdaydım aslında ama bu beni daha iyi hissettiriyordu. Her şeyden uzaklaşmış gibi hissediyordum. Sanki orada değildim ve bütün bunlar olmuyormuş gibiydi. Bir çıkış yolu olmalıydı. Başka bir seçenek olmalıydı. Sanki duvarın hâlâ orada olup olmadığını kontrol edercesine, kollarımı iki yana açtım.

Evet, oradaydı.

İblisler üzerimizde hızlıca koşuşturuyor, kütüphaneyi arıyorlardı. Kaç tane olduklarını söylemek zordu, taştan tavan seslerini duymamızı zorlaştırıyordu, ama kalabalık oldukları kesindi. En azından bir düzineden fazla. Beacon haritası sayesinde nerede olduğumuzu fark etmeleri an meselesiydi. Aslında hâlâ fark etmemiş olmaları bile çok şaşırtıcıydı. Bizi bulurlarsa biterdik. Hepsiyle birden savaşamazdım. Tamamen kapana kısılmıştık.

Duvara doğru eğilerek Armand’ın yanına oturdum.

Oda, bir mezar gibi zifiri karanlık ve soğuktu. Ne önümdeki ellerimi ne de Armand’ın yüzünü görebiliyordum. Yukarı kapıdan, içeriye hiç ışık sızılmıyordu. Armand’ın şiddetli nefesi hariç hiçbir şey duyulmuyordu, yanımda onun ısını hissedebiliyor ve yaklaşmakta olan sonumuzun ayak seslerini duyabiliyordum.

Hiçbirkaçış yolu yoktu ve ikimiz de bunun farkındaydık.

Hüsran, yenilgi ve öfke dolu bir ses çıkarıp avuç içlerimi gözlerime sertçe bastırdım. Armand, güçlü kollarını karanlıkta uzatarak beni sanki kanatlarının altına almışçasına sardı.

“Özür dilerim, Meda.” Kelimeleri yumuşaktı, duymaktan daha çok hissettiğim, kısık bir guruldama gibiydi. Ama onun suçu değildi. *Onun* sonunun sorumlusu bendim, çünkü kaçınılmaz olan şeyi kabullenememiştim. Bu aptalca plan bana aitti ve onu da ben sürüklemiştim.

Yakalandığımızda iblislerin ona ne yapacağını merak ediyordum. İşkence edecekleri kesindi. Muhtemelen öldüreceklerdi de.

Ama ben özür dilemedim. Kafamı iki yana sallayarak bu düşünceleri kendimden uzaklaştırdım. Pişmanlık duymaya vaktim yoktu. Hayattaki son birkaç dakikamdı ve bunları da suçluluk duygusu ile, kendimi suçlayarak geçirmeyecektim. Özellikle de kendimi suçlayarak.

Ölmek üzere olduğunuzda hayatınızın bir film şeridi gibi gözünüzün önünden geçtiğini söylerler, ama benimki si geçmiyordu. Ne büyük bir zaman kaybı olurdu; neden yapmış olduğum şeyleri düşünecektim ki? İyi ya da kötü, zaten bitmişti. Onun yerine istediğim, daha gerçekleştiremediğim şeyleri düşünüyordum. Kapkaranlık deliğimizdeki son dakikalarımız hızla sona doğru yaklaşırken, ben de son derece hızlı ve bir o kadar da korkunç bir yavaşlıkla asla yaşayamayacağım maceraları düşünüyordum. Asla kutlayamayacağım doğum günlerimi, duyamayacağım esprileri düşünüyordum. Yaşlanmayı düşünüyordum. Bundan altmış yıl sonra, huzur evinde Jo ile beraber tekerlekli sandalye ile yapacağım yarışları düşünüyordum. Armand’ı düşünüyordum.

Cüzdanınız çalındığında, şimdiye kadar satın aldığınız güzel şeyleri mi düşünürdünüz? Hayır, sahip olmak istediğiniz şeyleri düşünürdünüz. Ama paranın aksine, hayatınız çalındığında, başka bir hayat bulamazdınız.

İblislerle savaşın ortasında, Chi hayatı boyunca onu sevdiğini Jo’ya söylediğindeki alaycı tavrımı hatırladım. Ama şimdi anlamıştım. Önünüzde yaşayacak sadece bir-

kaç dakika kaldığında, önceliklerinizi tekrar gözden geçiriyordunuz. Hayatınızdan oluşan eviniz yanıyordu ve siz de içindeydiniz - kapacağınız ilk eşya ne olurdu?

Benim için bu, Armand'ın eliydi.

Elim, eline değince nefesi bir anlığına kesildi. Başta bir şey yapmadı, sonra derin bir nefes verdi ve parmaklarını benimkilere geçirdi. Soğuk karanlıktaki eli, sıcacıktı. Avuç içlerimizle birbirimize bağlanmıştık, kalbinin benim kalbimle aynı ritimde atabildiğini hissedebiliyordum.

Annemin, güvenmediğim birine “kendimi vermeme” örtmece lafını hatırlayınca içimden güldüm. Ama her zamanki gibi, tam bir aptaldım. Bu örtmece bir laf değildi. Seksten bahsetmiyordu - en azından sadece seksten. Kendini birine vermenin bir sürü yolu vardı.

Armand'a kendimden bir parça vermiştim. Ölürsen benden bir parça da onunla beraber ölecekti. Ardından da geri kalanım takip edecekti.

Ama şu an bunları düşünmek istemiyordum. Bunu yapma lüksüm yoktu. Onun yerine her şeyi zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyordum. Okul çatısıundaydık, yıldızların altında oturuyor, gölge ve kan dolu hayaller kuruyorduk.

İblislerin sert ayak sesleri hâlâ üstümüzden duyuluyordu. Bizi nasıl bulamadıklarını hâlâ anlamamıştım, ama bundan çok memnundum. Her dakika bir hediye idi.

Uzun ve sessiz bir süre geçti. “Özür dilerim,” dedi Armand, yeniden, ama bu sefer daha farklı bir şekilde söylemişti. Sesinde acı dolu bir kasvet, derin bir keder ve daha çözemediğim birçok şey vardı. Ona doğru döndüm, yüzünü incelemek istiyordum ama tabii ki hiçbir şey göremiyordum.

Onun da geleceğimizi ve özleyeceğimiz şeyleri düşü-

nüp düşünmediğini merak ediyordum. O ve ben, hep birbirimize benzemiştik.

Yüzümde nefesini hissediyordum, önümde olduğunu anlamıştım. Gittikçe yakınlaşıyorduk, ben de daha önce hiç yapmadığım başka bir şeyi düşünmeye başladım. Öne doğru eğildim, göğsünü adeta döven kalbinin atışını hissedebiliyordum. Belki de bu benim kalbimdi. Belki de ikimizin.

Çat.

Yukarıdan gelen ses ile ikimiz de bir yana doğru sıçramıştık. İblisler, gizlendiğimiz yerin girişindeydi. Bizi bulmaları an meselesiydi.

Aynı anda birbirimizin elini sıktık ve hızlıca ayağa kalktık. Karanlıkta, dikkatli bir şekilde, merdivenlere doğru yürümeye başladık, duvardan destek alıyordum. Aklimıza gelen en iyi şey, önümüze ilk çıkan kişiyi hiçbir ses çıkarmasına fırsat tanımadan merdivenlerden aşağı itip, tünden çıkmaktı. Koşmak için bir şansımız olabilirdi. Pek olası değildi, ama tek şansımız da buydu.

Ve gerçekten de, içlerinden birkaçını öldürmek istiyordum - son arzularımdan biri buydu.

İçimi bir ateş kaplamıştı. Bütün yorgunluğumu unutmuş, kederimi ve duygularımı zapt etmiştim, damarlarımda dolaşan vahşi açlık, kan kırmızısı için yalvarıyordu.

O kan kırmızısı içinde yüzecektim.

Avcı gözlerimi tavana kilitlemiştim, bir işe yaramıyordu ama girişteki adımları izleyebiliyordum.

Bizi bulmuş olabilirsiniz, ama pişman olacaksınız.

Ayaklar küçük odaya doğru yaklaşıyordu, onlar rafların yanından geçerken ben de çömelmiştim. Duvara ulaşmışlardı.

Her an olabilir, her an.

Boğazımdan zayıf bir hırıltı çıkmıştı. Gözlerim, kapının olduğunu düşündüğüm yere kilitlenmişti. Gelen kişinin boğazını parçalayacaktım. Ama ayak sesleri bir anda uzaklaştı, ardından da başka bir yöne doğru birkaç adım attılar. *Ne? Nasıl olur da bizi bulamazlar?* Armand'ın olduğunu düşündüğüm yere doğru kafamı çevirdim, yanıt vermesini umuyordum, ama hiçbir şey demiyordu.

Ardından yüksek sesli bir hırıltı duyuldu, ama bu seferki benden gelmemişti. Gittikçe yükseliyor ve yaklaşıyordu. Daha fazla mı iblis geliyordu?

Tanrı'm, hayır, daha fazlası olmasın.

Üstümüzde öfkeli bağrışmalar yayılıyordu, ama kelimelerini seçemiyordum. Çok gürültü yaptıklarından ötürü, konuşma riskini göze aldım. “Neler oluyor?”

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı Armand. “Takviye kuvvetler mi?”

Lanet olsun.

Yukarda büyük bir patlama sesi duyuldu, ben başımı kollarımın arasına almışken bütün oda titreşiyor ve üzerime tozlar yağıyordu. *Bu da ne böyle?*

Ardından başka sesler duyulmaya başladı: savaş sesleri.

“Takviye kuvvetler değil.” Nefes nefeseydim. İnanamıyordum.

Gelenler Haçlılar'dı.

BÖLÜM-33

Sevinçten neredeyse havalara uçacakken kendimi güçlkle tuttum ve havaya birkaç yumruk atıp olduğum yerde koşmaya başladım.

Armand ne bir şey diyordu ne de hareket ediyordu. Haçlılarla onun en yakın arkadaşlar olduğu söylenemezdi, ama bu iyi bir haberd. Belki de anlamamıştı. “Armand, Haçlılar burada!” dedim.

Uzun bir süre boyunca bir şey demedi. Sonunda yavaş ve dikkatli bir şekilde konuşmaya başladı. “Ama neden buradalar?”

“Kimin umrunda ki?”

Belli ki Armand’ın umrundaydı. Hâlâ bir at terbiyecisi gibi yumuşak ve dikkatli bir şekilde konuşuyordu. “Meda, iblisler bizi bulamadı.”

“Yani? Armand, ne güzel işte!”

“Meda, eğer iblisler bizi bulamadıysa bu haritanın onlarda olmadığı anlamına geliyor.”

“Evet. Bu da iyi bir şey. Çıkar ağzındaki baklayı, Armand.”

Ama bir şey söylemedi. Bir süre bekledi, beklediği süre boyunca, savaş sırasında etrafa yayılan gürültü ve çığlıklara, tavandan dökülen tozlar ve taşlar da eşlik ediyordu. Haçlılar’la bir savaş. İblis karargahında.

Ah.

Hayır.

Kafamı iki yana salladım, inanmak istemiyordum. Armand, fark ettiğim şeyin korkunçluğunu görememiş olmaydı ki konuşmaya devam ediyordu. “Eğer harita iblislerde değilse...” Cümlesini bitirmek istememişti, aynı konuyu son açışında neredeyse kafasını koparak olduğum için onu anlıyordum. Ama bitirmesine de gerek yoktu. Onun yerine ben bitirdim. Eğer harita iblislerde değilse...

Haçlılar’ın elindeydi.

İblis karargahına saldırmak için başka ne nedenleri olabilirdi ki? Sayıca oldukça azdılar ve Acheron’a gerçekleştirecekleri bir saldırıda verecekleri kayıpların altından kalkamazlardı. En azından gerçekten ama gerçekten çok iyi bir nedenleri olmadıkça.

Mesela bir Beacon’ın iblis karargahının ortasında bir anda belirivermesi gibi bir neden.

Bu sefer benim olduğumu biliyorlardı ve buraya beni kurtarmaya gelmemişlerdi. Haritayı elinde bulunduran kişi, beni karargahta görmüş ve iblislerin tarafına geçtiğimi düşünmüş olmalıydı. Başka ne diye buraya gelecektim ki? İblislere katılmama da izin veremezlerdi.

Beni kurtarmaya gelmemişlerdi. Durdurmaya gelmişlerdi.

Bu da Armand’ın başından beri haklı olduğu anlamına geliyordu. Haçlılar, bana ihanet etmişti.

Haçlılar, İsaiah ya da Kuzeyliler, ya da her iki taraf, ya da farkında bile olmadığım düşmanlarım, haritayı çalmış ve saklamıştı. Beni öldürmek için tuzak kurmuşlardı. Onlara yardım etmek için kendi hayatımı ve bütün arkadaşlarımdan hayatını riske atmıştım, onlarsa benim iki metre üzerimde, beni öldürmek için savaşıyorlardı.

Kime daha çok kızgındım, emin değildim: yalan söyle-

dikleri için onlara mı, yoksa onlara inandığım için kendime mi. Hiçbir yalan, inanmak istediklerinizden daha tehlikeli değildir; hiçbir şey canınızı o kadar yakmaz ve duyduğunuz güven yüzünden utanç duymanıza neden olmaz.

Odanın karanlığında kırmızı noktalar belirmeye başlamıştı, güçlükle nefes alıyordum. Armand tökezliyordu, beni bulana kadar ellerini karanlığın içinde gezdirdi. Kollarımın üzerindeki ellerine, karanlıkta duyduğum sesine odaklanmıştım. “Özür dilerim, Meda.” Sesi gerçekten de ciddi gibi çıkıyordu, ama ne için özür diliyordu ki? Bütün bunların hepsi benim suçumdu.

“Seni dinlemeliydim,” diye fısıldadım. Dediği birçok şeye kulak vermeliydim: Haçlılar’ın haritayı çalmış olması; beni öldürmek istemeleri; onlardan biri olmamın imkansız olması. Eğer onu dinlemiş olsaydım, bu zor durumun içinde olmazdık. Şimdiyse karanlıkta oturmuş, hangi tarafın beni öldürme onuruna erişeceğini görmeyi bekliyordum.

Hepsi de bir hiç uğrunaydı.

Ah, Tanrı’m. Jo ve Chi de şu an yukarıda, olmayacak bir iş için uğraşıyordu.

Derimin altında bir sıcaklık yayılmaya başladı, kafama doğru sürünerek ilerliyor, parmak uçlarımı yakıyordu. Sıcak, çok sıcak bir öfkeydi. Jo ve Chi, her zaman Haçlılar için ölebileceklerini söylerdi, ama daha önce onlar *tarafindan* öldürülebileceklerini düşündüklerini sanmıyordum. Haçlılar için her şeyi yapabilirlerdi, ama işlerin bu noktaya gelebileceğini hiç düşünmüşler miydi? Haçlılar’ın onlara ihanet edebileceğini? Haçlılar, Jo ve Chi’nin benim masum olduğumu düşünüp, bana yardım etmek için geldiklerini biliyor olmalıydı; haritayı elinde tutan kişi de Jo ve Chi’nin haklı olduğunu biliyordu. Ayrıca Jo ve Chi’ye artık hain gözüyle bakıldığını, yakalandıklarında da yayılım ateşine tutulacaklarını biliyorlardı. Bütün bunlara engel olabilirlerdi.

Ama olmamışlardı.

Yukarıdaki savaşı Haçlılar'ın kazanmasını umuyordum. Çünkü onları parçalarına ayırmak istiyordum.

Üstümüzde duyulan sesler gittikçe yükseliyor ve daha da vahşi bir hal alıyordu. Küçücük oda, ölüm çığlıkları, büyülerden kaynaklanan patlama sesleri ve ızdırap içindeki haykırışlarla dolup taşıyordu, ben de bunların bir kısmını hissedebiliyordum. Sesleri içime atıyor, onlarla beraber ben de dolup taşıyordum. Kalbim nefretle atıyordu. Aralarına girip, onlar hakkında ne düşündüğümü göstermek için sabırsızlanıyordum. Geri çekildim, beklemek için kendimi zorluyordum. Önce birbirlerini öldürmelerine izin verip, hayatta kalma şansımı arttıracaktım. Jo ve Chi'yi kurtarmalıydım.

Yukarıdan bir patlama sesi daha duyuldu, bu seferki o kadar yakında gerçekleşmişti ki bütün odanın titreştiğini hissedebilmiştim, ayaklarımın altının bile. Duvara yaslandım. Patlama sesi son bulmuştu ama bir sürtünme sesi duyuluyordu ve gittikçe yakınlaşıyordu. Karanlığa sövmeye başladım, gelmekte olan tehdidi göremiyordum. Tavan çökse bile farkına varamazdım. Ama ses yukarıdan değil; yanımızdan geliyordu.

Yanımızdan, duvarın mühürlenmiş olan kısmından.

“Meda,” diye fısıldadı Armand, ama ondan çok ilerideydim. Kollarım önde, taş duvara doğru sendeleyerek ilerlemeye başladım. Duvara değmeye çalışıyordum.

Ama duvar yoktu. Yana doğru kaymıştı.

Tünel açılmıştı.

Hissettiğim sersemlik, öfkemi yutmuştu. Kanlı bir intikam düşüncesi çok hoştu ama hayatta kalma şansıyla yarışamazdı bile.

Ayrıca, intikamımı zaten alacaktım.

“Armand!” Ben ismini tam söylediğim anda sendele-

yerek bana çarpmıştı. Elini, elimi bulana kadar kolumdan aşağıya doğru indirdi ve tuttu, daha önce de tüneli kullandığı için öne geçmesine izin verdim. Diğer elinin duvarda süründüğünü duyabiliyordum, ben de ayaklarımı yere sürüyordum, tünelin bu kısmı az önce çıktığımız yer kadar kapkaranlıktı. Muhtemelen on dakikadır yürüyorduk, ama yeterince uzaklaşamamıştık çünkü devam etmekte olan savaşın seslerini hâlâ duyabiliyordum, üstelik uzun bir mesafe kat etmiştik. Armand'ın yürüyüşü yavaşlamıştı ve elini de önünde sallıyordu. Sonra tamamen durdu ve elini sağımızdaki duvara götürdü. Ardından elini geri çekti ve duvara vurdu.

Sarsılarak açılan duvarın ardından gelen ışık, kör ediciydi.

Gözlerimi kırptırıyordum, ardından kısık gözlerle odaya doğru girdim. Başka bir kütüphaneydi, bu seferki, yüz yıl önce İngiltere'de bulunan bir kütüphaneye benziyordu: küçük, darmadağın ve ahşap panellerle dolu bir kütüphaneydi. Kitaplıkların gizlediği bir köşede ydik, bu yüzden odanın tamamını göremiyordum. Durup, biri var mı diye etrafı dinlemeye başladık. Armand'ın elini bıraktım. Kendimizi savunmak için ellerimizin serbest olması gerekiydi.

Hiçbir şey duymayınca Armand bir kapıyı ittirdi - bu da sanırım odanın diğer tarafında bulunan başka bir kitaplıktı - içinden geçebileceğimiz kadar geniş bir hale gele- ne kadar ittirdi. Hâlâ Armand öndeydi, hızlıca ve sessizce hareket ediyordu. Raflara göz gezdirdi, muhtemelen hiçbir şey görmedi çünkü ilerlemeye devam etti, ben de onu takip ediyordum. Önümüzdeki kapıyla aramızda yaklaşık on metre vardı, Armand da hızını arttırmıştı ve artık koşuyordu. Ben de onun ardından koşmaya başladım - aniden durduğu için de sırtına sertçe çarptım.

Bu hiç de iyi olmamıştı.

Beni kolunun tersiyle geriye doğru ittirdi ve kendi de bir adım geri çekildi. Önünde ne vardı ve sorun neydi göremiyordum ama buna gerek de yoktu. Kötü bir şey olduğunu anlamama yetecek kadar fazla belirti vardı. Yönümü değiştirdim ve diğer çıkışa doğru koşmaya başladım.

“Bir adım daha atarsan hizmetkarlarımı çağırırım,” dedi, sakın bir ses. Tanıdık bir sestti.

Aniden durdum, ama onun sözleri yüzünden değildi. Tamam, kısmen onun sözleri yüzündendi - iblis ordusunun buraya çağırılması için pek de can atmıyordum. Durdum, çünkü bu sesi tanıyordum.

Şaşırmamam gerekirdi. Bugünün nasıl ilerlediğine bakınca, gerçekten de şaşırmamalıydim.

Gözlerimi zorlukla geri açtım ve topuklarım üzerinde arkama döndüm, rafların bulunduğu başka bir köşedeki oyulmuş bir masaya ruhsuz bir şekilde yaslanmış olan, bizi esir alan kişiyle göz göze geldim.

“Merhaba, Meda,” dedi.

İç çektim, ardından elimden gelen en kaba yüz ifadesine büründüm.

“Selam.”

BÖLÜM-34

“*B*en de seninle konuşmak için başka bir şans elde etmeyi umuyordum,” dedi, çok hoşnut bir şekilde. Sanki bir parkta karşılaşmıştık ve daha önce birbirimizi öldürmeye çalışmamıştık - dört ay önce diyelim.

“Garip. *Ben de* ölmüş olmanı umuyordum,” dedim, aynı hoşnut tavırla. Babamı daha iyi görebilmek için ileri doğru giderek Armand’ın yanına geçtim. Hayallerimi gerçeğe dönüştürememem için ortada hiçbir neden yoktu. O sadece tek bir iblisti. Kaçamayabilirdim, ama diğerlerini çağırmadan önce onu öldürebilirdim. En azından deneyebilirdim. Kaybedecek pek bir şeyim yoktu.

“Hayır, Meda,” diye uyardı beni Armand, çok sert bir şekilde. “Ateş hattı.” Kafasıyla zi-Hilo’nun yaslanmakta olduğu masaya çizilmiş bir halkayı gösterdi. Ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama içeriğinden tahmin edebildim. “O bir zi, diğer iblislerde olmayan güçlere sahip,” diye açıkladı Armand.

Yani onu öldüremiyorduk ve kaçamıyorduk da. Lanet olsun, bir C planına ihtiyacımız vardı.

C planı, C planı, C planı. Etrafa üstünkörü bir göz gezdirdim ve aklıma hiçbir şey gelmedi. Armand’ın boyun eğmiş ifadesine bakılırsa onun da aklına bir şey gelmemişti.

Geriye müzakereye başlamak kalıyordu, iblislerin benden istediği sadece tek bir şey vardı. “Dur tahmin edeyim,”

dedim, sesimi bir erkeğin sesini taklit eden bir hale getirdim, “Bize katıl ya da öl!”

Babamın birbirine bastırıldığı dudakları ince bir tebessüm halini aldı. “Ve? Hangisi olacak? *Yakalanmış* durumdasın.”

Ona haddini bildirmek için ağzımı açmıştım ki hemen durdum.

Haçlılar sana ihanet etti.

Daha da kötüsü, Jo ve Chi’ye de ihanet etmişlerdi. Ve ben hâlâ Haçlılar için ölmek mi istiyordum?

Yanıt hayırdı. İstemiyordum.

Ama iblislere de katılamazdım. Annem. Her zaman annem vardı.

Benim için, sevdiği her şeyi feda etmiş, benim için *kendisini* bile feda etmişti. Hayatını, beni iblislerden, babamdan uzak tutarak harcamıştı. Haçlılar’a karşı duyduğum öfkeye rağmen, annemin düşmanlarının yanında yer alamazdım.

Ama bu da... Güçlkle yutkundum, terden yapış yapış olmuşum. Bu, öleceğim anlamına geliyordu, ama hemen değil. Önce fikrimi değiştirmeye çalışacaklardı ve bunun için de çok uğraşacaklardı. Hayır demek için de yeterli gücü bulup bulabileceğimden emin değildim. Ahlaki metanet, asla iyi olduğum bir alan değildi.

Peki ne yapacaktım?

Armand’ın beni izlediğini hissedebiliyordum, yanıtımı bekliyor ve bunun doğru bir yanıt olması için can atıyordu. Çünkü o da benimle beraber acı çekecekti.

Eğer iblislere katılmak durumunda kalırsam, Armand bunun başından beri kendisinin planı olduğuna dair bir rol yapabilirdi. Bana dostça davrandığını, iblis karargahına gelmeye ikna ettiğini ve yakalanacağımı bildiğini söyleye-

bilirdi. Zihnim, allak bullak bir şekilde bu hikayeyi yazıyordu.

Babam, “Sonuç?” diye araya girince gözlerimi kırptırdım. Sonunda boyun eğmek zorunda kalacaktım, dayanıksız ahlaki değerlerim, iblislerin yol açacağı acı dalgasının altında, kumdan kaleler gibi yıkılacaktı.

Ama annemin düşmanlarına mücadele etmeden katılmayacaktım. Ona en azından bu kadarını verebilirdim.

Armand’ın yüzündeki ifade, babamın sorusunu ben-den önce yanıtlamıştı; Armand kararımı gözlerimde görebiliyordu. İnanamıyormuş gibi kafasını iki yana salladı. “Meda, hayır. Haçlılar sana ihanet etti.”

Ama ben de kafamı iki yana salladım ve çenemi yukarı kaldırdım. Yüzüm, babama duyduğum nefret ve alayla dolmuştu. “Olay o değil,” dedim. “*Onunla* aynı tarafta yer almayacağım.” Ama bu yavaş ve acı dolu bir ölüm anlamına gelirse...

Ama bunu düşünmek istemiyordum. Kısa bir süre sonra düşünebileceğim tek şeyin bu olacağından emindim.

“Sorun annen, değil mi?” dedi Armand. Beni çok iyi anlıyordu.

Bunu özleyecektim.

“Meda...” diye başladı Armand, ama ne diyeceğini bilemiyordu. Sonuçta mantık bir işe yaramayacaktı - kararım zaten hiç de rasyonel değildi. Armand’a bakıyordum ve sesli bir şekilde söyleyemediğim özrü, yüzümden okuyabilmesini umuyordum. Onu buraya sürüklediğim için çok üzgündüm, ama başka bir şey de yapamazdım. Sadece buradan kaçabilmesini umuyordum.

Senin için ölmeyeceğim, demişti. Bana bu konuda güvenebilirsin.

Sadece sözünü tutmasını umuyordum. “Bana söz ver-

din,” dedim. Gerekeni yapmasını istiyordum. Ben kaybolmuştum, ama belki o, durumu kendi lehine çevirebilirdi.

Dudakları büküldü, gözlerini sertçe kırıştırdı, kafasını iki yana salladı ve arkasını döndü.

“Annen,” dedi babam, ses tonundaki bir şey, kafamı ona doğru çevirmeme neden olmuştu. Kafasını öne eğmişti ve eliyle burnunun kemiğini ovalıyordu. O her zamanki Soğuk İhtişamı yoktu. Daha çok, hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

Bunun da beni rahatsız ettiğini söyleyemezdim.

“Sanırım Mary’ye gerçekte ne olduğuna dair konuşmamız lazım.”

“Mümkünatı yok.”

Çenesini sıktı ve benimki gibi kibirli bir ses tonuyla konuşmaya başladı. Sanırım bu özelliğimi kimden aldığımı anlamıştım. “Acelen mi var? Konuşmamız uzadıkça, hayatta kalma sürenin de uzayacağını farkındasın, değil mi? Senin gibi zeki bir kız şu an muhtemelen buradan kaçmak için bir düzine plan yapmakla meşguldür.” Elini havada salladı. “Eminim ki hayatta kalmak - en azından bir süre daha hayatta kalmak -,” yüzünde büyük bir sırıtiş belirmişti, “bu planlarının da önemli bir parçasıdır.”

Adamı sevmiyordum, ama haklıydı. Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim. “Ah, lütfen devam et. Ama belki de çocukluğunla başlamalıyız. Annenin seni yeterince sevmemesinden ve buna benzer şeylerden.” Kafamı yana eğerek kaşlarımı kaldırdım.

Gözlerinde bir kıvılcım belirmişti. Belki de bunu komik bulmuştu. “Bunu yaptığında, aynı annene benziyorsun.”

Kaşlarım hızlıca inmişti, yüzüm, tehdit doluydu.

“Mary hakkında *konusacağım* ve sen de dinleyeceksin, yoksa ölürsün.”

Ona dik dik bakıyordum, ama merak uyandırıcı bir konuya parmak basmıştı.

“Nasıl kaçtığını hiç merak etmedin mi?” diye sordu.

Gözlerim kocaman olmuştu. Merak etmiştim, ama Luke anlatmak istememişti. Yine de omuzlarımı silkip, ilgilenmiyormuşum gibi bir tavır takındım.

“Gitmesine ben izin verdim.”

“Eminim vermişsindir.”

Gözlerini kıstı. “Verdim.”

“Kesinlikle. Ne diyorsan o.”

“Ben izin verdim,” diye hırıldadı.

“Neden sana inanayım?”

“Çünkü o izin verdi, Meda.” Armand, aheste aheste konuşmuştu. Aniden ona doğru döndüm.

Armand babama bakınca, babam da bir el hareketi eşliğinde, alaycı bir şekilde, “Lütfen, devam et,” dedi.

“Gizli bir şey değil. Kaçtığında, olayla ilgisi bulunan herkes... sorgulandı. Cehennemde insanlardan alınan anılar hakkında dediklerimi hatırlıyor musun? İblisler, hatta buçukluklar bile, cehennemde gerçekleri gizleyemez.”

“Nasıl biliyorsun?” diye sordum.

“Herkes biliyor.” Tam elini havaya kaldıracaktı ki durdu ve babama tekrar baktı. Armand, babamın müsamahası ile hayatta kaldığının açıkça farkındaydı. “Anılarına bir kez bakıldığında, herkes bundan haberdar olur.”

“Neden bana daha önce söylemedin?”

Omuzlarını hafifçe yukarı kaldırdı. “Bilmek ister miydin ki?”

Kafam allak bullak olmuştu. Zi-Hilo, anneme kaçması için yardım mı etmişti? Ama neden? İstemeyerek de olsa, yanıtlara sahip olan tek kişiye doğru kafamı çevirdim. “Neden?”

“Çünkü genç ve aptaldım,” dedi, acı dolu bir şekilde. Ona yardım ettim ve o da bana ihanet etti. Beni beklemesi gerekiyordu, ama o...” Elini yüzünün önünde salladı, sanki anılarını defediyormuş gibi. “Ben, senin düşündüğün canavar değilim,” yine o şeytani gülümsemesi belirmişti yüzünde. “Ya da öyleyim. Ama ona karşı değildim. Eğer seni geri çeken şey buysa, çekmemeli.”

İnandırıcı davranıyordu, ama anneme karşı tavır almam için çabaladığı o gün de aynı şekilde davranmıştı. Kollarımı birleştirmiş, şüpheli yaklaşıyordum.

Derin bir iç çekti, sanki hikayeyi yeniden anlatmak onu çok sinirlendiriyor gibiydi. “Mary’yi korumakla görevliydim. O, bizim... misafirimizken. Bir hücreye konulmadığı için her an izlenmesi gerekiyordu.”

Merak dolu bir ifadeyle kafamı eğmiştim. Açıklamak zorunda kaldı. “Büyü yapabilmesini istiyorlardı. İyileşmek için.”

“Neden?” diye sordum, ama yanıtı bilmek istediğimden emin değildim.

Bana ifadesiz gözlerle bakıyordu. “Böylece tekrar ve tekrar, onu teslim almayı deneyebilirlerdi.”

Teslim almak. Midem bulanmıştı. Ona neler yaptıklarını düşünmek istemiyordum. Aynı şeyleri bana da yapacaklarının farkındaydım.

“Ama Mary teslim olmadı.”

“Dur tahmin edeyim, sen de cesaretinden ötürü ona aşık oldun. Yoksa ilk görüşte aşk mıydı?” Sırıtiyordum, ruhumdaki kin, ağzımdan kaynar bir halde çıkıyordu.

“Hah,” dedi sertçe. “Hiç de değil. Yedi ay boyunca her günümü onunla geçirdim, bana, kendisine yapılanlardan çok daha kötü bir şekilde işkence ettiğine yemin edebilirim. Beni alay konusu yaptı, dalga geçti ve güldürdü.” Üçü de sanki onun için aynı şeymiş gibi konuşmuştu. “Bazen

de o kadar çok konuşurdu ki onu boğmak isterdim.” San-ki boğazının etrafını sararmış gibi parmaklarını kıvırmıştı. “Bana anlattığı şeyler...” Kafasını iki yana salladı. “Bazense sadece duvara bakar ve benimle tek kelime konuşmazdı. Günler boyunca.”

Yeniden sakinleşmeyi başarmıştı. “Ama ona ne yaparlarsa yapsınlar, teslim olmadı.” Sesi yeniden yumuşamıştı, ama kibar bir şekilde değil. Esrarengiz, tüyler ürpertici bir yumuşaklıktı. “Sonsuza kadar dayanamazdı. Aslında o dayanabilir, ama vücudu dayanamazdı. Eriyip bitmiş bir haldeydi, açıklıktan ölüyordu.”

Bana bakıyordu. Ama özür dileyen bir ifadeyle değil, bunu asla yapmazdı. “Gitmesine hazır değildim.” Soğukkanlı bir tavırla söylemişti bunu, bir süredir kovaladığı ve son bir saattir de saldırdığı farenin ölü bedenine pati atıp, hâlâ oynamak isteyen bir kedinin hiç de üzgün olmayan o tavrı ile. “Ben de ona yemek verdim.” Kahkaha atmıştı. “Yüzündeki o ifade...” Yüzünde bir titreşme olmuş, sonra yeniden duygusuz halini geri almıştı. “Ve sorgulamasını ben devraldım. Diğerlerinden daha kibardım.” Kızgınca konuşuyordu. “Ama bana minnettar değildi.”

“Sadece o ve bendik. Beni bir kemanmışım gibi çaldı. Hatta bana bir davul gibi vurduğunu söylemek daha doğru olur.” Yüzünde saldırgan bir ifade belirmişti. “Konuşması için, dikkatini bana vermesi için beni yalvartıyordu. Başka hiçbir şey düşünemez olmuştum. Sonra onu öldürmeye karar verdiler.” Acı dolu gözlerini bana dikmişti. “Başka ne yapabilirdim ki?”

Lanet olsun.

Sakın kendini güvenmediğin birine teslim etme. Farkında ol ya da olma, iste ya da isteme, onlara kırabilecekleri, kendinden bir parça vermiş olursun. Yüzünde anlam veremediğim, çok rahatsız bir ifade olurdu. Utanç değil, suçluluktuk.

Babam, annemin kalbini kırmamıştı. Annem onun-
kini kırmıştı.

Lanet olsun. Gayet de farkındaydı.

“*Beni* baştan çıkardı.” Sanki karşı çıkacakmışım gibi bir elini havaya kaldırdı. Ama çıkmayacaktım. Hiçbir şey yapamıyordum ve çok korkmuş, sarsılmış ve şaşkına dönmüş bir şekilde - tamam, biraz da etkilenmişim - ağzım açık öylece duruyordum. “Evet, yaptı. Ben sanmıştım ki...” Sert bir tavra büründü. “Ama hepsi ona yardım etmem için yaptığı, iğrenç bir numaraydı.” Gülümsemesi yine belirmişti. “Ben de ona kandım. Beni bekleyecekti.” Kafasını iki yana salladı. Beni sorgu ve işkenceyle baş başa bıraktı. Aşağılanmayla. Ama onlara gününü gösterdim. Her birine, teker teker ve ona da. Öncesinde hiç kimseydim, bir aptaldım.” Bıçak gibi keskin bir şekilde gülümsüyordu. “Ama artık aptal değilim.” Elini uzatarak krallığını gösterdi.

“Bunları neden bana anlatıyorsun?”

Parmak uçlarını birbirine dokundurdu. “Çünkü bize katılmanı istiyorum.”

“Peki bunlar ne işe yarayacak? Senin için üzgün hissetmem mi gerekiyor?”

“Hayır,” diye bağırdı. “Anlattım çünkü o kadının senin üzerinde nasıl bir etki bıraktığını biliyorum.” *O kadın* kısmını tükürürcesine söylemişti. “Muhtemelen kimse benden daha iyi anlayamaz.” Dudakları bükülmüştü. “Ona işkence eden kişilerin yanında asla yer almayacağını da biliyorum.”

Bütün bu öğrendiklerimle ne yapacaktım, bilmiyordum. Beynim bu bilgiler içinde yüzüyordu - hayır, boğuluyordu. Haçlılar bana ihanet etmişti, ama anneme yaptığı şeylerden dolayı da babamın tarafında yer alamazdım.

Ama, ya yapmadıysa?

Ne yapacaktım?

Bir kez daha, içimdeki şeytanla aramda duran tek şey, Jo'ydu. Ona ihanet edebilir miydim? *Bir kez daha?*

Bu soru, Jo'nun tüm okulun önünde o halattan bir aptal gibi sarktığı gün zaten yanıtlanmıştı. Edemezdim. En azından kavga etmeden.

Odanın diğer ucunda büyük bir gürültü ve boğuk bağrışmalar gelmeye başladı. Tünelden geliyordu.

Babam kafasını yukarı kaldırdı. "Haçlılar," dedi, hiç panik olmadan. "Tüneli buldular."

"Beni kurtarmaya geliyorlar," diye blöf yaptım, zorla gülümseyerek. "Gitsen iyi olur."

Güldü.

Eh, denemeye değerci.

Parmağını çenesine götürdü. "Buraya geldiklerinde sana ne *yapacaklarını* sanıyorsun?"

Öldüreceklerdi, ama bunu söylemedim. Çünkü bunu zaten bildiğini hissediyordum. "*Seni* bulduklarında ne yapacaklar?" dedim nazikçe.

Sorumu duymazdan geldi. "Peki, ona ne yapacaklarını sanıyorsun?" Kafasıyla, kaskatı duran ve dikkatlice etrafi inceleyen Armand'ı gösterdi.

Onu da öldüreceklerdi. Ama yine hiçbir şey demedim.

"Gerçekten kaçabileceğini mi sanıyorsun? Benden, onlardan ve bu anı bekleyen diğer iblislerden?"

Gözlerim, seslerin git gide şiddetlendiği tünele doğru kaymıştı. Kitaplığa bir şey çarpıyordu. "Şansım gittikçe azalıyor gibi," dedim, onun o bezgin ses tonunu taklit ederek.

"Peşinde olan yüzlerce iblisten ve Haçlıdan bir şekilde kurtulsan da, sonra ne yapacaksın?" Gerçekten de merak ediyor gibi görünüyordu. "Aralarına geri dönebileceğini mi sanıyorsun? Ya da sonsuza kadar hepimizden kaçmayı mı planlıyorsun?"

Yüzümü acıyla buruşturdum. Bir Beacon olduğum için, onlardan kaçmanın ne kadar imkansız bir şey olduğunu bilmiyordu bile.

“Sana birkaçış sunuyorum. Tek kaçış yolun.”

Gelen darbeler yüzen yüzünden kitaplıktaki kitaplar yere düşmeye başlamıştı.

“Sana neden inanayım? Bütün bunların doğru olduğunu nasıl bilebilirim?” O gün, arabanın içindeyken annemin yüzündeki ifade doğru olduklarını kanıtlar nitelikteydi, ama bu yeterli değildi. Yoksa bu işkence görmemek uğruna, iblislerin tarafına geçmek için kendimi inandırdığım bir şey miydi? Bilinçaltımın da en az benim kadar sahtekar olduğunu düşünmemek için hiçbir neden yoktu.

“Arkadaşın, anneni serbest bıraktığımı söyledi.”

“Peki ya geri kalanı?”

“Bütün bunları uyduracağımı mı düşünüyorsun?” elini havada salladı. “Hatalarımla övünecek biri değilim.”

“Bu argümanın ancak utanç duyduğuna inansaydım işe yarardı.” Küstah bir tavır takınmak istemiştım ama sesim biraz cılız kaçmıştı.

“Hayır. Ben utanç duymam. Ama bir gururum vardır.”

O, hiç de doğal gözükmeyen, kusursuz yüzünü inceliyordum. *Buna* inanırdım.

“Tamamen kalbinden gelen iyi bir niyetle onu serbest bıraktığına inanmam mı gerekiyor?”

“Hayır. ‘Kalbimden gelen iyi bir niyet,’ değildi. Tamamen bencilceydi. Ölmesini istemediğim için onu kurtardım. Ve sen sormadan söyleyeyim, şu an da bencilim. Ölmeni istemiyorum. Sen benimsin.” Yine bıçak gibi keskin bir şekilde gülümsüyordu. “Ve hâlâ dünyanın şimdiye kadar gördüğü en eşsiz silahtsın.”

Ama ben daha çok ölmeni istemiyorum kısmına takılmıştım. “Bu da bencilce değil mi?” Cümlemin sonuna doğru nefesim tükenmişti. Umudun boğazımı tıkağıtı.

“Seni öldürmeyeceğim.”

Bunu tahmin edemediğimi rahatlıkla söyleyebilirdim. O kadar rahatlamıştım ki kafam neredeyse patlayacak gibiydi. Neredeyse bayılacak kadar sersemleşmiştim.

“Onun yerine, küçük bir deney yapmayı teklif ediyorum. Yaşamana izin vereceğim ve Haçlı arkadaşlarının merhameti karşısında ne kadar hayatta kalabileceksin, göreceğiz.” Ardından masayı yana doğru ittirdi ve yavaşça kapıya doğru ilerlemeye başladı. “Gerçek arkadaşlarının kim olduğunu fark ettiğinde, söylemen yeterli.” Yırtıcı bir şekilde sırtıyordu. “Kendi türümüzden birini savunmaktan mutluluk duyarız, ama o an gelene dek, tetikte olacağım sevgili kızım. Diğer iblislerin içinde benim gibi bir baba sevgisi yok.”

Yani hâlâ iki ordu tarafından sıkıştırılmıştık, ama en azından daha ölmemiştik. Haçlılar’ın mantrası zihnimde dolanmaya başladı: *Dum spire spero*. Nefes aldığım sürece, umuyorum.

Babam, kapıyı yana doğru çekerek açtı ve dudakları iğrenç bir gülümseme halini aldı. “Artık başlayalım mı?” Ardından kapıyı kapattı ve dışarıdan dönen kilidin sesini duydum - akın akın gelen bir Haçlı ordusu vardı ve biz bu odada kapana kısılmıştık.

Tam bir baba sevgisiydi.

BÖLÜM-35

Kapıya doğru koştum ve bütün gücümle saldırmaya başladım. Ama tabii ki de sevgili babacığım bunun için hazırlanmıştı, kapı yerinden bile kıpırdamıyordu. “Armand, diğer çıkış nerede?”

Armand’ın tek yanıtı vücuduyla hızlıca kapıya çarpması olmuştu.

Büyük bir patlama, kitaplığı odanın öbür ucuna doğru uçurdu. Olduğum yerden kitaplığı tam olarak göremiyordum ama patlamanın şiddetiyle havada uçuşan kitapları görebiliyordum.

“Armand, bu bir işe yaramıyor!” Panikten sesim çatalanıyordu. “Şimdi içeri girecekler.”

Dediğim şeyi doğrularcasına, başka bir patlama sesi daha duyuldu.

“Saklanmamız lazım.” Etrafında dönüyor, çığına dönmüş bir şekilde etrafa göz gezdiriyordu.

Bense felç olmuş gibiydim - kararsızlıktan değildi, asla öyle bir şey olmazdı, ama çaresizliktendi. “Saklanamayız, harita ellerinde.”

Nefes al, Meda. *Düşün.*

Armand beni duymazdan geldi, hâlâ saklanacak bir yer arıyordu. Bir anda durdu ve beni de çekerek hızlıca iler-

lemeye başladı. Saklanma planı çok kötü bir plandı, ama benim de daha iyi bir fikrim yoktu.

En azından, aptal çocuğun bizi Haçlılar'a doğru götürdüğünü fark edene kadar. Hızlıca durdum, ama parmağıyla yukarıyı, raflarla tavan arasındaki karanlık bir boşluğu gösterdi. Gizlenme yeri değil, bir tuzak kurma yeri idi.

Armand elimi bıraktı ve ben de rafların üzerinden tırmanmaya başladım. Bir başka patlama daha gerçekleşince neredeyse düşüyordum ama dengemi koruyup tırmanmaya devam edebildim. En üste ulaşınca da küçük aralığa yüz üstü bir şekilde girdim. Tam arkamı dönerken duvarda başka bir patlama daha gerçekleşti, Armand'ın hırıltısını duyabiliyordum. Aşağıya doğru eğilince Armand'ın zor bir durumda olduğunu gördüm. Ardından başka bir patlama daha oldu, Haçlılar'ın sesi artık kulağa hiç de boğuk gelmiyordu.

Armand bacaklarını çenesine doğru çekmişti ve raflara mümkün olduğunca düz bir şekilde yaslanmıştı. Aşağısı, kitaplar ve yıkıntılarla dolu bir yığın haline gelmişti.

Haçlılar, duvarı yıkmayı başarmıştı - açtıkları delik de tam da Armand'ın ayaklarının olduğu yerdeydi. Yüz ifadesi nefret doluydu.

Yana doğru kaydım ve kafamı uzatabildiğim kadar aşağı uzatmışken bir patlama daha oldu ve duvardan bir parça daha çöktü. Armand ayağa kalktı, ama ellerimiz arasında hâlâ birkaç metre vardı. Delikten ilk Haçlı çıktığında Armand bana doğru sıçradı. Elini yakaladım ve hızlıca yanıma doğru çektim.

Birbirimize bakıyorduk, gözlerimiz fal taşı gibi açılmıştı. Ayaklarımız ve bacaklarımız birbirine girmiş bir şekilde, küçücük bir alana sıkışmıştık. Altımızda ise Haçlılar tünelden çıkıp içeri giriyordu.

Burada olduğumuzu fark etmelerinden önce fazla bir vaktimiz yoktu. Eğer onları şaşırtmak istiyorsak hızlı

davranmalıydık, Beacon haritasını elinde bulunduran kişi bizim orada olduğumuzu söylemeden önce bir şeyler yapmalıydık. İki kişiyi haklayabileceğimizi düşünüyordum, hatta saldırıya uğradıklarını fark edene kadar üç kişiyi de haklayabilirdik. Armand iki kişiye yetebilirdi, ama bunun pek mümkünatı yoktu. Aşağısı, birçok haçlıya birden saldırmak için yeterince geniş değildi.

Ama bunun iyi bir tarafı da vardı, birçok kişi birden aynı anda içeri giremeyecekti ve bize her seferinde birkaç kişi olarak saldırmak zorunda kalacaklardı. Armand ve ben aylardır cinayet işliyorduk, muhteşem bir çifttik. Eğer çok fazla olmazlarsa, belki bir şansımız olabilirdi.

Dikkatlice dinliyor, tünelden çıkmalarının bitip bitmediğini anlamaya çalışıyordum. Saldırıya başlayınca etrafımızın sarılması isteyeceğimiz son şeydi. Neyse ki Haçlılar, gizlenmek için uğraşmıyordu. Tünelden çıkmak için gerçekleştirdikleri patlamalardan sonra böyle bir şey zaten çok mantıksız olurdu. Kelimelerini, seslerini duyabiliyordum, ama duymamaya çalışıyordum. İçlerinden birini tanımak istemiyordum.

Ya konuşan Chi'nin kız kardeşiymişse?

Ya da Çavuş. O da buralarda bir yerlerde olmalıydı.

Kafamı iki yana salladım. *Sana ihanet ettiler.*

Öfkemi, kör edici açlığımı gerçi çağırıyordum.

Umutsuzluğumu da.

Başka bir şansım yoktu. Tek umudumuz buydu.

Armand'dan yavaşça uzaklaştım, hiçbir yerimin boşluktan gözükmemesi için çok dikkatli hareket ediyordum. Yüz üstü bir şekilde, dümdüz uzandım, kafam Armand'ın kafasının yanındaydı. Hâlâ tünelden gelen ayak seslerini duyabiliyordum. Bu, birçok açıdan kötüye işaretti. Burada olduğumuzu anlayacaklardı.

Ve çok fazlaydılar.

Dışarıya doğru hafifçe, biraz daha kaydım. Beklemek beni öldürüyor, parçalıyordu. Sonunda, *sonunda*, tünelden gelen ayak sesleri kesilmişti. Emin değildim, bakmadan ve risk almadan da olamazdım. Gerilmiş, savaştaki ilk hamleyi yapmak için hazırlanmış bir haldeydim. Hareket eden ilk şey, ölecekti. Hızlı ve kimin yaptığı bilinmeyen bir ölüm olacaktı.

Buraya neden geldiklerini düşün, Meda. Ya sen ya da onlar.

Armand ya da onlar.

Jo ve Chi.

İhanet.

Dünyam kızılılaşıyordu. Derimin altı, alev alevdi.

Hâlâ tünelden gelen ayak sesi duymuyordum.

Zamanı gelmişti. Hamlemi yaptım.

Ama Armand, eliyle kolumu yakalayarak beni geri çekti. Alçak bir şekilde, boğazımın içinden hırıldadım. Haçlılar'ı öldürmek onun için hiçbir şeydi, ama benim, içimdeki bu sıcaklıktan kurtulmam gerekiyordu. “Şşş” dercesine bir parmağını dudaklarına, ardından kulağına doğru götürdü. “Dinle,” diye fısıldadı.

“Bu kapıdan geçmemizi sağla. Hemen,” dedi bir Haçlı. Babamın mühürlediği kapının orada bir patlama sesi duyuldu.

“Çavuş geri dönmemizi söylüyor. Akıncı takımı zor durumdaymış,” dedi başka birisi.

Bizim hakkımızda konuşmuyorlardı; burada olduğumuzun hâlâ farkında değillerdi.

Kafamı Armand'a çevirdim, hafifçe omuzlarını silkti.

Hareket edemeyecek kadar şok içerisindeydim, tek yapabildiğim şey düşünmektir. Nasıl kurtulduğumuzu bilmiyordum, ama kurtulmuştuk. Ama bunu düşünerek daha

fazla zaman harcamadım - bedava gelen şeyde kusur arayacak vaktim yoktu.

Kafamı uzatıp aşağıya baktım. Tünelin başında bir Haçlı vardı, ama sırtı bize dönüktü - diğerleri de babamın mühürlediği kapının önündeydi.

“Büyü yapılmış. Patlamalarımız kapıda göçük bile oluşturamıyor,” dedi, biri.

Armand’a baktım ve elimle tüneli gösterdim. “Hadi gidelim.”

Kafasını anında iki yana doğru salladı.

Evet, pek tehlikesiz olduğu söylenemezdi, ama şansımız ne kadar daha sürecekti bilmiyordum - bir de Haçlılar’ın beceriksizliği. Ama burada böylece duramazdık. Ona karşı çıkmadım; sessizce tek bacağımı dışarıya doğru uzattım ve yanımda o olmadan aşağıya inmeye başladım. Aşağıya doğru inerken gördüğüm son şey, kafasını çılgınca iki yana sallıyor oluşuydu.

Ben olmadan, saklanmasının bir anlamı da yoktu, aşağıya doğru inen botlarını gördüğümde neredeyse rahatlamış bir şekilde iç çekecektim.

Neredeyse. Sonuçta yirmi tane kadar Haçlı, bize on metreden daha kısa bir mesafede duruyordu.

Yere hafifçe indim, ses çıkarabilecek döküntülerin olmadığı yerlere dikkatlice basmaya çalışıyor, gölgelerin içerisinde gizlenerek sessizce tünele doğru ilerliyordum. Merdivenlerden sessizce inmeye başladım, ardından durup, soluklandım, ta ki Armand merdivenlerin başında belirene kadar.

Merdivenlerin sonuna ulaştığında, suratında bir sırıtış belirdi.

Bunu başardığımıza inanamıyordum.

Mutluluğun içimde yarattığı enerjiyi, yeniden hızlı bir şekilde koşmak için kullandım. Kaçışa doğru giden yolda,

önümüzde hâlâ iki düşman ordusu vardı, ama hey, küçük zaferleri kutlamak gerekirdi, değil mi? Haritanın iblislerde olmaması da bize fayda sağlıyordu, Haçlılar bile ellerinde harita olmasına rağmen her nasılsa bizi bulmakta güçlük çekiyorlardı.

Bir anda durdum.

Harita, iblislerde değildi.

Armand, şaşkınlık dolu bir ifadeyle bana bakıyordu.

Harita iblislerde değildi ama Jo'nun bundan haberi yoktu. Haritayı bulamayınca, başka yerleri aramaya devam edecekti. Başarısız olmayı kabullenemezdi, özellikle de birçok şey bu kadar büyük bir tehlike altındayken: Beacon haritası. Hayatım.

Jo benden asla vazgeçmeyecekti ve ben de ondan asla vazgeçmeyecektim. Başka bir şansım yoktu.

Armand'a doğru döndüm. "Jo ve Chi'yi bulmalıyız."

BÖLÜM-36

Armand ciddi bir şekilde beni bayılıp, omzunun üzerinde taşımayı düşünüyordu, ama ne düşündüğünü bildiğimi biliyordu ve onu çok fena pataklayabileceğimi de biliyordu. Ağzını birkaç kez açıp kapattı, denizden çıkmış bir balık gibi beyhude bir şekilde nefes alıyordu, ardından kafasını ylgın bir şekilde iki yana doğru salladı. Haykırmak istediği şeyler, patlamasına neden olacak gibi görünüyordu.

“Nerede olduklarını bile bilmiyoruz,” diyebildi, hırıltanarak.

Omuzlarımı silktim. “Haritanın tutulabileceğini söylediğin yerden başlar, oradan da devam ederiz.” Başka ne yapabilirdik ki?

“Ölmüş bile olabilirler!”

Doğruydum. Ama başka ne yapabilirdik ki?

Kafasını yeniden iki yana doğru salladı. Ona kendisini kurtarmasını, bunu tek başıma yapabileceğimi söylemeliydim. Nerede olduğumu tam olarak bilmiyordum, ama Jo ve Chi’nin gitmek için ezberlediği yeri biliyordum. Umudumu tamamen yitirmemiştim.

Ama yitirmeye de çok yakındım.

Jo ya da Chi ile konuşuyor olsaydım muhtemelen ka-

çıp, kendilerini kurtarmalarını söyledim. Çok ciddi bir şekilde yapmazdım ama bunu teklif etmek doğru olan şey olurdu. İsteseler bile bunu kabul etmez ve benimle gelirlerdi. Ama Armand'a doğru şeyler söylememe gerek yoktu. Yanımda olmasını istiyordum; o varken başarma ihtimalim daha yüksekti. Ayrıca gitmek için benim iznime de ihtiyacı yoktu. Eğer bana yardım etmek istemezse, kimse onu benim yanımda tutamazdı.

Eğer istemeseydi, burada, benimle olmazdı.

“Oradalar!” diye bağırdı birisi, Armand da ben de aynı anda sesin geldiği yöne doğru kafamızı çevirdik.

Haçlılar, tüneldeydi.

“Lanet olsun,” diye sövdüm, daha çok kendime sövmüştüm, ve koşmaya başladım, Armand'da yanımdaydı. Haçlılar'ın beceriksizliğini hafife almıştık - muhtemelen kapının mührünü açmada başarısız olmuşlardı. Ama ne diye koşmayı bırakıp tartışmaya başlamıştık ki? Sanki aynı anda koşup, tartışmıyor muydum?

Solumuzdaki duvara, bir kutsal su küresi çarpıp, patladı, bu sefer söven Armand olmuştu. Başka bir kutsal su küresi daha havada uçuşarak geliyordu, kafamı sıyırdı ve önümüze, yere düşerek patladı. Suyun üzerinden sıçradım. Başka bir köşeden döndük, buna minnettardım çünkü en azından şimdilik, silahların menzil alanı dışında kalmıştık.

Kara kütüphaneye çıkan merdivenlere ulaştık ve basamakları resmen sıçrayarak çıktık, ardından kütüphanenin içinden geçip, bir koridora çıktık, Haçlılar da peşimizdeydi. Biz daha hızlıydık ve birkaç dönemeçte tereddüde düşmüşlerdi, nereye doğru gittiğimizi anlamaya çalışıyorlardı.

Aramızda az da olsa bir mesafe oluşmaya başlamıştı. Düz bir yola girmiştik, bir anda kutsal su küreleri yeniden havada uçuşmaya başladı. Kürelerin bize isabet etmemesi için eğilip, bir yere çömeldik. Solumuzda bir küre patladı ve Armand acı dolu bir çığlık attı. Omzumun üzerinden

kafamı ona çevirdim. Yüzü acıyla doluydu ve bir kolunu sıkıca tutuyordu. Derisi, sanki asitle temas etmiş gibi, kabarmış, soyulmuş ve kanıyordu, kutsal su, derisini yavaş yavaş eritmişti.

Göz göze geldik, ama hiçbir şey demedi ve koşmaya devam ettik.

Neyse ki karşımızda yeniden dönemeçler çıkmaya başlamıştı ve kürelerden bir süreliğine kurtulmuştuk, ama yere sertçe vuran ve arkamızdan gelen ayak seslerinden hâlâ kurtulamamıştık.

Armand hırıldayarak bir şeyler dedi, ama ne dediğini anlayamadım. Biraz yavaşladım. “Ne?”

“Daha fazla devam edemem.”

“Evet, edebilirsin.” Hızlıca başka bir yöne doğru girdik.

“Belki, ama sadece bir belki, bizi buradan çıkartabilirim.” Dengesini kaybetti ve duvara doğru düştü, duvarda kanlı bir leke bırakmıştı. “Ama ben...”

Nefesi yetmediği için konuşamıyordu bile. Nefesini daha tam olarak kontrol altına alamadan önümüze başka bir dönemeç çıktı, savaş sesleri geliyordu. Hemen geri döndük ve yuvarlak bir tünelden kayarak aşağıya doğru inmeye başladık, aynı bir kaydırak gibiydi. Kollarımızla kendimizi ittirerek popomuzun üzerinde kayıyorduk. En azından ben yapıyordum, Armand yaralandığı için zorlanıyordu.

Arkamızda sesler yankılanmaya başlamıştı. Lanet olsun. Savaş sesleri sayesinde dikkatleri dağılır diye düşünmüştüm.

Tünelin sonuna ulaşıp inince, Armand’a elimi uzattım. Hemen elimi kavradı ve onu çekerek tünelden çıkardım. Bir saniyeliğine durdu ve bana baktı. Ama ikimizin de düşünüyor olduğu şeyi söylemedi. Beni yavaşlattığını. Bana engel olduğunu.

Kaçmak için yardımına ihtiyacı olduğunu.

Jo ve Chi ya da onu kurtarmak arasında bir seçim yapmam gerektiğini.

Bunların hiçbirini söylemedi, ben de söylemedim. Ama biliyordu. Elimi bıraktı. “Seni arenaya götürebilirim. En azından orada nerede olduğunu bilirsin.” Derin bir nefes aldı, yaralı kolunu göğsüne bastırdı ve yeniden koşmaya başladı.

“Seni sürüklemem gerekse bile benimle geleceksin.” Abartı değildi. Bu gerçekten de olabilirdi.

Bir şey demedi, nefesini koşmak için kullanıyordu. Kan kaybı başını döndürmeye başlamıştı ve ben de ona destek olmalıyım, bu da ikimizi de yavaşlatıyordu. Tişörtünü çıkardı ve kolunun etrafına sardı, ama anında sıırıslıklam oldu ve peşimizdekilere de kanlı bir rota yaratıyordu. Chi ve Jo’yu kurtarmak gittikçe boş bir hayal halini alıyordu. Yakında kimseyi kurtarabilecek bir pozisyonda olmayacaktım.

Rengi atmış Armand, vahşi bir şekilde sıırıttı. “Arena.” Kafasıyla bir dizi, kemerli, çok güzel kapıyı gösterdi, oyulmuş ve değerli taşların renklerinde boyanmışlardı. İkimiz de tempomuzu arttırdık, umut bizi hızlandırmıştı. Kapıları şiddetle açtık ve ilerledik.

En kötü kabusuma doğru yeniden koşmak gibiydi. Tam hatırladığım gibiydi, Jo ve Chi’nin zincirlendiği taş sütunlara doğru iniyordu, ama artık tek bir sütun vardı. Gördüğüm şeyler tökezlememe neden olmuştu. En son ne zaman bir Haçlı’nın oraya zincirlenip ona işkence yapıldığını merak ediyordum.

Tanıdığım biri miydi, merak ediyordum.

“İblisler,” dedi Armand, soluk soluğa.

“Ne? Neredeler?” dedim, arkamı dönerek.

Kafasını iki yana salladı, kolunu geriye doğru çekti ve

zorlukla nefes almaya başladı. “Sütun. Oraya iblisler de zincirleniyor, cezalandırılmaları için. Hatta Haçlılar’dan çok daha sık bir şekilde.” Armand bir şey söylememi beklemeden arkasını döndü ve içeriye girdiğimiz kapılardan birini kapattı. Ben de sersemliğimden kurtuldum ve diğer kapılara doğru koştum. Armand yana geçmiş ve tek bir eliyle, ağır bir kapıyı indirmeye çalışıyordu.

“Hayır, sen git,” dedi, hırıldanarak. “Daha hızlısın - git de kimse var mı diye kontrol et.”

“Hayır,” dedim. “Sen de benimle beraber geliyorsun. Bu yavaş haliyle, desteğe ihtiyacı var gibi görünüyordu. Kapıyı indirmek için ben de elimi uzattım ama beni ittirdi.

“Nefesimi kontrol altına almam lazım,” dedi ve beklemeye başladı, nefes nefeseydi, sanki söylediği şeyi kanıtlamaya çalışıyor gibi. “Bunu ben yaparım, sen de o sırada...”

Cümlesini bitirmesine izin vermedim. Görmek istemiyordum, ama her şey ortadaydı. Daha fazla koşamazdı. Haklıydı.

Sert bir küfür ettim, ama dediği şeyi de yaptım. Yaptığı tarife göre, arenadan çıkmanın sadece tek bir yolu daha vardı - en son buradayken arenaya geldiğim tünel. Tünel, bu sefer çelik bir kapıyla kapatılmıştı - muhtemelen kimse-
nin gizlenememesi için - kapıyı hızlıca çekip, yerinden söktüm ve tünelde aşağıya doğru inmeye başladım.

Armand’ın daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildim. Bensiz, daha iyi bir durumda olabilirdi - Haçlılar’ın ona doğru gelmesini sağlayan bir Beacon olmazdı yanında. Eğer iblisler onu yakalarsa, cezalandırılacaktı. Bu cezanın nasıl bir şey olduğunu, nasıl uygulanacağını düşünemiyordum. Kendi türlerinden birini öldürmeme gibi bir kuralları vardı, ama bu kural ne kadar katı bir kuraldı, bilmiyordum. Ama Armand ne yapacağını bilen ve zeki biriydi. Belki ölüm cezası almaması için onları ikna edebilirdi. Ben olmadan en azından Haçlılar’dan gizlenebilirdi. Haçlılar’ın

eline düşerse hiçbir şansı olmazdı.

Haçlılar seni orada bulamadı, yine bulamayabilirler, diye fısıldıyordu, içimdeki küçük ve umut dolu, Armand'ı geride bırakmayı kabullenemeyen bir parçam. Ama mantığım ise, böyle mucizevi bir şansa bel bağlamayacağımı biliyordu. Aklımda fırtınalar kopuyor, başka yollar, batmakta olan bir gemideki fare gibi kaçmanın bir yolunu arıyordum. Belki şansımız yine yaver gider. Armand, kütüphanede onlardan saklanmaya devam edebileceğimizden çok emin gibi görünüyordu.

Tünelin sonuna doğru ulaştım ve kapıyı açtım.

Sonra durdum, korkudan kaskatı kesilmiştim.

Hayır, hayır. Bu gerçek olamaz.

Lütfen, hayır.

Kapıyı hızlıca çarparak kapattım ve tünelde, geriye doğru hızlıca koşmaya başladım. Armand'ın yanına dönüyordum. Vardığımda dibine çöktüğü duvardan ayağa kalktı. "İblisler!" diye bağırdım. "Diğer taraftan geliyorlar!"

Çok kötü bir haldeydim. Neredeyse bayılacaktım. "Etrafımız sarıldı."

BÖLÜM-37

Kapıyı kapatıp, kilitledim. Daha arkamı bile dönmeden, Armand'ın önünde durduğu kapının ardından Haçlılar'ın sesleri gelmeye başlamıştı. O tarafta başka bir çıkış da yoktu. Kapıyı aşağıya indirmiştik, yani diğer kapıları geçtiklerinde karşılarında bir de bu kapı çıkacaktı. Bu bize sadece biraz daha zaman kazandırırды. Eninde sonunda içeri gireceklerini biliyordum.

Armand da biliyordu. “İblislere katılmalısın, Meda. Tek yolu bu.”

Kafamı iki yana salladım, ama ona bir yanıt gibi değil, üzerime saldıran gerçeklere sallamıştım.

“Meda, lütfen.” Öne atıldı ve elimi yakaladı, yarasını umursamamıştı. “İblisler bizim tek umudumuz. Eğer Haçlılar buraya onlardan önce girerse, ölürüz.” Beni az önce kapattığım kapıya doğru çevirmeye çalıştı, ama ellerini sımsıkı bir şekilde tutarak onu durdurdum. Hazır değilim.

Şaşkına dönmüştüm, bu gerçeği kabul edemiyordum. Kabul edip, ayak uydurmam gerektiğini biliyordum. Harekete geçmeli, savaşmalıyđım. Gerçekleşen şeyleri kabullenmeliydim. Hayat bana limon veriyorsa, limonata yapmalıyđım. Her zaman böyle biri olmuştum.

“Meda, lütfen.” Sesindeki acı, beni ona doğru çekmişti. Gözlerinde çok fazla şey okuyabiliyordum. Derin kat-

manlar, umutlar ve kabuslar. Ellerini, yüzümün iki yanına koydu, yanaklarımda, kanının sıcaklığını hissedebiliyordum. Beni kurtarmaya kararlıydı - hayır, *bizi* kurtarmaya, yüzündeki acı dolu her çizgide, kasılan çenesinden bunu görebiliyordum. “İstediğin şeyin bu olmadığını biliyorum, ama yapmak zorundasın.” Kelimeleri oldukça sertti. “Lütfen. Tek yolu bu.”

Nedenlerimi asla anlamıyor, ama acımı anlıyordu.

Kalbim sızlıyordu. Kanıyor ve küt küt atıyordu. Parparça oluyordu, hiçbir umudumuz kalmamıştı. Kendimi bu duruma ben sokmuş, iki ayrı dünyanın arasında kalmıştım. Hepsini ben istemiştım; Armand’ı ve özgürlüğünü, Jo’yu ve ışığını. Ama bunlar elimde tutabileceğim şeyler değildi. Bir şeyler vermek zorundaydım. Karar vermek için uzunca bir süredir bekliyordum. Açgözlüydüm; her şeyi almış, almış ve almıştım. Sürekli olarak, yarın bir çaresine bakarım, diyordum kendi kendime. Ama artık zamanım dolmuştu ve bu karar hakkı benden alınmıştı.

Verebileceğim sadece bir karar vardı. Sadece bir tane kalmıştı.

Armand’ın gözlerine baktım, elinden geldiğince anlamaya çalıştı, bir karar verdiğimi anlamıştı. Ama sormasını istemiyordum. Kararımı dile getirmek istemiyordum.

Bu yüzden, onu öptüm.

Hissettiğim her şeyi de yanıma almıştım. Korkuyu, öfkeyi ve çaresizliği. Bütün iyi ve kötü anılarımı. Neler olabileceğini, *benim*, *ne* olabileceğimi. Armand’la yapmak istediğim, ama kendime bile itiraf edemediğim her şeyi. Özellikle de kendime. Bütün bu duyguları aldım ve o öpücüğün içine yerleştirdim. Dünyam, hislerimle yanıyordu. O da beni öperken bütün bu hissettiklerimi almıştı, sıcak dudakları, dudaklarımin üzerindeydi, sanki yutularak yok oluyormuşum gibi hissediyordum, aynı benim de onu yutuyor olduğum gibi. Sona geldiğimizi de biliyordum, her

şeyin sonuydu, bu yüzden de öpücüğümde her şeyden biraz vardı. Sahip olduğum bütün uysal duyguları, dışarı çıkarmıştım.

Çünkü onları istemiyordum. Gideceğim yerde, onlara sahip olamazdım.

Bütün bu kuvvet, *ben*, çünkü kuvvet bendim, onu it-tirmişti. Geri çekildi. Öpücüğümüz de bizim gibiydi, ateş-li, sert ve hırslı. Ama ben ondan daha güçlüydüm, tabii ki öyleydim, geriye doğru sendeledi ve arkasındaki direğe tutundu, Cehennem'in, kontrolü altındakileri cezalandır-dığı, kelepçelerle dolu bir direkti. Savaş seslerine eşlik eden kelepçe şingirtıları harika bir film müziği halini almıştı.

Armand, ellerini saçımda gezdiriyordu, benim ellerim de onun omuzlarındaydı. Omuzlarından bastırarak onu biraz aşağıya eğdim, parmak uçlarım üzerinde yükseldim, daha fazla yakınlaşmak, derisinin altında ilerlemek istiyor-dum, içimde sonsuza kadar yaşatabilecekmişim gibi, bu anı yutmak istiyordum.

Gerçektir. Bu şey.

Vücutlarımız ayrılınca, alnını benimkine değdirdi, gözlerimi kapatmıştım. O derin nefesi içinde nefes alıyordum, hava, akciğerlerimden takılarak çıkıyordu, ama ağla-mıyordum. Öyle bir kız değildim ve şimdi sırası da değildi. Daha sonra zamanım olacaktı.

Parmakları, yüzümün bir yanından aşağıya doğru haf-fifçe süzölmeye başladı, doğamıza aykırı bir narinlikle do-luydu, ardından, çenemi yukarı kaldırdı. Koyu gözlerine bakıyordum, ikimizin de peşini bırakmayan, bizi zincire vuran gölgelerle doluydu. Kaçınılmaz kaderimizi yaratan gölgeler.

“İyi olacağım, söz veriyorum,” diye fısıldadı. “Beraber olacağız.”

Bunları duymaya katlanamıyordum, kelimeleri, sanki

bir karga sürüsüyümüş gibi dağıtmak için kafamı iki yana salladım.

Bu, mutlu bir son değildi.

Gözlerimi ondan kaçırdım, yere bakıyor ve derin bir şekilde nefes alıp veriyordum. Çığlık atmak, hıçkırarak ağlamak istiyor, ona vurmak, bütün dünyayı sarsmak istiyordum. Tüm bunların yerine, paramparça olmuş cesaretimi yeniden topladım ve yıkılmış, açgözlü ve aptalca hayallerimin kalıntılarının yerine yerleştirdim. Ardından, kafamı kaldırdım ve yapabileceğim onca korkunç şeye rağmen beni olduğum gibi kabullenebilen tek kişinin gözlerine baktım. O gözlere.

Doğru kararı veriyordum. Ama canımı yakıyordu. Tanrı'm, canım yanıyordu.

Yüzümdeki elini aldım ve tuttum, parmaklarımı, parmaklarının arasına geçirdim. Kollarımla onu sarmıştım.

Zamanı gelmişti. Artık yüzleşebilirdim.

Başka bir şansım yoktu.

Elini hızlıca çekerek, kelepçeyi bileğine geçirdim.

BÖLÜM-38

Armand daha ne yaptığımı anlayamadan ondan uzaklaştım. Yüzündeki şok ifadesinin yerini dehşet almıştı. Bileğini kendine doğru hızlıca çekiyor, bana bakıyordu. “Ne yapıyorsun?” Ben hiçbir şey yapmayınca, daha da hızlı bir şekilde çekmeye başladı, gözünü kapıya dikmişti. “Bizim... -iblisler - “

Armand'ın dağılan dikkatini, içimdeki yumuşaklığı yutmak için kullandım. Duygularımı katlediyor; aptallığımı vahşileştirmeye çalışıyordum. Göz yaşlarımı güçlükle tutuyordum. Onların zamanı gelmiş ve geçmişti. Birazdan olacak şeylerde, göz yaşlarına yer yoktu.

Bir insan, yapmak üzere olduğum şeyi muhtemelen yapamazdı, öyle hissediyordum. Bir azize bile düşmanını öldürebilirdi; ama bir arkadaşı öldürmek için canavar olmak gerekiyordu.

İnsanlığımı kurtarmaya çalışırken bir yandan da onu parçalıyor olmam, beni çok etkilemiyordu, ama bu ironi beni güldürmüyordu da. Armand'a daha önce, bin yıl önce kadar, ayışığı altında hayal kuracak türden bir kız olmadığımı söylemiştim. İsteddiği şeyi elde etmek için gereken her şeyi yapabilecek, zalim bir canavardım.

Bir kez daha bana arkasını döndüğünde, gözlerim, hâlâ hayatta kalabilmiş olan, az da olsa bir soğuklukla doluydu.

Ama Armand hayatta kalamayacaktı.

“İblisler gelmiyor, Armand. Yalan söyledim.”

Dudaklarını oynattı, ama hiçbir şey söyleyemedi.

“Sen olduğunu biliyorum, Armand.” Gözlerimdeki soğukluk, kanıma karışıyor, ses tonumu buz gibi bir hale getiriyordu.

Kafasını iki yana sallıyor, inanmak istemiyordu.

“Bana tuzak kurdun. Beacon haritasını sen çaldın. İblisler bizi bulamadı, yani harita Haçlılar’da olmalıydı. Bunu, sen kendin de söyledin.” Kafamı iki yana salladım. “Ama ardından bizi Haçlılar da bulamadı ve bunun *sen de farkındaydın*. Orada saklanabileceğimizi biliyordun.” Güldüm, ama neşeli bir şekilde değildi. “Daha erken fark edemediğim için utanç duyuyorum.”

Türümüzün ne kadar hilekar olabileceğini biliyordum. Kendi bile bana söylemişti - kim bilir kaç kere? - iblisler, art niyetle dolup taşardı. Ama niye daha erken fark edemediğimi biliyordum. Çünkü istememiştim. Çünkü ne kaybedeceğimi biliyordum. Çünkü, herkese söylediğim gibi, kendime de yalan söylemiştim.

Ama kendime çok da adil davranmıyordum. Ayrıntılardan emin değildim ama işin bu noktaya geleceğini her zaman biliyordum: Armand’a karşı ben. Ayrıntılar değil, sadece sonuç önemliydi: ben kazanacaktım.

İşin en iyi kısmı da asla yalan söylememiş olmasıydı. En azından ölmemi istemediğine dair. Yalan söylememişti; daha büyük bir şeyin peşindeydi. Ruhumun peşindeydi.

Bu düşünce yüzünden neredeyse kahkaha atacaktım.

Ona bakıyordum. Ona *bakıyor* ve onu *görüyordum*. Yalanlar, dudaklarında dans ediyordu, o, bir fareyi andıran doğası, çabalayıp, her şeyi inkar etmesi için yalvarıyordu. Gözlerine baktım, fareler artık hareket etmiyordu, zinciri çılgınca çekmeyi de bırakmıştı. Birbirimizi gayet iyi tanıyorduk.

O anda Armand’ın yüzünde binlerce ifade belirdi;

hepsini de görmeme izin vermişti. Ardından, sonunda konuştu. “Tek yolu buydu.”

Küçük kalbim, içimde yayılan soğukluk yüzünden, zorlukla atıyordu. Umursamıyordum. Biliyordum, *zaten biliyordum*, ama umut, aptal ve mantıksızca bir şeydi.

“Beraber olmamızın tek yolu buydu.” Sesi, umursamadığım bir derinlikle doluydu. “Ben asla bir Haçlı olamam, Meda, ama sen, sen bizden biri olabilirsin. Seçebilecek kişi ben olsaydım, seçerdim. Seni seçerdim.” Çenesini yukarı kaldırdı. “Lütfen Meda, beni seç.” O koyu gözleri, onu anlamam için yalvarıyordu.

Anlıyordum da. Her şeyi anlamıştım. Nihayetinde.

Ama o benimle iletişime geçmeye çalışırken, ben geri çekiliyordum. Bu kalp, kanayan türden bir kalp değildi. En azından bu şekilde değildi.

Sesim öfke doluydu. O ölmeden önce, öğrenmem gereken şeyler vardı. “Haçlılar’a burada olduğumu sen söyledin, amacın haritanın onlarda olduğunu düşünmemi sağlamaktı. Bu yüzden buradalar, değil mi?”

“Meda...” dedi, ama keskin gözlerimi görünce, çenesi kaskatı kesildi. “Evet.” Özür, savunma, hepsi gitmişti. “*Arkadaşların* seni öldürmek için zaten can atıyordu, onlara nerede olduğunu söylemem yetti.”

“Ve babamla olan o küçük sahne, planlanmıştı, değil mi? Böylece, onların yanında yer almam için duymam gereken şeyleri duyacaktım. Senin yanında yer almam için.” Kahkaha attım, sert ve acı bir kahkahaydı. “Her şey çok barizmiş; ne kadar da büyük bir tesadüf.” Kahkahamın ardından, soğuk bir şekilde gülümsüyordum. “Kendimi savunmak için söyleyebileceğim tek bir şey, biraz dalgındım.”

“Söylediği her şey doğrudu.”

Hırıldadım.

“Ama evet, planlanmıştı.”

Korkunç bir şekilde yeni şeyler fark etmiştim. “Jo ve Chi...” Yukarıydılar ve Armand’ın bir hain olduğunu bilmiyorlardı.

“Bu bir tuzak değil,” dedi. Yüzünü, tiksinti dolu bir şekilde buruşturdu. “Ben asla... Onlar için neler hissettiğini biliyorum. Sadece normal bir tehlike içindeler. Hatta daha da az, çünkü haritayı korumuyorlar.” Onu affetmemi beklercesine bana bakıyordu. “Haritanın burada olduğunu bilmiyorlar.”

Kapıdan bir çatlama sesi gelince ikimiz de kafamızı sesin geldiği yöne çevirdik, sanki çeliğin ardını görebilecektik.

“Yani harita gerçekten de burada?” dedim.

“Evet. Meda, lütfen, onlara asla zarar vermem, bunun senin canını yakacağını biliyorum. Seni de asla incitmek istemedim. Ben sadece...”

“Ne, Armand?” diye bağırdım. “Ne yapmak istedin?”

Korkmuyordu ve hiç pişmanlık duyar gibi de değildi. “Seninle olmak istedim,” diye bitirdi cümlesini.

“Öğrenmiş olman gerekirdi, Armand, aynı Haçlılar’ın öğrendiği gibi, ben kimsenin evcil hayvanı değilim.” Can yakıcı ve bir o kadar da yumuşak bir şekilde konuşmuştum.

Dudakları kıvrıldı, çok hafifti, ardından benim gibi yumuşak bir şekilde konuşmaya başladı, “Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Yanlış anlıyormuşsun gibi davranma, Meda; birbirimizin neredeyse aynısıyız.”

Gözlerimi ondan çektim ve sonraki sorularımı, ona bakmadan sormaya başladım. “Bu ne zaman başladı? Beni Colton’ın evinin önünde bulduğunda mı?”

“Daha da öncesine dayanıyor,” diye itiraf etti, hiç tereddüt etmeden. “Zindanlarda tanıştığımız gün. Zi-Hilo, seni yanımıza çeken kişiye bir ödül vereceğini söylemişti.

Yukarıya götürülmeden önce, seni ibislere katılmaya ikna etmek için hücreye kendim girmiştım.”

“Uri.” Bu bir suçlamaydı.

“Hayır, Meda, bu, planın bir parçası değildi. Ve gerçekten de kilitliydim. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.”

“Sana inanmam mı gerekiyor?”

“Hayır, ama keşke inanabilseydin. Ama onu öldürmek, zaten zi-Hilo’nun onaylayacağı bir şey değildi, ya da benim. Seni kızdırmak, istediğimiz son şeydi. Plan, bize katılman için seni ikna etmekte.”

“zi-Hilo da, hapisteki arkadaşlarımızdan sonra, güvenimi kazanabileceğini düşündü,” diye bir varsayımda bulundum. “Seni arkamdan yolladı.”

“Hayır. Ben teklif ettim,” dedi Armand, sanki çok fark ediyordu.

“Bütün hepsi bir yalandı,” dedim, ona değil, kendime demiştım.

“Hayır, değildi.” Sert bir şekilde konuşuyordu. Yüzünü buruşturmuş, o muhteşem yüzünün izin verdiği ölçüde çirkin bir hâl almıştı. “Ah, evet, birçok şey hakkında yalan söyledim. Ve başlangıçta, bütün olay sen değildin, ve evet, başka niyetlerim de vardı.” Acı acı gülümsüyordu. “Ben bir canavarım, Meda. Asla iyi birisi olduğumu söylemedim; asla olduğum şeyden farklı bir şey olduğumu söylemedim. Bencilim, kötüyüm ve açgözlüyüm. Birçok, ama birçok şey istiyorum, çoğu da sahip olmamam gereken şeyler.” Gözleri parıldıyordu. “İstediğim şeylerden biri de sensin ve sahip olmam gereken tek şey olman, beni mahvediyor. Biz, birbirimize aitiz. Onlar...” serbest elini havada salladı, “iblisler, Haçlılar, senin küçük parçalarını istiyorlar; bense tamamını. *Arkadaşlarının* aksine, diğer kısımların gibi, ruhunun en karanlık kısımları da bana mutluluk veriyor.”

Bir dizi patlama, odayı salladı.

Armand aniden harekete geçti, zinciri tamamen gerilene kadar direktten uzaklaştı. Benden sadece otuz santim kadar uzaktaydı. “Seninle olmak istedim, bunun gerçekleşmesinin tek yolu da senin iblislere katılman.” Öfkeden yüzü buruşuyordu. “Belki sen iki tarafta da ilerleyebilirsin, Meda, ama ben yapamam. Kapana kısılmış bir haldeyim. Ellerin de olsa bile Haçlılar beni aralarına asla kabul etmez. Eğer onları seçersen asla beraber olamayız. Bu bir ihanet değil, çıkar yol arama çabasıydı. Yaptıklarım hoşuna gitmemiş olabilir, ama hepsini senin için yaptım.”

“Bunlara nasıl inanabilirim...”

“Çünkü doğru olduğunu biliyorsun,” diye tısladı. Baştan çıkarmak yapılan için değil, saldırgancasına bir tıslamaydı. “Seni iblislerin yanına çekmek için bir görev olarak başladı, yalan söylemiyorum.” Bir kahkaha attı ve bileğini havaya kaldırarak zinciri şingirdattı. “Şu andan bahsetmiyorum. Ama sonu ise seni kendi yanıma çekmeye çabalamak oldu. Ve seni hayatta tutmaya çabalamak. Ne dersen de, Haçlılar’ın seni kabul etmeyeceğini biliyorsun. Daha ben ortaya çıkmadan önce bile, seni öldürmek için bahane arıyorlardı. Ama daha da önemlisi, sayıca azlar ve kaybediyorlar. Eğer onlara katılırsan, iblislerin seni öldürmesi an meselesi olur.”

Tekrar bir kahkaha attı. “Anlayamadığım şey, neden onları desteklediğin. Haçlılar senden *nefret* ediyor ve sen *hâlâ*, onların ümitsiz gayeleri için kendini kurban etmek istiyorsun.” Serbest olan elini havaya doğru kaldırdı. “Ben buna razı olamazdım.” Susmuştu, derin nefesler alarak sakinleşmeye çalışıyordu. Bir süre hiçbir şey demedi, ardından, önünde durduğu kapıya çok yüksek sesle bir şey çarptı. Bu sefer kafasını çevirmedi. Bana bakmaya devam ediyordu.

Tekrar konuşmaya başladığında, öfkesinden eser yoktu. “Hâlâ da razı değilim.” Bana yakınlaşmaya çalışırcasına

ileri doğru geldi, ama zincir onu engelliyordu. “Kızdığını biliyorum, hatta bu kelime yetersiz kalır, ama lütfen Meda, seni umursamayan insanlar yüzünden kendini öldürtme.” Dudakları bükülerek hafif bir gülümseme halini almıştı, çok iyi tanıdığım bir gülümsemeydi. “Onlar için beni öldürme.” Zincirsiz elini bana doğru uzattı, ama hâlâ ulaşmıyordu. “Ne istersen yaparım, Meda.” Sesi sert çıkıyordu. “Ama beni seç.”

Gözlerime bakıyordu, Tanrı’m, onu seçmek istiyordum. Arkadaşlığımız gerçektir, imkanlar dahilinde olabildiğince arkadaş iki canavardık. Arkadaşlığımız için, arkadaşlığımıza ihanet etmişti. Bencil yaratıklaştık. Beni istemişti ve peşimden gelmişti. Ben de onu istemiş ve yanlış görünen her şeyi görmezden gelmiştim. Meda ve Armand yolunda attığım her bir adım, görmeyi reddettiğim kırmızı bayraklarla doluydu, çünkü onun içindeki bir şeyler, benim içimdeki bir şeyleri çağırıyordu. Bir hata olduğunu başından beri biliyordum, ama kalbim, bunları dinlemeyi reddetmişti. Şimdi ise acı içinde kıvrılıyor, aptallığının cezasını çekiyordu. İnsan kalbinin hem kırılğan hem de bu kadar umursamaz olması ne kadar da salakça bir şeydi. Neden haddinden daha fazla bir süreyi acı içinde geçirdiğimize şüphe yoktu.

Şu an bile, kalbim, Armand’ın uzattığı elini tutup, onu serbest bırakmayı istiyordu. İğrenç yalanlar ve hatta daha da iğrenç gerçeklerle dolup taşan bu cehennemi terk etmek istiyordu.

Ama işler böyle yürümezdi, ihanetini unutamaz ya da affedemezdin. Bir canavarı sevebilirsin, hatta o da seni sevebilirdi, ama bütün bunlar, doğasını değiştirmezdi. Öpücüğümün, canavarı bir prene dönüştüreceği, *Güzel ve Çirkin* hikayesinde değildik. Eğer bir hikayedeysek, bu *Shrek* olabilirdi, öpücüğü, içimdeki canavarı ortaya çıkarıyordu.

Bunları neden yaptığını anlamıştım; ama zaten sorun da bu değil miydi? Birbirimizi ne kadar da iyi anlıyorduk. Ama onu anlıyor olmam, ondan nefret etmemi engellemiyordu.

Bu nefret de, onu özlememi engelleyemeyecekti.

Gözlerim yanıyordu ve bulanık görmeye başlamıştım, bu çok iyiydi, çünkü onu daha fazla görmek istemiyordum. Çünkü onu seçmeyecek, yaşamasına izin vermeyecektim. Kalbim, hücresinde ne kadar çığlık atarsa atsın, bunu yapamazdım. Ben, o kız değildim. Onun yaşamasına izin veremeyecek kadar akıllı, pratik ve *zalimdim*.

Ve bir canavardım.

Zavallı kalbim, durmam için hapsediği yerden çığlık çığlığa bağıyordu, kendimden verdiğim o küçük, aptal parçanın da Armand'la beraber öleceğini söylüyordu. Onun arkadaşımız, yoldaşımız olduğunu söylüyordu.

Tüm bu dünyada, beni anlayabilecek tek insan olduğunu söylüyordu.

Böyle birinden vazgeçmek, çok üzücü olur. Kalbimin sesini, kafamın içinde duyabiliyordum. Ama titreyerek, bu düşünceleri uzaklaştırdım.

Armand, ben hiçbir şey demeden, bana uzattığı elini indirdi.

Biz sessizce dururken, Haçlılar'ın kapıya yaptığı saldırların sesi, odada yankılanıyordu. "Beni öldürecekler," dedi, sakın bir şekilde.

"Biliyorum," dedim, duygusuz ses tonumu koruyarak. "Ben de buna güveniyorum."

"Korkak," dedi, ama sesinde hiçbir kötülük yoktu.

"Her zaman," diye onayladım onu. "Sonumuzun böyle olacağını sana söylemiş, seni uyarıştım."

"Evet, söylemiştin."

“Özür dilemeyeceğim.”

Kafasını iki yana salladı, ama gözleri, hâlâ benim gözlerimdeydi. “Ben de dilemeyeceğim.”

Şiddetli bir patlama sesi daha duyuldu, ardından Haçlılar’ı geride tutan kapı çöktü. Kafamı çevirdiğimde, Haçlılar’ın indirdiğimiz kapıya ulaşmak için çöken kapıyı yerden kaldırdıklarını gördüm.

“İşte orada!” diye bağırdı, içlerinden biri.

Zamanım dolmuştu. Sırtımı Armand’a döndüm, ama gitmeden önce bir soru daha sordum. “Sana ne teklif ettiler, Armand? İblislere katılırsam ödülün ne olacaktı?”

“Ruhum,” dedi, basitçe. “Artık bir buçukluk değilim.”

BÖLÜM-39

Armand'ı düşünemezdim. İtirafını ve bunun ne anlama geldiğini düşünemezdim. Şimdi olmazdı. Göğsümdeki küçük yaratık daha sonra haykırıp, sızlanabilir, acı içinde bağırabilirdi. Ama şimdi olmazdı. Şu an, yapacak daha önemli işlerim vardı. Neden olduğum bu felaketi telafi edip, Beacon haritasını (bu arada insanlığı da) ve arkadaşlarımı kurtarmak gibi. Gerçek arkadaşlarımı, ruhumu şeytana satmam için gizli planlar yapmayan arkadaşlarımı. Bunu yapmak için, Haçlılar'ın yardımına ihtiyacım vardı.

Yardım etmeleri için de onlara güvenmek zorundaydım.

“Durun!” diye bağırdım, kapının kaldıracına doğru koşarak. “Teslim oluyorum.”

Haçlılar hareketsiz bir şekilde dururken, hepsine göz gezdiriyordum, hepsi de ibislere karşı büyük bir öfke ile silahlanmıştı.

“Mmm, beni öldürmeyeceğinize söz verin,” diye ekledim, aceleyle. “Bana Çavuş'u getirin ve teslim olayım.” Hey, hâlâ sözlerini tutacaklarına dair onlara güveniyordum. Küçük de olsa bir başlangıçtı.

Çabucak, kendi aralarında konuşmaya başladılar ve arkada birilerinin de ana karargah ile iletişim kurduğuna bahse girebilirdim. “Pekala,” dedi, grup lideri olduğunu düşündüğüm, iri yarı, yara almış, siyahi bir kadın.

“Önce beni öldürmeyeceğinize söz verin,” dedim.

“Kabul,” dedi bir çırpıda, hızlı davranması hoşuma gitmişti.

“Meda...” Armand son bir kez daha yalvarmaya çalışıyordu, ama hiçbir anlamı yoktu; o kısım çoktan geçmişti. Hızlıca, kaldırıcı indirdim ve kapı yukarı kalkar kalkmaz Haçlılar içeri doluşmaya başladı.

Etrafım sarılmıştı, ellerim arkadan kelepçelenirken, direnmemek için kendimi zor tuttum. Kelepçelenmiş olmama rağmen, içlerinden bir tanesi iki kolumu da dirseklerimden tutuyordu. Grup lider, ona Gabo diyorlardı, önüne geldi ve geri kalanlara odayı aramalarını emretti.

“Sadece tek bir çıkış daha var,” dedim. Kollarımı oynatamıyordum, bu yüzden kafamla tonozu benzeyen ve önceden kapattığım kapıyı gösterdim. Beni duymazdan geliyordu. “Çavuş nerede?”

“Yolda.”

“Bu kim?” diye bağırdı, arkamdaki Haçlılardan biri.

Grup lideri, açıklamam için bana bakıyordu. “Senin arkadaşın mı?”

“Hayır,” dedim, kafamı çevirmeden.

Gözünü bile kırpmamıştı. “Öldürün onu.”

İstedğim de buydu.

Neyse ki koridordan duyulan bir kargaşa sayesinde, dikkatim, arkamda gerçekleşmekte olan şeyden uzaklaşmıştı. Çavuş gelmiş olmalıydı, yakında burada olurdu. Göremiyordum, grup lideri önümde duruyordu, ama birisinin “Çavuş” dediğini duydum ve rahatlayarak iç çektim.

Ama çok erken iç çekmiştim.

“Bayan Melange,” dedi Çavuş, büyük bir tatminle.

Gözlerimi kapattım ve içimden olabildiğince küfrettim. Gözlerimi açtığımda, grup lideri yana çekilmişti.

“Merhaba, Çavuş Graff.”

Gerçekten de daha spesifik konuşmam gerekirdi.

“Çavuş *Reinhardt* ile konuşmam lazım,” dedim.

Dikkatini çoktan başka bir yere vermişti. “Geri çekil borusunu çalın,” diye emir verdi.

“O halde Jo ve Chi çıkmış olmalı?” diye sordum.

Kimse yanıtlamıyordu. Haçlılar, iletişim büyülerini mırıldanıyordu ve vücutsuz Haçlı kafaları, odada bir belirlirip bir kaybolmaya başlamıştı, “geri çekilme” kelimesi de defalarca tekrarlanmıştı. Odadaki Haçlılar yürümeye başlamıştı, beni tutan da beni kapıya doğru çekiyor, Graff de bizimle beraber yürüyordu.

“Chi ve Jo çıktı, değil mi?” Graff yanıt vermiyordu, ama grup lideri Gabo’nun gözlerini benden kaçırmaması her şeyi açıklıyordu. Yanıtın ne olduğunu bilsem de, yine de sordum. “Çıktılar, değil mi?”

“Haçlı Gabo, ekibinizin yarısını, etrafı düşmanlardan arındırmak için arkada bırakın,” kafasıyla geldiğimiz yeri işaret etti, “diğer yarısını da keşif yapmaları için yollayın,” diye emir verdi. Gabo da insanları önümüzdeki tünelden aşağıya doğru yönlendirmeye başladı. Çavuş Graff, kafasıyla iletişim büyü yapan bir Haçlı’ya işaret etti. “Rhino’lara peşimize düşmelerini söyle.” Başka bir Haçlı, zor durumda kalan Kızıl Bölük hakkında bir şeyler derken Graff arkasını döndü. “Onlara takviye birlikleri yolladığımızı söyle, sonra Rhys’i bul ve onu buraya getirebilecek misin, bir bak. Herkes geri çekilmeye müsait mi?”

“Evet efendim.”

“Ama Jo ve Chi, geri çekilemezsiniz.” Tünele doğru ilerlerken kimse beni dinlemiyordu. “Bekleyin! Geri çekilemezsiniz!” Beni tutan ellerden kurtularak Graff’e doğru atıldım ve ona çarptım. Düşmemiştik, ama dikkatini çektiğim kesindi.

“Chi ve Jo hâlâ burada. Onları bulmalısınız!”

Gözleri soğuk ve ifadesizdi. “Hayır.”

“Ne demek, *hayır*?”

“Götürün bunu buradan.” Arkamdan yakalamışlardı, bu sefer yakalayan grup lideriydi.

“Nasıl geri çekilme emri verebilirsin? Hâlâ içerideler!” Beni tutan kollarda debeleniyordum, az önce beni tutan da aramıza girmişti. “Geri çekilemezsin!” diye bağıryordum, tutulan kollarımı çekmeye çalışarak. “Jo ve Chi hâlâ içeride!” Bana asla bakmıyordu ve ben de bütün gücümle mücadele ediyordum. “Bırakın gideyim! Ben kendim yaparım!”

Haçlı Gabo, beni zorla tünelden aşağıya doğru çekerken gerçekten de üzgün görünüyordu.

“Hayır!” diye çığlık atıyordum. Kafamı Gabo’nun burnuna geçirdim ve bacaklarımla başka bir tanesinin karnına doğru vurdum, ama boş yereydi. Daha fazlası gelmiş ve beni köşeye sıkıştırmıştı. Neden beni kelepçelemelerine izin vermiştim ki? *Neden*?

“Beacon Haritası!” diye bağırdım, aşırı heyecanlı bir şekilde. “Size Beacon haritasını bulabilirim.” İşte buna bakmışlardı, Çavuş Graff de hafifçe bakmıştı, nefesim kesilmişti.

Arkasını döndü.

Ona doğru saldırmaya çalıştım. Hiçbir yere gidemiyor, ama kendime de engel olamıyordum. “Seni vicdansız orospu çocuğu. Onları hiç mi umursamıyorsun?”

Olduğu yerde dikleşti. Yüzü, hiddet dolu bir maske gibiydi. “Ben mi kalpsizim?” diye tısladı. “*Ben* mi kalpsizim?” Kollar hâlâ beni sıkıca tutuyor, ama artık geriye doğru çekmiyorlardı. “Bugün, *senin yüzünden* kaç tane insanın öldüğüne dair bir fikrin var mı?” Zayıf ve sert bir şekilde hırıldanmıştı.

Geri çekilmiş, ama yine de vazgeçmemiştim. “Beni asla sevmedin,” dedim. “Ama bunun için Chi’yle Jo’yu cezalandırma.”

“Cezalandırmak mı? *Cezalandırmak mı?*” Kahkaha attı. *Kahkaha*. “Seni küçük, aptal çocuk.” Her bir kelimeyi yavaşça ve nefret dolu bir şekilde söylemişti. “Kimin yaşayıp öleceğini, onları *sevip sevmediğime* göre seçmiyorum - böyle bir lüksüm yok.” Bana bakarkenki salt nefret ifadesi, öyle bir lüksü olsaydı yaşayamayacağımı bas bas bağırdı. “Durumu dengelemek zorundayım. Daha fazla hayatı riske atamam - *düzinelerce* hayatı - hem de iki kişiyi kurtarmaya çalışmak için. Her hangi bir yerde ya da çoktan ölmüş olabilecek iki kişiyi.” Bir elini hızlıca gözlerinin üzerine götürdü ve derin bir nefes alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Elini kaldırdığında, sert ve soğuk maskesi geri gelmişti. “Kişisel bir şey değil, Bayan Melange. Bu bir hesaplama.”

“Düzinelerce hayatı riske atmana gerek yok,” dedim hemen. “Nerede olduklarını biliyorum. Sizi onlara götürrebilirim. Sadece yardım için birkaç insana ihtiyacım var, sekiz... hatta hayır, altı. Lütfen.”

Bir anlığına hiçbir şey demedi, benimse ağzımdan sürekli olarak “lütfen” kelimesi dökülüyordu. Ama ardından kafasını iki yana salladı. Bu riski alamam. Sana güvenemeyiz. Bütün bu olanlardan sonra.” Eliyle bir işaret yaptı ve üzerimdeki kollar, beni geri çekmeye başladı.

“Hayır! Hayır!” Ama kimse beni dinlemiyordu. “Eğer ölürlerse bu senin suçun!” diye bağırdım.

Arkasını döndü. “Hayır, Bayan Melange,” dedi, maskesinin altındaki yüzü görebiliyordum. “Sorumlusu olabileceğim birçok şey var, ama bu? Bu,” duraksadı, neredeyse üzgün görünüyordu, “bu sizin suçunuz.”

Gerçekten de düpedüz haklıydı, dona kalmıştım. Her şey, Armand’la olan arkadaşlığım; okuldan kaçmam ve

Beacon haritasını çalmam yüzünden olmuştu. Acheron'a gitmek benim fikrimdi; Jo ve Chi'yi bu işe karıştıran da bendim. Her bir salakça hata, tamamıyla bana aitti.

"Çavuş," dedi, Haçlılar'dan biri. Arkasını dönerken ağzımı açmadan izliyordum, hareketleri her nasılsa hem ağır hem de hızlıydı.

"Evet?"

"Kızıl Bölük, çıkmak üzere."

Kolunu kaldırdı ve ensesine doğru götürdü. "Herkes çıksın."

"Hayır!" diye bağırdım, hiçbir faydası yoktu. "Hayır! Onları burada bırakamazsınız. Hayır..."

Ama bırakabilirdi ve bırakmıştı da. Çıkmaya başlamışlardı. Halimden anlayan birkaç kişi, arada bana bakıyordu. Chi'yi ve Jo'yu seviyor, ama Graff'i de destekliyorlardı. Bu riski alamazlardı, benim sözüme güvenip, arkadaşlarının hayatlarını riske atamazlardı. Bana güvenemezlerdi, bunun sonucunda ise Chi ve Jo hayatlarını kaybedecekti. Bunların hepsi benim suçumdu.

Çünkü güvenilir biri değildim.

"Lütfen," dedim tekrar, ama kimse bana bakmıyordu. "Bir hata yaptım. Üzgünüm, lütfen..." hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak, yalvarıyordum. Ama bana güvenemezlerdi. Bunu yapamayacak kadar zekilerdi. Sözcükler, içi boş şeylerdi.

Güven, kazanılan bir şeydir, demişti bana Jo, bir keresinde. *Güven kazanılan bir şeydi* ve ben kazanamamıştım. Graff'in de yanlışlar yaptığı doğrudu. Bedenimin kontrolünü zorla ele geçirmek yanlıştı. Ama en azından masum nedenleri vardı. Benimse yoktu. Başından beri hep kendimi düşünmüştüm. Diğer öğrencilerin bana nasıl davrandığını, büyü yapmama izin vermemelerini ve istediğim şeyleri elde edemiyor oluşumu düşünüp durmuştum. Giz-

lice odamdan kaçıp, şakalar yapıyordum, Ar... Ah, ismini artık söyleyemiyordum.

Graff haklıydı. Ben küçük, aptal bir çocuktum.

Jo da haklıydı. Bu savaş, benim için yapılmıyordu. Ama tabii ki, Jo her zaman haklıydı.

Haklıydı değil, *hâlâ haklı*. Jo, her zaman haklıdır.

Jo.

Güven, kazanılan bir şeydir.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Onlardan, Haçlılar'dan biri olduğumu kanıtlamanın sadece tek bir yolu vardı. Acheron'daki bütün farklı yolları, günlerce boşuna ezberlememiştik, Onlara Jo, Chi ve Beacon haritasının nerede olduğunu söyleyecektim. Arkadaşlarımı kurtarmanın tek yolu buydu. Beacon haritasını kurtarmanın tek yoluydu.

Haçlılar'ın güvenini kazanmanın, tek yoluydu.

“Çavuş Graff,” dedim. Sesimdeki resmiyet ve saygı, dikkatini, binlerce çığlığın çekebileceğinden çok daha fazla bir şekilde çekmişti. “Onları nasıl kurtarabileceğimizi biliyorum.” Bana az da olsa merak dolu bir bakış attı ve arkasını döndü. Ama ardından söylediklerim, uzaklaşmasını engelledi.

“Bedenimin kontrolünü alın.”

BÖLÜM-40

Bu cüretkar teklifin, onlara, güvenilirliğimi kanıtlamak için yeterli olacağını düşünüyordum, ciddi bir hayal kırıklığına uğradım. Bu teklifi yaptığım gibi, Çavuş Graff bana doğru eğildi ve nefesini suratıma vermeye başladı.

Bu sefer, geçiş daha akıcı ve hızlıydı. Onunla mücadele etmiyordum, köşeme çekilmiş, kabarık kırmızılıkları için ona yer açıyordum. İçime girdiğinde, anında ayaklarımız üzerinde doğrulduk, birkaç hızlı gerinme ve küçük sıçramaların ardından, boks ringine girmeye hazırlanan bir dövüşçü gibi, hazırдық.

“Neredeler?” diye sordu, sesli bir şekilde, ama bunu yapmasına gerek yoktu. Onu engellemiyordum ve kelimelerini, o daha söylemeden hissedebiliyordum, biçimsiz bir sıvıdaki, küçük dalgalar gibiydik.

Bildiğim her şeyi ardı ardına anlattım: iblis çocuğun bana verdiği dersleri, Beacon haritasının yerini ve Acheron hakkında bildiğim her şeyi. Bir anda bu kadar çok bilgi, dizlerimizin üzerine çökmemize neden olmuştu.

“Sakin!” diye bağırdı bana, yine gereksiz bir şekilde, yüksek sesle. Ben de bilgi selini, sakın bir akıntı haline getirdim. Grup lideri, kolumuzu tutuyordu, büyüü yapmakta olan Haçlı, bize doğru geldi. İyi olduğumuzu göstermek için bir elimizi havaya kaldırdık ve yeniden ayağa kalktık.

Ona bütün bu bilgileri verirken, ne kadar yoğunlaşmış olduğunu hissedebiliyordum. Belli noktaları, hesaplamalarını, düşüncelerini ve elediği seçenekleri, daha tamamen şekillendirmeden bile anlayabiliyordum. Zihni, katı ve hoş bir şekilde organize olmuştu; düşünceleri, potansiyel eylemleri ve onların muhtemel sonuçlarını hesaplayan bir algoritma ile akıp gidiyordu - ve bütün bunların hepsi, zorlukla takip edebildiğim bir denklemde, inanılmaz hızlı bir şekilde karşılaştırılıyordu.

Kader hesaplayıcısıydı, ama belli bir fikri de yoktu.

Vardığı sonuçları duyabiliyor ve emirleri vermeden, yapacağı her şeyi hissediyordum. Royce Rollerlar Jo ve Chi'nin bulunduğunu düşündüğümüz yerin yakınındaydılar, onlarla buluşacaktık, yanımızdakiler ise Graff'in baygın bedenini dışarı çıkaracaktı. Yolda, karşımıza bir tehlike çıkması ihtimaline karşı şu anki bölükten iki kişi de yanımıza alacaktık. Rollerlar, bölüklerinden üç kişiyi kaybetmişti, yani bu kurtarma görevinde on bir kişi olacaktık. Aslında on buçuk, çünkü Rollerlardan biri, daha sadece acemi bir çaylaktı.

Hâlâ kendi içinde münakaşa ediyordu, ama sayımıza değil, hızlı ve gizli olmamız gerektiğine önem veriyordu. Dikkatleri, üstümüze mümkün olduğunca az çekmeliydik çünkü her bir Haçlı'yı bizimle gelmesi için çağırırsak bile, iblislerle yüzleşmek için hâlâ yeterli sayıya ulaşamazdık.

Bu saatten sonra olmazdı.

Ama bunu düşünmüyordu. Şimdi sırası değildi. Yapılması gereken çok fazla şey vardı. Bunun için zaman olacaktı. Daha sonra.

Geri çekilen orduya, son bir saldırı emri verecek ve iblislerin dikkatini oradaki savaşa çekecektik. Beacon haritasından haberleri yoktu, yani bir kurtarma görevi gerçekleştirmemizi de beklemiyorlardı.

Bütün bu bilgi transferi, oldukça akışkandı; düşüncelerimiz ve hislerimiz arasında hiçbir duvar yoktu, hepsi gelişigüzel birbirine karışıyordu. Bir önceki seferde yaptığım gibi, zihninin derinliklerine girip, ona saldırmıyordum, yani hatıralarına dair parlak görseller çalmıyordum, ama her bir düşünce, duygu ve deneyimlerin sonucuydu, ve bunlar, paylaştığımız bilgi havuzuna az da olsa sızıyordu.

O benden ne alıyordu, merak ediyordum. Jo ve Chi'yi düşünmem, ona nasıl hissettiriyordu? Haçlılar'ı düşünmem. Ve..."

Ama kendimi engelledim ve adını söylemedim. Artık bu, konuşulmaması daha iyi olan şeylerden biriydi.

Chi ile Jo'nun peşine düşmüştük ve Haçlılar Chan ve Jones da bizimle geliyordu. Yönümüzü bulmaya çalışırken, bazı dönemeçlerde duruyor, iblis çocuğun bir müsvedde kağıdına kaba taslak çizdiği yolları hatırlamaya çalışıyorduk. Aklımıza mutfak, masa, yılan gibi kıvrılan tüneller ve koyu gözler geliyordu...

Sol. Sola gidecektik.

Aniden çarpışma sesleri yükselmeye başladı. Royce Rollerlar gelmiş olmalıydı, hızımızı arttırdık ve çarpışma alanına doğru koşmaya başladık. Tam bir köşeye vardığımız anda bir patlama gerçekleşti ve hepimiz yere yapıştık, üzerimize bardaktan boşanırcasına taş yığınları yağıyordu. Dikkatle kafamızı kaldırdığımızda, kocaman bir koridor gördük, tavan, pis odunlardan yapılan ve ağaçlara benzetilmeye çalışılan sütunlardan oluşan bir ormanla destekleniyordu. Ortada da dar bir yol uzanıyor ve ilerde de sanki ormanda bir açıklıkmiş gibi genişliyordu. Ama yola, taşlardan yapılmış mobilyaları andıran bir yığın ile büyük bir barikat yapılmıştı ve bu barikatın arkasında da bir iblis ordusu bekliyordu. Yakınlardaki Rollerlardan birkaçı, "ağaçları" siper olarak kullanarak, büyü yapıyor ve kutsal su kürelerini iblislerin barikatına doğru fırlatıyordu. Jones

ve Chan'e yanımıza gelmeleri için elimizle işaret ettik ve tanımadığımız, orta yaşlı bir Haçlı'ya doğru, sürünerek ilerlemeye başladık. Yerde oturmuş, sırtını bir sütuna dayamıştı. Kollarında genç bir kadının hareketsiz bedeni vardı.

"Dupaynes ve Beauregard buralarda bir yerde, ama bize ulaşamıyorlar," dedi, direkt olarak. "Koridor iblislerle dolu, barikatın ardından da büyü yapıyorlar. Her ilerlemeye çalıştığımızda, canımıza okuyorlar." Başını eğdi ve kollarındaki kadına baktı. "Sayımız altıya düştü," dedi, duygusuzca. "Bacağıma da..." Sol bacağının neredeyse bir kıyma haline geldiğini o an fark ettik. Beş. Sayıları beşe düşmüştü.

Graff soğuk kanlılığını koruyordu. "Şimdi sekiz kişiyiz." Sütuna mümkün olduğunca yaklaştık ve etraftakileri saymak için içeriye doğru dikkatlice bakmaya başladık. Diğer beş Haçlı'nın her biri, bir sütunun arkasındaydı, sanki acınası küçük ordularıyla iblisleri kuşatabileceklermiş gibi, etrafa yayılmışlardı. Haçlı Janus, Teague, ve Hudson'ı okuldan tanıyordum, diğeri ise müfrezelerden, tanıdık görünen biriydi, ama ismini hiç duymamıştım. Beşinciye ise çok ama çok iyi tanıyordum.

Isaiah.

Arkamı kollaması için ilk tercihim olmazdı.

Üzerindeki gözlerimizi hissetmişçesine bize bir bakış attı. Beni gördüğüne şaşırmış görünmüyordu, muhtemelen benim - daha doğrusu bizim - geleceğimizden haberdardı. Bedenimin kontrolü elimde olmadığı için ilk kez seviniyordum; korku dolu yüz ifademini tadını, fazlasıyla çıkarıyordu.

Siyah ateşten yayılan bir bulut, bize doğru süzölmeye başladı, eğilip yeniden siper aldık.

Graff, seçeneklerini değerlendirmek için zihnindeki abaküsü kullanmakla meşguldü. "Onlara yeniden saldırmalıyız," dedi sonunda, "takviye kuvvetlerinin geldiğini

fark etmemeleri lazım. Küçük şaşırtma unsurunu kullanarak dikkatlerini dağıtın, bu şekilde Beauregard ve Dupaynes bize ulaşabilir.”

Diğer Haçlıların gözlerinde büyük bir korku belirmişti. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu, ama herkes gibi, onun da daha iyi bir planı yoktu.

“Ama önce, onlara yakınlaşmalıyız. Barikata yakın olan güçlere yoğunlaşmalarını sağlayın ve sütunları öğrencilerin kaçabilmesi için temizleyin.” Tekrar, yanımızdaki Haçlı’nın bacağına baktık, Graff’in abaküsünde bir boncuğun daha yana kaydığını hissedebiliyordum. Graff, ona kendisinin ve kollarındaki kadının diğerlerinin yanına geri dönüp, Acheron’dan çıkmasını emretti. Haçlı, buna karşı çıkmak istiyormuş gibi görünüyordu ama bunu yapamayacak kadar iyi bir eğitime sahipti.

Diğerlerine de plana dair hızlıca bilgi verildi. İleri doğru hücum etmeye çalışacaktık, en azından yolun yarısına kadar ilerleyip, saklanacak ve durum değerlendirmesi yapacaktık - bunu, tekrar ve tekrar yapmayı umuyorduk, ta ki diğer uçtaki iblislere ulaşana kadar.

İşaret verdik ve anında hareke geçtik. Daha kendimi tam olarak hazırlayamamışken, içimizdeki bütün öfkeyle sütunların arasına girdik, bir yandan da büyüler yapıyorduk. Ama büyüler enerjimizi tüketiyordu, Graff’in enerjimizin yerine gelip yeniden büyü yapabilmemiz için beklerken ne kadar sabırsızlandığını hissedebiliyordum. İblisler de kahkahalar eşliğinde bize ateş açmıştı, solumdaki bir sütun çökmüş ve ansızın son bulan bir çığlık işitmiştim. Başka bir moloz yığının üzerinden atlادık ve iblislere doğru, beyaz ateşle kaplı bir top attık. Planladığımız buluşma noktası, bir futbol sahasının uzunluğu kadar bile etmiyordu, ama her bir adımımızda ölümden son anda kaçtığımız için, çok ama çok uzakmış gibi hissediyordum. Önümüzdeki bir Haçlı, yanlış bir hesaplama yapmış ve yüzlerce siv-

risineği andıran siyah bir bulutun içinde, çılgık çılgıya yere kapanmıştı.

Jones'tu.

Buluşma noktasına önce biz ulaştık ve bir sütunun arkasına saklandık. İsaiah arkamızdan koşarak geliyordu, o yaklaşırken biz de sütunun arkasından hafifçe dışarı doğru çıkmış, büyülerimizle iblislere saldırıyorduk. Büyümüz bu sefer bir kamçı gibi kıvrılmış, ve üzerinde korkunç bir çatlak oluşan sütunlardan biri, iblislerin üzerine devrilmişti. Kafamızı çevirdiğimizde barikatın ardından bize doğru bir büyüün gelmekte olduğunu gördük. İblis, büyüü fırlatacakmış gibi ellerini geriye doğru götürmüştü, ardından kaskatı kesilmişti. Ayağa kalktık ve bir yıldırım ışını fırlattık, ama iblis, barikatın arkasına geçti ve büyüümüz odanın ardına doğru uçuştuk, kimseye bir zarar verememiştik. Tekrar sütunun arkasına saklandık, İsaiah da kendi solundaki bir sütunun arkasında, güvendedi.

Uygun anı bulduğumuzda, başka bir saldırı daha yapmak için sütunun arkasından hafifçe dışarıya doğru çıktık, kadın müfrezeyi ve yaklaşmakta olan Teague ile Hudson'ı koruyorduk. Ama her nasılsa iblisler bu sefer bize karşı koymuyordu.

Graff'in huzursuzlandığını hissedebiliyordum. *Neden bizimle savaşıyorlar?* Sütunun arkasından yana doğru eğildi ve barikata doğru bir büyü saldırısı daha yaptı. Hâlâ bir tepki yoktu. *Bizi her gördüklerinde, duruyorlar.*

Ne? Hayal kırıklığına mı uğradın?

Sanki ben orada değilmişim gibi ürkütmüştü. Sorumu yanıtlama zahmetine girmedi, eliyle bir sineği uzaklaştıran birisi gibi bir tavır içerisindeydi.

Düşünüyordum. İblisler, Acheron'da olduğum süre boyunca bana karşı asla büyü kullanmamışlardı. Buna karşı koyamazdım; büyü kullandıkları anda ölmüş olurdum. *Büyü kullanmıyorlar çünkü beni öldürmemeleri gerek.*

Kafasının karıştığını hissedebiliyordum.

Bütün her şey, Armand'ın ve babamın, beni kendi taraflarına çekmek için kurduğu bir oyundu. Hâlâ onlara katılabileceğimi düşünüyorlar. Bütün bildiklerimi ona aktarıyordum. Beni öldürmeye geldiğini biliyorlar. Bunu inkar etmesini bekliyor olsaydım, hayal kırıklığına uğradım. Devam ettim, ve beni öldürme girişiminin de kendimi iblislerin... merhametine bırakmama neden olacağını düşünüyorlar, dedim, aklıma daha iyi bir kelime gelmemişti. Oyunun değiştiğini, Haçlılar'ın yanında yer aldığımı bilmiyorlar. Bu yüzden de beni öldürmeye çalışmıyorlar.

Sadece tek bir kişi gerçeği biliyordu, onu da bu gerçeği anlatabileceği bir pozisyonda bırakmamıştım.

Yani, dedi Graff. Seni öldürmemek için emir mi aldılar?

Haçlılar'ın yanında yer aldığımı fark etmedikleri sürece, evet.

Bundan vahşice bir zevk aldığını hissedebiliyordum. *Bu, işleri biraz değiştirebilir, değil mi?*

Ben daha yanıt vermeden, bizi durdurmak için çabalasam da, gizlendiğimiz yerden sıçrayarak, yolda ilerlemeye başladık. İblisler ne yapacaklarını bilemiyor ve tereddüt ediyordu. Tereddüt, ihtiyacımız olan her şeydi - süper, iblis-Haçlı yeteneklerim ile, iblisler bir karar vermeden aralarına girmiştik ve kamçıya benzer yıldırımımızla, her yeri hedef alıyorduk. Barikata oldukça yakındık ve sütunlara saklanan iblisleri görebiliyor, onları kamçılıyor ve bütün sütunları da deviriyorduk. İki kere daha sıçradık, artık barikatın tepesindeydik. Barikatın diğer tarafında, Graff'in beklediğinden çok daha fazla iblis vardı. Kaç tane olduklarını bilmiyordum - durup sayabilecek bir konumda değildim.

İblislerin tereddüdü son buldu ve saldırıya geçtiler.

Sanırım anladılar! diye bağırdım, hızlıca barikatın gerisine doğru geçtiğimiz sırada.

Neyse ki Isaiah ve diğer hayatta kalan üç Haçlı, bize destek olmak için hazırды. Barikatın da bize sağladığı korumayla, iblislerle eşit konumda sayılırdık.

Isaiah aniden sağa doğru bir hamle yaptı ve büyü yapmadığı için, bir kutsal su küresini, koridordan bize doğru saldırarak gelen bir iblisin üzerine attı. Küre, iblisin suratında patladı ve Isaiah da iblisin boğazını kesmek için ileri doğru atıldı. Ardından iblisi yere bıraktı ve bir ses duyunca soluna döndü.

Jo, sütunların arasından sendeleyerek geliyor, üzeri kanla kaplı olan Chi'yi de hafifçe çekiyordu.

BÖLÜM-41

Jo'nun dizleri tam pes etmişti ki, büyük bir şaşkınlık yaşayan Isaiah, Chi'yi sıkıca kavradı. Onlara doğru koştuk, Jo, kollarımızın arasına yığıldı. Üstündeki kan yüzünden oldukça kaygandı, onu dikkatlice yere doğru indirdik ve ardından barikata doğru sürüklemeye başladık. Isaiah da Chi'ye aynısını yapıyordu, Haçlı Chan de Chi'nin yaralarını inceliyordu.

Jo serseme dönmüştü ve göz bebekleri de birbirinden daha farklı görünüyordu. Aniden yerden sıçradı ve Chi'yi bulmak için etrafına bakınmaya başladı. "Chi, o..."

Ölüyordu. Söylemesine gerek yoktu. Midesindeki oldukça derin yaradan ve Haçlı Chan'in dehşet dolu yüz ifadesinden her şey anlaşıyordu.

"Çavuş..." dedi, Chan.

Graff'in başka bir şey duymasına gerek yoktu. "Onu yukarı götür, Chan. Hemen."

Jones, Chi'nin tişörtünden geri kalanları söktü ve Chi'nin karnına sıkıca sardı, ardından onu kollarının arasına aldı. Chi hâlâ oradayken biz de Jo'ya döndük.

"Beacon haritası," dedik. "Harita nerede?"

"Gizledik," dedi, nefes nefese. "Geldiğinizi bilmiyorduk, haritayı üstümüzde bulmalarını istemedik..."

“Nereye gizlediniz?” diye sorduk, ama titreyen kolunu çoktan havaya kaldırmıştı bile. Barikatın yukarısını, başka bir odayı gösteriyordu - şu an iblislerle dolu olan bir odayı. “Balkonda.” Kelimeler, ağzında yuvarlanıyordu. Barikatı aşmak için onu İsaiah’nın yanında bıraktık.

“Orada bir sürü oyuk var. Düzinelerce.” Hâlâ düzgünce nefes alamıyor, tam anlamıyla odaklanamıyordu. “Bir canavar. Kocaman gözler. Kocaman, izleyen gözler.” Avuç içlerini gözlerinin önüne alıp, güçsüz bir şekilde açıp kapattı, ardından kafası yeniden yere düştü.

Onu sarsıyorduk ama bilinci yerine gelmiyordu. Graff, hayatta olduğunu düşünüyordu ve bunu hissedebiliyordum, ama düşünceleri başka bir yerdeydi ve çoktan her ihtimali hesaplamaya başlamıştı. Balkonla aramızda en az yirmi tane iblis vardı. Hudson, Teague ve Ellie - Graff’in zihninde Haçlı kadının ismi buydu - onları engelleyip geride tutuyordu. Eğer balkona ulaşana kadar arkamızı kollayabilirlerse, haritayı aşağıya, onlara doğru atabilirdik. Kaçabilirlerdi ve harita da güvende olurdu.

Kendimi tutamayarak, *hayır* diye tiz bir çığlık atmam, Graff’in ürkmesine neden olmuştu.

Biz de kaçmayı başarabiliriz. İnanılmaz derecede rahat bir şekilde söylemişti. Sizi tanıdığım bu kısa süre boyunca, Bayan Melange, kendinize güvenmeyeceğinizi asla düşünmemiştim.

Gülemeyecek kadar dehşet içindeydim.

Ciddileşiyordu. *Beacon haritasının ne kadar önemli olduğunu biliyorsun, ve sanırım onu arkamızda bırakamayacağımızı da biliyorsundur. Üzgünüm, bana öyle geliyor ki, benimle beraber öleceksin. Normalde insanları intihar görevlerine zorlamam, ama bu durumda, başka bir şansım yok.*

İstemiyordum. Lanet olsun, istemiyordum ama aklıma daha iyi bir plan da gelmiyordu. Haritayı bırakamazdık.

Mahcubiyet duyabilen kısmım da, bu görevin bana kalmış olmasının doğru olduğunun farkındaydı. Chi, Jo, Acheron'ın koridorlarına dağılmış ölü Haçlılar - hepsi benim suçumdu.

Karma, aynı Colton'a haftalar önce söylediğim gibi, gerçekten de bir sürtüktü.

Ama düşündüklerimin hiçbirini Graff'e söylemedim. İntihar görevi? Ben de rahat görünmeye çalışıyordum, ama adam tam anlamıyla kafamın içindeydi ve idrar torbamın kontrolünün şu an bende olmamasına çok sevindiğimi bildiğine emindim. *Hadi Çavuş Graff, hayatta kalmayı başarabiliriz. Sizi tanıdığım bu kısa süre boyunca, kendinize güvenmeyeceğinizi asla düşünmemiştim.*

Graff'in tatmin ve belki de... gurur hissi içimde taşıyordu, ama kelimelerle yanıt vermedi. Diğerlerine planı anlatınca, anında karşı çıktılar.

"Hayır efendim," dedi Ellie, hemen. "Ben gideyim," eliyle diğerlerini gösterdi, "Ya da içimizden herhangi biri." Siz ve o, çok önemlisiniz."

Graff'in Ellie'nin teklifi karşısında şaşırdığını hissetmemiştim. Graff, onun gideceğini biliyordu, ama dediği gibi, insanları intihar görevlerine zorlamıyordu.

Onların da gidebileceğini söyleyebilirdin.

Graff'in zihnimde omuz silkişini hissedebilmişim.

Jo'nun yanında, dizlerinin üzerinde duran Isaiah ayağa kalktı. "Hayır. Bırakın ben gideyim."

Yok artık.

Ellie'ye bakıyordu. "Senin arkanı kollayabileceğim büyü güçlerim yok." Ardından bize doğru döndü. "Sizin de diğerleriyle beraber dışarı çıkabilme şansınız çok yüksek."

Hayatta kalabilmesinin hiçbir imkanı yoktu. O da bunu biliyordu; elektrik mavisi gözlerindeki kararlılığı gö-

rebiliyordum, aynı birkaç hafta önce benden kurtulmaya çalışırken gördüğüm gibi.

Eğer giderse, ölecekti.

“Haritayı alabilir misin?” diye sorduk Isaiah’ya.

“Evet efendim,” dedi akıllıca, Beacon haritası ile aramızda duran iblis sürüsüne doğru bakmıyordu. “Eğer yapamazsam...” Devamını getirmedi. Eğer yapamazsa, o zaman sıra başka birine geçecekti. Bu sessizlik anında, arkamızdaki sütun şiddetli bir patlamayla sarsıldı.

“İzin verilmiştir, Haçlı Hooper.” Graff’in içinde hissettığım keder, Isaiah daha küçücük bir çocukken beraber paylaştığı anıları, kelimelerinin içine girmemişti. Ama görebiliyordum. Her şeyi hissediyordum.

Isaiah bunu benim için yapmıyordu. Kendi gayesi için yapıyordu. Benim yerime ölecek, ama benim için ölmeyecekti.

Ama konuşurken, düşmanının yüzüne bakıyordu. Düşmanının, kafasını sallayarak verdiği onay, onu kendi ölümüne yolluyordu.

Isaiah kafasıyla selam verdi ve diğerlerinin bizi savunmaya devam ettiği barıkata doğru döndü. Ciddi görünüyordu, yüzünde bir ifade yoktu, ama devrilmiş bir masanın bacağına koyduğu elinin hafifçe titrediğini görebiliyordum.

Tekrar bize döndü.

“Çavuş.”

“Evet.

“Onun düşüncelerini duyabiliyorsunuz, değil mi?”

“Bir noktaya kadar, evet.”

“Ve bizimle beraber, değil mi? Gerçekten de *bizimle beraber.*”

Kafamızla onayladık.

Kafamızla onayladık.

Dilini, kurumuş dudaklarında gezdirdi. “Beni duya-biliyor mu?” dedi ve yine kafamızla onayladık. Isaiah, bize daha da yakından bakmaya başladı, yüzümüzde bir şeyler arıyordu. “Senin yüzünden değildi, yaptığımız... *benim* yaptığım şeyler.” Bir yanıt almak için bekliyor gibiydi ama onunla konuşabilecek bir sesim yoktu.

Konuşabilirsin, dedi Graff. Ses tellerimize giden yol ortaya çıkana kadar, yoldan çekilişini hissedebiliyordum.

Ben daha bu telleri kullanamadan, Isaiah’nın dudak-ları kıvrıldı ve gülümsedi. “Beni yanlış anlama, seni hâlâ *sevmiyorum*, ucube.”

“Hah, iyi,” dedim, sesim boğazımdan güçlkle çıkı-yordu. Konuşmama şaşırılmışsa da bunu belli etmiyordu. “Bana sarılmandan falan korkmuştum.”

Isaiah, kakhaha atamayacak kadar gergindi, ama ha-fifçe güldü.

“Hem bunu deneseydin bağırsaklarını çıkarırdım, bi-liyorsun, çünkü *ben de seni sevmiyorum*.”

İşte buna kakhaha atmıştı, kısa ama güçlü bir kahka-haydı. “Hayır, yapmazdın,” dedi. Bir süre boyunca gözleri-mizin içine baktık, ardından o keskin gülümsemesi yüzün-de yeniden belirdi. “Buradan kaçma şansın mahvolurdu.”

“Haklısın, yapmazdım,” dedim.

Hızla doğruldu ve hepimizi selamladı. “Çavuş,” dedi, ardından Ellie’ye döndü, “Haçlı,” sonra da bana doğru döndü. “Ucube,” dedi, ben de selamına kendime özgü bir şekilde, tek bir parmağımla karşılık verdim.

Ardından, parlak bir gülümseme ile, barikatın üstün-den yukarı çıkmaya başladı. Ardı arkası kesilmeyen büyü saldırılarıyla, elimizden geldiğince arkasını kolluyorduk. İblislerin dikkatini üzerime çekmek için bir ara sütunlar-dan birine tırmanmıştım. Isaiah, oyuklarla dolu yaratık görünümündeki heykelin üzerinde güçlkle ilerlerken ilk

darbeyi almıştı. Yana doğru sallanmasına neden olmuştu, ama çığlık attığını duymamıştım. Vahşi bir şekilde ilerliyordu, balkona ulaşana kadar kendisini sürekli yukarı doğru çekmeye devam etti ve ulaşınca da korkuluğun üzerinden balkona atladı. Görüş alanımızdan çıkmıştı.

İblisler de onun arkasından duvara tırmanmaya başlamıştı, aynı bir tatlının peşindeki karıncalar gibi. Elimizden geldiğince arkasını kolluyorduk ama aynı zamanda iblisleri kendimizden de uzak tutmamız gerekiyordu. Çok fazlalar-
dı ve sadece birkaç dakika sonra bir iblis, korkuluktan balkona sıçradı. Ardından bir tane daha.

Isaiah hâlâ görünmüyordu.

Sonra aniden, bir anda balkonda belirdi. Korkunç bir çığlık eşliğinde, paketi bütün gücüyle bize doğru fırlattı, iblislerse korkuluğun üzerinden geçiyor, onu aşağıya çekiyorlardı. Paket, kafamızın üzerinden geçmişti ve ona doğru koşmaya başladık. Yakaladıktan sonra sert bir şekilde yere düştük ve yuvarlandık. Ellie, son kez güçlü bir büyü daha savurdu, ardından koşarak, bilinçsiz bir şekilde yatan Jo'yu omzunun üzerine yasladı, diğerleriyle bizim kaçmamız için saldırıya devam ediyordu. Graff ve ben de çıkış yoluna doğru ilerleyen Ellie'yi takip etmeye başladık. İblislerin arkamızda olduğunu anlamak için, kafamızı çevirmemize gerek yoktu.

Aynı, Isaiah'ın da peşimizden gelmediğini anlamak için kafamızı çevirmemize gerek olmadığı gibi.

Son

Bir kez daha Jo, Chi ve ben çocuk kaçırmak için kullanılabilecek, büyük bir minibüsün arkasındaydık, eve doğru giden kıvrımlı dağ yollarında, sarsılarak ilerliyorduk. Son seferkinden çok daha iyi bir durumdaydım, ama Jo ve Chi mumyalanmış gibilerdi ve ağır kesicilerden dolayı baygın durumdaydılar. İlk sıradaki yolcu koltuğunda, Jo ile yan yanaydık, Chi de arkamızdaydı.

Minibüsün pencereleri siyah kağıtlarla kaplanmıştı, ama ben sanki dışarıyı görebiliyor gibi gözlerimi camlara dikmiş, arkadaşlarım ve düşmanlarımı düşünüyordum.

Armand'a ne olduğunu bilmiyordum ve sormamıştım da. Jo, sormamamın daha iyi olacağını söylemişti, çünkü muhtemelen öldüğünü biliyordu. Ama ölüm haberini almaktan korktuğum için değil, umursamadığım için sormuyordum. Benim için ölmüştü, yaşadığımız şeyler, her şeye rağmen ölmüştü. Hâlâ hayatta olduğunu duymak benim için daha korkutucu olurdu.

"Meda, neyin var?" dedi Jo, sersemleşmiş ses tonuyla.

"Bir şey yok," dedim, kısık bir sesle.

"Onu düşünüyorsun, değil mi?" Sesi biraz daha kendi-

ne gelmiş gibi, daha keskin bir şekilde çıkmıştı. Ona olanları anlattığımdan beri Armand'ın ismini ağzına almamıştı. Kendisini yanıma doğru çekerken, yayların gıcırdadığını duyabiliyordum. "Meda, ondan *nefret ediyor* olmalısın. Sana *ihanet etti*." Sakin ve makul bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyordu, ama öfkesi dışarı çıkıyor ve her bir kelimeyi ayrı ayrı vurguluyordu. "Neredeyse senin ölümüne neden oluyordu. Beacon haritasını çaldı. Bunun *ne anlama* geldiğini biliyorsun. O..."

Kafamı çevirdim ve ona bakmaya başladım. Sadece bakıyordum. Hiçbir şey söylemiyordum, ama yüzümde gördüğü şey, durmasına neden olmuştu. Bu, düzeltebileceği ya da savuşturabileceği bir şey değildi. Gerçekleri kavrayamadığımdan değildi; insansı kalbimin umrunda değildi. İçimdeki zalim, Armand'ı öldürmüş olabilirdi, ama insanlığım ise onun yasını tutmayı bırakamıyordu.

"Yarın, tamam mı Jo?" Derin bir nefes verdim, canım yanıyordu. "Ondan yarın nefret ederim."

Yavaşça elimi tuttu. "Tamam, Meda. Yarın."

Birkaç dakika daha yol boyunca sessizce ilerledik, ısırap dolu bir hava vardı.

"Chi," dedi Jo, durduk yere.

"Ne olmuş Chi'ye?" dedim, dalgın bir şekilde.

"Chi," diye tekrar etti, bu sefer dikkatimi çeken, garip bir şekilde söylemişti. Chi'ye baktı, hâlâ uyuyordu. "İstemeyen o."

"Neyi istemeyen?"

Yüzünü buruşturdu ve elini *anlarsın işte* dercesine salladı.

"Jo, neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok."

Bıkkın bir ses çıkardı ve dudaklarının arasından fısıldadı, “Neden yapmadık, *biliyorsun işte.*”

“Hayır, bilmiyorum.” Sinir olan taraf neden Jo olmuştu, onu da anlamıyordum. “Kelimeleri kullanmayı dene, Jo.”

“Tanrı’m, Meda!” Ellerini havada sertçe salladı. “Aylardır beni bu konuyla rahatsız ediyorsun ve şimdi ben anlatınca da sen...”

Aman Tanrı’m, ciddi olamazdı...

“ ‘Ama neden?’ “ birkaç gün önceki ses tonumu taklit etmişti.

AMAN TANRI’M, CİDDİYDİ.

“Chi mi? Chi mi?” diye ciyaklıyordum.

“Şşşş!” Arkasını döndü, hâlâ uyuyor olduğundan emin olmak istiyordu. Hâlâ utanıyordu, ama geçirdiğim şok karşısında sırtımdan da duramıyordu.

Bense takılmış bir halde tekrarlıyordum.” Chi mi? Chi mi?” Süper kahraman Meda için bu kadarı çok fazlaydı - cinsiyet rollerini eğip bükmek - istemeyenin Chi olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Kafam. Allak bullaktı.

Jo, soğukkanlı görünmeye çalışıyordu. “Evet. Ben, gidişata bakmış ve her an ölebileceğimizi düşünmüştüm. Bari...” Omuzlarını silkti. “Ama onu tanıyorsun.”

Belli ki tanı mıyordum.

“Hep iyimser. Dünyaya kazık çakacağımızdan fazlasıyla emin.”

Bir anda, Chi’nin bir aptal olduğunu kanıtlarcasına, bir patlama oldu.

Minibüs o kadar sallanmıştı ki, farkında olmadan önümdeki yolcu koltuğuna sıkı sıkı tutunmuştum. Şoför

de haykırışlar eşliğinde sert bir fren yapmıştı ve yolun yanındaki taşlık alana doğru kaymıştı, Chi de bizim oturduğumuz koltukların arkasına çarpmıştı. Jo pencereden kağıdı sökerken o da doğruluyordu.

Aşağıda, geniş bir alana yayılmış, yanmakta olan moloz yığını, bir zamanlar Dağ Parkı 2'ydi. Yolcu koltuğunda oturan bir Haçlı, bize emniyet kemerlerimizi takmamız için bağıyor, bir yandan da bir yandan da iletişim büyü-sü yapıyordu, şoförse dağ, taşlık yolda u dönüşü yapmaya çalışıyordu. Motosikletler vızıldayarak yanımızdan geçip, vadiye doğru ilerlerken, yaralılarla dolu diğer minibüsler ise geri dönmeye çalışıyordu.

Bana gelince, içimde karşı koyamadığım ve hiç de sırası olmayan bir gülme dürtüsü uyanmıştı.

“Emniyet kemeri, Meda!” diye bağırdı Jo, kendisininkini takarken, ardından kol askısını yerinden çıkardı, kolunu serbest bırakmak istiyordu. “Emniyet kemeri! Senin derdin ne?”

“ ‘Dünyaya kazık çakacağımızdan fazlasıyla emin.’ Bunlar, çok korkunç, son sözler olabilirdi. Çok yaklaşmış-tık.” Parmaklarımla küçük bir tutam yapmıştım.

“Cidden mi, Meda?”

“İyi tarafından bak, Jo, belki bu, gerçekleri anlamasına yardım eder.” Elimle alev alev yanan enkazı gösterdim.

“Ah, Tanrı aşkına! Delirmiş bu.” Jo emniyet kemerini hızlıca elimden kaptı ve yuvasına soktu, şoför de dağda, aşağıya doğru geri dönüyordu.

Belki de delirmiştim. Belki de bir insanın kaldırabileceği çılgınlığın da bir sınırı vardı. Endişeleniyor, korkuyor ve aklımı kaçırıyor olmam gerekiyordu. Biliyordum. Ama yanmakta olan okulu, ölümle bir sonraki burun buruna

gelişimizi ya da bundan sonra nerede saklanacağımızı düşünmüyordum.

Hayır, hâlâ son kelimeleri düşünüyordum, Armand'ın son sözlerini - eğer beni onlara katılmaya ikna etseydi Cehennem'in ona ruhunu geri vereceğini söylediği cümleyi.

Bu, ruhu satmanın kalıcı olmadığı anlamına geliyor-du. İblisler, ruhları geri verebilirdi.

Ya da onları biz alabilirdik.

Serinin Tüm Kitapları:

Üşütük (Ruh Yiyenler Serisi #1)

Ezik (Ruh Yiyenler Serisi #2)

Çizik (Ruh Yiyenler Serisi #3)

Teşekkürler

Öncelikle kocam Adam ve kızım Madeleine'a kocaman teşekkürler. En zor yılımı aynı zamanda en iyi yılım yaptığınız için teşekkürler. İkinizi de seviyorum.

Bana eleştiride bulunan bütün arkadaşlarıma da teşekkür etmek istiyorum, ama özellikle de bu çılgın trende bir geziye daha çıkmak için can atan Mónica ve Reg'e. Siz olmasaydınız yapamazdım - ya da senin o şeytani yüz taklidin olmadan, Mónica!

Ayrıca muhteşem rehberlikleri için temsilcim Victoria Marini'ye, Penguin India'daki editörüm Ameya Nagarajan'a ve bütün gayretleri için geri kalan Penguin India ekibine de teşekkür etmek istiyorum. Sağlam kapak resmi için Dominic Harman'a da teşekkürler.

Ayrıca Strange Chemistry'deki arkadaşlarıma da teşekkür etmek istiyorum, özellikle de eski editörüm Amanda Rutter ve halkla ilişkiler uzmanı, olağanüstü Caroline Lamb'e. Harika bir deneyimdi - sadece biraz daha uzun sürebilmiş olmasını dilerdim.

Sonuncu, fakat bir olarak da önemli, bütün hayranlarıma kocaman teşekkürler. Sizin şiddetli kükremlerden oluşan desteğiniz sayesinde Strange Chemistry, içimdeki kötü çocuğu dışarı çıkarmam için beni ikna etti. Sizi güldürmeyi, ağlatmayı ve duvara bir şeyler fırlatmanıza neden olmayı seviyorum. Bu kitap sizin için.

ÇİZİK

İblisler hala peşimdeydi, Haçlılar da bu yüzden gizlenmeme fayda sağlayacağı umuduyla yeni bir saç boyası sipariş etmişti. Jo'ya, büyük savunmamız 5.99 \$'a satılan bir şişe Nice 'n Easy ise, mahvolduğumuzu söyledim.

Jo omuzlarını silkti, muhtemelen çoktan mahvolduğumuzu söyledi ve boya kutusunu göğsüme dayayarak, "Bir zararı yok sonuçta," diye ekledi.

Motel aynasına bakıyordum. O kadar çok yanılıyordu ki...

Chi tam bu sırada kendi sarı (doğuştan) kafasını banyo kapısından çıkarmıştı. Diyeceği şeye göre, bu işin sonunda o da zarar görebilirdi. İyi bir arkadaş olduğum için sert, şeytani bakışlarımla onu uyarmaya çalışıyordum.

"Vay, Meda."

Gözlerim gittikçe kısılıyordu.

"Bu... Biraz..."

"Biraz ne?" diye hırıldadım.

"Canlı olmuş."

Tısladım.

Ağzını açmıştı ama daha sonra kapamasının daha iyi olacağını düşündü. Mavi gözlerinin ardındaki dönen dişli-leri görebiliyordum. Ne yazık ki daha fazla dayanamamıştı. "Öğrenci birliği başkanlığına mı adaysın?" deyince üzerine doğru hücum ettim.

//...

EZİK

“Hasta, deli ya da arızalı değilim.

Ben, kutsal iblis-canavar kız, Meda Melange’ım.

Yetişkin adamları korkuyla çılgık çılgığa bırakıyorum. Kemiklerini kırıyor ve kanlarını içiyorum. Kâbusları gerçeğe dönüştürüyorum.

Dünyadaki en kuvvetli canavarım. İşte bu yüzden zincire vurulamam.

Kötülük, derimin altında köpürmeye başlıyor.

Gözlerimi kapatıp açtığımda, dünyanın benim için yeni bir yer olduğunu görüyorum.”

ISBN-978-605-9915-62-5

₺30

Kanes Edebiyat/ Fantastik Roman

www.kanesyayinlari.com

facebook.com/kanesyayincilik twitter.com/kanesyayinlari instagram.com/kanesyayinlari